

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ömrümün ışığı, Günlerimin neşesi, Hayatımı çekilir kılan ve Üzüntülerimi unutturan Karanlıktaki ışığım, Yüreğimdeki umut olan Harika çocuklarım Beatie, Trevor, Todd, Sam, Nick, Victoria, Vanessa, Maxx ve Zara'ya. Sizden daha büyük bir mutluluk yok Bir gün çocuklarınız olduğunda Sizleri seven ve sizler tarafından sevilen Benim kadar şanslı olmanız dileğiyle. Tüm sevgimle, Anneniz.

Abe Braunstein, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen araba yolunun son dönemecini aldığı Kır Evi'nin üçgen biçimli zarif çatısına vuran güneş ışıkları göz kamaştırıyordu. Eğer arabanın sürücüsü Abe değil de bir başkası olsaydı, bu Fransız malikânesinin ihtişamı karşısında soluğu kesilebilirdi. Burası gerçekten de göz alıcı güzellikte bir evdi, neyse ki Abe daha önce defalarca bu eve gelip gitmişti. Kır Evi, Hollywood'da hâlâ ayakta kalan az sayıdaki efsanevi evden biriydi. Yüzyıl başında Vanderbilt ve Astor ailelerinin Newport, Rhode Island'da yaptırdığı saraylardan geriye bir tek bu malikâne kalmıştı. On sekizinci yüzyıl Fransız şatolarını andıran malikâne her yönüyle olağanüstü bir zenginliği, zarafeti ve son derece ince bir zevki yansıtıyordu. Bu ev, 1918 yılında sessiz sinemanın en büyük yıldızlarından biri olan Vera Harper için yaptırılmıştı. Vera Harper, sinemanın ilk dönemlerinde kazandığı serveti korumayı başaran az sayıdaki yıldızlardan biriydi; varlıklı kimselerle evlilikler yapmış, 1959 yılında oldukça ileri bir yaşta ölümüne değin bu malikâne'de yaşamıştı. Ölümünden bir yıl sonra malikâne'yi Cooper Winslow satın almıştı. Çocuğu ya da yaşayan bir vârisi olmayan Vera Harper, Kır Evi'yle birlikte tüm mal varlığını Katolik Kilisesine bırakmıştı. O yıllarda kariyerinin zirvesinde olan Cooper Winslow, epey yüklü bir bedel karşılığında malikâne'yi satın aldığı herkes çok şaşırılmıştı. Winslow her ne kadar ünlü bir aktör de olsa henüz yirmi sekiz yaşındaydı ve onun yaşında biri için bu malikâne oldukça pahalı bir seçimdi. Coop, genç yaşında bir sarayı andıran bu malikâne'ye yerleşmekte hiçbir sakınca görmemiş; böylesine gösterişli bir evde yaşamayı fazlasıyla hak ettiğinden bir an olsun şüphe duymamıştı.

ö

UANIKLLH SİİTL

Kır Evi, Bel Air'in merkezinde, on dört dönümlük bir arazi içinde yer alıyordu. Evi çevreleyen son derece bakımlı bahçelerin yanı sıra bir tenis kortu, mavi ve altın renkli mozaiklerle süslenmiş devâsâ bir yüzme havuzu ve bahçenin değişik yerlerine serpiştirilmiş çok sayıda süs havuzu vardı. Evi çevreleyen arazinin, Versailles sarayının aynısı olacak şekilde tasarlandığı söyleniyordu. Malikâne tam anlamıyla bir saray yavrusuydu. Evin yüksek kemerli tavanlarının süslemeleri, Fransa'dan bu iş için özel olarak getirilen ressamlar tarafından yapılmıştı. Yemek odası ve kütüphane tavana kadar ahşap kaplamaydı, oturma odasının döşeme tahtaları ve ahşap panelleri Fransa'daki bir şatodan getirilmişti. Vera Harper için muhteşem bir yaşam alanı olan bu ev, Cooper Winslow'un da ününe ün katmıştı. Abe Braunstein'in sevindiği tek nokta ise 1960'da Cooper Winslow'un bu evi peşin para vererek satın almış olmasıydı. O yıldan bugüne dek ev iki kez ipotek edildiyse de evin değeri düşmemişti. Kır Evi, hâlâ Bel Air'deki en önemli mülktü. Bugün bu eve bir fiyat biçmek neredeyse olanaksızdı. Biraz bakıma ihtiyacı olmasına karşın ne bu çevrede ne de belki Newport dışında herhangi bir yerde bu evle boy ölçüşebilecek bir ev daha bulmak çok zordu; üstelik Bel Air'de olması evin değerini daha da artırıyordu.

Abe arabasından inerken girişteki süs havuzunun çevresindeki yabani otları temizlemekte olan iki bahçıvan gördü, havuzun yakınlarındaki bir çiçek tarhında da iki bahçıvan çalışmaktaydı. Abe hiç olmazsa bahçıvanların sayısını yarıya indirmek gerektiğini düşündü. Etrafına baktığında gördüğü tek şey pencerelerden uçup giden paralar. Abe, bu malikâne'de yaşamının Winslow'a kaç mal olduğunu kuruşu kuruşuna biliyordu. Buraya harcanan para, servetinin boyutları ne olursa olsun kimsenin küçümsemeyeceği boyuttaydı; hele Abe'e göre akıl almaz bir miktardı. Herhangi bir insan bu insanların evlerine, arabalarına ya da kız arkadaşlarına armağan ettikleri kürklere ve elmas kolyelere harcadıkları

paranın miktarı karşısında baygınlık geçirebilir, öfkeye kapılabilir ya da en azından ağzı bir karış açık kalırdı ama Abe, Hollywood yıldızlarının neredeyse yarısının mali işlerini yürüttüğü için artık bu duruma karşı kayıtsız kalmayı öğrenmişti. Yine de Cooper Winslow'un harcamalarıyla karşılaştırıldığında diğer tüm müşterileri gölgede kalıyordu. Abe, Coop Winslow'un Kral Faruk'tan bile çok para harcadığından emindi. Üstelik

bu yaşam tarzını elli yıldır sürdürüyor; yirmi yılı aşkın bir süredir tek bir başrol oynamamasına karşın paralar su gibi akıp gidiyordu. Coop, son on yıldır oynadığı filmlerde ancak ikinci derecede rollere çıkmış ya da bazı programlarda görünmüştü ve bu işlerden kazandığı para çok azdı. Oynadığı filmin konusu, ona ayrılan rol ya da giydiği kostüm ne olursa olsun Coop hep yakışıklılığıyla baş döndüren, göz kamaştıran Kazanova'yı canlandırıyordu, son zamanlardaysa çoğunlukla kadınların karşı koyamadığı, güzel yaşlanan çapkını oynuyordu. Beyaz perdede gerçekten de büyüleyici görünmesine karşın yıllar geçtikçe ona uygun rollerin sayısı da azalıyordu. Abe, ön kapının zilini çalıp birilerinin kapıyı açmasını beklerken Winslow'un iki yıldan uzun bir zamandır tek bir iş bile almadığını düşündü. Coop her gün yönetmenlerle ve yapımcılarla yeni filmler hakkında görüştüğünü iddia etse de durum ortadaydı. Abe bu konuda onunla açıkça konuşmaya kararlıydı, Coop bir an önce harcamalarını kısmak zorundaydı. Beş yıldır borç içindeydi ve alacaklılarına para yerine söz veriyordu. Abe onun mahalledeki kasap dükkânının reklam filminde oynamasını bile umursamayacaktı; Coop'un şu veya bu şekilde çalışması ve acilen para kazanması gerekiyordu. Ayrıca malikânedeki hizmetlilerin sayısı azaltılacak, arabaların bir kısmı satılacak, Coop da sürekli alışveriş yapmaktan ve dünyanın en pahalı otellerinde kalmaktan vazgeçecekti. Bütün bunları yapamayacaksa o zaman malikâneyi satışa çıkarmalıydı, Abe'e göre en mantıklı çözüm buydu.

O gün gri renkli yazlık bir ceket, beyaz gömlek giymiş ve gri siyah renkte bir kravat takmış olan Abe, kapıyı açan sabah giysileri içindeki kâhyayı aksi bir tavırla selamladı. Kâhya Livermore, mali danışmanı tanıyordu ve onu başını eğerek karşılamakla yetindi. Burada çalıştığı uzun yıllarda edindiği tecrübeye dayanarak biliyordu ki Abe Braunstein ne zaman bu eve gelse ev sahibinin sinirleri bozuluyordu. Kimi zaman bu ziyaretlerden sonra Winslow'un moralini düzeltmek için koca bir şişe Cristal şampanyası yetmiyor, yanında bir kutu dolusu da havyar gerekiyordu. Bu nedenle Coop'un sekreteri Liz Sullivan'dan mali danışmanın geleceğini öğrenir öğrenmez şampanyayla havyarı buz kovaşına koymuştu.

Liz Sullivan lambriili kütüphanede oturmuş Abe'i bekliyordu, kapının çaldığını duyunca yüzüne bir gülümseme yerleştirerek yerinden kalktı ve girişteki koridoru geçerek Abe'i karşılamak üzere kapı-

ya yöneldi. O sabah saat ondan beri kütüphanede bazı kâğıtları inceliyor, Abe'le görüşmelerine hazırlanıyordu; dün gecedен beri midesinde bir düğüm varmış gibi sıkıntılıydı. Dün bu ziyaretin nedeni konusunda Coop'u uyarmaya çalışmıştı ama Coop her zamanki gibi onu dinleyemeyecek kadar meşguldü. O akşam smokin giyilen bir partiye katılacaktı ve tek düşündüğü partiye gitmeden önce saçlarını kestirmek, masaj yaptırmak ve kısa bir şekerleme yapmaktı. Liz bu sabah Coop'u hiç görmemişti, malikâneye vardığında Coop, Beverly Hills Otel'de bir yapımcıyla kahvaltıda; dediğine göre bu yapımcı yeni filminde ona da bir rol vermeyi düşünüyordu. Söz konusu can sıkıcı bir iş ya da tatsız haberler olduğunda Coop'u yakalamak olanaksızdı zaten. Sanki bu adamda, duymak istemediği şeylere karşı onu uyaran son derece hassas bir tür süpersonik radar vardı. Tıpkı yaklaşan Scud füzelerini saptayan radarlar gibi bu tür can sıkıcı durumları önceden hissediyor, her seferinde ortamdан uzak durmayı başarıyordu. Gerçi bu kez öğle saatinde eve dönmeye söz vermişti, Liz gayet iyi biliyordu ki Coop Winslow için öğle saati demek en iyi olasılıkla öğleden sonra saat iki demekti.

Liz cana yakın bir tavırla, "Merhaba Abe, seni görmek ne güzel," dedi. Haki renkli bir pantolon, beyaz

bir süveter giymiş ve boynuna bir dizi inci takmıştı; Coop'un sekreteri olarak çalıştığı yirmi iki yıl boyunca bir hayli kilo almış, eski çekiciliğinden eser kalmamıştı. Yine de sevimli bir yüzü vardı ve doğal sarışındı. Coop onu ilk işe aldığı gün şampuan reklamlarından fırlamışçasına taze bir güzellikteydi. Coop'la aralarındaki bir bakıma ilk görüşte aşktı; gerçi bu tek taraflı bir aşktı çünkü Coop onu etkileyici görünümü, kusursuz bir disiplinle çalışması ve ilk günden itibaren kendisine bir anne özeniyle göz kulak olması nedeniyle sekreterliğe seçmişti. Liz işe başladığında otuz yaşında, Coop ise kırk sekiz yaşındaydı. Liz, Coop'a âdeta tapıyordu ve gizliden gizliye ona âşıktı da. Yıllar boyu kendini Coop Winslow'un hayatını düzenlemeye adanmış, Coop'un ona ihtiyacı olduğunda günde on dört saat, bazen haftada yedi gün çalışmış; bu arada evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı bile göz ardı etmişti. Bu, gönüllü olarak yaptığı bir fedakârlıktı. Hâlâ da Coop'un bunca özveriye değdiğini düşünüyordu. Bazı günler onun için çabalamaktan neredeyse hasta olmuştu, özellikle de son yıllarda Coop'un durumu onu çok endişelendiriyordu. Cooper Winslow için hayatın gerçek-

KIR EVİ

11

leri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bunları can sıkıcı bir ayrıntı olarak görüyor, tıpkı başının çevresinde vızıldayan bir sivrisinek gibi bu tatsız ayrıntıları kendinden uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. Çoğu zaman da bunda başarılı oluyordu, en azından kendince başarılıydı. Coop yalnızca duymak istediği şeyleri, yani güzel haberleri duyan bir adamdı. Bunun dışında kendisine söylenen her şeyi beynine ya da kulaklarına ulaşmadan eleyiveriyordu. Bugüne dek bu tutumu sayesinde acı gerçeklerden uzak durmayı başarmıştı ama artık zamanı gelmişti. Coop istese de istemese de Abe onu gerçeklerle yüzleştirecekti.

Abe ciddi bir sesle, "Merhaba Liz," dedi. "O burada mı?" Coop' la görüşmekten nefret ediyordu. İkisi de birbirlerine taban tabana zıt insanlardı.

Liz sıcak bir gülümsemeyle, "Henüz gelmedi," diye karşılık verdi ve onu sabahtan beri çalışmakta olduğu kütüphaneye buyur etti. "Birazdan burada olur. Bir başrol için görüşmesi vardı."

"Ne başrolü? Çizgi filmde mi?" Liz akıllıca davranarak bu alaycı soruyu duymazdan geldi, insanların Coop hakkında bu şekilde konuşmalarından hiç hoşlanmamasına karşın Abe'in Coop'a ne kadar kızgın olduğunu iyi biliyordu.

Coop, Abe'in öğütlerine hiç kulak asmamış, zaten rizikolu olan mali durumunu son iki yıl içinde korkunç bir hale sokmuştu. Liz, dün Abe'in telefonda kendisine söylediği son sözleri anımsadı: "Bu gidişe bir dur demek zorundayız." Abe bir Cumartesi sabahı bu konuyu görüşmek için kalkıp malikâneye kadar gelmişti ve Coop'un her zamanki gibi geç kalması öfkesini artırıyor. Coop her zaman her yere geç kalırdı. Buna karşın canı istediğinde son derece sevimli bir adam olabildiği için Abe de dahil olmak üzere herkes onu sabırla beklerdi.

Livermore'un taş gibi ifadesiz bir suratla beklediğini gören Liz ev sahibesi görevini üstlenerek Abe'e, "İçecek bir şey alır mısın?" diye sordu. Livermore, durum ne olursa olsun hep aynı ifadesiz yüzle ortalıkta dolaşırdı. Bu tavır ona yakışıyordu da. Livermore'u tanıyanlar asla gülümsemediğini söyleseler de Cooper ona acımasızca takılarak birkaç kez onu gülümsetmeyi başardığını iddia ediyordu. Ne var ki kimse bu olaya tanık olmadığından Coop'un yeminler ederek sözünü ettiği gülümseme bir efsaneden ibaretti.

İZ

DANIÜLUİMÜKL

Abe en az Livermore'unki kadar ifadesiz bir yüzle Liz'e bakarak, "Hayır, teşekkürler," dedi. Yine de yüzündeki duyusuzluğun ardında içten içe öfkelenildiği hissedilebiliyordu.

"Peki ya buzlu ay?" Liz, Abe'i biraz olsun rahatlatmak için elinden geleni yapmak niyetindeydi.

"Buna hayır diyemem doğrusu. Sence daha ne kadar gecikecek?" Saat on ikiyi beş geçiyordu. Her ikisi de Coop'un bir ya da iki saat geç kalmakta bir sakınca görmeyeceğini biliyorlardı. Sonunda gel-diğindeyse yüzünde kadınların dizlerinin bağını çözen o büyüleyici gülümsemesi olacak ve son derece inandırıcı bir bahane uyduracaktı; ne var ki bu gülümseme Abe'e işlemiyordu.

"Bu kez fazla gecikmeyeceğini umuyorum. Sadece bir n görüşme yapacaklardı. Ona filmin senaryosunu vereceklermiş."

"Neden?"

Son zamanlarda Coop ancak fiğran rolleri alabiliyordu, bunun dışında ya bir filmin ilk gösterimine girip çıkarken ya da bir barda geç bir kıza kur yaparken kameralara selam veriyordu. Oynadığı tüm rollerde smokinliydi ve sette de en az gerçek hayatta olduğu kadar çekici görünüyordu. Bu yaşında bile imzaladığı kontratlardaki rakamlar ve şartlar inanılmaz boyutlardaydı. Üstelik rol aldığı bütün filmlerde giydiği giysiler Paris, Londra ve Milan'daki onun seçtiği terzilere diktiriliyor, çekimlerden sonra bu giysiler Coop'da kalıyordu. Bu da yetmezmiş gibi Abe'i çileden çıkaran bir hızla gittiği her yerden yeni giysiler, antikalar, kristaller, pahalı kumaşlar alıyor, evi için beğendiği sanat eserlerine insanın hayal gücünün sınırlarını zorlayan paralar ödüyordu. Abe'in masasında yėılı duran faturalara bir de son aldığı Rolls Royce arabanın faturası eklenmişti. Söylentilere göre şimdi de çok az sayıda üretilen, üstü açılıp kapanan yarım milyon dolarlık turbo motorlu bir Bentley Azure'a göz dikmişti. Biri st açılıp kapanan, diğeri sedan iki Rolls Royce'u ve garajda bekleyen özel yapım bir Bentley Azure limuzini vardı zaten. Coop'a göre pahalı arabalar ve giysiler bir lüks değil zorunluluktur. Bunlar hayatın temeli; diğer her şeyse kremasydı.

Mutfaktan çıkagelen bir hizmetçi elindeki gümüş tepside iki bardak buzlu çay taşıyordu. Livermore ise ortalıktan kaybolmuştu. Abe kaşlarını çatarak Liz'e bakıp konuşmaya başladığında hizmetçi henüz odadan ıkamıştı bile.

K1KV1

13

"Evdeki alışanların işlerine son vermek zorunda. Bu işi bugün halletmek istiyorum." Liz, endişeli gözlerle başını geriye doğru çevirerek, kendisine bakan hizmetçiye güven verici bir tavırla gülümsedi.

Bu evde çalışan herkesi memnun etmek ve deyebildiği kadarıyla faturaları ödemek Liz'in göreviydi. Çalışanların maaşları her zaman listenin en başındaydı ama bazen onların maaşlarını bile bir iki ay gecikmeli olarak ödüyordu. Evdeki hizmetçiler bu duruma alışındılar. Liz ise altı aydır maaş almadan çalışıyordu. Bu durumu nişanlısına açıklamakta epey güçlük çekmişti. Coop bir reklam filminde ya da kkk bir rolde oynadığı zaman mutlaka Liz'e olan borcunu kapatıyordu. Liz için maaşını geç almak önemli bir sorun değildi çünkü Coop'un aksine zor zamanlar için birikmiş epey parası vardı. Zaten para harcayacak kadar boş zamanı hiç olmamıştı ve oldukça tutumlu bir hayat sürüyordu. Ayrıca Coop parası olduğu zamanlar ona karşı son derece cömert davranıyordu.

"Hepsini böyle ansızın işten çıkarmamız biraz haksızlık olmaz mı, Abe?"

"Maaşlarını deyemiyor, Liz. Sen de biliyorsun. Ona evi ve arabaları satmasını söyleyeceğim. Arabalar fazla para getirmez ama evi satarak ipoteği kaldırabilir, borçlarını kapatabilir hatta kalan parayla rahat bir yaşam sürebilir. Beverly Hills'de bir daire satın alıp borsuz bir yaşama başlayabilir." Coop, yıllardır

birilerine borçlu olmadığı tek bir gün bile geçirmemişti.

Ne var ki Liz, bu evin Coop'un ayrılmaz bir parçası olduğunu biliyordu. Burası onun eli, ayağı hatta kalbi kadar vazgeçilmez parçasıydı. Kırk yıldan uzun süredir kendisiyle özdeşleşen bu malikâneyi satmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Ayrıca arabalarını da elden çıkarmaya yanaşmayacaktı. Coop'un Rolls ya da Bentley dışında bir araba kullanacağı düşüncesi bile saçmaydı. Yarattığı imaj artık onun kişiliği haline gelmişti. Üstelik pek çok insanın Coop'un maddi açıdan korkunç bir darboğazda olduğundan haberi yoktu. Sadece onun faturaları ödemek gibi ayrıntıları fazla ciddiye almadığını düşünüyorlardı. Birkaç yıl önce vergi müfettişleriyle bir sorun yaşandıysa da Liz, Coop'un Avrupa'da çekilen bir filmde kazandığı paranın tamamının vergi borcunu kapatmaya aktarılmasını sağlamıştı. Bir daha da böyle bir sorun çıkmamıştı. Ne var ki durum kötüye gidiyor-

14

DANIİLLt SThüL

du. Coop, tek ihtiyacı olan şeyin büyük bir film olduğunu söylüyor, Liz de aynı sözleri Abe'e tekrarlayıp duruyordu. Yirmi iki yıldır herkese karşı Coop'u savunmuştu ama son zamanlarda Coop'un sorumsuz davranışlarını savunmak gitgide daha da güçleşiyordu. Her ikisi de Coop'u iyi tanıyordu, Coop böyleydi işte.

Abe bu oyunlardan bıkip usanmıştı. "Adam yetmiş yaşında, iki yıldır tek bir filmde rol almadı, büyük bir filmde oynamayalı ise yirmi yıl oldu. Daha çok reklam filmi çekseydi durum bu kadar kötü olmazdı belki ama kazandığı para yine de yetmezdi. Bu işi daha fazla sürdüremeyiz, Liz. Bir an önce borçlarını temizlemesizse hapsi boylayacak." Liz bir yıldan uzun süredir Coop'un kredi kartı borçlarını yine kredi kartlarıyla kapatıyordu ve bu durum Abe'i çileden çıkarıyordu. Ayrıca ödenmemiş sürüyle fatura vardı. Yine de Coop'un hapse gireceği düşüncesi insana çok saçma geliyordu.

Saat bir olduğunda Liz, Livermore'dan Abe'e bir sandviç getirmesini söyledi, bu sırada Abe âdeta burnundan soluyordu. Coop'a duyduğu öfkeyi bastırmasını sağlayan tek şey mesleğine olan bağlılığıydı. Coop'un yardımı olsun ya da olmasın buraya gelirken halletmeye kararlı olduğu işi yarım bırakmayacaktı. Liz'in böyle bir adama bunca yıl nasıl katlandığını merak ediyordu. Coop'la Liz'in arasında gizli bir gönül ilişkisi olduğundan şüpheleniyordu; aksini öğrense şaşardı. Oysa Coop sandığından çok daha zekiymiş, Liz de öyle. Yıllarca hayranlık beslediği bu adamla yatağa girmemişti. Coop da ondan böyle bir şey talep etmemişti. Bazı ilişkiler Coop için kutsaldı ve Liz'le olan dostluğuna asla bu tür bir nedenle gölge düşürmezdi. Ne olursa olsun Coop gerçek bir beyefendi idi.

Saat bir buçukta Abe sandviçini bitirmiş, Liz'le Dodgers takımı üzerine hararetle bir sohbete dalmıştı; onun tam bir beyzbol tutkunu olduğunu bilen Liz bu konuyu açarak Abe'in zihnini Coop'tan uzak-laştırmıştı. İnsanları rahatlatmak Liz'in en iyi başardığı işlerden biriydi. Liz, Coop'un arabasının taşlık yolda çıkardığı sesi duyarak başını kaldırdığında Abe saatin kaç olduğunu farkında bile değildi ve arabanın sesini de duymamıştı.

Liz, Abe'e dönüp gülümseyerek, "İşte geldi," dedi, sesinde öyle bir gurur ve sevinç vardı ki onu duyan üç kralın birden ziyarete geldiğini sanırdı.

Liz yanılmamıştı. Coop, birkaç haftalığına kiraladığı üstü açık

RİKbVI

Bentley Azure'u kullanıyordu. Bu muhteşem araba Coop'a öyle yakışıyordu ki. Son dönemeci alıp evin

önüne park ettiğinde arabanın CD çalarından yükselen La Boheme'in sesi eve kadar ulaştı. Arabadan inen adam, bir heykeltıraş tarafından yontulmuş benzeyen kusursuz yüz hatları ve çenesindeki gamzesiyle soluk kesici görünüyordu. Derin mavi gözleri, açık teni, özenle kesilmiş ve taranmış gümüş saçlarıyla bir yakışıklılık abidesi gibiydi. Arabanın üstü açık olmasına karşın saçının bir teli bile dağılmamıştı. Cooper Winslow'u dağınık saçlarla görmek olanaksızdı zaten. Görünüşündeki her bir ayrıntı, kusursuzluğu yansıtıyordu. Erkeksi, şık ve son derece doğal bir hali vardı. Hiddete ve endişeye kapıldığı çok seyrek görülmüştü. Doğuştan sahip olduğu soylulara özgü zarafeti kusursuz bir sanata dönüştürmüştü. New York'un köklü ailelerinden biri olan atalarından ona para kalmamıştı belki ama soylu bir isim kalmıştı.

Cooper Winslow kariyerinin zirvesindeyken hep zengin aile çocuğu rolleri oynamıştı; Gary Cooper'ın asil görünüşünü taşıyan çağdaş bir Cary Grant gibiydi. Filmlerinde hiçbir zaman kötü adam rolü oynamamış, en ufak bir kabalık içeren sahnelerde bile yer almamıştı, daima kadınların gönlünü çalan çapkın erkek ya da şık kostümler içindeki cesur kahramandı o. Kadınlar onun gözlerindeki şefkat dolu bakışa bayılıyorlardı. Vücudunda kaba kuvvetten eser yok gibiydi, asla bayağı ya da acımasız bir adamı oynamamıştı. Birlikte olduğu kadınların ayrıldıktan yıllar sonra bile ona karşı duydukları hayranlık azalmıyordu. Üstelik her nasılsa kadınların kendisini terk etmesini sağlıyor, böylelikle sıkıldığı bir ilişkiyi karşısındakinin gururunu incitmeden sona erdirmeyi başarıyordu. Kadınlar konusunda bir dahiydi, birlikte olduğu kadınların çoğu, hatta zor hatırlayabildiği kadınlar bile ondan hep sevgiyle söz ediyorlardı. Coop'la birlikte olmak eğlenceliydi, ilişki devam ettiği sürece yanındaki kadın için hayatı seçkin ve zevkli kılıyordu. Hollywood'daki ünlü aktrislerin hemen hepsi en az bir kez onun kolunda görülmüştü. Coop, hayatı boyunca çapkın bir bekâr olarak yaşamış ve yetmiş yaşına kadar "ağ" olarak tanımladığı evlilik bağından uzak durmayı başarmıştı. Üstelik yaşını hiç göstermiyordu.

Yaşına göre bu denli genç görünmesinin nedeni kendine çok iyi bakmasıydı. Kariyerini borçlu olduğu dış görünüşünü öyle iyi korumuşt ki en fazla elli beş yaşında gösteriyordu. Göz kamaştırıcı

DAIN itLLt J1EEL

arabasından inerken onu gören birinin, spor ceketinin, gri pantolonunun ve Paris'te özel olarak diktirdiği kolalı mavi gömüğünün altındaki atletik vücudu fark etmemesi olanaksızdı. Son derece geniş omuzları, yapılı bir vücudu ve insana olağanüstü uzunlukta gibi gelen bacakları vardı. 1.95 boyundaydı ki bu, o güne dek Hollywood filmlerinde başrolleri oynayan orta boylu aktörler göz önüne alındığında oldukça sıradışı bir durumdu. Ama Coop söz konusu olduğunda bu özellik hiç de garip durmuyordu, bahçıvanlara el sallarken onu gören bir kadın bembeyaz, düzgün dişlerinin yanı sıra ne kadar güzel elleri olduğunu da hemen fark ederdi. Cooper Winslow her açıdan kusursuz erkek tanımlamasına uyuyordu. Etrafına yüz kilometre çapında bir daire çizilse, bu daire içindeki tüm erkek ve kadınları kendine çeken bir mıknatıs cazibesine sahip olduğu görülürdü. Sadece onu yakından tanıyan az sayıda kişi, örneğin Abe Braunstein, bu cazibeye karşı bağışıklık geliştirmişti. Onların dışındaki insanlar için Coop'un varlığına kayıtsız kalmak olanaksızdı; onu çevreleyen bir aura, insanların karşı konulamaz bir çekimle dönüp ona bakmalarını ve hayranlıkla gülümsemelerini sağlıyordu sanki. Herkesin kabul ettiği bir gerçek vardı: Bu adam soluk kesici bir görünüşe sahipti.

Coop'un geldiğini gören Livermore ön kapıyı açarak geçmesi için bekledi.

"Bugün iyi görünüyorsun, Livermore. Ne o, yoksa biri mi öldü?" Coop, Livermore'un asık suratlı soğuk görünüşüne takılmadan edemezdi. Bu adamı gülümsetmeye çalışmak onun için eğlenceli bir uğraştı. Livermore dört yıldır burada çalışıyordu ve Coop ondan çok memnundu. Onun ağır başlılığından, katılığından, çalışkanlığından ve tarzından hoşlanıyordu. Bu adam sayesinde evinde istediği imajı yaratmıştı. Ayrıca Livermore onun gardırobuna da olağanüstü bir özen gösteriyordu ki bu Coop için son derece önemliydi. Bu evin kâhyası olarak Livermore'un başlıca sorumluluğu Coop'un giysileriyle ilgilenmekti.

"Hayır, efendim. Bayan Sullivan ve Bay Braunstein buradalar, kütüphanede sizi bekliyorlar. Az önce öğle yemeklerini yediler." Ev sahibine bu insanların öğlen saat on ikiden beri onu beklemekte olduklarını söylememiştir çünkü bunu önemsemeyeceğini biliyordu. Coop için Abe Braunstein onun hizmetinde çalışan insanlardan bi-

riydi ve gerektiğinde işverenini beklemek zorundaydı, isterse beklediği saatler için ek ücret talep edebilirdi.

Cooper kütüphaneye girerken dostça bir gülümsemeyle Abe'e baktı, bu bakışlarda aralarında gizli bir şaka varmışçasına hafif bir muziplik seziliyordu. Abe bu gülümsemeye karşılık vermediyse de elinden daha fazlası gelmezdi. Cooper Winslow oyunu kendi kurallarına göre oynuyordu.

"Umarım sana doğru dürüst bir öğle yemeği servisi yapmışlardır," derken neredeyse iki saattir bu adamı beklettiğinin farkında değil gibiydi. Çoğunlukla bu tavrı insanların öfkelerini yatıştırır, hatta onlara geç kaldığını bile unutturmaya yeterdi ama Abe öğle yemeği hakkında sohbet etmeye yanaşacak değildi, doğruca konuya girdi.

"Burada olmamızın sebebi senin mali durumun, Coop. Artık bazı kararlar almamız gerekiyor."

Coop bir koltuğa otururken, "Kesinlikle haklısın," dedi ve ardından hafifçe gülerek bacak bacak üstüne attı. Birkaç dakika içinde Livermore'un kendisine şampanya servisi yapacağını biliyordu ve haklıydı da. Livermore'un getirdiği kadehte her zamanki gibi en ideal şekilde soğutulmuş Cristal vardı. Malikânenin mahzeninde kasalar dolusu Cristal şampanyasının yanı sıra seçkin Fransız şarapları yatıyordu. Cooper'ın şarap mahzeni, damak zevki kadar meşhurdur. Elindeki kadehi kaldırıp gülümseyerek, "Liz'in şerefine içelim," dedi ve o an Liz yüreğinin yerinden fırlayacağını sandı. Kendisi de Coop'a kötü bir haber verecekti. Bütün bir haftayı bu konuyu nasıl açacağını düşünerek geçirmiş, sonunda hafta sonu gelip çatmıştı.

Abe bir giriş yapmaya gerek görmeksizin, "Bugün bu evdeki bütün çalışanları işten çıkarıyorum," dedi. Cooper bu sözlerle karşılık olarak gülmekle yetindi, o sırada odadan çıkmakta olan Livermore' un yüzü ise ifadesizdi. Sanki Abe hiçbir şey dememiştir. Cooper şampanyasından bir yudum daha aldı, sonra kadehini Venedik'teki bir arkadaşının malikânesi satılırken aldığı mermer sehpayı bıraktı.

"Bak bu çok ilginç işte," dedi. "Nereden aklına geliyor böyle garip fikirler? istersen onları bir tüfekle vuralım, ya da çarpmıha gerelim, ne dersin? işten atmak biraz orta sınıf işi."

"Ben ciddiylim. Hepsini göndermek zorundayız. Üç aydır onlara tek kuruş ödeme yapamamıştık, maaşlarını yeni aldılar. Bir daha da alamayacaklar. Servetini aşan bu yaşam tarzını daha fazla sürdür-

KE2

mezsin, Coop." Abe'in sesinde bir tekdüzelik vardı, sanki o da söyleyeceği hiçbir şeyin Coop tarafından ciddiye alınmayacağını, nefesini boşa harcadığını biliyordu. Coop'la ne zaman konuşsa, aralarında ses geçirmez bir perde olduğu hissine kapılıyordu. "Bugün hepsine haber vereceğim, iki hafta içinde gitmiş olmalılar. Sana bir hizmetkar bırakıyorum."

"Aman ne güzel. Takım elbise ütülemeyi biliyor mu bari? Hangisini bana bırakacaksın?" Malikânede üç hizmetçi kız, bir aşçı ve bir de yemek servisini yapan hizmetli çalışıyordu. Ayrıca kâhya Livermore, sekiz bahçıvan ve önemli görüşmelere yaMa davetlere giderken kullandığı bir de şoför vardı. Bu devâsâ evi çekip çevirmek için çok sayıda insan gerekiyordu ama bu kadarı da fazlaydı. Ne var ki Coop kendisine

hizmet edilmesinden ve şımartılmaktan hoşlanıyordu. "Sana Paloma Valdez'i bırakıyoruz. En düşük maaşı o alıyor." "Hangisi bu kız?" Coop merakla Liz'e baktı. Evinde çalışan bu isimde kimseyi hatırlamıyordu. Hizmetkar kızlardan ikisinin, Jeanne ve Louise'in Fransız olduklarını biliyordu ama Paloma adında birinden haberi yoktu.

"Geçen ay işe aldığım Salvadorlu kız. Ondan hoşlandığımı sanmıştım." Liz bu sözleri bir çocukla konuşuyormuşçasına söylemişti, Coop ise şaşkın görünüyordu.

"Ben onun adını Maria sanıyordum, neyse, ben ona Maria diyordum, o da hiç itiraz etmedi. Koca evi o idare edemez ki. Bu çok saçma." Coop kendinden hoşnut bir halde dönüp Abe'e baktı, mali danışmanın verdiği kötü haberlerden hiç etkilenmemiş gibi bir hali vardı.

Abe umursamaz bir tavırla, "Başka seçeneğin yok," dedi. "Çalışanları kovmak, arabaları satmak, alış verişten tümüyle vazgeçmek zorundasın. Tümüyle diyorum, yani bundan sonra bir yıl boyunca ne araba, ne takım elbise, ne bir çift çorap, ne bir tablo ya da servis takımı alacaksın. Ancak o zaman bu borç batağından kurtulabilirsin. Aslına bakarsan evi satman ya da hiç olmazsa bahçe evini ya da bu evin bir kısmını kiraya vermen çok daha iyi olur. Liz bana konuk dairesini hiç kullanmadığını söyledi. Orayı kiraya verebilirsin. Konuk dairesiyle bahçe evi bir hayli para kazandırabilir. Nasıl olsa ikisine de ihtiyacın yok." Abe bu konuya fazlasıyla kafa yormuştu ve önerdiği çözümlerin yeterince insafli olduğunu düşünüyordu.

"İyi ama şehir dışından habersizce gelen bir sürü misafirim oluyor. Evin bir kısmını kiraya vermekse tam bir saçmalık, istersen evi bir öğrenci yurduna dönüştürelim Abe, ne dersin? Hatta daha da iyisi bir yatılı okul açalım. Zengin kızlar için bir nezaket kuralları okulu olabilir örneğin. Gülünç fikirler öne sürmekte üzerine yok, Abe." Coop bu konuşmayı yaparken çok eğleniyor gibiydi, Abe ise ateş saçan gözlerle ona bakıyordu.

"İçinde bulunduğun durumu anlamadığın ortada. Eğer önerilerime kulak vermezsen altı ay içinde bütün evi satılığa çıkarmak zorunda kalacaksın, iflasın eşliğindesin, Coop."

"Bu çok saçma. Tek ihtiyacım olan iyi bir filmde bir başrol kapmak. Daha bugün elime harika bir senaryo geçti." Coop sevinçli görünüyordu.

Abe acımasızca üsteledi: "Peki sana verecekleri rol ne?" Bu sorunun onu köşeye sıkıştıracağını biliyordu.

"Henüz bunu bilmiyorum. Ama senaryoyu bana uygun bir şekilde değiştireceklerini söylediler, istediğim kadar uzun bir rol yazabilirler."

"Bana kalırsa sözünü ettikleri şey şöyle bir görüneceğin kısa bir sahne." Abe'in bu yorumu üzerine Liz yüzünü buruşturdu, insanların Coop'la böyle alaycı bir tavırla konuşmalarından nefret ediyordu. Gerçi Coop bu sözleri dinlemiyordu bile, kulaklarını tıkayıveriyordu. Hayatın zevkten, güzellikten, eğlenceden ve keyiften ibaret olmasını istiyordu. Yaşadığı hayat da böyleydi zaten. Her ne kadar artık parası yetmese de o bildiği gibi davranmaya devam ediyordu. Aklına estiği anda yeni bir araba, bir düzine takım elbise ya da kız arkadaşına pahalı bir mücevher almaktan geri durmuyordu. Üstelik insanlar onun gibi bir müşteriye sahip olmaya can atıyorlardı. Böyle bir adamın kendi ürünlerini giymesi, kullanması ya da armağan etmesi paha biçilmez bir reklamdı. Er ya da geç borcunu ödeyeceğini biliyorlardı. Her nasılsa çoğunlukla Liz'in olağanüstü çabaları sayesinde faturalar bir şekilde ödeniyordu.

"Abe, sen de biliyorsun ki büyük bir film tekrar para içinde yüzmemize yeter de artar. Gelecek hafta bir rol karşılığında on, hatta on beş milyon dolar alabilirim." Coop bir hayal âleminde yaşıyordu.

"Şansın varsa bir milyon alırsın. Bana kalırsa beş yüz bin bile fazla, ancak üç yüz ya da iki yüz bin verirler.

Artık öyle büyük paraları

JJAINltLLt i 1 EEL

unut, Coop." Abe, Cooper Winslow'un işinin bitmek üzere olduğunu düşünmesine karşın bunu söylemedi. Bu kadarını söylemeye onun bile dili varmıyordu. Oysa gerçek ortadaydı; Coop herhangi bir rol için en fazla yüz bin dolar alabilirdi ya da iki yüz bin dolar. Ne kadar yakışıklı olursa olsun başrol oynayamayacak kadar yaşlıydı artık. O görkemli günler geçmişte kalmıştı. "Oturduğun yerde ayağına fırsat gelmesini beklemekten vazgeç artık. Ajansını ara ve iş istediğini söyle. Reklam filmlerinde oynayabilirsin, elli bin dolar, hatta büyük bir ürünün reklamıysa yüz bin dolar kazanabilirsin. Birilerinin seni arayıp milyonlarca dolar teklif etmesini bekleyemeyiz. Hiç olmazsa işler yoluna girinceye kadar harcamalarını kısman gerekiyor. Su gibi para harcamaktan vazgeç, çalışanların sayısını azalt, bahçe evini ve bu evin bir kısmını kiraya ver. Ancak o zaman birkaç ay sonra durumun biraz düzelebilir. Tekrar söylüyorum, eğer bu dediklerimi yapmazsan bu yıl sona ermeden evi satmak zorunda kalırsın. Bana kalırsa en mantıklı çözüm bu ama Liz senin burada kalmakta kararlı olduğunu düşünüyor."

"Kır Evi'ni satmak mı?" Coop bu kez kahkahalarla güldü. "Bak işte bu çılgınca bir fikir. Ben kırk yıldan uzun süredir burada yaşıyorum."

"Eğer kemerleri sıkmazsan bundan sonra burada bir başkası yaşayacak. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun, Coop, iki yıl önce seni uyarmıştım."

"Evet, uyarmıştın ve ben hâlâ buradayım. Üstelik ne iflas ettim ne de hapsi boyladım. Bana kalırsa senin moralini düzeltecek ilaçlara ihtiyacın var, Abe. Belki şu karamsarlığından biraz olsun kurtulursun." Coop, Liz'e hep aynı şeyi söylerdi: Abe hem giyimiyle hem de tavırlarıyla tıpkı bir cenaze levazımatçısını andırıyordu. Bu düşüncesini Abe'e hiçbir zaman söylemediyse de Şubat ayında yazlık takım elbise giymesi tam bir rezaletti. Coop böyle şeylerden hoşlanmazdı ama Abe'i utandırmamak için düşüncesini kendine saklıyordu. Hiç olmazsa Abe ondan gardırobundakileri de satışa çıkarmasını istememişti. "Çalışanları kovmak konusunda ciddisin, değil mi?" Bu soruyu sorduktan sonra endişeyle Liz'e baktı ve onun anlayışlı gözlerle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Liz, Coop'u bu halde görmeye dayanamıyordu.

"Bence Abe haklı. Onların maaşlarına çok fazla para gidiyor, Co-

KIR EVİ

21

op. Tekrar para kazanmaya başlayıncaya kadar harcamalarını biraz kısman gerekebilir." Liz, bunun geçici bir dönem olduğunu vurgulamaya özen gösteriyordu. Coop hayalleri olmadan yaşayamazdı.

Liz'in sözleri Coop'u bir an için afallatmıştı. "Salvadorlu bir kadın bu koca evi nasıl idare edebilir?" Olacak şey değildi bu. Hele Coop için.

Abe sakın bir sesle, "Eğer evin bir kısmını kiraya verirsen çalışanların hepsini kovmak zorunda kalmayız," dedi. "Böylelikle en azından bu sorun da çözülmüş olur."

"Coop, konuk dairesini iki yıldır kullanmıyorsun, bahçe eviyse neredeyse üç yıldır kapalı. Bence her ikisinin de yokluğunu hissetmeyeceksin." Liz, çocuğunu oyuncaklarının bir kısmını yoksullara vermeye ya da yemeğini yemeye ikna etmeye çalışan sabırlı bir anne gibi konuşuyordu.

"Neden evimi yabancılara açayım ki?" Cooper şaşkın görünüyordu.

Abe inatçı bir tavırla tekrarlardı: "Çünkü evini kaybetmek istemiyorsun ve başka çaren yok. Ben çok ciddiym, Coop."

"Pekâlâ, bu konuyu düşüneneğim." Coop'un ses tonundan bu konuyu düşünmeye aslında hiç niyeti olmadığı anlaşıyordu. Hâlâ olanlara bir anlam veremiyordu. Evinde hizmetçiler olmadan nasıl bir hayat sürdüreceğini hayal bile edemiyordu. Düşüncesi bile can sıkıcıydı. Alaycı bir sesle, "Herhalde kendi yemeğimi de kendim pişireceğim, öyle mi?" diye sordu.

"Kredi kartı borçlarına bakınca zaten her akşam dışarıda yemek yediğin açıkça görülüyor. Bu yüzden aşçıyı özleyeceğini hiç sanmam. Hatta diğer çalışanları da özleyeceğini sanmıyorum. Gerekirse bir temizlik şirketiyle anlaşırız, düzenli olarak buraya gelirler."

"Aman ne hoş. istersen bir kapıcı işe alalım. Hatta şartlı tahliye edilmiş sabıkalılardan bir temizlik ekibi bile kurabiliriz." Coop'un gözlerindeki alaycı pırıltılardan yeniden eğlenmeye başladığı anlaşıyordu; Abe ise artık usanmıştı.

"Hepsinin çeklerini yazdım, işlerine son verildiğini bildiren mektuplar da hazır." Abe sert sert Coop'a baktı, bu konuda ne kadar ciddi olduğunu anlamasını istiyordu. Başka seçenekleri yoktu.

Liz yumuşak bir sesle, "Ben Pazartesi günü bir emlakçıyla görüşürüm," diye ekledi. Coop'u sinirlendirmekten nefret ediyordu ama

22

DANIELLE STEEL

bunu yapmak zorundaydı ve ondan habersiz iş çevirmek istemiyordu. Üstelik konuk dairesiyle bahçe evini kiraya vermek hiç de fena bir fikir değildi. Coop bunları zaten kullanmıyordu, her ikisi de oldukça yüksek bir fiyata kiraya verilebilirdi. Liz'e göre bu Abe'in öne sürdüğü çözümlerden en iyisiydi. Evi satmak zorunda kalmanın Coop için ne kadar korkunç olacağını iyi biliyordu.

"Pekâlâ, pekâlâ dediğiniz gibi olsun. Ama evime kiracı diye göndereceğiniz adamın azılı bir katil olmadığından emin olun. Ayrıca Tanrı aşkına, ne çocuk, ne de havlayıp duran köpekler istiyorum. Aslına bakarsanız sadece bayan kiracılar tercihimdir, üstelik de son derece çekici bayanlar olmaları koşuluyla. En iyisi siz adayları gönderin, ben seçim yapayım." Coop'un sesindeki alaycılık azalmıştı. Liz, onun bu öneriyi sandığından çok daha kolay kabullendiğini fark ederek şaşırdı. Coop'un ayak direyeceğini, öfkeleneyeceğini düşünmüştü. Bir an önce evlere kiracı bulmalıydı yoksa Coop fikrini değiştirebilirdi. Bu arada Coop ayağa kalkmıştı, Abe'e dönerek "Hepsi bu mu?" diye sordu. Onun gibi biri için bir günde bu kadar çok tatsız gerçekle yüzleşmek fazlaydı, artık Abe'in gitmesini istediği her halinden belliydi.

Abe de ayağa kalkarak, "Şimdilik bu kadar," dedi. "Sözlerimde çok ciddiym, Coop. Hiçbir şey satın alma."

"Söz veriyorum. Bütün çoraplarım ve çamaşırlarım delik deşik oluncaya dek alışveriş yapmayacağım. Bir dahaki gelişinde dilersen delikleri kontrol edebilirsin."

Abe karşılık vermeyerek kapıya yöneldi. Yanında getirdiği zarfları Livermore'a uzatarak bunları çalışanlara dağıtmasını söyledi, tki hafta içinde hepsi bu evden gitmiş olacaktı.

Abe odadan çıktıktan sonra Coop, Liz'e dönerek, "Ne kadar aksi bir adamcağız," dedi. "Bu kadar

karamsar olduğuna göre çok zor bir çocukluk geçirmiş olmalı. Herhalde ergenlik çağını yakaladığı sineklerin kanatlarını yolarak geçirmiştir. Acıma duygusu uyandırıyor, hele o takım elbiselerine ne demeli! Tanrım, birileri bu adamın gardırobunda ne var ne yoksa yakmalı."

"O iyi niyetli bir adam, Coop. Bu kadar yorucu bir görüşme olduğu için üzgünüm. Önümüzdeki iki hafta içinde Paloma'nın gereken eğitimi alması için elimden geleni yapacağım. Livermore ona senin gardırobunu nasıl idare edeceğini öğretir."

KIR EVİ

23

"Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Herhalde takım elbiselerimi çamaşır makinesine atmaya kalkar. Neyse, böylece ben de yepyeni bir modaya öncülük ederim." Coop neşesinden bir şey kaybetmediğini göstermek istercesine gülümsedi. "Demek bu evde sadece sen, ben ve Paloma, ya da Maria, adı her neyse, kalacağız. Epey sessiz olacak." Bu sözler üzerine Liz'in yüzünde beliren garip ifadeyi görünce atıldı: "Ne? Yoksa seni de mi işten çıkardı?" Liz, çok kısa bir an için Coop'un gözlerinde yanıp sönen paniği gördü ve yüreğinin parçalandığını hissetti. Bu soruya yanıt verene dek geçen süre ona sonsuzluk kadar uzun geldi.

"Hayır, Coop... ama ben ayrılıyorum..." Liz'in sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. Önceki gün bu kararını Abe'e bildirmişti, işten çıkarılanlar listesinde kendi adının olmamasının tek nedeni de buydu.

"Saçmalama. Seni göndermektense Kır Evi'ni satmayı tercih ederim, Liz. Seni burada tutmak için gerekirse yerleri bile kendim silerim."

"Sorun bu değil..." Liz'in gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ben evleniyorum, Coop."

"Ne dedin? Kiminle? Sakın San Diego'daki şu aptal dişçiyle evleneceğini söyleme bana!" Sözünü ettiği ilişki sona ereli beş yıl olmuştu ama Coop bu tür şeyleri asla doğru dürüst hatırlamazdı zaten. Bir gün Liz'i de kaybedeceğini hayal bile edemiyordu, hele onun evlenebileceği fikri hiç aklına gelmemişti. Liz elli iki yaşındaydı, Coop'a sanki kendini bildiği günden beri Liz yanındaymış ve sonsuza dek de yanında kalacakmış gibi geliyordu. Bunca yıldan sonra Liz onun için aileden biri gibiydi.

"San Franciscolu bir borsacıyla." Liz'in yanaklarından aşağı yaşlar boşanıyordu.

Coop kulaklarına inanamıyordu: "Ne zaman ortaya çıktı bu adam?"

"Üç yıl kadar önce. Evleneceğimiz hiç aklıma gelmezdi. Geçen yıl sana ondan bahsetmiştim. Bu ilişkiyi arada sırada buluşup çıkarak sürdüreceğimizi sanıyordum ama bu yıl emekli oluyor ve benim de onunla birlikte seyahat etmemi istiyor. Çocukları artık büyüdüler, sonunda bana ya evlenelim ya da ayrılalım dedi. Ben de hâlâ şansım varken bu fırsatı değerlendirmek istiyorum."

"Kaç yaşında?" Coop dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Bugün

%

%

24

pek çok kötü haber almıştı ama böylesine hazırlıklı değildi; gerçekten de çok sarsılmıştı.

"Elli dokuz yaşında. Maddi durumu oldukça iyi. Londra'da bir dairesi, San Francisco'da çok güzel bir evi var. Kısa süre önce bu evi sattı, onun yerine Nob Hill'de aldığı bir daireye taşınacağız."

"San Francisco mu? Orada ya sıkıntıdan ölürsün ya da bir depremde gömülürsün, Liz. inan bana hiç hoşuna gitmeyecek." Coop o kadar afallamıştı ki ne dediğinin kendi de farkında değildi. Liz olmadan yaşayabileceğine inanmak bile güç geliyordu. Liz ise hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, bir yandan da burnunu siliyordu.

"Belki de haklısın. Belki de koşa koşa geri dönerim. Ama hiç olmazsa bir kez evliliği denemek istiyorum, sırf bunu da' yaşadım diyebilmek için. Nerede olursam olayım beni istediğin zaman arayabilirsin, Coop."

"Peki randevularımı kim ayarlayacak, ajansıyla kim görüşecek? Şu Paloma denen kızdan söz etme sakın!"

"Ajanstakiler bu konuda ellerinden geleni yapacaklarını söylediler. Ödemeleri ve defter tutma işlerini Abe'in ofisindekiler halledecek. Zaten benim burada çok fazla bir iş yaptığım söylenemez." Kız arkadaşlarının telefonlarına cevap vermek ve sürekli olarak basın sözcüsüne Coop'la ilgili, çoğunlukla o sıralarda kiminle çıkmakta olduğuyla ilgili bilgi vererek meraklarını canlı tutmak işten sayılmazsa tabii. Bundan sonra Coop telefon görüşmelerini kendisi yapmak zorunda kalacaktı. Bu onun için hiç alışılmadık bir durumdu. Liz kendisini Coop'a ihanet etmiş, ona sırt çevirmiş gibi hissediyordu.

"Liz, bu adama gerçekten âşık mısın yoksa paniğe mi kapıldın?" Bunca yıldan sonra Liz'in evlenmek gibi bir isteği olabileceğine hiç ihtimal vermemişti. Liz bu konuda Coop'a hiçbir şey söylememiş, Coop da ona hayatına giren erkeklerle ilgili hiçbir şey sormamıştı. Liz bu gibi konuları hemen hemen hiç açmazdı, zaten çoğunlukla bir gönül ilişkisine girecek zamanı bile yoktu. Coop'un randevularını, alışverişlerini, partilerini ve gezilerini ayarlamakla öylesine meşguldü ki evlenmek üzere olduğu adamla son bir yıl içinde doğru dürüst görüşmemişti bile. Nişanlısının rest çekmesinin nedeni de buydu. Cooper Winslow'un kendini beğenmiş bir ruh hastası olduğunu düşünüyor, Liz'i ondan kurtarmak istiyordu.

KIR EVİ

25

"Galiba ona âşığım. İyi bir insan, bana karşı çok nazık ve ilgili. Benim mutlu olmamı istiyor, ayrıca çok tatlı iki kızı var."

"Kızları kaç yaşında? Seni çocuk bakarken düşünmüyorum, Liz."

"Biri on dokuz, diğeri yirmi üç yaşında. Onlardan gerçekten çok hoşlanıyorum, onlar da benden hoşlanıyorlar sanırım. Anneleri kızlar henüz çok küçük yaştayken ölmüş ve Ted kızlarını tek başına büyüttmüş. Üstelik çok da iyi bir baba. Kızlardan biri New York'ta çalışıyor, diğeri Stanford'da tıp öğrenimi görüyor."

"inanamıyorum." Coop âdeta yıkılmıştı. Bu, hayatının en kötü günlerinden biriydi. Bahçe evini ve konuk dairesini kiraya vereceğini unutmuştu bile. Şu anda bunlar umurunda değildi, tek düşünebildiği Liz'i kaybetmek üzere olduğuydu. "Ne zaman evleniyorsunuz?"

"iki hafta sonra, yani ben buradan ayrıldıktan hemen sonra." Liz bu sözleri söyler söylemez yeniden ağlamaya başladı. Birdenbire bu evlilik fikri gözüne korkunç görünmeye başlamıştı.

işte o zaman Coop son derece cömert bir teklifte bulundu: "Düğünü burada yapmak ister misiniz?"

"Napa'da, bir arkadaşımızın evinde evleneceğiz." Liz, hıçkırıklar yüzünden konuşmakta güçlük çekiyordu.

"Kulağa berbat geliyor. Büyük bir tören mi olacak?" Coop tam anlamıyla bir şok yaşıyordu. Böyle bir şeyi rüyasında görse inanmazdı.

"Hayır. Sadece ikimiz, kızları ve törenin yapılacağı evin sahibi olan çift orada olacak. Büyük bir tören olsaydı seni mutlaka davet ederdim, Coop." Büyük bir tören için gerekli hazırlıkları yapacak zamanı olmamıştı. Coop'la ilgilenmekten başka hiçbir şeye zaman ayıramıyordu ki. Ted de daha fazla beklemek istemiyordu. Beklediği takdirde Liz'in Coop'tan ayrılamayacağından korkuyordu. Liz kendini Coop'a bakmakla yükümlü hissediyordu.

"Bütün bunlara ne zaman karar verdin?"

"Yaklaşık bir hafta önce." O hafta sonu Ted gelmiş ve Liz'e epey baskı yapmıştı. Bu evlilik kararıyla Abe'in herkesi işten çıkarma kararı aynı zamana denk gelmişti. Liz bir bakıma bu kararı almakla Coop'a iyilik yaptığının farkındaydı. Nasıl olsa Coop onun maaşında ödeyemeyecekti. Yine de birbirlerine veda etmenin çok zor olacağını biliyordu. Onun gözünde Coop o kadar masum ve çaresizdi ki.

26

DANIELLE STEEL

Geçen yirmi iki yıl boyunca Liz, Coop'u fazlasıyla şımartmıştı. Tıpkı bir anne gibi onun için endişelenmiş, kendini ona adamıştı. San Francisco'da geceler boyu gözünü kırpmadan yatıp Coop'u düşünerek üzüleceğini biliyordu. Asla sahip olamadığı ve yıllar önce hayalini kurmaktan vazgeçtiği çocuklarının yerine Coop'u koymuştu.

Liz Kır Evi'nden ayrılırken Coop hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Liz evden çıkmak üzereyken telefon çalmış, her zamanki gibi Liz açmıştı. Arayan Coop'un son sevgilisi Pamela'ydı. Pamela, Coop'un standartlarına göre bile fazla gençti; henüz yirmi iki yaşındaydı. Fotomodellik yapıyordu ve aktris olma hayaliyle yanıp tutuşuyordu. GQ dergisi için yapılan bir çekimde tanışmışlardı, Coop' un çevresini sarıp hayran gözlerle ona bakmaları için çağırılan on iki fotomodelin arasında en çarpıcı olanı oydu. Yaklaşık bir aydır çıkıyorlardı ve Pamela, büyükbabası yaşında olan ama yaşını hiç göstermeyen bu adama âdeta tapıyordu. O akşam The Ivy'de yemek yiyeceklerdi, Liz Coop'a saat yedi buçukta Pamela'yı evinden alacağını hatırlattı. Kır Evi'nden ayrılmadan önce Coop onu sıkıca kucakladı ve evlilik hayatından sıkılınca Kır Evi'ne dönmesini söyledi. İçten içe böyle olmasını umuyordu. Ona sanki kız kardeşini ve en yakın arkadaşını kaybediyormuş gibi geliyordu.

Liz arabasıyla evden uzaklaşırken yeniden ağlamaya başladı. Ted'i seviyordu ama Coop'suz bir hayat düşünemiyordu. Birlikte geçirdikleri yıllar boyunca Coop onun ailesi, ağabeyi, en yakın arkadaşı, oğlu hatta kahramanı olmuştu. Coop'a hayrandı. Ted'in evlenme teklifini kabul etmek için olanca cesaretini ve gücünü toplaması gerekmişti, hele haberi Coop'a vermek işin en zor kısmıydı. Son bir haftadır doğru dürüst uyuyamamış, sabah Coop'un eve gelmesini beklerken heyecandan karnına sancılar girmişti. Abe'in gelmesi ve biraz olsun zihnini dağıtması iyi olmuştu. Kafasında bu düşüncelerle Kır Evi'nin ana kapısından

çıkarken az kalsın yoldan geçen bir arabaya çarpıyordu. Sinirleri altüst olmuştu. Coop'tan ayrılmak ana rahminden ya da bir manastırdan ayrılmak gibiydi. Doğru bir karar verdiğini umut etmekten başka çaresi yoktu artık.

Liz Kır Evi'nden ayrıldığında Coop hâlâ kütüphanedeydi, boşalan kadehine bir daha şampanya koydu. Şampanyadan bir yudum aldı, sonra elinde kadehiyle ağır ağır üst kata, yatak odasına çıkan merdivenleri tırmandı. Koridorda üzerinde beyaz üniforma olan

KIR EVİ

27

ufak tefek bir kadınla karşılaştı. Kadının elbisesinin önünde domates sosunu ya da çorba lekesini andıran kocaman bir leke vardı. Uzun saçlarını arkada tek bir örgü halinde toplamış, evin içinde olmasına karşın güneş gözlükleri takmıştı. Elektrikli süpürgeyle merdivenleri süpürüyordu.

Coop soran bir sesle, "Paloma?" dedi. Bu kadını daha önce gördüğünü hatırlamıyordu ve hiç görmemiş olmayı tercih ederdi. Kadının ayaklarındaki leopar desenli bez ayakkabıları görünce yüzünü buruşturdu.

"Evet, Bay Weenglow?" Kadın işvereni olan bu adamı zerre kadar umursamıyor gibiydi. Coop'a yanıt verirken güneş gözlüklerini çıkarmamıştı, koyu renk camların ardından dik dik ona bakıyordu. Dış görünüşünden yaşını tahmin etmek neredeyse olanaksızdı ama büyük olasılıkla otuzlu yaşlardaydı.

"Ben Winslow, Paloma. Bir kaza mı oldu?" Coop bunu sorarken kadının üniformasındaki lekeye bakıyordu, sanki birileri onun kucığına bir pizza atmış, üniforması domates sosuna bulanmıştı.

"Öğle yemeğinde spaghetti yedik de. Ben kaşığımı üstüme düşürdüm. Burada başka üniformam da yok."

"Epey lezzetliymiş anlaşılan." Coop bu sözlerin ardından kadının yanından ayrılarak odasına yöneldi, hâlâ Liz'in gidişinin şokunu üzerinden atamamıştı ve bundan sonra gardırobuyla Paloma denen bu kadının ilgileceğini düşünmek bile istemiyordu. Coop yatak odasına girip kapıyı kapatırken arkasından bakmakta olan Paloma gözlerini devirdi. Bu, Cooper Winslow'un kendisiyle ilk kez konuş-masıydı ama o güne dek bu adam hakkında öğrendikleri ondan hoşlanmaması için yeterliydi. Çocuğu olacak yaştaki kızlarla çıkıyor, kendinden başka kimseyi düşünmüyordu. Paloma yeniden merdivenleri süpürmeye başlarken ayıplayan bir tavırla başını iki yana salladı, böyle bir adamın nesini beğendiklerini anlayamıyordu. Bu evde onunla başbaşa kalacağı düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu, diğer çalışanlar işten atılırken işine devam edeceğine bile pek sevinmiyordu. Yine de şikâyet edecek değildi çünkü San Salvador'da bakması gereken bir sürü akrabası vardı ve bu adamın istediği her şeyi yapmak pahasına da olsa buradan alacağı paraya ihtiyacı vardı.

Mark Friedman bomboş evin ortasında emlakçının uzattığı kâğıtları imzalarken yüreğinin paramparça olduğunu hissetti. Ev satılığa çıkalı sadece üç hafta olmuş ve oldukça iyi bir fiyata alıcı bulmuştu ama buradan kazandığı para Mark için hiçbir şey ifade etmiyordu. On yıldır ailesiyle birlikte yaşadığı bu evin çıplak duvarlarına ve bomboş odalarına bakarken bir yaşam boyu kurduğu hayallerin sona erdiğini görür gibiydi.

Aslında evi satmak istememişti, burada yaşamaya devam etmek niyetindeydi ama Janet New York'a gider gitmez onu aramış ve evi satmasını söylemişti. İşte o zaman Mark, son birkaç hafta içinde konuştukları her şeyin anlamsız olduğunu, Janet'in geri dönmeyeceğini anlamıştı. Janet New York'a sadece iki haftalığına gideceğini söylemiş, New York'a varır varmaz avukatı Mark'ın avukatını aramıştı. Bu olayı izleyen beş hafta içinde Mark'ın hayatı alt üst olmuştu. Evdeki eşyaları New York'a göndermiş,

her şeyi Janet'a ve çocuklara bırakmıştı. Kendisi ise işyerinin yakınlarında bir otelde kalıyor, her sabah ölmeyi dileyerek uyanıyordu. Janet'la on altı yıldır evliyidiler ve on yıldır Los Angeles'ta yaşıyorlardı.

Mark kırk iki yaşında, uzun boylu, ince yapılı, sarışın, mavi gözlü bir adamdı ve beş hafta öncesine kadar mutlu bir evliliği olduğuna inanıyordu. Janet'la hukuk fakültesinde tanışmışlar, mezun olur olmaz evlenmişlerdi. Janet evlendikten kısa süre sonra hamile kalmıştı. Kızları Jessica birinci evlilik yıldönümlerinde doğmuştu ve şimdi on beş yaşındaydı. Oğulları Jason ise on üç yaşındaydı. Mark tanınmış bir hukuk bürosunda vergi avukatıydı ve on yıl önce New York'tan Los Angeles'a atanmıştı. Başlangıçta geçici bir süre için Los

Angeles'ta kalacaklarını düşünmüşler, sonra burada yaşamaya karar vermişlerdi. Mark Los Angeles'a geldikten birkaç hafta sonra, Janet'la çocuklar henüz New York'tayken Beverly Hills'deki bu evi bulmuştu. Geniş bir bahçesi ve küçük bir havuzu olan bu ev onlar için yapılmış gibiydi. Bugün evi satın alan çift ise bir an önce havuzu kapatmak istiyordu, altı hafta sonra ikizleri doğacaktı. Mark son kez evin çevresinde dolaşırken bu eve taşınacak çiftin yepyeni bir hayata başlamak üzere olduklarını, kendi hayatının ise sona erdiğini düşündü. Başına gelenlere hâlâ inanamıyordu.

Altı hafta önce mutlu bir evliliği, deliler gibi âşık olduğu güzel bir karısı, sevdiği bir işi, güzel bir evi ve harika çocukları vardı. Maddi sıkıntıları yoktu, sağlıklıydılar ve başlarına kötü hiçbir şey gelmemişti. Altı hafta sonra, yani şimdi ise karısı onu terk etmiş, ev satılmış, ailesi New York'a yerleşmişti ve boşanmak üzereydiler. Bu kadarı ona inanılmaz geliyordu.

Boş odaları son bir kez dolaşırken emlakçı onu yalnız bırakarak dışarı çıktı. Bu evde yaşanan güzel anlar Mark'm zihnine doluyordu. Kendi açısından evliliğinde hiçbir sorun yoktu, Janet bile onunla mutlu olduğunu söylemişti.

"Neler olduğunu bilmiyorum," demişti gözlerinden yaşlar boşanırken. "Belki sıkıldım... belki de Jason doğduktan sonra tekrar çalışmaya başlamalıyım..." Ama bu sözler, neden başka bir adam için Mark'ı terk ettiğini açıklamaya yeterli değildi. Beş hafta önce Janet, New Yorklu bir doktora çılgıncasına âşık olduğunu itiraf etmişti.

Bir buçuk yıl önce Janet'ın annesi ciddi sağlık sorunları yaşamıştı. Önce bir kalp krizi geçirmiş, ardından zona hastalığına yakalanmış, sonunda da felç olmuştu. Janet bu yedi ay boyunca sürekli New York-Los Angeles arasında gidip gelmişti. Annesi böyle bir hastalıktan diğerine geçerken Alzheimer hastası olan babası ise âdeta yıkılmıştı. Janet New York'tayken çocukların her şeyiyle Mark ilgilenmişti. Annesi kalp krizi geçirdiğinde Janet tam altı hafta New York'ta kalmış, bu altı hafta boyunca her gün üç dört kez Mark'ı aramıştı. Mark hiçbir şeyden şüphelenmemişti, zaten Janet'la doktorun arasındaki ilişki de birdenbire başlamamıştı. Janet'ın anlattığına göre olaylar zamanla gelişmiş, sonunda annesinin doktoruna âşık olmuştu. Dediğine göre harika bir adamdı, Janet'a çok iyi davranmış, bu

zor günlerinde ona destek olmuştu. Derken bir akşam birlikte yemeğe çıkmışlar, her şey böyle başlamıştı.

Janet doktorla olan ilişkisini bir yıl boyunca gizliden gizliye sürdürmüştü, bu sırla yaşamak onu çok yıpratmıştı. Kendi kendine bu aşkın gelip geçici bir çılgınlık olduğunu, nasıl olsa sona ereceğini söyleyip durmuştu. Mark'a söylediğine göre defalarca ilişkiyi bitirmeyi denemiş, her seferinde Adam'a geri dönmüştü; bu ilişki ikisi için de artık bir saplantı haline gelmişti. Adam'la birlikte olmanın uyusturucu bağımlılığı gibi bir şey olduğunu söylemişti. Mark birlikte terapiye başlayabileceklerini, bir evlilik danışmanından yardım alabileceklerini söylemiş ama Janet bu teklife yanaşmamıştı. O zaman söylemediği şeyi Mark şimdi anlıyordu: Janet çoktan kararını vermişti. New York'a dönüp işlerin nereye varacağını görmek istediğini söylemişti. Bir süreliğine evlilik hayatından uzak kalmaya ve doktorla aralarındaki ilişkiyi gizli saklı olmaksızın, sağlıklı bir bakış açısıyla değerlendirmeye ihtiyacı vardı. Ne var ki New York'a gider

gitmez Mark'ı arayıp boşanmak istediğini haber vermiş, evi hemen satmasını istemişti. Evin satışından gelen paranın kendi payına düşen yarısıyla New York'ta bir daire alacaktı. Mark yatak odasının duvarlarına bakarken Janet'la aralarında geçen son konuşmayı düşündü. Hayatında kendini hiç bu kadar yalnız ve kaybolmuş hissetmemişti. İnandığı, güvendiği, sonsuza dek sahip olacağını düşündüğü her şeyi kaybetmişti. İşin en kötü yanı bu boşanmada kendisinin bir suçunun olmamasıydı, bildiği kadarıyla evliliklerinin sona ermesinin nedeni kendisi değildi. Belki fazla çalışıyordu ya da Janet'ı sık sık yemeğe çıkarmıyordu ama rahat, huzurlu bir hayatları vardı ve Janet bir kere olsun durumundan şikâyet etmemişti.

Janet ona gizli ilişkisinden söz ettiği gün, hayatının en kötü günüydü. En kötü ikinci gün ise ayrılacaklarını çocuklara açıkladıkları gündü. Çocuklar anneleriyle babalarının boşanıp boşanmayacağını merak ediyorlardı, Mark onlara dürüstçe yanıt vermiş, bunu henüz bilmediklerini söylemişti. Şimdi anlıyordu ki Janet o zaman bile çoktan kararını vermişti. Sadece kararını çocuklara açıklamaya hazır değildi ve Mark'tan da gizlemişti.

Çocuklar durumu öğrenince gözyaşları dinmek bilmemiş, Jessica ortada hiçbir neden yokken babasını suçlamıştı. Olan biten onlara öyle anlamsız geliyordu ki. Biri on beş yaşında, diğeri on üç yaşında

olduğu için, bu tür olayları yetişkinler gibi değerlendiremiyorlardı, Mark bir yetişkin olmasına karşın kendisi bile olanlara inanamıyor-du. Tek bildiği Janet'ın onu başka bir adam için terk ettiğiydi, bunu hak edecek bir şey yapıp yapmadığının bir önemi yoktu. Çocuklar içinse hiçbir açıklaması olmayan bir olaydı bu. Anne babalarını bir kez olsun kavga ederken görmemişler, aralarında bir anlaşmazlık çıktığına bile tanık olmamışlardı. Janet'la Mark neredeyse hiç tartışmazlardı. Olsa olsa belki Noel ağacını evin neresine koyacakları ya da üstüne neler asacakları konusunda anlaşamamışlardı, bir keresinde de Janet Mark'ın yeni arabasını hurdaya çevirince, Mark öfkeden deliye dönmüş ama sonra karısından özür dilemiş ve ona bir zarar gelmediği için sevindiğini söylemişti. Mark uyumlu, sakin bir adamdı. Janet da iyi huylu bir kadındı. Tek sorun Adam'ın Mark'tan daha heyecan verici olmasıydı. Janet'ın anlattığına göre Adam kırk sekiz yaşındaydı, heyecan dolu bir işte çalışıyor ve New York'ta yaşıyordu. Long Island'da bir teknesi vardı ve dört yıl Barış Gönüllüleri Birliği'nde görev yapmıştı, ilginç dostları, eğlenceli bir yaşamı vardı. Bir kere evlenip boşanmıştı, çocuğu yoktu. Karısı çocuk sahibi olamıyordu, evlat edinmeyi de istememişlerdi. Janet'ın çocukları olması Adam'ın çok hoşuna gitmişti. Janet'ın Mark'a ya da çocuklara söylemediği bir şey de, Adam'ın Janet'tan en az iki çocuk sahibi olmak istediğiydi. Çocukların henüz Adam'dan haberleri yoktu. Janet New York'a yerleştikten ve çocuklar bu yeni yaşama alıştıktan sonra onları tanıştırmak niyetindeydi. Mark, Janet'ın çocuklara boşanmanın nedeninin bu adam olduğunu söyleyeceğini hiç sanmıyordu.

Mark, Adam'la karşılaştırıldığında sıkıcı bir adam olduğunu biliyordu. İşini seviyor, insanların mal varlıklarını idare etmekten hoşlanıyordu ama Janet'la paylaşabileceği ilginç bir iş hayatı yoktu. Janet ise ceza hukuku ya da çocuk avukatlığı alanında uzmanlaşmak istemişti; vergi hukuku onun için son derece sıkıcı bir konuydu. Haftada birkaç gün tenis oynuyorlar, sinemaya gidiyorlar, çocuklarla vakit geçiriyorlar, dostlarıyla yemeğe çıkıyorlardı. Kısacası oldukça rahat, sıradan bir yaşantıları vardı. Şimdi ise her şey değişmişti. Mark, duyduğu acının neredeyse fiziksel bir sancıya dönüştüğünü hissediyordu. Sanki beş haftadır boğazında bir bıçak vardı. Geceleri uyuyamıyordu, kısa süre önce doktorunu arayıp uyku hapları istediğinde onun önerisi üzerine terapiye başlamıştı. Yaşamak onun

için bir cehennem azabına dönmüştü. Janet'ı, çocukları, eski yaşantısını özliyordu. Göz açıp kapayıncaya dek her şey, herkes ellerinin arasından kayıp gitmişti; son olarak da bu evi kaybetmişti.

Emlakçı kadın yatak odasının kapısından başını uzatarak yumuşak bir sesle, "Hazır mısın Mark?" diye sordu. Mark odanın ortasında öylece durmuş, düşüncelere dalmış bir halde boşluğa bakıyordu.

"Evet, tabii," diyerek son kez etrafına baktı ve odadan çıktı. Sanki kayıp bir dünyaya ya da eski bir

dostuna veda ediyordu. Evden çıktıklarında kapıyı emlakçı kilitledi, Mark bütün anahtarları ona vermişti. Para, o gün öğleden sonra bankadaki hesabına yatacak, yarısı Janet'ın hesabına aktarılacaktı. Oldukça büyük miktardaki bu para o anda Mark'ın zerre kadar umurunda değildi.

Emlakçı kadın umutla, "Kendin için yeni bir yer aramayı düşünüyor musun?" diye sordu. "Elimde tam sana göre küçük, harika evler var; örneğin Hancock Park'ta muhteşem bir ev var. Ayrıca bu aralar satışa çıkan çok güzel apartman daireleri de var." Şubat ayı emlak aramak için uygun bir zamandı. Tatil durgunluğu geçmiş oluyor ve bahara doğru piyasaya harika evler çıkıyordu. Bu evin satışından kazandığı parayla rahatlıkla başka bir ev alabilirdi, emlakçı da bunun farkındaydı elbette. Üstelik son derece iyi bir işi vardı. Mark için para sıkıntısı diye bir şey söz konusu değildi. Şu anda hayatında sıkıntıda olmadığı tek konu da buydu zaten.

Mark, "Otelde kalmaktan memnunum," diyerek Mercedes'ine bindi ve emlakçı kadına tekrar teşekkür etti. Evi bu kadar kısa zamanda böyle yüksek bir fiyata satarak oldukça iyi bir iş başarmıştı. Aslında Mark her şeyin bu kadar çabuk ve sorunsuz olmasından hafif bir rahatsızlık bile duyuyordu. Bu evden böyle apar topar taşınmaya hazırlıklı değildi. Terapistiyle konuşacak yeni bir konu daha çıktığını düşündü. Daha önce hiç terapiye gitmemişti, gittiği terapist iyi bir adama benziyordu ama Mark bu görüşmelerin işe yaracağını sanmıyordu. Belki uyku sorununa bir çözüm bulunabilirdi ama ya diğer sorunlar? Terapi seanslarında konuşulanlar iyiydi, hoştu ama ne Janet'ı ne de çocukları geri getirebilirdi. Onlarsız bir hayat düşü-nemiyordu. Onlarsız bir hayatı istemiyordu. Onları istiyordu. Şimdi Janet bir başkasına aitti, hatta belki çocuklar da Adam'ı babalarına tercih edeceklerdi. Bu düşünceler yüreğini paramparça ediyordu. Hayatında hiç bu kadar yalnız, ümitsiz kaldığını hatırlamıyordu.

Ofisine döndü ve saat öğlen on ikiyi vurduğunda masasının başına geçti. Önce sekreterine bir dizi mektup yazdırdı, ardından bazı raporları gözden geçirdi. Öğleden sonra ortaklarıyla bir toplantıya katılacaktı, öğle yemeği yemek aklına bile gelmemişti. Beş hafta içinde beş, belki de altı kilo vermişti. Tek yapabildiği bir rüyada gibi yaşamını sürdürmektir; hareket ediyor, adım atıyor, düşünmemeye çalışıyordu. Geceleri ise bütün bu düşünceler zihnine doluyor, Janet'ın sözleri kafasının içinde yankılanıyor, çocuklarını, onların ne çok ağladıklarını düşünüyordu. Her akşam telefonda onlarla konuşuyordu, birkaç hafta sonra New York'a gidip onları ziyaret edeceğine söz vermişti. Paskalya tatilinde onları Karayipler'e götürecekti, yaz tatilinde de onlar Los Angeles'a geleceklerdi ama artık kalabilecekleri bir ev bile yoktu. Bunu düşündükçe kendini hasta hissediyordu.

O akşamüstü yeni vergi yasasıyla ilgili bir toplantıda Abe Braun-stein'a rastladı. Abe onu gördüğünde gözlerine inanamadı. Mark, ölümcül bir hastalığa yakalanmış gibiydi. Onun tanıdığı Mark, daima genç ve sağlıklı görünen, dinç, atletik bir adamdı. Kırk iki yaşında olmasına karşın hoş bir delikanlıya benzerdi. Şimdi ise yürüyen bir cesedi andırıyordu. Sadece görünüşü değil, ruh hali de korkunçtu.

"iyi misin?" diye sordu Abe endişeli bir sesle.

"Evet, tabii." Mark dalgın bir halde, ne dediğinin farkında değilmiş gibi cevap vermişti. Yüzünde gölgeler vardı, bitkin ve solgun görünüyordu. Abe onun gerçekten de çok kötü bir durumda olduğunu anlayarak kaygılandı.

"Hasta yatağından yeni kalkmış gibi bir halin var. Çok kilo kaybetmişsin." Mark bu sözlerle yanıt vermeyerek başını sallamakla yetindi, toplantıdan sonra bu konuşmayı düşündüğündeyse Abe'in ilgisine böyle kabaca karşılık verdiği için kendini suçlu hissetti. Boşanma haberini vereceği ikinci kişi Abe olacaktı, ilki ise terapistiydi. Bu durumdan kimseye söz etmeye cesaret edememişti. Kendini aşağılanmış hissediyor, insanların bu boşanmadan onu sorumlu tutacaklarından, karısına kötü davrandığını düşüneceklerinden korkuyordu. Onlara gerçeği anlatmak istiyor; bir yanı derdini açmak için kıvranırken

diğer yanı kaçıp saklanmak istiyordu.

Abe'le yan yana toplantı salonundan çıkarlarken gizemli bir ses-

KE3

le, "Janet gitti," dedi. Saat neredeyse altı olmuştu ve toplantıda konuşulanların yarısını duymamıştı bile. Abe de bu durumun farkındaydı. Mark sanki bedenini terk etmişti, rüyada gibi hareket ediyordu. Buna karşın Abe, Mark'ın sözlerinin ne anlama geldiğini anlayamadı.

Şaşkın bir tavırla, "Tatile mi çıktı?" diye sordu.

"Hayır. Sonsuza dek gitti." Mark'ın sesi sert ve ifadesizdi ama içten içe bir rahatlama hissetti. "Üç hafta önce gitti. Çocuklarla birlikte New York'a taşındı. Bugün evi sattım. Boşanıyoruz."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Abe gerçekten de üzülmüştü. Zavallı adam yıkılmış görünüyordu. Gençti, yeniden evlenebilir, hatta yeniden çocuk sahibi olabilirdi. Üstelik oldukça yakışıklı bir adamdı. "Bu gerçekten de zor bir durum. Bilmiyordum." Mark'ın çalıştığı hukuk bürosuyla sürekli iş yapmasına karşın bu konuda hiçbir şey duymamıştı. Gerçi bir araya geldiklerinde kendilerinden çok vergi kanunundan ya da müşterilerinden söz ederlerdi. "Peki şimdi nerede kalıyorsun?" Erkeklerin garip huylarından biriydi bu: Böyle durumlarda birbirlerine neler hissettiklerini değil neler yaptıklarını soruyorlardı.

"Buradan iki cadde uzakta bir otelde kalıyorum. Çok iyi bir otel değil ama şimdilik idare ediyor."

"Çıkıp bir şeyler yemek ister misin?" Abe'in karısı evde onu yemeğe bekliyordu ama Mark'ın bir dosta ihtiyacı olduğu ortadaydı. Mark gerçekten de yalnızlık çekiyordu ama kendini bir yerlere gidemeyecek kadar bitkin hissediyordu. Evin satışı onun için yeni bir darbe olmuştu. Janet'la birlikte geçirdikleri yaşamın sona erdiğinin somut bir kanıtıydı bu.

"Hayır, teşekkürler." Mark zoraki bir gülümsemeyle Abe'e baktı. "Belki başka zaman çıkarız."

Abe, "Seni ararım," diyerek onun yanından ayrıldı. Boşanmanın nedenini bilmesede Mark'ın ne kadar mutsuz olduğunu görebiliyordu. Hayatında bir başka kadın olmadığı açıktı. Acaba Janet'in hayatında bir erkek olabilir miydi? Çok hoş bir kadındı. Abe, onları hep ideal Amerikan çifti olarak görmüştü. Her ikisi de sarışın, mavi gözlüydü; çocukları Amerikan ailesi posterindeki çocuklar gibi sağlıklı ve sevimliydiler. Mark ve Janet New York'ta doğup büyümüş olmalarına karşın Midwest'teki bir çiftlikten çıkagelmiş gibi dinç ve

İUKfcVI

sağlıklıydılar- Öğrenim hayatları boyunca aynı okul balolarına gitmişler ama hiç karşılaşmamışlardı. Janet, Vassar'a gitmiş; Mark ise Brown'da okumuş, sonunda Yale Üniversitesi'nin Hukuk Fakülte-si'nde tanışmışlardı. Kusursuz bir evlilikti onlarınki. Ama artık bitmişti.

Mark o akşam saat sekize kadar ofisinde kalıp bazı kâğıtları gözden geçirdi, sonra kalkıp otele gitti. Yolda bir sandviç almayı düşündüyse de kendini aç hissetmediği için vazgeçti. Haftalardır doğru dürüst bir şey yemiyordu. Doktoruna ve terapistine bir şeyler yemeye çalışacağına söz vermişti ama boşunaydı. Yarın yerim, diye düşündü. Tek istediği yatağa girip televizyona bakmaktı, bu sayede uyuyakalmayı umuyordu.

Odasına girdiğinde telefon çalıyordu. Arayan Jessica'ydı. Okulda iyi bir gün geçirmiş, o günkü sözlü

sınavdan A almıştı. Lise ikinci sınıftaydı ve yeni okulundan nefret ediyordu. Sekizinci sınıfta olan Jason'ın durumu da aynıydı. Her ikisi de New York'taki yeni yaşamlarına alışmakta epey güçlük çekiyorlardı. Jason futbol oynuyordu, Jessica ise hokey takımındaydı. Jessica'ya göre New York'taki oğlanların hepsi aptaldı. Boşanmanın nedenini hâlâ anlayamıyor, her şeyden Mark'ı sorumlu tutuyordu.

Mark çocuklara evin satıldığını, bir daha orada yaşamayacaklarını söylemedi. Yakında New York'a gidip onları ziyaret edeceğine söz verdi ve annelerine selam söyledi. Telefonu kapadıktan sonra uzunca bir süre yatağında oturup boş gözlerle televizyona baktı, yanaklarından aşağı yaşlar boşanıyordu.

Jimmy O'Connor uzun boylu, atletik yapılı bir adamdı. Geniş omuzları, güçlü kolları vardı, iyi bir golf ve tenis oyuncusuydu. Har-var'da okumuş, buz hokeyi takımında oynamıştı. Okul yıllarında son derece başarılı bir sporcuydu, hâlâ da formundan hiçbir şey kaybetmemişti. Ayrıca zeki ve iyi kalpli bir adamdı. Mezun olduktan sonra UCLA'da psikoloji üzerine yüksek lisans yapmış, bir yandan da Watts'ta gönüllü olarak çalışmıştı. Yüksek lisansını tamamladıktan bir yıl sonra Watts'a dönerek tekrar burada çalışmaya başlamış, bir daha da buradan ayrılmamıştı. Otuz üç yaşındaydı, yaşamayı ve çalışmayı seviyor, zaman bulabildikçe spor yapıyordu. Çalıştığı kurumdaki yetim çocuklardan bir futbol takımı ve bir de beyzbol takımı kurmuştu. Görevi bu çocuklara yeni aileler bulmak ya da dayak yedikleri, taciz edildikleri, bakımsız kaldıkları evlerden onları kurtarmaktı. Üzerlerine kezzap dökülmüş, kasıtlı olarak yakılmış, fena halde dövülmüş çocukları acil servislere kollarında taşımış; uygun bir ev bulunana dek bazı çocuklara kendi evinde bakmıştı. Birlikte çalıştığı insanlar onun altın kalpli bir adam olduğunu söylüyorlardı.

Jimmy tipik bir İrlandalıydı; saçları simsiyah, teni fildişi renginde, gözleri iri ve siyahtı. Şehveti çağrıştıran dudakları ve kadınların ayaklarını yerden kesen bir gülümsemesi vardı. Bu gülümsemeye karşı koyamayan kadınlardan biri de Maggie'ydi. Yani Margaret Monaghan. Her ikisi de Boston'da doğup büyümüşler, Harvard'da tanışmışlar, mezun olduktan sonra West Coast'a taşınmışlardı. Üniversitedeki ilk yıllarından beri birlikte yaşıyor olmalarına karşın ancak altı yıl önce, istemeye istemeye evlenmişlerdi. Evlenmelerinin başlıca nedeni ailelerinin evlilik konusundaki bitip tükenmez ısrar-

KIR EVİ

il

larydı. Başlangıçta evlenmenin kendileri için hiçbir anlam taşımadığını söyleseler de zamanla bunun katlanılabilir bir durumdan da öte, son derece hoş bir şey olduğunu itiraf etmişlerdi. Evlenmekle iyi etmişlerdi aslında.

Maggie, Jimmy'den bir yaş küçüktü ve Jimmy'nin o güne dek tanıdığı en zeki kadındı. Dünyada ona benzer bir kadın daha olamazdı. O da psikoloji alanında yüksek lisansını tamamlamıştı ve doktora yapmayı düşünüyordu. O da tıpkı Jimmy gibi sokaklara düşen çocuklarla çalışıyordu. Maggie çocuk sahibi olmaksızın bu çocukları evlat edinmek istiyordu. Jimmy ailedeki tek çocuktı, Maggie ise dokuz çocuğun en büyüğüydü. Maggie'nin ailesi County Cork'tan gelmişti, yani tam bir İrlanda kökenli Bostonluydu. Annesiyle babası İrlanda'da doğup büyümüşlerdi ve Maggie istediğinde onların İrlanda aksanını kusursuz bir biçimde taklit edebiliyordu. Jimmy'nin ailesi ise dört kuşak önce İrlanda'dan ayrılmıştı. Kennedy'lerin uzak akrabası oldukları için Maggie sık sık onunla "Soylu Çocuk" diye dalga geçerdi. Ama bunu asla başkalarının önünde söylemezdi, sadece onu kızdırmaktan hoşlanıyordu. Maggie Jimmy'ye her konuda takılmaktan, şaka yollu onu kızdırmaktan ve ona meydan okumaktan hoşlanıyordu zaten. Jimmy de buna bayılıyordu. Maggie akıllı, başına buyruk, güzel ve cesur bir kadındı; ateş gibi kızıl saçları, yemyeşil gözleri ve vücudunun her yerini kaplayan çilleri vardı. Jimmy' nin hayallerindeki kadın, hayatının aşkıydı. Maggie'de hoşuna gitmeyen tek bir şey bile yoktu; yemek yapmakla zerre kadar ilgilenmemesi ve bunu umursamaması dışında. Bu nedenle evde yemek işleri Jimmy'ye aitti, o da kendi aşçılığıyla gurur duyuyordu.

Bina yöneticisi kapıyı çalıp eve girdiğinde Jimmy mutfaktaydı, tavaları ve tencereleri kutulara dolduruyordu. Yönetici geldiğini haber vermek için yüksek sesle onu selamladı; böyle ikide bir eve gelmekten hoşlanmıyordu ama evi görmek isteyenler vardı. Burası Venice Beach'te küçük bir apartman dairesiydi. Maggie ve Jimmy burada oturmaktan çok memnundular. Maggie buradaki herkes gibi caddede kaykayla gezmeye bayılıyordu. Kumsal ise bir harikaydı.

Jimmy bir hafta önce evden çıkacağını haber vermişti, ay sonunda taşınacaktı. Nereye gideceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Bu ev dışında neresi olursa olsun, gitmek istiyordu.

Bina yöneticisi daireyi çok yakında evleneceklerini söyleyen genç

3»

DANIELLE STEEL

bir çifte gösteriyordu. Her ikisi de kot pantolon, tişört ve sandalet giymişlerdi; Jimmy onların iki masum çocuğa benzediklerini düşündü. Yirmili yaşlarının basındaydılar, kolejden yeni mezun olmuşlar ve Midwest'ten gelmişlerdi. Los Angeles'a âdeta âşık olmuşlardı, daireyi çok beğendiklerini söylediler. Venice Beach'in yaşamak için harika bir yer olduğunu düşünüyorlardı. Bina yöneticisi onları Jimmy ile tanıştırdığında Jimmy sadece ellerini sıkarak başını sallamakla yetindi, ardından mutfaktaki eşyaları toplama işine döndü. Daireyi kendi başlarına da gezebilirlerdi pekâlâ. Küçük ve kullanışlı bir evdi burası. Bir oturma odası, karyolanın güçlkle sığıdığı küçük bir yatak odası, aynı anda sadece bir kişinin kullanabileceği ufak bir banyosu ve Jimmy'nin eşya toplamakta olduğu mutfak vardı. Küçük bir daireydi ama onlara yetmişti. Daha fazlasına ihtiyaçları yoktu, üstelik Maggie kiranın yarısını ödemek konusundaki inadından vazgeçmediğinden ancak bu kadarını ödeyebiliyordu. Maggie bu tür konularda hep inatçılık ederdi zaten. Tanıştıkları günden beri her şeyin parasını yarı yarıya ödemişlerdi ve evlendikten sonra bile bu uygulama sürmüştü.

Annesiyle babasından öğrendiği ırlanda aksanıyla, "Senin kapatman olacak değilim, Jimmy O'Connor!" demişti Maggie, alev kıvı saçları güzel yüzünün etrafında dans ederken. Jimmy sırf onunki gibi kıvı saçlı çocuklarla dolu bir evde yaşamak için bile çocuk sahibi olmak isterdi. Son altı aydır çocuk sahibi olmayı ciddi şekilde düşünmeye başlamışlardı, Maggie kendi çocuğu olsa bile başka çocukları evlat edinmek istiyordu. O şanssız çocuklara hak ettikleri gibi güzel bir hayat vermek istiyordu.

Jimmy bu konuda onunla dalga geçerdi: "Biz altı çocuk yapalım, altı çocuk da evlat edinelim, ne dersin? Hangilerinin masraflarını üstleneceksin?" Maggie, çocuklar söz konusu olduğunda Jimmy'nin çocukların masraflarını üstlenmesini, hiç değilse birkaçının masraflarını üstlenmesini kabul edeceğini itiraf etmişti; yoksa istedikleri kadar çok çocuk sahibi olmaları olanaksızdı. Üstelik en az beş ya da altı çocuk istiyorlardı.

"Bu evde gaz ocağı var demek!" Bunu söyleyen nişanlısıyla birlikte evi gezmekte olan genç kıvı. Oldukça sevimli bir kıvı, Jimmy karşılık vermeksizin başını sallamakla yetindi. Genç kıvı, "Yemek pişirmeye bayılırım," dedi. Jimmy tekrar başını sallayarak eşyaları ku-

KIR EVt

3y

tulara koymaya devam etti, ona kendisinin de yemek pişirmekten hoşlandığını söyleyebilirdi ama şu anda sohbet etmek hiç içinden gelmiyordu. Beş dakika sonra çift daireden ayrıldı, bina yöneticisi yine kapıdan seslenerek teşekkür etti ve Jimmy sokak kapısının kapandığını duydu. Kapının önünde konuştuklarını duyuyor ama ne dediklerini anlayamıyordu. Acaba bu daireyi onlar mı tutacak, diye düşündü. Aslında bunu hiç umursamıyordu. Nasıl olsa buraya birileri taşınacaktı. Güzel bir yerde, temiz bir apartmandı ve dairenin harika bir manzarası vardı. Maggie kiranın yansını ödemekte zorlanacağını bile bile manzaralı bir

evde oturmak istemiş, ırlanda aksanıyla manzarasız bir evde oturduktan sonra Venice'te yaşamının hiçbir anlamı olmayacağını söylemişti. Sık sık bu aksanla konuşmaktan zevk alıyordu. Bu aksanı duyarak büyümüşü ve onun bu şekilde konuşması Jimmy'yi eğlendiriyordu. Bazen yemeğe çıktıklarında, örneğin bir pizzacıda sürekli bu aksanla konuşur, herkes onu ırlandalı zannederdi. Ayrıca kendi kendine Gal dili ve Fransızca öğrenmişti. Bir sonraki hedefi Çince öğrenmekti, Çin mahallesinden gelen göçmen çocuklarla çalışmak, onlarla konuşabilmek istiyordu.

Daireden çıkan genç nişanlılardan biri, "Pek dost canlısı sayılmaz," diye fısıldadı. Banyoda konuşmuşlar, evi tutmaya karar vermişlerdi. Kirayı ödeyebilirlerdi, odalar küçük de olsa manzara harikaydı.

"Aslında iyi adamdır," dedi bina yöneticisi Jimmy'yi koruyarak. Onu da, Maggie'yi de severdi. "Çok zor bir dönemden geçiyor." Onlara Jimmy'nin yaşadıklarını anlatıp anlatmamak konusunda kararsızdı. Nasıl olsa daireye taşındıktan sonra komşulardan öğreneceklerdi. Bu binada yaşayan herkes O'Connor'ları severdi. Yönetici, Jimmy'nin gitmesine üzülmüyordu ama onu anlıyordu. Onun yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı.

Yeni kiracılar Jimmy'nin daireden yönetimin kararıyla çıkarılmış olabileceğini düşünmüşlerdi, eşyalarını toplarken öyle mutsuz ve sinirli görünüyordu ki.

Yönetici, "Genç, güzel bir karısı vardı; harika bir insandı. Otuz iki yaşında, kısl saçlı, zehir gibi akıllı bir kadındı," diye açıkladı.

Genç kız safça, biraz da anlayışla, "Yoksa ayrıldılar mı?" diye sordu. Mutfağa girdiğinde tavaalarını bir karton kutuya yerleştirmekte olan Jimmy kendisine neredeyse düşmanca davranmıştı.

40

DANIELLE STEEL

"Hayır, karısı öldü. Bir ay önce. Korkunç bir olaydı. Beyin tümörü yüzündenmiş. Birkaç ay önce baş ağrıları çekmeye başladı, migren olduğunu sanyordu. Üç ay önce hastaneye gidip testler yaptırıldılar, herhalde beyin testleri, MR, CAT Scan falan. Beyninde bir tümör olduğunu gördüler, ameliyat etmek istediler ama ameliyatla alınamayacak kadar büyümüş ve her yere yayılmış, iki ay sonra da öldü. Jimmy'nin de onun ardından ölüp gideceğini düşündüm. Ben birbirlerine bu kadar âşık bir çift daha tanmadım. Hep gülerler, çene çalarlar, şakalaşırlardı. Jimmy geçen hafta evden taşınacağını söyledi. Burada daha fazla kalamayacağını söyledi, ona acı veriyormuş. Onun için çok üzülmüyorum, öyle iyi bir adamdır ki." Bina yöneticisinin gözleri yaşlarla dolmuştu.

Genç kız, "Ne kadar korkunç!" derken kendi gözlerinin de yanmakta olduğunu hissetti. Bu çok üzücü bir olaydı, evi gezerken duvarlarda ikisinin fotoğraflarını görmüştü. Ne kadar mutlu oldukları ve birbirlerini ne kadar sevdikleri o resimlerden bile anlaşılıyordu. "Onun için dayanılmaz bir şey olmalı."

"Karısı çok cesurdu. Ölümünden bir hafta öncesine dek birlikte yürüyüşlere çıktılar, Jimmy onun için yemekler pişirdi, hatta bir keresinde onu çok sevdiği kumsala kadar kucağında taşıdı. Bu olayın etkisinden kurtulması çok uzun zaman alacak, belki de asla kurtulamaz. Onun gibisini bir daha bulamaz." Aksi ve sert bir adam oluşuyla tanınan bina yöneticisi gözünden akan bir damla yaş sildi, sonra genç çiftle birlikte merdivenlerden indi. Genç çift, duydukları bu acı olayın etkisinden gün boyu kurtulamadılar. O akşamüstü geç vakit, bina yöneticisi Jimmy'nin dairesinin kapısının altından içeriye bir not bıraktı. Genç çift daireyi tutmaya karar vermişti, yani Jimmy üç hafta içinde daireyi boşaltmak zorundaydı.

Jimmy oturmuş, boş gözlerle elindeki nota bakıyordu. İsteddiği şey olmuştu, bu daireden taşınması

gerektiğini biliyordu ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Nerede yaşayacağı umurunda değildi. Sokakta, bir uyku tulumunda bile yaşayabilirdi artık. Belki de insanlar böyle sokağa düşüyorlardı. Belki onlar için de nerede yaşadıklarının, hatta yaşayıp yaşamadıklarının bile bir önemi yoktu. Maggie öldüğünde intihar etmeyi düşünmüş, sessizce okyanusa doğru yürüyüp suların arasında yitip gitmek istemişti. Böylece acılarından kurtulabilirdi. Maggie'nin ölümünden bir gün sonra saatlerce sahilde oturup bu-

KIR EVİ

41

nu düşünmüştü. Derken zihninde Maggie canlanmıştı ve sanki yanı başındaymış gibi onun kendisiyle konuştuğunu hayal etmişti. Maggie, böyle bir şey yaparsa ona ne kadar kızacağını, bunun ödeklere yaraşır bir şey olduğunu söylüyordu, ırlanda aksanını bile duyduğunu sanmıştı. Gece karanlığında eve dönmüş, oturma odasındaki koltukta büzülüp saatlerce yüksek sesle ağlamıştı.

O gece Boston'dan aileleri gelmiş, ertesi iki gün cenaze töreni ve dualarla geçmişti. Jimmy, Maggie'nin Boston'da toprağa verilmesine karşı çıkmıştı. Maggie ona California'da kalmak istediğini söylemişti, bu yüzden burada toprağa verilmeliydi. Sonra herkes evine dönmüş, Jimmy tek başına kalmıştı. Maggie'nin anne babası ve kardeşleri onun ölümüyle yıkılmışlardı. Ama kimse Jimmy kadar çılgına dönmüş değildi, kimse Maggie'nin onun için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Maggie onun hayatıydı, Jimmy tüm kalbiyle, biliyordu ki bir daha hiçbir kadını böyle sevmeyecek; hatta belki de bir daha kimseyi sevmeyecekti. Hayatına bir başka kadının girebileceğini düşünemiyordu bile. Bu büyük bir sahtekârlık olurdu. Üstelik Maggie gibisi var mıydı ki? Onun kadar ateşli, sevgi dolu, zeki, neşeli ve cesur bir kadın daha olabilir miydi? Jimmy'nin tanıdığı en cesur insandı o. Ölümünden bile korkmamış, kaderi olarak kabullenmişti. Ağlayan, Tanrıya yalvaran, dehşete kapılan, onsuz bir hayatı sürdüremeyeceğini düşünen Jimmy olmuştu. Maggie olmadan yaşamak olanaksızdı, dayanılmazdı, korkunçtu. Şimdi ise burada, tek başınaydı. Maggie gideli bir ay olmuştu. Haftalar, günler, saatler geçmişti. Artık yapabileceği tek şey, hayatının geriye kalanını yaşamak, kendini sürüklemektir.

Maggie öldükten bir hafta sonra işe dönmüş, iş yerindeki herkes ona her an kırılabilir cam bir eşya gibi davranmıştı. Eskisi gibi gün boyunca çocuklarla çalışıyordu ama yaşama sevinci, heyecanı, isteği kalmamıştı. Yürümeye devam etmek, soluk almaya devam etmek, her sabah uyanmak için bir nedene ihtiyacı vardı ama onu ayakta tutan hiçbir neden kalmamıştı.

Bir yanı sonsuza dek bu evde kalmak istiyor, diğer yanı bir sabah daha yanında Maggie olmadan uyanmaya dayanamayacağını biliyordu. Buradan uzaklaşması gerektiğinin farkındaydı. Nereye olursa olsun, bu evden çıkıp gitmeliydi. Gazetedeki bir ilandan emlak bürosunun telefonunu almış, hemen aramıştı. O sırada büroda çalışan

42

DANIELLE STEEL

emlakçıların hiçbiri orada olmadığı için adını ve telefon numarasını bırakmış, eşyalarını toplamayı sürdürmüştü. Ama giysi dolabının Maggie'ye ait olan kısmına geldiğinde Mike Tyson'dan göğsüne bir yumruk yemiş gibi afallamıştı. Soluk alamıyordu. Gerçek tüm çıplaklığıyla karşındaydı, bu öyle güçlü bir acıydı ki o an kalbinin duracağını sandı. Burnuna Maggie'nin parfümünün kokusu geliyor, sanki yanı başındaymış gibi onun varlığını hissediyordu. Uzunca bir süre öylece durdu.

"Ben şimdi ne halt edeceğim?" diye haykırırken gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı, ayakta duramayacağını hissederek dolabın kapağına tutundu. Kaybının büyüklüğünün farkına varmak öyle ağır

bir darbeydi ki o an yere yıkılabilirdi.

Kafasının içinde bir sesin, "Dayanmalısın, Jimmy," dediğini duydu. "Vazgeçemezsin." Bu aksanı tanıyordu.

"Neden?" diye sordu ama cevabı biliyordu. Maggie vazgeçmemiştir. Son ana dek mücadele etmiş, yaşama sıkı sıkı sarılmıştı. Öldüğü gün bile saçlarını yıkayıp ruj sürmüş, Jimmy'nin en sevdiği bluzu giymiştir. Yenilgiyi kabullenmemiştir o. Kafasının içindeki sese, bir daha göremeyeceği o yüze bağlıdır: "Dayanmak istemiyorum!"

"Kaldır şu koca kıçını!" Bu sesi o kadar net duydu ki Maggie'nin o sırada odada olduğuna yemin edebilirdi. Ansızın kahkahalarla gülmeye başladı, Maggie'nin giysilerine bakarak gülüyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

"Peki Maggie... peki..." dedi, sonra birer birer elbiseleri dolaptan alıp Maggie bir gün geri gelip onları isteyecekmiş gibi özenle katlamaya ve bir kutuya yerleştirmeye koyuldu.

Liz, Coop'un bahçe evini ve konuk dairesini kiraya vermeye razı olduğu günün ertesi günü Kır Evi'ne geldiğinde yanında bir de em-lakçı vardı. Bu işi bir an önce halletmek istiyordu çünkü Coop'un fikrini değiştirme olasılığı yüksekti. Bu evlerden gelecek kira, Coop' un içinde bulunduğu maddi sıkıntıyı bir hayli hafifletecekti. Liz buradan ayrılmadan önce Coop için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı.

Saat on birde emlakçıyla buluşmak üzere anlaşmışlardı, her ikisi de Kır Evi'ne vardıklarında Coop çoktan çıkmıştı. Yirmi iki yaşındaki fotomodel sevgilisini, yani Pamela'yı brunch için Beverly Hills Otel'e götürmüştü, ertesi gün de birlikte Rodeo Drive'da alışverişe çıkacaklardı.

Pamela tek kelimeyle nefes kesici bir kızdı ama üstüne başına giyecek fazla bir şeyi yoktu. Ayrıca kadınları şımartmak, Coop'un uzmanlık alanlarından biriydi. Onları alışverişe çıkarmaya bayılıyordu. Abe faturaları görünce kalp krizi geçirecekti ama Coop bu konuyu düşünmüyordu bile. Pamela'yı Theodore'a, Valentino'ya, Dior'a, Fer-re'ye ve başka nereye gitmek isterse oraya götüreceğine söz vermişti, son olarak da Fred Segal'e gideceklerdi. En azından elli bin dolarlık bir alışveriş turu olacağı kesindi. Hele Van Cleef te ya da Cartier'de Coop'un gözüne ilişen güzel bir mücevher olursa elli bin doların çok daha üstüne çıkabilirdi. Coop'a aşırı cömert davrandığını söylemek Pamela'nın aklının ucundan bile geçmeyecekti. Yirmi iki yaşında Oklahomalı bir kız için bütün bunlar olanaksız bir düşün gerçekleşmesi demekti, Coop ise hayallerindeki adamın ta kendisiydi.

Liz'in ardından konuk dairesine giren emlakçı kadın, "Bay Wins-

low'un kendi arazisinde, özellikle de evin bir bölümü olan konuk dairesinde kiracıların kalmasına izin vermesi beni epey şaşırttı," dedi. Kadının gelecekteki kiracılarla paylaşacağı birkaç dedikodu peşinde olması Liz'in hiç hoşuna gitmediyse de bu evleri kiraya vereceklerse bu tür dedikoduları da göze almak zorundaydılar. İnsanlar bu durumu canları nasıl isterse öyle yorumlayacaklardı. Söz konusu Coop gibi büyük bir film yıldızı olduğunda genellikle acımasız yorumlar yapılırdı, böyle bir hayat sürdürmenin bedellerinden biriydi bu.

"Konuk dairesinin girişi ana binadan ayrı, bu nedenle kiracılarla Coop eve girip çıkarken birbirleriyle karşılaşmayacaklar. Ayrıca bildiğiniz gibi Coop çok sık seyahat ediyor, evde kiracıların kaldığını fark etmeyecektir bile. Burada kendisinden başka birilerinin yaşaması onun için büyük bir avantaj olacak,

böylelikle insanlar bu malikânede sürekli birilerinin bulunduğunu bilecekler. Aksi takdirde ev, her türlü hırsızlık ya da saldırı olayına açık bir konumda kalıyor. Kiracılar onun için bir tür güvenlik tedbiri sayılabilir." Emlakçı durumu hiç bu açıdan düşünmemişti, mantıklı bir açıklama sayılabilirdi. Yine de işin içinde başka etkenler de olduğundan şüpheleniyordu. Coop Winslow büyük bir filmde başrol oynamayalı yıllar olmuştu. En son ne zaman onun başrol oynadığı bir film seyrettiğini hatırlamaya çalıştıysa da bunu başaramadı. Yine de Cooper Winslow gittiği her yerde heyecan yaratan büyük bir yıldızdı. Hollywood'un gelmiş geçmiş en büyük aktörlerinden biriydi; bu sayede bu evleri kolaylıkla, hem de iyi bir fiyata kiralayabileceğinden emindi. Cooper Winslow'la aynı yerde yaşamak insanın prestijini kat kat artıracak bir olaydı, üstelik belki dünyada değilse bile ülkede bununla boy ölçüşebilecek bir ev daha yoktu. Böylesine muhteşem bir evde, yakışıklı bir film yıldızıyla komşu olmak için büyük paralar ödemeye hazır olan pek çok insan vardı. Hatta kiracıların şansı yaver giderse Co-oper'ı tenis kortunda ya da yüzme havuzunda görebilirlerdi, emlakçı kadın bu avantajları da kiralık ilanına eklemeye karar verdi.

Konuk dairesinin kapısı gıcırtıyla açıldığında Liz içinden burayı daha önce temizletmiş olmayı diledi. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki bu işe zaman ayıramamıştı. Yine de ev oldukça iyi görünüyordu. Tıpkı ana binadaki gibi burada da yüksek tavanlı odalar, bahçeye bakan Fransız tarzı zarif pencereler vardı. Bitkilerle çevrili sevimli te-

KIR EVİ

45

rasta ise Coop'un yıllar önce italya'dan aldığı antika mermer banklar ve masalar vardı. Oturma odası son derece zevkli Fransız antikala-rıyla döşenmişti. Oturma odasının bitişiğinde ofis olarak da kullanılabilecek küçük bir çalışma odası vardı, birkaç basamaktan oluşan merdivenlerden sonra her yanı uçuk mavi satenle kaplanmış büyük yatak odası yer alıyordu. Bu odadaki aynalı Art Deco mobilyaların hepsi Fransa'dan getirilmişti.

Büyük yatak odasının hemen yanında beyaz mermer kaplı kocaman bir banyo ile pek çok insanın ihtiyacını fazlasıyla karşılayan ama Coop'a yetmeyen dolaplarıyla bir de giysi odası vardı. Oturma odasının diğer tarafında ise parlak renkli çiçekli ingiliz kretonuyla kaplı mobilyalar ve antikalarla döşenmiş olan iki yatak odası daha yer alıyordu. Ayrıca ortasında büyük bir yemek masası olan harika bir country tarzı mutfak vardı, emlakçı bu mutfağın kendisine Pro-vence'ı anımsattığını söyledi. Evde bir yemek odası yoktu ama oturma odası çok büyüktü, gerekirse burada bir masa kurulabilir, kiracılar isterlerse sıcak, neşeli ve samimi bir atmosferi olan mutfakta yemek yiyebilirlerdi. Mutfakta eski bir Fransız fırını, köşede seramik bir şömine, duvarlarda ise olağanüstü güzellikte resimlerle süslenmiş antika fayanslar vardı. Bel Air'in en güzel malikânesindeki bu daire her yönüyle kusursuzdu, ayrıca kiracılar tenis kortundan ve yüzme havuzundan da dilediklerince yararlanabileceklerdi.

"Buraya ne kadar istiyor?" Emlakçının gözlerinde heyecan parıltıları belirmişti. Bugüne dek gördüğü en güzel daireydi burası, sırf prestiji için bile burada oturmak isteyecek başka film yıldızları olabilirdi. Film çekimleri için gelmiş bir oyuncu ya da bir yıllığına Los Angeles'ta kalmayı düşünen bir yıldız bu daireyi tutabilirdi. Dairenin böylesine zevkli ve güzel bir biçimde döşenmiş olması büyük bir avantajdı. Taze çiçekler ve biraz temizlik sayesinde bu ev yeniden canlanabilir, göz kamaştırıcı bir yere dönüşebilirdi.

Liz, "Siz ne öneriyorsunuz?" diye sordu. Bu konuda fazla bir fikri yoktu. Yıllardır ev kiralariyle ilgili bir işi olmamıştı ve yirmi yıldır aynı gösterişsiz dairede yaşıyordu.

"En azından ayda on bin dolar eder. Hatta on iki bin. Doğru müşteriye bulursak on beş bin bile alabiliriz. Ama on binden aşağı olmayacağı kesin." Liz bu öneriyi mantıklı buldu, bahçe eviyle birlikte bu daire Coop'a önemli bir gelir sağlayabilirdi. Tek sorun Coop'

un kredi kartlarından uzak durmasını sağlamaktı. Kendisini denetleyecek, hatta gerektiğinde azarlayacak biri olmayınca Coop'un ne gibi işler karıştıracağını düşünüyor, düşündükçe daha da endişeleniyordu. Gerçi Liz'in de onun üzerinde fazla bir etkisi olduğu söylenemezdi ama hiç olmazsa arada sırada onu uyarıyor, zaten kötü olan maddi durumunu daha da beter etmemesi için onu frenlemeye çalışıyordu.

Liz konuk dairesinin kapısını kilitler kilitlemez tekrar arabaya binip bu kez de arazinin kuzeyinde, gözlerden uzak gizli bir bahçenin içinde yer alan bahçe evine gittiler. Bu ev ana girişten öyle uzaktı ve etrafındaki yeşillik ve arazi öyle genişti ki malikâneneden bağımsız bir ev sayılabilirdi. Bir yanında asmalar olan bu güzel taş ev Liz'e İngiliz kır evlerini anımsatıyordu. Masallardaki evler gibi büyümlü bir havası vardı, evin iç duvarlarındaki zarif ahşap lambriplerle kaba yontma taş duvarlar hoş bir tezat yaratıyordu. Burası zarif Fransız mobilyalarıyla döşenmiş konuk dairesinden öyle farklıydı ki.

Evi çevreleyen gül bahçesinden geçip içeri girdiklerinde emlakçı kadın hayranlıkla haykırdı: "Aman Tanrım, burası olağanüstü! Bambaşka bir dünyaya girmiş gibiyim."

Bahçe evindeki odalar konuk dairesindekilere oranla çok daha küçük ama kullanışlıydı; kirişli tavanların ve İngiliz tarzı ağır mobilyaların yanı sıra Coop'un bir İngiliz kulübünden aldığı uzun şık deri kanepe dikkat çekiyordu. Oturma odasındaki kocaman şömine evin sıcak atmosferini pekiştiriyordu. Orta büyüklükteki country tarzı mutfak duvarlarında antika mutfak eşyaları asılıydı, üst kattaki iki yatak odası ise Coop'un bir zamanlar merak salıp biriktirdiği, çoğu enine çizgili III. George tarzı mobilyalarla döşenmişti. Bütün odalarda paha biçilmez el halıları vardı, küçük yemek odasındaki büfede ise antika gümüş takımlar ve raflarda Spode yapımı porselenler duruyordu. İnsan bu kusursuz İngiliz Kır Evi'ne girdiği andan itibaren Bel Air'de olduğunu unutabilirdi. Malikâneye oranla tenis kortuna daha yakındı ama ana girişin hemen yakınındaki yüzme havuzundan biraz uzaktaydı. Kısacası her iki yerin de kendilerine özgü avantajları ve tarzları vardı.

Emlakçı kadın yüzündeki hevesli gülümsemeyi saklamaksızın, "Doğru kiracıyı bulabilirsek burası paha biçilmez bir ev," dedi. "Örneğin ben böyle bir evde yaşamak için neler vermezdim."

KIKtVI

4/

Liz de ona gülümseyerek, "Aynı fikirdeyim," dedi. Yıllar önce bir hafta sonu bu evde kalmak için Coop'tan izin almış ama bunun için bir türlü fırsat bulamamıştı. Tıpkı konuk dairesinde olduğu gibi bu evde de işlemeli örtüler, danteller, porselenler, tüm mutfak eşyaları ve çatal bıçak takımları gibi, insanın bir evde ihtiyaç duyabileceği her türlü eşya vardı.

Emlakçı kadın kendinden memnun bir halde, "Bu ev için de en az on bin dolar ödeyecek bir kiracı bulabilirim," dedi. "Belki daha da fazla. Biraz küçük ama tek kelimeyle güzel bir ev ve çok özel bir havası var." Konuk dairesi kadar büyük ve gösterişli değildi belki ama insanın kendini sıcak bir yuvada hissedeceği türden bir yerdi. Konuk dairesi buradan biraz daha yüksek tavanlıydı, daha çok odası vardı ve oradaki ana yatak odası, oturma odası ve mutfak fazlasıyla genişti. Sonuçta her iki ev de ayrı güzellikteydi ve emlakçı ikisini de çok kısa sürede kiraya verebileceğinden emindi. "Haftaya gelip evlerin fotoğraflarını çekmek istiyorum. Henüz başka bir emlakçıya haber vermeyeceğim, öncelikle kendi listemdeki mobilyalı ev arayan müşterilere bakmalıyım. Bu türden evler kolay kolay bulunmuyor, ayrıca

Coop için en uygun kiracıları bulmak istiyorum."

Liz ciddi bir sesle, "Coop bu konuda çok titiz davranıyor," dedi.

Emlakçı kadın elindeki deftere evlerin büyüklüğü, odaların sayısı ve diğer özellikleriyle ilgili notlar alırken, "Bilmem gereken kısıtlamalar var mı?" diye sordu.

"Açık konuşmak gerekirse Coop çocuklardan pek hoşlanmıyor, ayrıca evdeki eşyalara zarar gelmesini istemiyor. Bu nedenle köpekli bir kiracıya da sıcak bakacağını sanmıyorum. Bunların dışında kirayı ödeyebilecek saygın bir insan olduğu sürece sorun yok." Coop'un sadece bayan kiracıları tercih ettiğini söylememiştir tabii.

"Çocuk konusunda dikkatli olmalıyız yoksa ayrımcılık yaptığımız için emlakçılar birliğine şikâyet edilebiliriz," dedi emlakçı kadın. "Yine de evi gösterirken bunu göz önünde bulunduracağım. Bunlar çok özel evler, kiralari da yüksek olduğundan, uygunsuz insanların burada oturması zaten olanaksız." Evleri zengin rock yıldızlarına kiralayacak olurlarsa durum değişirdi. Bu en az arzu edilebilecek bir olasılıktı ve emlakçı kadın o güne dek ev kiraladığı pek çok rock yıldızıyla sorun yaşamıştı.

Saat öğleyi biraz geçerken emlakçı kadın malikâneneden ayrıldı,

4Ö

Liz de evdekilerle görüşüp her şeyin yolunda olduğunu öğrendikten sonra arabasına binip kendi dairesine doğru yola koyuldu. Personel bir önceki gün Abe'in dağıttığı zarfları aldıktan sonra yaşadıkları şaşkınlığı hâlâ üstlerinden atamamışlardı. Gerçi uzun süredir düzenli maaş alamadıklarından böyle bir şeyin er geç olacağını tahmin ediyorlardı. Livermore aylardır ısrarla yapılan teklifi sonunda kabul etmiş ve Monte Carlo'ya gideceğini duyurmuştu; bir Arap prensinin yanında çalışacaktı. Coop'tan ayrılacağı için pek de üzgün görünmüyordu, üzgün olsaydı bile yüzündeki katı ifadeden bunu anlamak olanaksızdı. O hafta sonu Fransa'nın güneyindeki yeni iş yerine doğru yola koyulacaktı. Coop için ise Livermore'u kaybetmek büyük bir darbe sayılırdı.

O akşamüstü Coop beraberinde Pamela'yla eve döndü. Uzun süren bir öğle yemeğinin ardından Beverly Hills Otel'in havuz başında oturup Coop'un hepsi de tanınmış Hollywood yıldızları olan dostlarıyla sohbet etmişlerdi. Pamela düşlerini süsleyen bu insanların arasına böylesine çabucak katıldığına inanamıyordu, otelden ayrılıp Kır Evi'ne geldiğinde hâlâ şaşkınlıktan doğru dürüst konuşamayacak bir haldeydi. Yarım saat sonraysa birlikte yataktaydılar, yatağın başucundaki buz kovanında bir şişe Cristal soğumaktaydı. Aşçı akşam yemeğini tepside yatağa getirdi, yemeklerini yerken Pamela'nın ısrarı üzerine videoda Coop'un eski filmlerinden ikisini izlediler. Sonra Coop, Pamela'yı eve bıraktı çünkü ertesi sabah erkenden jimnastik eğitmeniyle ve akupunktur uzmanıyla randevusu vardı. Ertesi sabah erken kalkması gerekmeseydi de yalnız uyumayı tercih ederdi. Yatağındaki kadın nefes kesici güzellikte de olsa rahat uyuyamıyordu ve uykusunu almak onun için daha önemliydi.

Ertesi sabah emlakçı kadın iki ev için de birer dosya hazırlamıştı. Sabah erkenden telefonun başına geçip sıra dışı bir ev arayan müşterilerini teker teker aramış ve daha şimdiden bahçe evini görmek isteyen üç bekâr erkek müşterisiyle anlaşmıştı. Ayrıca Los Angeles'a yeni taşınan bir çift de satın aldıkları evde yapacakları restorasyon bitene kadar en az bir ya da iki yıllığına kiralayacakları mobilyalı bir ev arıyorlardı ve konuk dairesini görmek istemişlerdi. Bu çiftle yaptığı konuşmadan çok kısa bir süre sonra telefonu yeniden çaldı. Arayan Jimmy'ydi.

Emlakçı kadın Jimmy'yi tanııyordu elbette, telefondaki ada-

mın sesi ciddi ve sakindi. Küçük ve kullanışlı bir kiralık ev aradığını, evin yerinin önemli olmadığını ama güzel bir mutfak olması istediğini söylüyordu. Jimmy son zamanlarda, eskiden en büyük zevki olan aşçılıktan uzaklaşmıştı ama zamanla yeniden bu uğraşına dönebileceğini düşünüyordu. Spor yapmak dışında onu en çok dinlendiren şeydi yemek pişirmek. Kiralayacağı evin mobilyalı olup olmaması da önemli değildi. Maggie'yle oturdukları evde ihtiyaçlarını karşılayacak kadar eşya vardı ama bu eşyaları severek almamışlardı ve hepsini depoda bırakabilirdi. Hatta etrafında Maggie'yle birlikte geçirdikleri yılları anımsatacak ne kadar az şey olursa onun için o kadar iyiydi. Biraz düşününce farklı eşyalarla dolu yeni bir evde yaşamının çok daha az acı verici olacağına karar vermişti. Yanında sadece Maggie'yle birlikte çektiydikleri fotoğrafları götürecekti. Bunların dışında Maggie'ye ait olan her şeyi kutulara kaldırmıştı, böylelikle her gün onları görmek zorunda kalmayacaktı.

Emlakçı kadın ona nerede oturmayı tercih edeceğini sorduğunda bunun hiç fark etmeyeceğini söyledi. Hollywood, Beverly Hills, Los Angeles ya da Malibu olabilirdi. Okyanus kıyısında bir yerde yaşamaktan hoşlanacağını söyledi ama okyanus da ona Maggie'yi hatırlatıyordu. Maggie'yi hatırlatmayan bir şey var mıydı ki?

Jimmy para konusunu açmayınca emlakçı kadın şansını denemeye karar verdi ve ona bahçe evini önerdi. Ev için istenen kiradan söz etmeksizin önce evin özelliklerini anlattı. Jimmy kısa bir süre düşündükten sonra evi görmek istediğini söyledi. O akşam saat beşte buluşup evi gezmek üzere anlaştılar. Telefonu kapatmadan önce emlakçı kadın Jimmy'ye şehrin neresinde çalıştığını sordu.

"Watts'ta çalışıyorum." Jimmy'nin sesinden bu soruya bir anlam veremediği anlaşılıyordu, emlakçı kadın ise bu cevap üzerine irkildi.

"Ah, evet. Anlıyorum." Jimmy'nin Afrika kökenli bir Amerikalı olup olmadığını merak etti ama elbette böyle bir şeyi ona sormazdı. Watts gibi şehrin kenar mahallelerinin bulunduğu bir yerde çalışan bir insanın böyle bir evin kirasını ödeyebileceğini pek sanmıyordu. "Düzenli bir gelirin var, değil mi Bay O'Connor?"

"Pek sayılmaz." Jimmy bunu sakın bir sesle söyledikten sonra saatine göz attı. iki çocuğun bakımını üstlenen bir aileyle görüşmesine geç kalmak üzereydi. "Saat beşte görüşmek üzere," diyerek telefonu kapadı. Emlakçı kadın ise onun uygun bir kiracı olmadığı-

KE4

50

DANIELLE STEEL

nı düşünmeye başlamıştı. Watts'ta çalışan birinin Cooper Winslow' un bahçe evinde oturacak parayı kazanması olanaksızdı. O akşam Jimmy'yle buluştuğunda bu düşüncesinden daha da emin oldu.

Jimmy buluşma yerine geldiğinde Maggie'nin ısrarı üzerine aldıkları eski Honda Civic arabayı kullanıyordu. California'ya taşındıklarında Jimmy çok daha gösterişli bir araba satın almak istemiş ama her zaman olduğu gibi sonunda Maggie'nin inadına yenilmişti. Jimmy, California gibi bir yerde insanın büyük

bir arabaya sahip olmasının çok önemli olduğuna inanıyordu ama sonunda Maggie onu her seferinde olduğu gibi ikna etti. Watts gibi bir yerde çalışırken gösterişli ve pahalı bir araba kullanmaları herkesin gözüne batacaktı. Jimmy çok köklü ve çok zengin bir aileden geliyordu ama bu durumu iş yerlerindeki yakın arkadaşları da dahil olmak üzere herkesten saklıyorlardı.

Jimmy paçaları sökülmüş, bir dizi delik eski bir kot pantolon ve on iki yıl önce üniversitedeyken aldığı üzerinde Harvard yazan okul süveterini giymişti, ayaklarında ise yıpranmış işçi botları vardı, işi nedeniyle gittiği yerlerde sıçanlar cirit atıyordu ve Jimmy bu hayvanlardan biri tarafından ısırılmak istemediği için kalın botlar giyiyordu. Yeni traş olmuş yakışıklı yüzü, düzgün kesimli saçları, iyi bir öğrenim gördüğünü açıkça belli eden konuşması ve tavırları giysileriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Böyle hırpani bir kılık içinde bu kadar kibar ve kültürlü bir adamla karşılaşmak emlakçının kafasını karıştırmıştı.

Bahçe evinin kapısını açarken havadan sudan söz eder gibi umursamaz bir tavırla, "Ne iş yapıyorsunuz, Bay O'Connor?" diye sordu. O akşamüstü bu evi üçüncü kez gösteriyordu, ilk müşteri evi fazla küçük bulmuş, ikincisi dış dünyadan soyutlanmış bir yer olduğunu söylemiş, üçüncüsüyse bir apartman dairesi istediğini belirtmişti. Kısacası ev hâlâ boştaydı ama Jimmy'nin yaptığı işi öğrendikten sonra bu evi kiralayacak parası olmadığına iyice ikna olmuştu. Yine de evi göstermek zorundaydı.

Eşikten adım attıkları anda Jimmy'nin hayranlık dolu bir soluk koyuverdiğini duydu. Burası tıpkı bir ırlanda Kır Evi'ni andırıyordu, Maggie'yle birlikte ırlanda'ya gittiklerinde buna benzer evlerde kalmışlardı. Oturma odasına girdiğinde kendisini İngiltere'ye ya da ırlanda'ya gitmiş gibi hissetti. Burası tam bir bekâr eviydi; erkeksi,

KIR EVİ

51

rahat ve sade bir havası vardı. Mutfağı görünce içinde hafif bir sevinç duydu, yatak odası da hiç fena değildi. Bu evin en hoşuna giden yanının kendisini şehir dışında, kırlarda hissettirmesi olduğunu söyledi. O akşamüstü evi gören adamın aksine Jimmy evin dış dünyadan soyutlanmış olmasından hoşlanmıştı. O anki ruh haline uygun bir evdi bu.

Emlakçı kadın Jimmy'nin evli olup olmadığını anlamak amacıyla, "Eşiniz de evi görmek ister mi?" diye sordu. Ne de olsa oldukça yakışıklı bir adamdı. Üzerindeki kazağı gerçekten Harvard'da okuduğu için mi aldığını yoksa bit pazarında mı bulduğunu merak ediyordu.

Jimmy, "Hayır, o..." diye söze başladıysa da cümlesini tamamlayamadı. Onun yerine, "Ben... burada tek başıma kalacağım," dedi. Hâlâ karısının öldüğünü söylemeye dili varmıyordu. Bunu her deneyişinde yüreğinin olduğu yere bir bıçak saplanmış gibi hissediyordu. Bekâr olduğunu söyleyebilirdi ama bu da hoşuna gitmiyordu, kendini yalancı gibi hissedecekti. Çoğunlukla içinden evli olduğunu söylemek geliyordu, eğer evlendiklerinde parmaklarına alyans takmış olsalardı bunu hâlâ taşıyor olacaktı. Ne var ki sadece Maggie'ye armağan ettiği yüzük vardı, o da şu anda Maggie'yle birlikte toprağın altındaydı. Alçak bir sesle, "Bu evi beğendim," diyerek bir kez daha odaları gezdi ve bütün dolapları açıp içlerine baktı. Aslında bu ev biraz fazla gösterişliydi ama iş yerinden bir arkadaşını buraya getirmek zorunda kalırsa ona bu evde bekçi olarak kaldığını ya da ev sahibinin hizmetinde bahçede çalıştığını söyleyebilirdi.

Gerektiğinde insanlara anlatabileceği pek çok hikâyeye vardı, yıllar boyunca mal varlığını gizlemek için buna benzer yalanlar uydurmuştu. Bu evi beğenmesinin en büyük nedeni tam Maggie'nin hoşlanacağı türden bir ev olmasıydı. Burayı görseydi mutlaka çok severdi ama kiranın yarısını ödeyemeyeceği için böyle bir evde oturmaya asla yanaşmazdı. Onun bu inadını hatırlayınca gülümsedi. Evi o anda tutabilirdi ama acele etmemeye karar vererek emlakçıya ertesi gün onu arayacağını söyledi. Evden ayrılırken, "Biraz

düşünmek istiyorum," dedi. Emlakçı kadın onun böyle bir evin kirasını ödeyemeyeceğini itiraf etmemek için bahane uydurduğunu düşündü. Arabasına, giysilerine ve işine bakmak bunu anlamak için yeterliydi. Yine de hoş bir adamdı, bu nedenle ona karşı kabalık etmek

52

DANIELLE STEEL

istemiyordu. Ayrıca paranın kimde olduğunu asla bilemezsiniz. Bu işi yaptığı yıllar boyunca beş parasız görünen, serseri kılıklı insanların aslında dev servetlerin mirasçıları olduğunu görmüştü. Edindiği tecrübe sayesinde hiçbir müşteriye saygıda kusur etmemesi gerektiğini öğrenmişti.

Jimmy arabasına binmiş eve doğru giderken bahçe evini düşünüyordu. Küçük, sevimli bir evdi; huzurlu bir inziva evi hali vardı. Tam Maggie'yle birlikte yaşamak isteyeceği türden bir yerdi, evi tuttuğu takdirde bu duygunun kendisine acı verip vermeyeceğini merak etti. Artık kendisi için neyin iyi olacağını bilemiyordu. Nereye giderse gitsin acısı da onunla birlikte gelecekti. Eve döner dönmez zihnindeki düşünceleri dağıtmak için yeniden eşya toplama işine koyuldu. Daire hemen hemen boşalmıştı. Sonra kendine bir kâse çorba yapıp pencerenin önüne oturdu, dışarıdaki manzarayı izlemeye daldı.

O gece neredeyse hiç uyumadı, Maggie'yi düşünüyor, şu anda yanında olsaydı ev konusunda ne yapmasını salık vereceğini kestirmeye çalışıyordu. Başlangıçta Watts'ta bir daire kiralamayı düşünmüştü, böylelikle işyerine de yakın olacaktı. Watts gibi bir yerde yaşamının tehlikeleri umurunda bile değildi. Los Angeles'ın herhangi bir yerinde sıradan bir apartman dairesine de taşınabilirdi. Ne var ki bahçe evini aklından çıkaramıyordu bir türlü. Evin kirasını rahatlıkla ödeyebilirdi, üstelik yaşasaydı Maggie'nin o evi çok beğeneceğinden emindi. Hayatında bir kere olsun kendini şımartmanın zamanı gelmişti belki de. İş arkadaşlarına malikânenin ve bahçenin bakımını üstlendiğini, bu sayede düşük bir kira karşılığında bahçe evinde kaldığını söyleyebilirdi. Oldukça inandırıcı bir hikâyeydi bu. Ayrıca evin mutfağını, oturma odasını, şömineyi ve evi çevreleyen bahçeyi çok beğenmişti.

Ertesi sabah saat sekizde bir yandan tıraş olurken bir yandan da emlakçının kendisine verdiği cep telefonu numarasını aradı ve, "Evi tutuyorum," dedi. Bunu söylerken haftalardır ilk defa gülümsemişti. Bahçe evine taşınmak düşüncesi onu heyecanlandırıyordu. Tam istediği gibi bir evdi.

"Tutuyorsunuz demek?" Emlakçı kadın çok şaşırılmıştı. Bu adamın bir daha kendisini aramayacağından öyle emindi ki. Herhalde evin kirasını yanlış anlamıştı. "Evin aylık kirası on bin dolar, Bay O' Connor. Bu sizin için bir sorun oluşturmayacak mı?" Daha yüksek

bir kira istemeye cesaret edememişti çünkü bahçe evini kiralamanın sandığı kadar kolay olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Son derece kendine özgü bir evdi, başka birine ait bir arazide yeşillikler arasında kaybolmuş bir evde yaşamak herkesin isteyeceği türden bir şey değildi. Her nasılsa bu adam da evin bu özelliğinden hoşlanmıştı.

"Hayır, hiç sorun değil," dedi Jimmy. "Bir çek göndermemi ya da ön ödeme yapmamı ister misiniz?" Kararını vermişti artık, evi bir başkasına kaptırmak istemiyordu.

"Yo, hayır... Yani... Öncelikle bankanızla bir görüşme yapmamız gerekecek." Bu sözlerin Jimmy'yi yıldıracığından emindi ama yasalara göre evi tutmak isteyen kişi ne kadar yoksul görünürse görünsün onu bir müşteri olarak kabul edip bu işlemleri yapması gerekiyordu.

"Bu arada bir başkasının evi tutmasını istemem." Jimmy'nin sesi endişeliydi. Artık eskisi gibi rahat, kaygısız bir adam değildi. Bir zamanlar hiç umursamadığı ufak ayrıntılar üzerinde düşünüp huzursuz oluyor,

kolaylıkla sinirleniyordu. Eskiden Maggie'nin ilgilendiği her şeyi artık kendisi halletmek zorundaydı.

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Evi kiralama hakkı öncelikli olarak size ait."

"Bankadan onay almanız ne kadar sürer?"

"En fazla birkaç günümüzü alır. Bu aralar bankalar bu gibi konuları epey ağırdan alıyor."

"Aslına bakarsanız en iyisi banka müdürüyle görüşmeniz." Jimmy emlakçı kadına BofA'daki bireysel bankacılık müdürünün adını verdi. "Belki o işlerin biraz daha çabuk halledilmesini sağlayabilir." Jimmy insanlara bu gibi konularda ricada bulunmaktan hoşlanmazdı ama emlakçı kadının müdürü aradığı anda her şeyin tereyağından kıl çeker gibi kolaylıkla hallolacağını biliyordu. Jimmy'nin bu bankadaki hesabı oldukça kabarık, bu nedenle ona kefil olmaktan kesinlikle çekinmeyeceklerdi.

"Memnuniyetle, Bay O'Connor. Bugün size ulaşabileceğim bir telefon numarası var mı?"

Jimmy ona iş yerinin telefon numarasını verdi ve kendisini bulamadığı takdirde telesekreterine mesaj bırakabileceğini söyledi. "Öğleye kadar iş yerinde olacağım." Masasında onu bekleyen bir yığın kâğıt vardı. O gün saat onda emlakçı kadın aradı.

Banka araştırması Jimmy'nin de tahmin ettiği gibi kolayca olumlu sonuçlanmıştı. Emlakçı kadın müdürü aramış, Jimmy'nin adını verir vermez müdür bu konuda hiçbir sorun olmadığını, Jimmy'nin hesabındaki paranın miktarını açıklayamayacaklarını ama bankanın en seçkin müşterilerinden biri olduğunu söylemişti.

Müdür bu sözlerin ardından umutla, "Bay O'Connor bir ev mi satın alıyor?" diye sormuştu. Jimmy'nin yaşadığı acı olaydan sonra bir ev alıyor olması kendini biraz olsun toparladığının bir göstergesi sayılabilirdi, isteseydi Kır Evi'ni bile rahatlıkla satın alabilirdi ama müdür bunu emlakçı kadına söylemedi.

"Hayır, bahçe evini kiralyor. Oldukça pahalı bir ev." Emlakçı kadın az önce Jimmy'nin parasal durumu hakkında duyduğu övgü dolu sözlerin bir yanlış anlama olmadığından emin olmak istiyordu. "Aylık kirası on bin dolar, ilk ve son ayın kirasını ve yirmi bin dolar da depozito istiyoruz." Müdür bir kez daha bunun kesinlikle sorun olmayacağını söyledi. Emlakçı kadın merakını daha fazla gizleyeme-yerek, "Kim bu Bay O'Connor?" diye sordu.

"Kendisinin de söylediği gibi, James Thomas O'Connor. En saygın müşterilerimizden biridir." Banka müdürü bundan fazlasını açıklayamazdı, emlakçı kadın ise eskisinden de çok meraklanmıştı.

"Ben düşündüm ki... Onun gibi sosyal hizmet görevlisi bir kişinin bu kadar yüksek bir kirayı ödemesi... biraz olağandışı bir durum."

"Keşke herkes onun gibi iyiliksever olsa. Öğrenmek istediğiniz başka bir şey var mıydı?"

"Bana bir onay mektubu fakslayabilir misiniz?"

"Elbette. Onun adına bir çek gönderelim mi, yoksa ödemeyi Bay O'Connor mı yapacak?"

"Kendisine sorarım." O anda aklına Cooper Winslow'un evini kiraya vermekte olduğu geldi ve bu düşünceyle heyecanlandı. Telefonu kapar kapamaz Jimmy'yi aradı ve dilediği zaman evi ve anahtarları alabileceğini haber verdi. Jimmy öğle yemeği saatinde emlak bürosuna uğrayarak bir çek yazacağını, oturduğu daireyi boşaltıp bahçe evine taşınmasının en az bir iki hafta süreceğini söyledi. Hem Maggie'yle yaşadıkları evde olabildiğince uzun süre kalmak istiyordu, hem de bahçe evine taşınacağı için birdenbire

heyecan duydu. Nereye giderse gitsin Maggie'yi de yüreğinde götüreceğini biliyordu.

"Yeni evinizde mutlu bir yaşam sürmenizi dilerim, Bay O'Connor. Eşsiz bir ev kiraladınız. Eminim Bay Winslow'la tanışmaktan da memnun olacaksınız."

Jimmy telefonu kapadıktan sonra Maggie'nin bir film yıldızının evinde oturmak konusunda neler söyleyeceğini düşünüp kendi kendine güldü. Hayatında bir kere olsun böyle bir çılgınlık yapmaya karar vermişti. Yüreğinin derinliklerinde bir yerde Maggie'nin de böyle bir çılgınlığı onaylayacağını, onun adına sevineceğini hissediyordu.

Ertesi sabah Mark ofisine geldiğinde berbat bir haldeydi; kâbus gibi bir gece geçirmiş, gözüne uyku girmemişti. Masasının başına geçtikten birkaç dakika sonra telefon çaldı, arayan Abe Braunstein'-di.

"Dün bana söylediklerini düşündüm, gerçekten de çok üzgünüm," dedi Abe. Bütün akşam Mark'ın durumunu düşünmüş, sonra aklına bir daire kiralamak isteyebileceği gelmişti; ne de olsa sonsuza dek otelde kalamazdı. "Dün gece aklıma biraz çılgınca bir fikir geldi. Yeni bir ev arayıp aramadığımı ya da nasıl bir yer istediğini bilmiyorum ama yeni kiralığa çıkan olağanüstü bir ev var. Müşterilerimden biri, Cooper Winslow, malikânesindeki konuk dairesini kiralamaya karar verdi. Aramızda kalsın ama adam gırtlığna kadar borca batmış durumda. Bel Air'de muhteşem bir malikânesi var, bahçe evine ve konuk dairesine kiracı arıyor. Dün her ikisini de göstermeye başladılar, henüz kiralandıklarını sanmıyorum. Belki evleri görmek istersin diye düşündüm; orada yaşamak bir country kulüpte yaşamak gibi, tek kelimeyle nefis."

Mark, "Bu konuyu hiç düşünmemiştim," dedi. Kendini yeni bir eve taşınmaya hazır hissetmiyordu, öte yandan Cooper Winslow'un evinde yaşamak oldukça çekici bir fikirdi. Hiç şüphesiz çocuklar ziyaretine geldiğinde böyle bir evde kalmaktan çok hoşlanırlardı.

"Eğer istersen öğle yemeğinde seni alıp evlere bakmaya götürebilirim. Kiralamayı düşünmüyorsan bile görmeye değer, harika bir yer. Şehrin orta yerinde on dört dönümlük yemyeşil bir bahçe içinde, üstelik tenis kortu ve yüzme havuzu da var."

"Tabii, isterim." Cooper Winslow'un malikânesi de olsa Mark'ın

MKKhVI

D/

içinden ev gezmek gelmiyordu ama Abe'e karşı kabalık etmek istemiyordu. Hem kim bilir, belki de tam çocuklara göre bir ev bulurdu.

"O zaman emlakçıyı arayıp bizi orada karşılamasını söyleyeyim. On iki buçukta seni alırım. Kirası oldukça yüksek ama senin için sorun olacağını sanmam." Abe bunu söyledikten sonra kendi kendine gülümsedi, Mark'ın çalıştığı hukuk bürosunun en çok kazanan ortaklarından biri olduğunu biliyordu. Vergi hukuku çok ilginç bir konu olmayabilirdi ama iyi para kazandırıyor. Mark gösterişe düşkün bir adam değildi, varlıklı olduğunu belli eden tek şey kullandığı Mercedes'ti. Bunun dışında oldukça sade ve gösterişsiz bir yaşam sürüyordu, hep böyle yaşamıştı.

Mark öğlene kadar bu konuyu düşünmedi bile. Cooper Winslow' un konuk dairesinden hoşlanacağını pek sanmıyordu ama Abe'in ilgisini geri çevirmek istemiyordu, üstelik öğle paydosunda yapacak başka bir şeyi de yoktu. Haftalardır doğru dürüst yemek yemediğinden öğle saatleri boş geçiyordu, bu arada giysileri üzerine birkaç beden büyük gelmeye başlamıştı.

Abe saat tam on iki buçukta Mark'ı almaya geldi; on beş dakika sonra Kır Evi'nde buluşmak üzere emlakçıyla sözleşmişlerdi. Yol boyunca bazı eksiklikleri olduğunu düşündükleri yeni bir vergi yasasından söz ettiler, Mark bu konuya öyle dalmıştı ki Kır Evi'nin ana kapısına geldiklerinde şaşkınlıkla başını kaldırdı. Gördüğü manzara oldukça etkileyiciydi. Abe güvenlik kodunu girerek kapıyı açtı. Ağaçların gölgelediği araba yolundan geçerlerken Mark uçsuz bucaksız gibi görünen bakımlı bahçeye hayran kaldı; malikâneye var-dıklarındaysa elinde olmadan bir kahkaha attı. Böyle bir evde yaşamayı hayal bile edemezdi, burası bir saraydı.

"Tanrım, adam gerçekten de burada mı yaşıyor?" Girişteki heybetli sütunlar ve basamaklar mermerdendi, evin önündeki kocaman fiskiyeli havuz ise Paris'teki Place de la Concorde'u andırıyordu.

"Malikâne Vera Harper için yapılmış. Kırk yıldır da Winslow'a ait. Burada oturmak ona gerçek bir servete mal oluyor."

"Bunu tahmin etmek hiç de güç değil. Bu evde kaç kişi çalışıyor?"

"Şu anda yirmiye yakın çalışanı var ama iki hafta sonra evde bir kişi kalacak, bahçede çalışan sekiz bahçıvandan beşini de gönderiyo-

DAIN ifcLLfc S 1 f£L

ruz. Coop beni topraklarını işgal eden düşmana kötülük olsun diye ne var ne yoksa yakıp yıkan bir generale benzetiyor. Eğer bir Rolls ya da Bentley satın almayı düşünüyorsan haberin olsun, arabalarını da satması için onu ikna etmeye çalışıyorum. Coop oldukça ilginç bir adam ama tam bir şımarıklık abidesi. Yine de itiraf etmeliyim ki bu ev ona yakışıyor. Aramızda bir çeşit silahlı geçici ateşkes var, diyebiliriz." Abe, Coop'tan öyle farklıydı ki. Mantıklı, gerçekçi ve tutumluydu; kılık kıyafetine zerre kadar önem vermiyordu ve gösterişten hiç hoşlanmıyordu. Yine de Coop'un sandığından çok daha iyi niyetli bir adamdı. Mark için üzülüyor, ona yardım etmek istiyordu; bugün onu buraya getirmesinin nedeni de buydu. Konuk dairesini hiç görmemişti ama Liz'in anlattığı kadarıyla muhteşem bir yerd. Eve vardıklarında Liz'in ne kadar haklı olduğunu anladılar.

Emlakçı kadın evin kapısını açtığı anda Mark bir ıslık koyuverdi. Yüksek tavanlara, Fransız tarzı zarif pencerelere hayranlık dolu gözlerle baktı, özellikle pencereler çok hoşuna gitmişti. Evi çevreleyen bahçe olağanüstü güzellikteydi. İnsan burada kendini eski bir Fransız şatosunda gibi hissediyordu. Mobilyalar son derece ince bir zevki yansıtıyordu. Mutfak fazla modern değildi ama emlakçı kadının da söylediği gibi oldukça sıcak ve şirin bir havası vardı. Ana yatak odasının büyüklüğü Mark'ı hayrete düşürdü; mavi satenle kaplı bir yatak odası yaptırmak aklından bile geçmezdi ama bu haliyle oda göz kamaştırıcıydı. Hayatına yeni bir yön verene dek, en azından bir yıl boyunca mobilyalı bir evde yaşamak onun için en uygun çözümdü. Böyle korunaklı ve yemyeşil bir arazi çocuklar için mükemmel bir oyun alanı olabilirdi. Kısacası evin pek çok avantajı vardı. Başlangıçta sırf çocuklara yakın olabilmek için New York'a taşınmayı düşünmüştü ama Janet'ı sıkıntıya sokmak istemiyordu, üstelik Los Ange-les'ta kendisine güvenen pek çok müşterisi vardı ve onları yüz üstü bırakmak meslek anlayışına uymuyordu. Yine de acele bir karar vermekten çekiniyordu. Özellikle de yeni bir eve taşınmak konusunda. Öte yandan eninde sonunda bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Kendine ait olmasa da bir evde yaşamak, uykusuz geceler boyunca bir otel odasında yatıp diğer odalardaki müşterilerin gürültülerini; örneğin çekilen sifon seslerini ve çarpılan kapıların gürültüsünü dinlemekten iyiydi.

"Burası epey sıra dışı bir ev." Abe'e bakıp gülümsedi. Kendini

dünyadan habersiz bir çocuk gibi hissediyordu, insanların böyle gösterişli bir yaşam sürdürdüklerini hiç düşünmemişti. Kendi evi rahat ve güzeldi ama bu konuk dairesi tam anlamıyla bir film setini andırıyordu.

Her şey bir yana, böyle bir evde yaşamak eğlenceli bir deneyim olabilirdi. Üstelik çocukların burayı beğeneceklerinden emindi, özellikle de tenis kortuna ve yüzme havuzuna bayılacaklardı. "Beni buraya getirdiğin için sana teşekkür ederim." Yüzünde minnettar bir gülümsemeyle tekrar Abe'e baktı.

"Dün gece aklıma geldiğinde buraya bir bakmaya değer, diye düşündüm. Sonsuza dek otelde kalmazsın." Mark satılan evdeki bütün eşyaları Janet'a göndermişti, bu yüzden mobilyalı bir eve, hele böylesine zevkli döşenmiş bir eve taşınmak onu bekleyen sorunlardan hiç olmazsa birinin çözülmesi demekti. Bu ev Mark'a göre biçilmiş kaftandı.

Mark emlakçı kadına dönerek, "Kirası ne kadar?" diye sordu.

"On bin dolar. Burası gibi bir ev daha bulamazsınız. Sırf böyle bir yerde yaşamak için bunun on katını ödeyecek insanlar tanyorum. Kır Evi de, konuk dairesi de eşi benzeri olmayan mülkler. Bu sabah bahçe evini son derece hoş bir beyefendiye kiraladık."

"Öyle mi?" Abe bu yeni kiracıyı merak etmişti. "Tanınmış biri mi?" Bahçe evini kiralayan kişinin Coop'un film yıldızı arkadaşlarından ya da kendi müşterilerinden biri olabileceğini düşündü.

"Aslına bakarsanız hayır. Bir sosyal hizmet görevlisi." Abe bu cevap üzerine hayretle kaşlarını kaldırdı.

"Kirayı ödeyebilecek mi peki?" Coop'un mali danışmanı olarak bu durum onu yakından ilgilendiriyordu. Bahçe evine kirayı ödeyemeyecek birinin taşınması isteyeceği en son şeydi.

"Anlaşılan oldukça varlıklı biri. BofA'nın bireysel bankacılık müdürü onu en saygın müşterilerinden biri olarak tanınıyor. Müdürle telefonda konuştuktan on dakika sonra bunu onaylayan bir de faks geldi, bugün buraya gelmek üzere yola çıkmadan hemen önce de kendisi büroya uğrayarak ilk ve son ayın kirasının yanı sıra depozitoyu da karşılayan bir çek bıraktı. Bu akşam ona kira sözleşmesini bırakacağım. Venice Beach'te oturuyor."

Abe, "ilginç," dedikten sonra yatak odasındaki dolaplara bakmakta olan Mark'a döndü. Mark bu kadar dolaba ihtiyaç duymayacaktı ama diğer iki yatak odasının çocuklar için çok uygun olduğu-

UAINtLLt 51 EtL

nu düşünüyordu. Çocukların bu eve bayılacaklarından emindi artık. Biraz fazla gösterişli olmasına karşın son derece zevkli döşenmişti ve oldukça rahattı.

Odaları gezerken bir yandan da evin kirasını düşünüyordu. Kolaylıkla ödeyebileceğini biliyordu ama bu kadar parayı kiralık bir eve harcamak konusunda kararsızdı. O güne dek böyle masraflardan hep kaçınmıştı. Öte yandan belki de artık kendisini düşünme zamanı gelmişti. Janet bunu yapmıştı. Arkasına bakmadan hayatından çıkıp gitmiş, başka bir adamın kollarına koşmuştu. Bir yıllığına içinde yaşamaktan zevk duyacağı bir ev kiralamanın ne zararı olabilirdi ki? Belki bu huzurlu yerde geceleri yeniden uyumaya başlardı, işten geldiğinde havuzda yüzebilir, hatta birlikte oynayacak birini bulursa tenis kortundan da faydalanabilirdi. Cooper Winslow'a birlikte tenis oynamayı teklif edebileceğini düşününce içinden gülmek geldi. Em-lakçı kadına dönerek merakla sordu: "Bay Winslow bu malikânede sık kalıyor mu?"

"Aslına bakarsanız bu evleri kiraya vermek istemesinin nedeni çoğunlukla seyahatte olması. Çalışanların dışında burada sürekli kalan insanlar olmasını istiyor." Abe bunun sudan bir gerekçe olduğunu biliyordu, büyük olasılıkla bu açıklamayı uyduran Liz'di. Coop' un ününe gölge düşmemesi için hep böyle diplomatik açıklamalar yapardı. Abe, emlakçı kadına iki hafta sonra çalışanların çoğunun gitmiş olacağını söylememeye karar verdi.

"Bu oldukça mantıklı," dedi Mark. "Böylelikle malikânenin de güvenliği sağlanmış oluyor." Abe'in Coop'un mali durumu konusunda söylediklerini unutmamıştı ama müşterileri hakkında paylaştıkları bilgiler aralarında kalmalıydı.

Emlakçı kadın kibarca, "Evli misiniz, Bay Friedman?" diye sordu. Her ne kadar uzak bir olasılık da olsa Mark'ın eve beraberinde on çocukla taşınmayacağından emin olmak istiyordu. Coop'un mali danışmanı tarafından getirildiğine göre maddi sıkıntısı olmadığı açıktı. Kirayı ödeyebileceğinden emin oldukları bir müşteri herkes için en iyi seçenektir.

"Eee... hayır... yani ben... boşaniyorum." Mark boğuk bir sesle, kelimeler boğazına takılıyormuş gibi konuşmuştu.

"Peki çocuklarınız sizinle mi yaşıyor?"

"Hayır, New York'talar." Bunu söylemek ona öyle zor geliyordu

KIR EVİ

Ol

iji. "Sık sık onları ziyaret edeceğim. Sadece tatillerde buraya gelebilirler. Çocukları bilirsiniz, arkadaşlarıyla birlikte olmayı tercih ederler. Yılda bir kez beni ziyaret ederlerse kendimi şanslı sayacağım." Mark'ın üzüntüyle yaptığı bu açıklama emlakçı kadının içine su serpmişti, Liz'in söylediğine göre Coop çocuklu kiracılara pek sıcak bakmıyordu. Mark tek kelimeyle mükemmel müşteri idi; bekardı, çocukları başka bir şehirde yaşıyordu ve babalarını çok ender ziyarete geleceklerdi. Üstelik Abe'in seçtiği bir müşteri olması kirayı ödemekte hiç zorlanmayacağını bir göstergesiydi. Mark bir kez daha oturma odasına girerken, "Bu evi tutuyorum," deyiverdi. Abe şaşkınlıkla ona baktığında Mark'ın sevinçle gülümsemekte olduğunu gördü. Emlakçı kadının yüzüne de geniş bir gülümseme yayıldı, iki gün içinde Cooper Winslow'a ait iki evi oldukça iyi bir fiyata kiralamıştı. On bin dolar hiç de fena değildi, Liz de Coop'un bu paraya dünden razı olacağını söylemişti. Daha fazlası için zorlamanın anlamı yoktu. Mark çocuklar gibi sevinçli görünüyordu. Birdenbire otel odasından ayrılmak ve buraya taşınmak için dayanılmaz bir istek duymaya başlamıştı. Emlakçı kadın birkaç gün içinde eve taşınabileceğini söyledi. Bankadan olumlu yanıt alır almaz Mark bir çek yazacak ve evin anahtarlarını alacaktı. Liz, kiracılar taşınmadan önce her iki evi de temizlik şirketinden gelecek bir ekibe temizletmek istiyordu; emlakçı kadın bunu da sözlerine ekledi.

El sıkışırken Mark, "Sanırım bu hafta sonu taşınabilirim," dedi. Ardından Abe'e kendisini buraya getirdiği için içtenlikle teşekkür etti.

Arabaya binip evden ayrılırken Abe mutlulukla gülümsedi. "Bu umduğumdan çok daha yararlı bir ziyaret oldu, üstelik çok da çabuk sonuçlandı." Mark'ın bu kadar kolay karar vermesini beklemiyordu.

Mark dürüstçe karşılık verdi: "Bu hayatımda yaptığım en çılgınca şey. Arada sırada benim de çılgınlık yapmaya hakkım olduğunu düşündüm." Her zaman ciddi ve sorumluluk sahibi bir insan gibi davranmış, attığı her adımı dikkatle planlamıştı. Belki de Janet'in başka bir adamı tercih etmesinin nedeni de buydu; daha heyecan verici bir hayat istemişti. "Teşekkürler, Abe. Evi çok beğendim, çocuklarımdan da beğeneceğinden eminim. Burada bir yıl yaşamak hepimizi fena şımartacak."

Abe duygulanmıştı. "Sana iyi geleceğinden eminim."

O gece Mark New York'u arayarak Jessica ile Jason'a Cooper Winslow'un konuk dairesini kiraladığını haber verdi.

Jason şaşkın bir sesle, "Cooper Winslow da kim?" diye sordu.

"Galiba babam daha bir çocukken ünlü bir film yıldızı olan ihtiyar bir adam," diye açıkladı Jessica.

"Doğru," dedi Mark, ne kadar sevinçli olduğu sesinden anlaşılıyordu. "Ama asıl önemli olan evin harika olması, bizim bağımsız bir dairemiz var, evin muhteşem bir bahçesi, tenis kortu ve yüzme havuzu var. Bana kalırsa geldiğinizde çok hoşlanacaksınız." Çocuklar iki paralel hattan konuşuyorlardı.

Jason, "Ben eski evimizi özledim," diye aksi aksi söylendi.

Jessica da atıldı, "Yeni okulumdan nefret ediyorum. Kızların hepsi basit, oğlanlarsa geri zekâlı."

Mark tarafsız olmaya çalışarak, "Kendinize biraz zaman tanıyın," dedi. Ne boşanmak ne de çocukları New York'a göndermek kendi fikriydi ama annelerini zor duruma düşürecek bir söz söylemek istemiyordu. Janet'la aralarındaki sorunların çocukları etkilemesine izin veremezdi. En iyisi onları bu işin dışında tutmaktı. "Yeni bir okula alışmak zaman alır. Üstelik çok yakında sizi ziyarete geleceğim." Şubat ayında bir hafta sonu New York'a gidecekti. Mart ayında çocukların okulu tatil olduğunda da birlikte Saint Bart's'a gideceklerdi. Karayipler'deki tatil için de küçük bir tekne kiralamayı düşünüyordu. Eski monoton hayatını değıştirmenin zamanı gelmişti artık. "Anneniz nasıl?"

"iyi, neredeyse her akşam dışarıda," diye yakındı Jason. Her ikisi de annelerinin bir erkek arkadaşı olduğundan henüz söz etmemişlerdi. Mark, Janet'ın hâlâ çocukları Adamla tanıştırmadığından emindi. Olayların yatışmasını bekliyordu herhalde. New York'a taşınmalarının üzerinden ancak üç, en fazla dört hafta geçmişti. Aslında oldukça kısa bir süreydi ama Mark'a sonsuzluk kadar uzun gelmişti.

Jessica ağlamaklı bir sesle, "Neden eski evimizde oturamıyoruz?" diye sordu. Mark onlara evin satıldığını söyleyince ikisi birden ağlamaya başladılar. Bu konuşma da üzüntülü bir havaya bürünmüştü. Çocuklarla her konuşmasında böyle tatsız bir durum ortaya çıkıyor, Jessica her şeyden babasını sorumlu tutuyordu. Hâlâ bu boşan-

mayı isteyenin anneleri olduğunu anlayamamışlardı. Mark Janet'ı suçlamak istemiyor, onun kendiliğinden gerekli açıklamaları yapıp sorumluluğu üstlenmesini bekliyordu. Ne var ki Janet'ın buna pek niyeti yok gibiydi. Çocuklara babalarıyla aralarında sorunlar olduğunu söylemişti ki, bu koca bir yalandı. Adam ortaya çıkana kadar mutlu bir evlilikleri vardı. Mark, Janet'ın çocuklara Adam'ı nasıl tanıtacağını merak etti. Büyük olasılıkla onunla yeni tanıştığını söyleyecekti. Çocuklar gerçeğı belki yıllar sonra öğrenecekler, belki de hiç öğrenmeyeceklerdi. Bu düşünce Mark'ı kahrediyordu. Kendi çocukları aslında hiç istemediğı bir boşanma yüzünden onu suçlayarak büyüyeceklerdi. En korktuğı şey ise çocukların da tıpkı Janet gibi Adam'ın cazibesine kapılıp kendisini unutmalarıydı. Onlardan dört bin beş yüz kilometre uzakta, Los Angeles'taydı ve bundan sonra çocuklarıyla istediğı sıklıkta görüşemeyecekti. Saint Bart's'daki tatili iple çekiyordu. Çocukların eğlenebilecekleri bir tatil olmasını istiyordu; belki kendisi de eğlenebilirdi.

Ertesi gün onları arayacağını söyleyerek telefonu kapadıktan sonra otel yönetimine hafta sonu otelden

ayrılacağını haber verdi. Yeni evine taşınmak için sabırsızlanıyor, konuk dairesinde oturacağını düşündükçe içi içine sığmıyordu. Janet o korkunç açıklamayı yaptıktan sonra yaşadığı ilk hoş şeydi bu. Beş hafta boyunca âdeta uyuşmuş bir halde yaşamıştı. O gece yatmadan önce dışarıya çıkıp bir hamburger yedi. Haftalardır ilk kez karnının acıktığını hissetmişti.

Cuma gecesi giysilerini iki bavula doldurdu, Cumartesi sabahı da arabasına binerek Kır Evi'nin yolunu tuttu. Eve giriş kodunu biliyordu, şifreyi girerek ana kapıyı açtı ve konuk dairesine doğru ilerledi. Kapıdan içeri adımını attığı anda dikkatini ilk çeken şey evin temizliği oldu. Her yer süpürülmüş, silinmişti; tek bir toz bile yoktu, mobilyalar cilalanmıştı. Mutfak ise pırıl pırıldı. Yatak takımları yenilenmişti. Mark'in içinde yeniden evine dönmüş gibi, onu şaşırtan, hoş bir duygu uyandı.

Bavullarını boşalttıktan sonra bahçede bir gezinti yaptı. Bahçe son derece bakımlıydı. Ardından alışverişe çıkarak yiyecek bir şeyler satın aldı ve kendine öğle yemeği hazırladı. Yemekten sonra ise havuz başında uzanarak biraz güneşlendi. O akşamüstü çocukları aradığında kendini harika hissediyordu. O sırada New York'ta karlı bir Cumartesi günü sona ermekteydi. Çocuklar çok sıkılmışlardı, kapa-

UANIİLLK STfcbL

h kalmaktan bıkmışlardı. Jessica akşam arkadaşlarıyla çıkacaktı ama Jason'ın yapacak hiçbir şeyi yoktu. Babasını, eski evini, arkadaşlarını ve okulunu özliyordu. Anlattıklarına bakılırsa New York'tan hiç hoşlanmamıştı.

"Sabret evlat, iki hafta sonra oradayım. Yapacak bir şeyler buluruz elbet. Bu hafta futbol oynadın mı?" Mark oğlunu neşelendirmeye çalıştıysa da Jason hiç durmadan halinden şikâyet ediyordu.

"Kar yüzünden oynayamıyoruz." Jason New York'tan nefret ediyordu. Üç yaşından beri California'da yaşıyordu ve New York'a dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Tek istediği, kendi evi olarak gördüğü California'ya geri dönmekti.

Uzunca bir süre konuştular, sonunda Mark telefonu kapadı. Mutfaktaki eşyaları gözden geçirdi, sonra videoda bir film izledi. Filmde Cooper Winslow'un da ufak bir rolde oynadığını görmek epey hoşuna gitti. Adam gerçekten de yakışıklıydı, acaba karşılaşp tanışacak mıyız, diye düşündü. O öğleden sonra Kır Evi'ne arabayla dönerken arkasındaki üstü açılan Rolls-Royce'ta gümüşü gri renkli saçları olan bir adam ve onun yanındaki koltukta oturan güzel bir kız görmüştü. Aralarında bir hayli mesafe olduğundan adamın yüzünü net olarak görememişti ama büyük olasılıkla Coop'tu. Mark biraz düşününce Coop'un kendisinininkine oranla çok daha ilginç bir hayatı olduğu sonucuna vardı. Kendisi on altı yıllık evlilik hayatının ardından bir kızla çıkmanın nasıl bir şey olduğunu bile unutmuştu; . hatırlamak gibi bir niyeti de yoktu. Aklında o kadar çok şey vardı ki. Anılarını, pişmanlıklarını bir yana bıraksa bile her şeyden önce çocukları geliyordu. Şu anda hayatında bir kadına yer yoktu. Daha doğrusu yüreğinde bir kadına yer yoktu. O gece yatağına yattığında bir bebek gibi uyudu ve rüyasında çocuklarının da kendisiyle birlikte bu evde yaşadıklarını gördü. Ertesi sabah uyandığında kendini dinlenmiş ve huzurlu hissediyordu. Çocukları da yanında olsa hayatında hiçbir eksiklik kalmayacaktı. Yine de otel odasından buraya taşınmakla büyük bir ilerleme kaydetmişti. Üstelik iki hafta sonra onlarla yeniden bir araya gelecekti. Şu anda istediği, ihtiyaç duyduğu tek şey çocuklarını görmektir.

Kahvaltı hazırlamak için mutfığa gittiğinde ocağın arızalı olduğunu görerek şaşırdı. Emlakçı kadını arayıp bunu haber vermesi gerektiğini düşündü ama çok da önemli bir sorun değildi. Portakal su-

KIR EVİ

yu ve kızarmış ekmekle kahvaltısını yaptı. Yemek pişirmekten fazla hoşlanmıyordu ama çocuklar geldiğinde onlar için yemek yapacak-

tı.

Aynı sıralarda malikânede olan Coop da kahvaltı sorunuyla uğraşıyordu. O hafta başında kendine yeni bir iş bulan aşçısı evden ayrılmıştı. Livermore çoktan gitmişti. Hizmetçi kızların ikisi de hafta sonu için izinliydi, zaten bir hafta sonra onlar da işten ayrılacaklardı. Uşak başka bir evde işe başlamıştı bile. Paloma ise hafta sonları çalışmıyordu. Bu nedenle kahvaltı hazırlama işini Pamela üstlenmişti ve o sırada altında sadece bikiniyi andıran iç çamaşırı, üstünde de Coop'un bir gömleği olduğu halde mutfakta oradan oraya koşturuyordu. Usta bir aşçı olduğunu iddia ettiyse de bir tabak içinde yatağa getirdiği yumurtalar taş gibiydi, jambon ise neredeyse kömür olmuştu.

Coop tabaktaki yumurtalara endişeli bir bakış attı, ardından beğeni dolu bir sesle, "Sen ne kadar da akıllı bir kızmışsın böyle," dedi. "Mutfakta bir tepsi bulamadın galiba."

"Ne tepsisi, aşkım?" Pamela'nın şivesinden Oklahomalı olduğu anlaşılıyordu. Kendinden son derece hoşnuttu ama peçete ve çatal bıçak getirmeyi unutmuştu. Bunları almak için mutfaka döndüğünde Coop düşünceli bir tavırla parmağını önündeki yumurtaya dokundurdu. Sadece sert değil soğuktu da. Pamela kahvaltıyı hazırlarken bir yandan da kız arkadaşlarından biriyle telefonda çene çalmıştı. Aşçılıktan pek anlamadığı ortadaydı ama yatakta son derece becerikliydi ve Coop bu açıdan ondan memnun kalmıştı. Tek sorun kızın düzgün konuşamamasıydı. Konuştuğu zamanlar sadece saç modelinden, kullandığı nemlendirici losyonlardan ya da son aldığı fotomodellik işinden bahsediyordu. Son derece cahil bir kızdı ama Coop'un onda aradığı şey kültür değildi zaten. Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Genç kızlar ona güç aşıyordu âdeta. Pamela yaşındaki kızlar Coop'a bayılıyorlardı; çekici, sevimli, kibar, hoş sohbet, tecrübeli ve heyecan vericiydi; üstüne üstlük neredeyse her gün onları alışverişe çıkarıyordu. Pamela, Coop'la birlikteyken hayatının en güzel günlerini yaşıyordu. Coop'un kaç yaşında olduğu umurunda bile değildi. Gardırobu baştan aşağı yenilenmiş, geçen hafta da elmas küpeleri ve pırlantalarla bezeli bir bileziği olmuştu. Cooper Winslow nasıl yaşanacağını çok iyi biliyordu.

KE5

00

UANlÜLLt Sİ KÜL

Coop, Pamela'yı portakal suyu getirmesi için bir daha mutfaka gönderdi, hemen ardından banyoya koşup yumurtaları tualete dökerek sifonu çekti. Pamela geri geldiğinde tabağın boşalmış olduğunu görerek aşçılığıyla gururlandı. O da kendi kahvaltısını yaptıktan sonra Coop onu tekrar yatağa götürdü ve bütün öğleden sonrayı orada geçirdiler. Akşam olduğundaysa birlikte Le Dome'a yemeğe gittiler. Yemekten sonra Spago'ya gittiklerinde Pamela sevinçten âdeta sarhoş oldu. Herkes Coop'un yanındaki kızın kim olduğunu görmek için merakla onlara bakıyor, erkekler Coop'tan yana kıskanç bakışlar fırlatırken kadınlar bir kaşlarını kaldırarak Pamela'yı süzüyorlardı. Pamela bu işe bayılmıştı.

Coop o gece Pamela'yı evine bıraktı. Birlikte hoş bir hafta sonu geçirmişlerdi ama Coop'un önünde son derece yoğun bir hafta vardı. Oldukça iyi bir ücret karşılığında önemli bir ürünün reklam filminde oynayacaktı, üstelik Liz'in Kır Evi'ndeki son haftasıydı.

Pamela'yı bıraktıktan sonra eve dönüp yatağına girdiğinde nihayet yalnız kaldığı için gerçek bir keyif duydu. Pamela eğlenceli bir kızdı ama sonuçta daha küçük bir çocuk sayılırdı. Coop ise o çağları çok

geride bırakmıştı. Güzellik uykusuna ihtiyacı vardı. Saat onda başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı ve ertesi sabah Paloma odaya dalıp perdeleri açınca dek deliksiz bir uyku çekti. Gürültüye uyandığında Paloma'nın varlığını fark ederek irkildi ve hemen yatağında doğruldu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Paloma'nın neden odasında olduğunu anlayamıyordu. iyi ki gece yatmadan önce ipek pijamalarını giymeyi akıl etmişti yoksa çırlıçıplak yatıyor olacaktı. "Odamda ne işin var?" Paloma bu kez temiz bir iş gömleği giymiş ve parlak taşlarla süslü bir güneş gözlüğü takmıştı. Ayaklarındaysa yüksek topuklu kırmızı ayakkabılar vardı. Bu kılıkta hemşire önlüğü giymiş bir çingene falcıyı andırıyordu, Coop gördükleri karşısında yüzünü buruşturdu.

Paloma gözlüklerinin ardından ters ters ona bakarak o berbat aksanıyla, "Bayan Liz saat sekizde sizi uyandırmamı söyledi," dedi. Coop'tan hiç hoşlanmıyor ve bunu açıkça belli etmekten çekinmiyordu. Coop ise ondan nefret ediyordu.

Kendini tekrar yatağa bırakarak gözlerini kapadı ve, "Kapıyı ça-lamaz mıydın?" diye homurdandı. Uykusunun en güzel yerinde uyandırılmıştı.

"Denedim. Sizden ses çıkmadı. Haydi kalkın artık. Bayan Liz işe gitmeniz gerektiğini söyledi."

"Çok teşekkür ederim." Coop bu sözleri buz gibi bir sesle söylemişti, gözleri hâlâ kapalıydı. "Acaba bana kahvaltı hazırlayabilir misin?" Evde bu işi yapabilecek başka kimse yoktu. "Çırpılmış yumurta, kızarmış çavdar ekmeği, portakal suyu ve sade kahve alacağım. Teşekkürler."

Paloma odadan çıkarken kendi kendine söyleniyordu, Coop ise inlemeyi andıran bir ses çıkardı. Bu kadınla birlikte geçireceği zamanın ne kadar çekilmez olacağını şimdiden tahmin edebiliyordu. Evde kalacak tek çalışanın bu kadın olması şart mıydı? Bula bula onu mu bulmuşlardı? Elbette, diye düşündü, en az maaşı o alıyordu. Yine de yirmi dakika sonra duştan çıktığında yatağının üzerinde duran tepsideki kahvaltı iştah açıcı görünüyordu. Yumurta hiç fena değildi, hele Pamela'nın yaptığı yumurtayla kıyaslanınca harikaydı. Gerçi istediği gibi çırpılmış yumurta değil baharatlı omlet yapmıştı ama olsun, hiç yoktan iyiydi. Önce ona çıkışmayı düşündüyse de yemeye başlayıp omletin son derece lezzetli olduğunu görünce bu fikrinden vazgeçti.

Yarım saat sonra evden çıkan Coop üzerindeki lacivert spor ceketini, gri pantolonu ve mavi gömleğiyle soluk kesici görünüyordu. Denizci mavisi renginde Hermes kravat takmış, saçları her zamanki gibi özenle taranmıştı. Eski Rolls arabasına binerken onu gören biri seçkin bir giyim zevkinin ve yaşının getirdiği olgunluğun kusursuz bir bileşimi olduğunu düşünürdü. O sırada işe gitmekte olan Mark da arabasıyla onun Rolls'unun arkasında ilerliyordu. Günün bu saatinde Coop'un nereye gittiğini merak etti. Onu yalnız görmek sıra dışı bir durumdu, hele sabahın erken saatinde evden ayrılması daha da ilginçti.

Aynı anda Kır Evi'ne doğru giden ve onların yanından geçen arabada ise Liz vardı. Coop'a el sallarken, burada geçireceği son hafta olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Liz'in Kır Evi'ndeki son günleri hüzünlü olduğu kadar güzeldi de. Coop Liz'e karşı hiç olmadığı kadar ilgili ve cömertti. Hatta ona bir zamanlar annesine ait olduğunu söylediği pırlanta bir yüzük armağan etmişti. Liz bu hikâyeye pek inanmadıysa da yüzük gerçekten çok güzeldi ve tam parmağına göreydi. Coop'a bu yüzüğü parmağından hiç çıkarmayacağını ve her baktığında onu hatırlayacağını söyledi.

Cuma akşamı birlikte Spago'ya gittiler. Liz içkiyi biraz fazla kaçırdı ve Coop onu evine bırakırken yol boyunca ağladı; Coop'tan ayrı bir hayatın ne kadar kötü olacağını söyleyip duruyordu. Ne var ki Coop artık Liz'in gideceği fikrine kendini alıştırmıştı. Soğukkanlı bir tavırla ona en doğru kararı verdiğini söyledi, vedalaştılar ve arabasına binip kendini yeni bir dilberin beklemekte olduğu malikânesine döndü. Pamela,

bir dergiye poz vermek için Milan'a gitmişti. Coop da rol aldığı otomobil reklamı filmlerinin çekiminde Charlene'le tanışmıştı. Charlene yirmi dokuz yaşında, nefes kesici güzellikte bir kadındı. Gerçi Coop'un zevkine göre biraz yaşlı sayılırdı ama vücut hatlarıyla o güne dek gördüğü sayısız güzel kadını gölgede bırakıyordu, yani Cooper Winslow'un Ünlüler Geçidi'ne yakışır bir kadındı.

Charlene'in estetik yaptırmadığını iddia ettiği iri göğüsleri ve Coop'un iki eliyle etrafını sarabildiği incecik bir beli vardı. Saçları uzun ve simsiyahtı, gözleriyse tıpkı bir kedinin gözleri gibi yemyeşildi. Dediğine göre büyükannesi Japon'du. Çarpıcı bir kadındı ve Coop'a hayrandı. Pamela'ya oranla daha iyi olan bir özelliği de akıllı bir kız olmasıydı. İki yıl Paris'te modellik yapmış, Sorbonne'da okumuş, Brezilya'da büyümüştü. Uluslararası özellikler taşıyan baş dön-

KIR EVİ

69

dürücü bir karışım, üstelik sette tanıştıklarının ertesi günü Coop' un yatağına girmişti. Kısacası Coop her açıdan güzel bir hafta geçirmişti-

Coop, Charlene'e hafta sonunu Kır Evi'nde geçirmeyi teklif ettiğinde Charlene bu teklifi bir sevinç çığlığıyla kabul etmişti. Coop şimdiden onunla Hotel du Cap'a gitmeyi planlıyordu. Bu kızı üstsüz bir halde otelin havuzunda görmek çok hoşuna gidecekti. Liz'i evine bırakıp malikâneye döndüğünde Charlene yataktaydı, Coop da hiç vakit kaybetmeden ona katıldı. Birlikte oldukça ilginç, hatta biraz akrobatik bir gece geçirdiler. Ertesi gün öğle yemeği için Santa Barba-ra'ya, akşam yemeği içinse L'Orangerie'ye gittiler. Coop, Charlene' le birlikte olmaktan zevk alıyordu ve Pamela'ya veda etme zamanının geldiğini düşünmeye başlamıştı. Charlene, Pamela'dan çok daha fazlasını vaat ediyordu ve yaşı nedeniyle çok daha olgundu.

Pazartesi sabahı Paloma Kır Evi'ne geldiğinde Charlene hâlâ oradaydı. Coop, Paloma'dan kahvaltıyı yatağa getirmesini isteyince son derece asık bir suratla odaya girdi, ayıplayan gözlerle Coop'a baktı ve tepsiyi yatağa vururcasına bıraktığı gibi arkasını dönüp odadan çıktı. Bu kez yüksek topuklu fosforlu pembe ayakkabılar giymişti. Coop bu kadının giyim tarzına her seferinde hayret ediyordu.

Charlene bozulduğunu belli eden bir tavırla, "Benden hiç hoşlanmıyor," dedi. "Galiba burada olduğum için beni ayıplıyor."

"Boş ver," dedi Coop. "Bana delicesine âşık. Kıskançlık krizlerine kapılacak olursa sakın endişelenme." Sesinde alaycı bir ifade vardı. Sonra önlerindeki tepsiye baktılar, lastikten yapılmışa benzeyen yumurtaların üzeri kalın bir tabaka karabiberle kaplıydı. Yumurtadan bir lokma alınca Coop'un gözlerinden yaşlar geldi, Charlene ise bir hapsirik nöbetine tutuldu. Geçen hafta kahvaltıda yediği o lezzetli baharatlı omletten sonra bu işte bir art niyet olduğu açıkça ortadaydı. Coop misafirin yanında Paloma'yla bu konuyu tartışamayacağı için öğleden sonra Charlene evden ayrılana dek beklemek zorunda kaldı, ardından mutfaka inerek Paloma'nın karşısına dikildi.

Soğuk bir sesle, "Bu sabah getirdiğin kahvaltı oldukça ilginçti," dedi. "Zahmet edip onca karabiber koyman hoş bir incelik ama hiç gerek yoktu. Yumurtaları kesmek içinse çatal bıçak yerine bir testere getirsen daha iyi olacaktı. Onları neyle pişirdin Tanrı aşkına? Çimento mu yoksa bildiğimiz kâğıt tutkalı mı?"

70

DANIELLE STEEL

Paloma, Livermore'un her hafta cilalanması gerektiğini söylediği gümüşleri parlatırken kayıtsız bir sesle, "Neden söz ettiğinizi anlayamadım," dedi. Yine parlak taşlı güneş gözlüklerini takmıştı. Anlaşılan bu gözlükleri çok seviyordu, Coop da onun bu görüntüsüne alışmaya başlamıştı. Acaba bu kadını yola getirmenin bir yolu var mı, diye düşündü. Aksi takdirde Abe ne derse desin onun yerine başka birini işe almak zorunda kalacaktı. Derken Paloma masum bir sesle, "Yoksa yumurtalarımı beğenmediniz mi?" diye sordu.

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Bu sabah italya'dan Bayan Pamela aradı." Paloma bu sözleri her zamanki umursamaz tarzıyla ama kusursuz bir İngilizceyle söylemişti, Coop hayretle ona baktı. Paloma ise ortada hiçbir şey yokmuş gibi gümüşleri parlatmayı sürdürdü.

"Ne dedin?" Aslında ne dediğini değil, nasıl olup da böyle düzgün bir şekilde konuşabildiğini sormak istemişti.

"Dedim ki..." Paloma yüzünde masum bir gülümsemeyle ona baktı ve yeniden o ağır aksanla konuştu: "Saat sekizde Bayan Pamela aradı." Anlaşılan Coop'la eğleniyordu.

"Az önce aynı şeyi gayet düzgün bir ingilizce'yle söyledin, öyle değil mi Paloma? Ne yapmaya çalıştığını sorabilir miyim?" Coop sinirlenmeye başlamıştı, Paloma ise uzunca bir süre boş gözlerle ona baktıktan sonra durumu kabadaylıkla kurtarmak istedi ve omuz silkti.

"Neden şaşırdınız? Böyle konuşmamı beklemiyor muydunuz zaten? Burada olduğum iki ay boyunca bana Maria dediniz." Hâlâ hafif bir San Salvador aksanı kullanıyordu ama ingilizce'yi en az Coop kadar kusursuz konuşabildiği açıkça ortadaydı.

Coop, "Doğru dürüst tanıştırılmadığımızdan olsa gerek," dedi. Yüzündeki ifadeden hiç belli olmasa da içten içe bu ufak tefek kadının zekâsına hayran kalmıştı. Demek doğru dürüst ingilizce konuşa-mıyormuş gibi yaparak Coop'un söylediklerini anlamazdan gelmeyi seçmişti. Paloma'nın istediği zaman sadece zeki değil, aynı zamanda muhteşem bir aşçı da olabildiğinden emindi. "Ülkendeyken ne iş yapıyordun, Paloma?" Birdenbire içinde bu kadına karşı bir ilgi uyanmıştı. Aksi ve ukala bir kadın olabilirdi ama şimdi onu evdeki bir hizmetçi gibi değil ilginç bir insan olarak görmeye başlamıştı. Gerçi evinde çalışanlarla ahbaplık etmekten hoşlanmazdı ama bu kez merakı baskın çıktı.

KIKtVI

/1

Paloma başını elindeki işten kaldırmaksızın, "Hemşireydim," diye yanıtladı. Gümüşleri parlatmaktan nefret ediyordu ve Livermore' un gitmesine en az Coop kadar hayıflanıyordu.

"Bak işte bu çok kötü," dedi Coop. "Bense terzilik yaptığımı söyleyeceğini umuyordum. Hiç olmazsa o zaman gardırobumu gönül rahatlığıyla sana emanet edebilirdim. Neyse ki bir hemşireye ihtiyaç duyacak durumda değilim."

Paloma tıpkı bir maske gibi yeniden ağır aksanlı konuşmasına bürünerek, "Burada daha çok kazanıyorum," dedi. "Hem sizin gereğinden çok giysiniz var." Sürekli aksanını değiştirerek Coop'la bir çeşit oyun oynuyordu.

"Uyarın için teşekkür ederim. Senin de oldukça ilginç giysilerin var." Coop bu sözleri söylerken Paloma'nın ayaklarındaki fosforlu pembe ayakkabılara bakıyordu. "Bu arada, neden Pamela aradığında bana haber vermedin?" Coop, Pamela'yla yollarını ayırmaya çoktan karar vermişti. Bugüne dek ayrıldığı kadınlarla hep dost kalmıştı. Onlara karşı öyle cömert davranmıştı ki eski kadın arkadaşları onun çapkınlıklarını ve günahlarını affetmekte hiç güçlük çekmemişlerdi. Pamela'nın da bu konuda bir sorun yaşamayacağından emindi.

"Öbürüyle meşguldünüz. Adı her neyse." Paloma yeniden aksan-sız konuşuyordu.

"Adı Charlene," dedi Coop. Paloma ise onu duymamış gibiydi. Coop yeni bir tartışmaya girmek istemediğinden, "Teşekkür ederim, Paloma," diyerek mutfaktan ayrıldı. Bu kadın kendisini arayanlarla ilgili ne bir not alıyor, ne de zamanında haber veriyordu. Aklına estiğinde söylemeyi tercih ediyordu anlaşılan. Bu durum Coop'un hiç hoşuna gitmemişti. Yine de Paloma bu evde kimin patron olduğunun farkındaydı, en azından şimdilik öyle görünüyordu. Üstelik gün geçtikçe daha da ilginç bir insan olduğu anlaşıyordu.

Paloma önceki hafta Mark'la tanışmıştı. Mark, konuk dairesindeki çamaşır makinesinin çalışmadığını söyleyince ona çamaşırlarını yıkamayı teklif etmişti. Ocak da hâlâ arızalıydı. Paloma, Mark'a istediği zaman malikânenin mutfağını kullanabileceğini söylemiş ve ona malikâneyi konuk dairesinden ayıran kapının anahtarını vermişti. Nasıl olsa Coop sabahları asla mutfağa inmiyordu. Konuk dairesindeki kahve makinesi de çalışmıyordu. Mark bütün bunların bir liste-

Uft.mC.LLE S1 E.E.JL

sini yapıp emlakçı kadına bırakmış, emlakçı kadın da en kısa zamanda bu konuyla ilgileneneğine söz vermişti. Ne var ki Liz gittiği için bu işleri halledecek kimse kalmamıştı, ev sahibi olarak Coop'un bu gibi sorunlarla ilgilenmesi gerekirdi ama her ikisi de böyle bir şeyin olmayacağını biliyorlardı. Mark giysilerini çamaşırhaneye götürüyor, yatak takımlarını ve havluları Paloma yıkıyordu. Hafta sonları da Coop'un mutfağındaki kahve makinesini kullanıyordu. Kendi mutfağında ocak yerine mikrodalga fırını kullanıyordu, çocuklar gelene kadar ocağa ihtiyacı olmayacaktı. O zamana kadar nasıl olsa tamir edilirdi, gerekirse kendisi de tamir ettirebilirdi. Emlak bürosunu arayıp bunu söylediğinde emlakçı kadın arızalı makineleri tamir ettirmek için elinden geleni yapacağını söyledi. Ne var ki Coop ne em-lakçının ne de Mark'ın telefonlarına çıkıyor, ne de sonradan onları arıyordu. O hafta yeni bir çiklet reklamında oynayacaktı. Bu iş hiç hoşuna gitmediyse de oldukça iyi bir para ödeyeceklerdi ve ajansı bu teklifi kabul etmesi için ona epey baskı yapmıştı. Son günlerde her zamankinden çok çalışmasına karşın hâlâ istediği gibi bir iş kapa-mamıştı. Menajeri yapımcıların kapılarını aşındırıyordu ama çabaları boşunaydı. Cooper Winslow'un ünü tüm Hollywood'a yayılmıştı; sadece romantik başrollerde, yakışıklı kahraman rollerinde oynamak istiyordu ve bu tip roller için artık fazlasıyla yaşlıydı. Baba ya da büyükbaba rolleri oynamaya yanaşmıyordu. Yaşlanmakta olan bir playboy'un başrolü oynayacağı bir film de yıllardır çekilmiyordu.

O hafta Charlene hemen her geceyi Kır Evi'nde geçirdi. O da bir filmde rol kapmak çabasıındaydı ama onun şansı Coop'tan bile azdı. Hollywood'a geldiğinden beri sadece iki filmde rol almıştı, her ikisi de erotik filmlerdi ve bunlardan sadece biri sabahın dördünde bir televizyon kanalında yayınlanmıştı. Menajeri yaptığı başvurularda bu filmlerden hiç bahsetmemesinin daha iyi olacağını düşünüyordu. Charlene, kendisine bir rol ayarlaması için Coop'tan yardım istemiş, o da elinden geleni yapacağını söylemişti. Charlene Paris'te iç çamaşırı defilelerine çıkmış, Hollywood'a geldikten sonra da Seventh Avenue'de aynı işi yapmıştı. Muhteşem bir vücudu vardı ama Coop onun oyunculuk yeteneği olduğundan şüpheliydi. Paris'te çok önemli defilelere çıktığını iddia etmişti ama her nasılsa bu defilelerde bulunduğunu gösteren albümünü bir türlü bulamıyordu. Char-lene'in asıl yeteneği Coop'u özel olarak ilgilendiren bir alandaydı ve

bu yeteneğinin ne oyunculukla, ne mankenlikle ne de televizyonla ilgisi vardı.

Coop, Charlene ile birlikte olmaktan büyük zevk alıyordu. Pamela Milano'dan dönüp onu aradığında orada tanıştığı bir fotoğrafçıya âşık olduğunu söylemiş, Coop da bu işe çok sevinmişti. Sıkıldığı ilişkilerin böyle kendiliğinden sona ermesi onu mutlu ediyordu. Coop'un dünyasında ilişkiler bedensel zevklerin paylaşımı için kısa süreli birliktelikler anlamına geliyordu. Sadece ünlü aktrislerle çıktığı zamanlarda gazetelerin nişan ya da evlilik dedikoduları yaymasına meydan veriyordu. Charlene ise bu tür dedikodulara uygun gördüğü bir sevgili değildi. Charlene yalnızca iyi vakit geçirmek peşindeydi, Coop da eğleniyordu. Coop, daha şimdiden onu iki büyük alışveriş turuna çıkarmış ve yeni kiracılarından gelen çeklerin her ikisini de harcamıştı ama Charlene'in buna değdiğini düşünüyordu. Abe onu arayıp böyle giderse evi satması gerekeceğini söylediğinde ona da aynı açıklamayı yaptı.

"Açlıktan nefesi kokan mankenlerle ve aktrislerle çıkmaktan vazgeçmen gerek, Coop. En iyisi kendine zengin bir eş bulman." Coop, Abe'in önerisine kahkahalarla gülererek bu konuyu düşüneceğini söyledi ama evlenmeye hiç niyeti yoktu. Tek istediği oyun oynamaktı, son nefesini verene dek de bu şekilde devam etmeyi umuyordu.

Ertesi hafta sonu Mark New York'a, çocuklarını ziyarete gitti. Konuk dairesinde geçirdiği bir hafta içinde Paloma'ya çocuklarından söz etmişti. Paloma onun evinde biraz temizlik yapmış, karşılığında da iyi bir para almıştı. Gerçi bu işi para için değil, Mark'ın haline üzülüşünden yapmıştı. Zavallı adamcağızın karısı onu başka bir adam için terk etmişti. Paloma onun bu üzücü durumunu öğrendikten sonra sabahlan konuk dairesinin mutfağındaki masaya taze meyve dolu bir kâseyle birlikte kendi yaptığı çöreklerden bırakmaya başlamıştı. Mark'ın çocuklarıyla ilgili anlattıklarını dinlemek hoşuna gidiyordu. Onları ne kadar çok sevdiği her halinden belliydi. Şimdiden evin her köşesine çocuklarının ve karısıyla birlikte kendi fotoğraflarını koymuştu.

New York'ta geçirdiği hafta sonu Mark için epey yorucu olmuştu. Çocukları görmeyeli bir aydan da uzun bir süre geçmişti. Janet ise onlara daha çok zaman tanınması gerektiğini, bu ziyaret için fazla aceleci davrandığını söylemişti. Mark'a karşı düşmanca bir tavır ta-

/4

DANIELLE STEEL

kınmıştı ve çok gergin görünüyordu. İkili bir hayat yaşıyordu; çocuklarla birlikteyken hayatında başka bir erkek yokmuş gibi davranıyor, bir yandan da gizli ilişkisini sürdürüyordu, öte yandan Adam artık çocuklarla tanışmak için sabırsızlanmaya başlamıştı. Janet ona bunun çok yakında olacağına dair söz vermişti ama çocukların neden apar topar New York'a taşındıklarını anlamalarından korkuyordu. Her şey bir yana, Adam'a karşı çıkabilirler ve babalarına olan bağlılıkları yüzünden ona cephe alabilirlerdi. Mark onun fazlasıyla yorgun ve sinirli görüldüğünü düşündü ve ne derdi olabileceğini merak etti. Çocuklar da mutsuzdu. Yine de babalarını görünce sevinçten havalara uçtular.

O hafta sonu babalarıyla birlikte Plaza Otel'de kaldılar ve oda servisine sürüyle yiyecek sipariş ettiler. Birlikte tiyatroya ve sinemaya gittiler. Sonra Mark Jessica'yı alışverişe çıkardı, ardından yağmurun altında Jason'la yürüyüş yaptılar. Jason hâlâ annesiyle babasının ayrılmasına bir anlam veremiyordu. Pazar akşamı Mark yeni yeni kaynaşmaya başladığı çocuklarına veda ederken yüreğinin kanadığını hissetti. Yol boyunca onları düşünüp durdu. Belki de New York'a taşınmalıydı. Ertesi Cumartesi, Kır Evi'ndeki havuzun başında güneşlenirken aklında hâlâ bu düşünce vardı. O sırada bahçe evine birinin taşınmakta olduğunu fark ederek merakla yerinden doğruldu. Kalkıp eve doğru yürüyünce bir karavana yüklenmiş ağır kutuları tek başına taşımaya çalışan Jimmy'yi gördü ve ona yardım etmeyi teklif etti.

Jimmy uzunca bir süre duraksadıktan sonra minnettar bir tavırla bu teklifi kabul etti. Bu kadar çok eşyası olmasına kendisi de şaşmıştı. Evdeki eşyaların çoğunu bir depoya göndermiş, yanına çok sayıda çerçeveli fotoğrafı, okul yıllarında kazandığı ödülleri, spor malzemelerini ve giysilerini almıştı. Ayrıca müzik seti ve bazıları Maggie'ye ait olan CDler vardı. Yine de bir yığın eşya vardı ve Mark'ın yardımıyla hepsini eve taşımaları iki saat sürdü. Bu iş sona erinceye kadar birbirleriyle neredeyse hiç konuşmamışlar, sadece isimlerini söylemişlerdi. Jimmy, Mark'a bir bira teklif etti ve Mark da bu teklifi minnettarlıkla kabul etti. Gerçekten çok yorulmuşlardı.

Mark birasından bir yudum alırken, "Oldukça fazla eşyan var," diyerek sırttı. "Hem de ağır eşyalar. Ne var bu kutularda, bowling topu koleksiyonu mu?" Jimmy gülümseyerek omuz silkti.

KIR EVİ

75

"Biliyorsam ne olayım, iki odalı bir dairede oturuyorduk ve ben eşyaların çoğunu depoya gönderdim, şu kalabalığa bak." O kadar çok kitap, kâğıt ve CD vardı ki. Yine de dağ gibi görünen bu eşya yığını bahçe evinin dolaplarının ve çekmecelerinin içine kolaylıkla sığıp ortadan kalktı. Jimmy'nin açtığı ilk kutuda Maggie'nin bir fotoğrafı vardı, özenle çıkararak şöminenin üzerine koydu ve bir süre karşısında durup baktı. Bu, en sevdiği fotoğraflardan biriydi, ırlanda tatillerinden birinde çekilmişti; Maggie gittikleri gölde bir balık yakalamış, zafer kazanmış bir komutan edasıyla kameraya gülümsü-yordu. Kızıl saçlarını başının üzerinde toplamış, parlak güneş ışıkları yüzünden gözlerini kısmıştı. Bu haliyle on dört yaşında bir çocuğu andırıyordu. Bu fotoğraf çekildikten yedi ay sonra da hastalanmıştı. Jimmy'ye aradan bir ömür geçmiş gibi geliyordu, arkasına döndüğünde Mark'ın kendisine bakmakta olduğunu gördü. Bir şeyler söylemek istediye de konuşamayacağını hissetti.

"Güzel bir kadın. Kız arkadaşın mı?" Jimmy başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı, yanıt vermesi gerektiğini biliyor ama kelimeler boğazında düğümleniyordu. Bu duyguya alışmaya başlamıştı, ne zaman bu konuda konuşması gerekse sanki bir el boğazına sarılıyor, kendini dokunsalar ağlayacakmış gibi hissediyordu.

"Karı," dedi boğuk bir sesle.

Mark anlayışlı bir sesle, "Üzgünüm," dedi. Jimmy'nin de kendisi gibi bir boşanma yaşadığını sanmıştı çünkü bu günlerde sanki herkes boşanıyor gibiydi. "Ne kadar zaman oldu?"

Jimmy nihayet soluğunu bırakarak, "Yarın gece yedi hafta olacak," dedi. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmasa da eninde sonunda buna da alışması gerektiğini biliyordu; belki de bu iyi bir fırsattı. Mark iyi bir adama benziyordu, aynı yerde yaşadıklarına göre ileride arkadaş olabilirlerdi. Jimmy gözlerini yere dikti, Maggie'den bahsederken sesinin titrememesi için dua ediyordu.

"Benim altıncı haftam doldu. Geçen hafta sonu New York'a, çocuklarımı görmeye gittim. Onları korkunç özliyorum. Karım beni başka bir adam için terk etti." Mark'ın sesinden bunları söylemenin kendisi için ne kadar güç olduğu anlaşılıyordu.

"Üzüldüm," dedi Jimmy anlayışlı bir sesle. Mark'ın gözlerinde gördüğü keder, kendi gözlerinin bir yansıması gibiydi. "Çok zor. Çocukların kaç yaşında?"

"Biri on beş, diğeri on üç yaşında. Bir kız bir oğlan. Adları Jessica ve Jason. Harika çocuklardır. New York'tan nefret ediyorlar. Bazen düşünüyorum da, karım illa birine âşık olacaksa neden buralardan birini bulmadı ki? Çocukların henüz adamdan haberleri yok. Ya sen? Çocukların var mı?"

"Hayır. Bu konuyu düşünüyorduk aslında ama kesin bir karar vermemiştik." Jimmy, Mark'a ne kadar çok şey anlatmak istediğini fark ederek şaşırdı. Sanki aralarında görünmez bir bağ oluşmuştu. Kırılan kalplerin, kaybedilen aşkların ve ansızın gelen, insanı hazırlıksız yakalayan trajedinin oluşturduğu bir bağdı bu.

"Belki de böylesi daha iyi. Çocuklarınız olsaydı boşanmanız çok daha zor olurdu. Belki de ben yanılıyorum. Hem ben kim oluyorum da sana akıl veriyorum ki?" Jimmy, Mark'ın yüzündeki şefkati ve alçakgönüllü ifadeyi görünce onun kendisini yanlış anladığının farkına vardı.

Boğuk bir sesle, "Biz boşanmıyoruz," dedi.

Mark, "Belki tekrar bir araya gelirsiniz," derken bir an için ona özendiğini hissetti. Sonra Jimmy'nin karısının da onu terk etmiş olduğunu, yani onun evliliği için de pek bir umut ışığı kalmadığını düşündü. Jimmy'ye baktığında gözlerinde beliren derin acıyı gördü. Derken Jimmy konuşmasını sürdürdü:

"Karım öldü."

"Aman Tanrım... Çok üzgünüm... Ben sanmıştım ki... Ne oldu? Bir kaza mı?" Şöminenin üzerindeki fotoğrafa baktı ve elindeki balıkla onlara gülümseyen bu genç kadının artık yaşamadığını düşününce dehşete kapıldı. Kendi karısı gibi başka bir yere gitmemiştii o, ölmüştü. O zaman Jimmy'nin acısının büyüklüğünü kavradı.

"Beyin tümörü. Baş ağrıları çekmeye başlamıştı... migren ağrıları... bazı testler yaptılar, iki ay sonra da öldü. Bir anda gitti. Genellikle bu konuda pek konuşmam. Yaşasaydı bu eve bayılırdı. Ailesi ırlandalıydı, o da County Cork'ta doğmuştu. Damarlarında saf ırlandalı kanı dolaşıyordu. Olağanüstü bir kadındı. Keşke ben de onun yarısı kadar değerlere sahip olabilsem." Mark onu dinlerken gözlerinin yanmaya başladığını hissetti, Jimmy'nin gözleri de yaşarmıştı. Elinden anlayışlı bir ifadeyle ona bakmaktan başka bir şey gelmiyordu, biralarını bitirip kalktıktan sonra, eve taşıdıkları kutuları ait oldukları odalara götürmesine yardım etti ve üst kata çıkacakların en

az yarısını taşıdı. Bir süre hiç konuşmadılar ama eşyaları odalara taşıma işi bittiğinde Mark bazı kutuların boşaltılmasına yardım ettikten sonra Jimmy kendini toparlamış görünüyordu. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Mark. Hâlâ buraya taşınmakla bir çılgınlık yapmışım gibi geliyor. Venice Beach'te gayet güzel bir dairede oturuyorduk. Tek istediğim oradan uzaklaşmaktı, derken bu ev karşıma çıkıverdi. Şimdilik yapabileceğim en iyi şeyin buraya taşınmak olduğunu düşündüm." Maggie'ye ilişkin binlerce anıyla çevrili olmadığı bir yerde yaşamann kendisine iyi geleceğini umuyordu. Mark bu duyguyu iyi biliyordu.

"Bense iş yerimden iki cadde uzaklıkta bir otelde kalıyordum; gecelerim diğeri odalardaki insanların öksürüklerini dinlemekle geçti. Birlikte çalıştığım bir mali danışman Coop'un işlerine de bakıyor, bana bahçe eviyle konuk dairesinin kiraya verileceğini söyledi. Evi görür görmez âşık oldum, çocukların bu bahçeye bayılacağından eminim. Burada yaşamak bir parkta yaşamak gibi. İki hafta önce taşındım ve o günden beri de bebekler gibi mişıl mişıl uyuyorum. Burası öyle huzurlu ki. Gelip evimi görmek ister misin? Bu evden çok farklı. Ben konuk dairesini görmeye geldiğim gün sen burayı kiralamıştın. Yanılmıyorsam konuk dairesi çocuklar için daha uygun bir yer." Varsa yoksa çocukları düşünüyordu, hele geçen hafta sonundan beri onları düşünmediği tek bir an bile geçmemiştii. New York'ta ne kadar mutsuz olduklarını biliyordu. Jessica sürekli annesiyle tartışıyor, Jason ise çevresindeki herkesten ve her şeyden uzaklaşıyor,

gitgide daha fazla içine kapanıyordu. Çocukların da annelerinin de iyi durumda olduklarını sanmıyordu. Janet'ı hiç o kadar gergin görmemişti. Bir gönül macerası uğruna bütün ailenin hayatını paramparça etmişti, acaba işlerin umduğu gibi gitmeyeceğinin farkına varmış mıydı? Sadece çocuklar için değil kendisi için de güçlüklerle dolu, sonu belirsiz bir yol seçmişti.

"Önce bir duş almalıyım," dedi Jimmy gülümseyerek. "Eğer ev-deysen daha sonra uğrayabilirim. Öğleden sonra tenis oynamaya ne dersin?" Maggie'nin ölümünden beri tenis oynamamıştı.

"Elbette. Tenis kortuna daha hiç gitmedim, birlikte oynayacak birini bulamadım. Ama havuz bir harika. Tam evin bitişiğinde. Her akşam işten gelince yüzmeyi planlıyordum ama bir türlü fırsatım olmadı."

1JAIN itLLt S i ££L

Jimmy neşeli bir ifadeyle sırtarak, "Coop'u hiç gördün mü?" diye sordu. Mark onun şimdi çok daha iyi olduğunu görebiliyordu. Zavallı adam karısının ölümünden sonra hassas ve kırılgan bir durumda olmalıydı.

"Henüz görmedim, daha doğrusu gördüm ama konuşmadık. Birkaç kez arabasıyla gelip giderken uzaktan gördüm. Her seferinde arabada nefis kadınlar vardı. Adamın genç kızlardan oluşan bir sürüsü var galiba."

"Ne de olsa çapkınlığıyla ünlü, öyle değil mi? Bana kalırsa adamın hayatı böyle geçmiş. Yıllardır onun oynadığı bir film seyretmedim."

"Anladığım kadarıyla bu aralar şans pek yaver gitmiyor ya da maddi sıkıntı içinde," dedi Mark. "Bu evleri kiralayabilmemizi de buna borçluyuz." Coop'un şanssızlığı onlara yaramıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Özellikle de senin oturduğun daireyi kiraya verdiğini öğrendiğimde. Ne de olsa evinin bir bölümü. Paraya ihtiyacı olmasa neden kiraya versin ki? Bu yere bir servet harcıyor olmalı."

"Mali danışmanı evdeki bütün çalışanları işten çıkardı. Yakında Coop'u bahçıvanlık yaparken görürsek hiç şaşırma." Bu sözlerle ikisi birden kahkahalarla güldüler, sonra Mark oradan ayrılarak dairesine döndü. Jimmy'yle tanıştığı için mutluydu, adamın Watts'taki çocuklar için yaptıklarını takdir ediyordu. Karısı içinse çok üzgündü. Ne kadar büyük bir talihsizlikti. Jimmy'nin yaşadıklarıyla kıyaslanınca kendisi şanslı sayılırdı. Hâlâ çocukları vardı, Janet kalbini kırıp hayatını altüst etmiş olabilirdi ama hiç olmazsa hayattaydı. Mark, Jimmy'nin başına gelenlerin bir insanın hayatında olabilecek en kötü şey olduğunu düşündü.

Jimmy yarım saat sonra konuk dairesine geldiğinde duş almış, saçlarını yıkamıştı; bu haliyle çok daha zinde görünüyordu. Üzerinde bir şortla tişört vardı ve tenis raketini de getirmişti. Konuk dairesini görünce gözlerine inanamadı. Mark haklıydı, burası bahçe eviyle taban tabana zıttı. Jimmy bahçe evini daha çok beğeniyordu ama bu ev çocuklar için daha uygundu. Çok daha büyüktü, üstelik çocuklar yüzme havuzunun yakınında olmaktan hoşlanacaklardı.

Birlikte tenis kortuna doğru yürürlerken Jimmy, "Coop çocukların olduğunu öğrenince evi kiralamana itiraz etmedi mi?" diye sordu.

IS.1IV CV1

"Hayır, neden itiraz etsin ki?" Mark şaşırmıştı. "Emlakçıya çocuklarımın New York'ta yaşadıklarını ve uzun tatiller dışında buraya pek gelemeyeceklerini söyledim. Benim New York'a gitmem onlar için daha kolay oluyor."

"Emlakçımın söylediklerinden Coop'un çocuklardan pek hoşlanmadığı hissine kapıldım da. Gerçi adam

haklı. Evlerin her ikisi de büyük bir özenle döşenmiş. Benim için mobilyalı bir ev bulmak büyük bir şans oldu çünkü zaten fazla eşyamız yoktu, eski eşyalarımız artık hurdaya dönmüştü ve dairemiz çok küçüktü. Hepsini depoya gönderdim. Bir süre yeni bir evde oturmak güzel bir başlangıç. Peki sen ne yaptın?"

"Giysilerim dışında her şeyi Janet'a bıraktım. Çocukların hiç olmazsa alıştıkları eşyalarla dolu bir evde oturmalarının daha iyi olacağını düşündüm. Bu evi bana Tanrı gönderdi diyebilirim. Aksi takdirde çıkıp bir sürü eşya almak zorunda kalacaktım ve bunu yapmaktansa otel odasında kalmayı tercih ederdim. En azından uzunca bir süre. Ev döşemekle uğraşacak ne halim ne de hevesim vardı. Elimde bavullarımla bu eve geldim ve hokus pokus: Kendimi yeniden dört dörtlük bir evde buldum."

"Haklısın," dedi Jimmy. "Ben de aynı durumdaydım." Mark onun neler hissettiğini tahmin edebiliyordu.

Tenis kortunu bulmaları güç olmadı ama bakımsızlıktan oldukça kötü durumdaydı. Bir set oynamayı denedilerse de çatlaklarla dolu ve engebeli zeminde oynamak olanaksızdı. Sonunda bir süre karşılıklı servis attılar, yorulunca da yüzme havuzuna gittiler. Mark geniş kulaçlar atarak yüzerken Jimmy havuz başında güneşlendi. Sonra evine gitmek üzere ayağa kalktı. O akşam barbeküde biftek yapacaktı, her zamanki alışkanlığıyla iki kişilik biftek almıştı. Mark'ı akşam yemeğine davet etti.

"iyi fikir," dedi Mark. "Ben de şarap getiririm." Bir saat sonra bahçe evine gittiğinde elinde en kalitelisinden bir şişe 'Cabernet' şarap vardı. Birlikte Jimmy'nin terasında oturup hayattan, spordan, işlerinden, Mark'in çocuklarından, Jimmy'nin çocuk sahibi olma isteğinden söz ettiler; her ikisi de eşlerinden konuşmamaya özen gösteriyorlardı. Bu konuda konuşmak ikisi için de hâlâ fazlasıyla acı vericiydi. Mark tekrar bir kadınla ilişki kurmaya isteksiz olduğunu söyledi, Jimmy ise Maggie'den sonra bir daha bir kadından hoşlanabileceğinin-

UAIMtLLt JIEEL

den emin değildi. Henüz otuz üç yaşındaydı ve önünde uzun bir yaşam vardı ama en azından şimdilik başka bir kadınla birlikte olabileceğini hayal bile edemiyordu. Her ikisi de bir süre bu tür duygusal ilişkilerden uzak durmanın en iyisi olacağını düşünüyorlardı. Bir süre sonra sohbet dönüp dolaşıp Coop'a geldi; nasıl bir adam olduğunu, yarattığı imajın altında başka bir kişilik olup olmadığını merak ediyorlardı. Jimmy, Coop kadar uzun süre Hollywood yaşamı süren bir insanın sonunda gerçek yaşamı unutacağına inanıyordu. Coop hakkında okudukları haberler bu teoriyi doğrular gibiydi.

Onlar Jimmy'nin terasında oturmuş sohbet ederlerken Coop da Charlene ile birlikte yataktaydı. Charlene yatakta bin bir kişilikli bir kadına dönüşüyordu. Coop yıllardır unuttuğu deneyimleri onunla yeniden yaşıyor, kendini sonsuz güce sahip bir delikanlı gibi hissediyordu. Bu kadın bir an bir yavru kedi sevimliliğiyle onu baştan çıkarıyor, sonraki ansa dişi bir aslana dönüşerek ona meydan okuyordu. O gece uzun saatler boyunca Coop'un ilgisini canlı tutmayı başardı. Ertesi sabah Coop uyurken sessizce alt kata indi, enfes bir kahvaltıyla onu şaşırtmak niyetindeydi. Sonra yeniden yatağa girecek ve onu baştan çıkaracaktı. Üzerinde sadece bir tanga külot, ayaklarında da yüksek topuklu kırmızı saten ayakkabılar olduğu halde mutfığa girmiş gerekli malzemeleri ararken bir kapı tokmağının çevrildiğini ve kapının açıldığını duydu. Arkasına dönüp baktığında Mark'la burun buruna geldi, Mark'in da üzerinde sadece iç çamaşırı vardı ve sarı saçları karmakarışık. Bu haliyle on sekiz yaşında bir oğlan çocuğunu andırıyordu. Charlene hemen hemen çırılçıplak olan vücudunu örtmeye gerek görmeksizin ona gülümsedi.

Sanki sırtında sabahlık, ayağında yün terlikler varmış gibi rahat bir tavırla, "Merhaba, ben Charlene," dedi. Mark ise karşısındaki kadının olağanüstü irilikteki göğüslerinden, tangadan ve sonsuz uzunlukta gibi görünen bacaklarından gözlerini alamıyordu. Ancak bir dakika sonra bakışlarını onun yüzüne çevirebildi.

"Aman Tanrım... Çok üzgünüm... Paloma bana Coop'un hafta sonları mutfığı kullanmadığını söylemişti..."

benim mutfağımdaki ocakla kahve makinesi arızalı da... kendime bir fincan kahve yapmaya gelmişim... anahtarı Paloma verdi..." Mark kelimeleri ağzında gevelerken Charlene sakın bakışlarla onu izliyordu. Bu durumdan eğleniyormuş gibi bir hali vardı.

KIR EVİ

81

"Sana kahve yapayım. Coop uyuyor." Mark bu kadının ya bir fotomodel ya da bir aktris olduğunu düşündü, belki de Coop'un kız arkadaşıydı. Birkaç hafta önce Coop'un yanında bir sarışın görmüştü, bu da başka bir sevgilisiydi herhalde. Galiba önemli olan yataktaki becerileri, diye düşündü.

"Hayır, ben gitsem iyi olacak... Çok özür dilerim..." Charlene karşısında öylece dikilmiş gülümsüyordu, göğüsleri neredeyse Mark'ın burnuna değecekti.

"Sorun değil," dedi. Çıplaklığından zerre kadar utanmadığı her halinden belliydi. Mark aslında son derece gülünç bir durumda olduğunun farkındaydı ama gülemeyecek kadar utanmıştı. Ne yapacağını bilemez bir halde mutfağın ortasında kalakalmıştı, Charlene ise halinden hoşnut görünüyordu. Bir fincana kahve koyarak Mark'a uzattı. Mark üzerinden buharlar yükselen fincanı alıp mutfaktan çıkmaya hazırlanırken Charlene, "Sen kiracı mısın?" diye sordu.

"Evet." Başka kim olabilirdi ki? Kedi hırslı mı? Sokaktan geçerken şöyle bir uğrayan bir yabancı mı? "Bir daha buraya gelmeyeceğim. Kendime yeni bir kahve makinesi alacağım," dedi. "En iyisi bu karşılaşmadan Coop'a hiç söz etme." Mark'ın sinirleri gerilmişti. Karşısındaki kadın baş döndürücü güzellikteydi.

Charlene uysal bir tavırla, "Peki," diyerek bir bardağa Coop için portakal suyu doldurdu. Sonra Mark'a dönerek, "Portakal suyu ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim... çok teşekkürler. Kahve için de teşekkürler." Mark aceleyle mutfaktan çıktı. Konuk dairesini malikâneye bağlayan kapıyı kilitledi, sonra oturma odasının ortasında elinde fincanla dikilerek haşarı bir çocuk gibi sırttı. Az önce başına gelenlere hâlâ inanamıyordu. Kötü bir filmden alınmış bir sahne gibiydi. Nefes kesici bir kadındı, siyah saçları ne kadar da uzundu.

Düşündükçe olanlar gözüne daha da komik gelmeye başladı ve kahkahalarla güldü. Kahvaltısını yapıp giyindikten sonra kendini daha fazla tutamayarak başına gelenleri anlatmak için Jimmy'nin evine doğru yürümeye başladı. Öğleden sonra ilk işi yeni bir kahve makinesi satın almak olacaktı.

Jimmy evinin taraçasında oturmuş bir yandan kahvesini yudum-luyor, bir yandan da gazete okuyordu. Başını kaldırdığında muzip bir tavırla sırtarak ona doğru gelen Mark'ı gördü. O da gülümsedi,

KE6

82

DANIELLE STEEL

KIR EVİ

Mark'ın halinden bir şeyler anlatmak için sabırsızlandığı anlaşılıyor- i du.

"Bu sabah kahvem nereden ve kimle içtiğimi hayatta tahmin edemezsin," dedi.

"Haklısın ama yüzündeki ifadeden memnun kaldığın anlaşılıyor." Mark ona Paloma'nın kendisine anahtar verdiğini, evdeki ocağın ve kahve makinesinin arzalı olduğunu, o sabah Charlene'le karşılaşmasını, Charlene'in üzerinde sadece bir tanga külot, ayaklarında da yüksek topuklu ayakkabılar olduğunu ve cırılçırıl halinden bir nebze olsun utanmaksızın ona kahve yaptığını anlattı.

"Kendimi bir filmin sahnesinde gibi hissettim. Tanrım, Coop olanları görseydi büyük olasılıkla bana tahliye davası açardı."

"O kadarıyla kalsa şanslı sayılırdın." Jimmy de gülümsüyordu. Mark'ın iç çamaşırıyla mutfağın ortasında duruşunu, bu sırada çıplak bir kadının ona kahve servisi yapışını gözünün önünde canlandırınca gülmeye başladı.

"Bir de portakal suyu ister misin, diye sordu ama orada daha fazla kalarak şansımı zorlamak istemedim."

"Bir kahveye ne dersin? Gerçi sabahki kahveden sonra buradaki servis fazla ilgini çekmeyebilir."

"Eh, ne yapalım." Yeni taşındıkları mahallede birbirlerini bulabildiklerine sevinen çocuklar gibiydiler, yaşadıkları olayların benzerliği aralarında bir bağ oluşması için yeterliydi. Komşu olmanın keyifli ve rahatlatıcı bir yanı vardı, her ikisinin de kendilerine ait bir hayatları ve arkadaş çevreleri olmasına karşın son zamanlarda eski çevrelerinden uzaklaşmışlardı. Yaşadıkları acı olaylar içlerine kapanmalarına neden olmuş, en yakın arkadaşlarının yanında bile rahatsızlık duymaya başlamışlardı. Tam bu sırada karşılaşmaları büyük bir şanstı. Bu tür bir arkadaşlık, evli oldukları zamandan beri tanıdıkları insanlarla bir arada olmaktan çok daha kolaydı. Birbirlerine içlerini dökmüş olsalar da hayatlarında yepyeni bir sayfa açmış gibiydiler. Eski arkadaşlarının acıma dolu bakışları kimi zaman dayanılmaz bir hale geliyordu.

Yarım saat sonra Mark dairesine döndü. O hafta sonu için eve biraz iş getirmişti. Bir süre çalıştıktan sonra alışverişe çıktı, akşamüstü havuz başında buluştular. Mark kendine yeni bir kahve makinesi almış, Jimmy de eşyalarını yerleştirme işini bitirmişti. Evin her ye-

rine Maggie'nin resimlerini koymuştu. Garipti ama onu gördükçe içindeki yalnızlık hissi azalıyordu. Bazı geceler Maggie'nin yüzünü unutmak korkusuyla yataktan fırlıyordu.

Jimmy keyifle uzandığı şezlongdan doğrularak, "İşlerini bitirdin mi?" diye sordu.

"Evet." Mark gülümsedi. "Kendime yeni bir kahve makinesi aldım. Yarın sabah ilk iş anahtarı Paloma'ya geri vereceğim. Bir daha o mutfığa girersem ne olayım." Charlene'in üstsüz halini hatırladıkça gülümsemeye başlıyordu.

"O adamın daha sıradan bir kadınla birlikte olacağını sanmıyordun herhalde?" diye sordu Jimmy, Coop'tan bahsediyordu.

"Hayır ama seks hayatına bu kadar yakından tanık olacağım aklıma gelmezdi."

"Halinden hiç de şikâyetçi görünmüyorsun ama." Bu olay Jimmy'yi de en az Mark kadar eğlendirmişti. Havadan sudan konuşmaya başladılar, yarım saat sonra bahçe kapısının açılıp kapandığını duyarak arkalarına döndüklerinde gümüşü gri saçlı, uzun boylu bir adamın kendilerine gülümsemekte olduğunu gördüler. Adamın üzerinde kusursuz ütülü beyaz bir gömlek ve kot pantolon, çorapsız ayak-larındaysa kahverengi timsah derisi mokasenler vardı. Görünüşü tek kelimeyle kusursuzdu. Mark'la Jimmy

yaramazlık yaparken yakalanan çocuklar gibi tedirgince yerlerinden fırladılar. Aslında yüzme havuzunu kullanmaya hakları vardı ve Coop'un yanlarına gelmesinin tek nedeni onlarla tanışmak istemesiydi. Malikânenin terasından aşağı bakınca onları görmüştü, Charlene ise banyoda saçlarını yıkıyordu.

"Rahatsız olmayın. Sizlere şöyle bir merhaba demeye geldim. Misafirlerim olduğunuza göre tanışmalıyız, diye düşündüm." Mark da Jimmy de bu adamın kendilerine "misafirlerim" demesini eğe-lendirici bulmuşlardı. Ayda on bin dolar karşılığında nasıl bir misafirlikti bu? Coop önce Jimmy'nin, ardından Mark'ın elini sıkarken, "Ben Cooper Winslow," diyerek baş döndürücü bir şekilde gülümsedi. "Hanginiz hangi evde yaşıyorsunuz? Daha önceden tanışıyor muydunuz?" Kiracılarının nasıl insanlar olduğunu merak ediyordu, onlar da ev sahipleriyle nihayet tanışmanın heyecanını yaşıyorlardı.

"Adım Mark Friedman, konuk dairesinde kalıyorum. Biz de daha dün Jimmy taşınırken tanıştık."

84

DANIELLE STEEL

Jimmy cana yakın bir tavırla, "Ben de Jimmy O'Connor," diyerek şezlongun başında dikilen bu uzun boylu, yakışıklı adamın elini sıktı. Coop'un karşısında kendilerini okul müdürüyle tanışan yeni öğrenciler gibi hissediyorlardı. Ayrıca onun efsanevi cazibesi konusundaki söylentilerin ne kadar doğru olduğunu anlamışlardı. Kendinden emin, rahat, zarif ve olağanüstü şıktı. Üzerindeki kot pantolonda bile tek bir kırışık yoktu, yapılı vücuduna ve upuzun bacaklarına tam oturmuştu. Mark ve Jimmy onun kaç yaşında olduğunu bilmeselerdi altmışın altında olduğuna yemin edebilirlerdi. Bu adamın yetmiş yaşında olduğuna inanmak olanaksızdı. Kadınların ona bu kadar hayran olmasında şaşılacak bir yan yoktu. Kot pantolonlu haliyle bile muhteşem görünüyordu. Kendine bir sandalye çekip otururken, hareketleri ona biçilen Hollywood efsanesi lakabını fazlasıyla yansıtıyordu.

"Umarım her ikiniz de evlerinizden memnunsunuzdur," diyerek gülümsedi.

Mark, "Çok memnunuz," diye atıldı, içinden Charlene'in o sabahki karşılaşmalarından söz etmemiş olması için dua ediyordu. Coop'un buraya bu nedenle gelmiş olabileceğinden korkuyordu. Charlene'in tangalı haliyle kendisine kahve yapışını düşünmemeye çalışarak, "Burası son derece muhteşem bir yer," diye ekledi. Jimmy onun aklından geçenleri okumuşçasına muzipçe sırıtıyordu. Ne hikâyeydi

ama.

"Ben de burayı çok seviyorum," dedi Coop. "Bir ara malikâneye de gelmelisiniz. Bir akşam yemeğine örneğin." Coop bu sözleri söyler söylemez evde yemek pişirecek bir aşçı ya da servis yapacak bir uşak olmadığını hatırladı. Artık yemeğe misafir çağırarak istediğinde bir yemek şirketiyle anlaşmak zorunda kalacaktı. Paloma'nın ta-co'lar ve pizza dışında bir şey pişireceğinden şüpheliydi, artık son derece düzgün ingilizce konuşuyordu ama bu kadarını ondan bekleyemezdi. Aksanı olsun ya da olmasın son derece başına buyruk bir kadındı ve aklına estiği gibi davranıyordu. Ondan bir akşam yemeği servisi yapmasını istese olabilecekleri tahmin edebiliyordu. "Sizler nerelisiniz?"

"Ben Boston doğumluyum," dedi Jimmy. "Mezun olduğumdan beri, yani sekiz yıldır Los Angeles'ta yaşıyorum. Bu şehri seviyo-

rum.

KIR EVİ

Mark, "Ben de on yıldır buradayım," diye yanıt verdi. "New york'tan geldim." Az kalsın, "Karım ve çocuklarımla gelmiştim," diyecekti ama son anda kendini tuttu. Böyle bir şey söylediği takdirde neden şu anda onlarla birlikte olmadığını da açıklamak zorunda kalacaktı.

"Her ikiniz de doğru bir karar vermişsiniz. Ben de doğuda doğdum ama oranın havasına dayanamıyorum. Özellikle de kışları çekilmez oluyor. Burada hayat çok daha güzel."

"Hele böyle bir evde," diye atıldı Jimmy. Cooper Winslow'un oldukça ilginç ve hoş bir adam olduğuna karar vermişti. Onlarla birlikte oturmuş sohbet ederken son derece rahat ve cana yakındı; ilgiye ve hayranlık görmeye alışkın olduğu her halinden belli oluyordu. Bu adam insanlar üzerinde yarattığı etkinin gayet iyi farkındaydı. Ne de olsa yarım asırdır bu sayede hayatını kazanıyordu. Yaşına ve dış görünüşüne bakınca hayret etmemek elde değildi.

"Umarım burada mutlu olursunuz. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Mark'in arızalı ocaktan ve kahve makinesinden söz etmeye hiç niyeti yoktu. En iyisi onları tamir ettirip masrafları bir sonraki ayın kirasından düşmekti. İri göğüslü kadının sözüne güvenemezdi, bu sabah olanlardan Coop'a bahsettiyse konuyu açacak bir söz etmek istemiyordu.

Coop ikisine de sıcak bir tavırla gülümsedikten sonra birkaç dakika daha onlarla sohbet edip yanlarından ayrıldı. O gittikten sonra iki genç adam dönüp birbirlerine baktılar. Bir süre hiç konuşmadılar; Coop'un evine girdiğinden ve kendilerini duyamayacağından emin olmak istiyorlardı.

ilk konuşan Mark oldu. "Yüce Tanrım. Adamın bu yaşta böyle görüldüğüne inanabiliyor musun? Ben kadınlar dünyasından sonsuza dek çekilmeye karar verdim. Böyle bir adamla kim rekabet edebilir ki?" Hayatında bu kadar yakışıklı ve etkileyici bir adam daha görmemişti. Cooper Winslow türünün benzersiz bir örneği idi. Jimmy ise fazla etkilenmiş görünmüyordu.

Coop'un duymaması için fısıldayarak, "Tek bir sorunu var," dedi. "Adam dış görünüşünden ibaret gibi. Yani insan bu görünüşün altında bir kalp var mı, yoksa her şey cazibe, yakışıklılık ve şık giysilerden mi ibaret diye düşünmeden edemiyor."

Mark, "Belki de bu kadarı kadınlar için yeterlidir," dedi, o sırada

DANIELLE STEEL

Janet'ı düşünüyordu. Kendisi Cooper Winslow gibi bir adam olsaydı Janet onu asla terk etmezdi. Mark, Coop'un yanında kendini bir ucube gibi hissetmiş, kendine olan güvensizliği bir anda yüzeye çıkmıştı.

"Hayır, böyle olmadığından eminim," dedi Jimmy ciddi bir sesle. "Adam süslü bir kabuktan başka bir şey değil. Söyledikleri de anlamsız, kulağa hoş gelen sözlerden ibaret. Güzellik, zevk, zırva laflar. Birlikte olduğu kadınlara bir baksana. Otuz yıl sonra sana tangayla kahvaltı servisi yapan bir taş bebek mi yoksa konuşabileceğin gerçek bir insan mı isterdin?"

"Bu soruyu biraz düşünebilir miyim?" dedi Mark ve ikisi birden güldüler.

"Tamam, kabul ediyorum, böyle bir dilberle birlikte olmak bir süreliğine eğlenceli olabilir ama ya sonra? Ben olsam delirirdim." Maggie, bir insanda aradığı bütün özelliklere fazlasıyla sahipti. Akıllı, doğal, güzel,

eğlenceli ve seksiydi. Jimmy'nin hayallerindeki kadındı o. Yapmacık bir süs bebeğiyle birlikte olmak isteyeceği en son şeydi. Mark'ın tek istediğiysen Janet'la birlikte olmaı. Yine de görünürde Cooper Winslow kusursuzdu. Jimmy bile Coop'un etkileyici bir adam olduğunu inkâr edemezdi. "İri göğüslü kadınlar onun olsun. Ben timsah derisi mokasenleri istiyorum. Muhteşemdiler."

"Tamam, ayakkabıları sen al taş bebeği de ben. Neyse ki kız arkadaşıyla bu sabahki karşılaşmamızın sözünü etmedi." Mark rahatlamıştı.

Jimmy gülerek, "Bütün sohbet boyunca senin bunu düşündüğünden emindim," dedi. Mark'tan hoşlanmıştı. iyi bir adamdı ve saygı duyulacak bir kişiliği vardı. Jimmy onunla konuşmaktan, arkadaşlık etmekten memnundu. Tanışmalarını talihsiz olaylara borçluydular ama yine de buradaydılar işte. Mark için üzüliüyordu. Nasıl bir travma yaşadığını tahmin edebiliyordu, üstelik çok sevdiği çocuklarından uzaktaydı. Tekrar Coop'la karşılaşmalarını düşünerek, "Sonunda onunla tanıştık. Tam bir film yıldızına benziyor, öyle değil mi?" dedi. "Acaba giysilerini kim ütülüyor? Ben annemin evinden ayrıldığımdan beri buruşuk giysilerle dolaşıyorum. Mag ütü yapmaktan nefret ederdi; inançlarına ters düşüyormuş." Maggie hem dinine bağlı bir Katolik hem de sıkı bir feministti. Jimmy ondan bir

KIR EVİ

8/

kez çamaşırlarını yıkamasını istemiş, yumruk yemekten kıl payı kurtulmuştu.

Mark, "Ben iç çamaşırlarım da dahil olmak üzere bütün giysilerimi kuru temizleyiciye götürüyorum," dedi. "Geçen hafta giyecek temiz ve ütülü bir tek gömlek bile bulamadım ve gidip altı tane gömlek satın aldım. Bu işleri hiç beceremiyorum. Paloma'ya evi temizlemesi için ücret ödüyorum. Onunla bir konuş istersen, sana da yardımcı olabilir." Paloma, Mark'a karşı son derece nazik ve ilgili davranmıştı. Sadece iyi niyetli ve becerikli bir kadın değildi, aynı zamanda akıllı ve bilgiliydi. Ona çocuklarından söz ettiğinde ilgiyle dinlemiş, son derece mantıklı ve anlayışlı yorumlar yapmıştı. Mark ona saygı duyuyordu.

"Ben halimden memnunum," dedi Jimmy gülümseyerek. "Elektrik süpürgesi ve bir şişe temizlik maddesiyle harikalar yaratıyorum. Maggie ev işleriyle de pek ilgilenmezdi." Mark ona Maggie'nin evde yaptığı bir şey olup olmadığını sormadı. Jimmy ona deliler gibi âşık olduğuna göre başka özellikleri vardı. O akşamüstü Jimmy ona Maggie'yle Harvard'da tanıştıklarını söyleyince Maggie'nin gerçekten de çok zeki ve başarılı bir kadın olduğu sonucuna vardı.

"Janet'la ben hukuk fakültesinde tanıştık. Ama o mezun olduktan sonra hiç çalışmadı. Evlendiğimiz anda hamile kaldı ve sonra da ev kadını olup çocuklara baktı."

"Biz de iş hayatı yüzünden çocuk yapamadık. Maggie işine olan bağlılığıyla çocuk yapma isteği arasında gidip geliyordu. Bu konuda tam bir ırlandalıydı. Anne olduktan sonra işi bırakıp kendini tamamiyla çocuklarına adanması gerektiğine inanıyordu. Yine de ergeç bir orta yol bulacağımızdan emindim." Jimmy başlarına gelen bu trajediyi hiç düşünmemişti elbette.

Bir süre daha Coop'tan söz ettiler, saat altı olduğunda Jimmy bahçe evine döndü. O akşam arkadaşlarıyla yemeğe çıkacaktı. Mark'a da onlarla birlikte gelmesini teklif etti ama Mark evde kalıp çalışmak istiyordu. Yeni vergi yasalarıyla ilgili daha çok çalışma yapmak zorundaydı. Havuz başından ayrırlıp evlerine gittiklerinde her ikisi de güzel bir hafta sonu geçirmiş olmanın huzurunu yaşıyorlardı. Yeni bir arkadaş edinmiş, yeni evlerinden memnun kalmışlardı. Üstelik Cooper Winslow'la tanışmışlardı ve ona ilişkin beklentileri hiç de boşa çıkmamıştı. Adam cazibesi hakkında söylenen övgü dolu söz-

lerin hepsini hak ediyordu. Tam anlamıyla bir Hollywood efsanesiy-di.

Jimmy'le Mark ayrılmadan önce ertesi hafta birlikte bir akşam yemeğine çıkmak üzere sözleştiler. Jimmy bahçe evine giden dar yolda ilerlerken Mark da konuk dairesine girdi ve o sabahki olayı hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. Şu Cooper Winslow ne şanslı adamdı.

7

Coop'un kiracılarıyla tanışmasının ertesi günü Liz, Kır Evi'ni aradı. Liz'in sesini duymak Coop'u gerçekten de çok sevindirmişti. Liz evleneli bir hafta oluyordu ve balayındaydı ama Coop'u o kadar çok merak ediyordu ki daha fazla dayanamamıştı.

Coop, "Nerelerdesin?" diye sorarken gülümsedi. Hâlâ her sabah onun yüzünü görmemek tuhafına gidiyordu.

Liz gururlu bir sesle, "Hawaii'deyiz," dedi. Balayına çıktıklarından beri her fırsatta evlilik soyadını kullanıyordu, bu yaştan sonra soyadının değişmesi biraz garip ama hoş bir duyguydu. Evlenmek için neden bu kadar çok beklediğine şimdi kendisi de şaşıyordu. Ted'le evli olmak rüya gibi bir şeydi.

"Ne kadar avamsınız," dedi Coop, hâlâ ona takılmadan edemiyordu, "istersen ilk uçakla buraya dönebilirsin. Boşanma işlemlerini hiç dert etme, ben hallederim."

"Hayatta olmaz! Evli ve saygın bir hanımefendi olmak harika bir şey." Evli olmaktan bu kadar çok hoşlanacağını kendisi bile tahmin edememişti.

"Liz, beni hayal kırıklığına uğratiyorsun. Ben de seni kişilik sahibi bir insan sanırdım, ikimiz son bekârlardık, şimdi geriye bir tek ben kaldım."

"Bu durumda sen de evlenmelisin bence," dedi Liz. "inan bana hiç de o kadar korkunç değil. Hatta evlenince daha az vergi ödü-yormuşsun, ben de yeni öğrendim." Liz evliliğe bayılmıştı çünkü doğru adamla evlenmişti. Ted ona karşı öyle iyiydi ki. Coop bile Liz'in yokluğunun getirdiği sıkıntılara karşın onun adına seviniyordu..

"Abe de aynısını söylüyor. Dediğine göre zengin bir kadın bulup evlenmeliymişim. Ne kaba adam."

"Bence fena fikir değil," diye şakalaştı Liz. Coop'un evleneceğini rüyasında görse inanmazdı, iflah olmaz bir çapkındı o. Hayatının geriye kalanını tek bir kadınla geçirebileceğini hiç düşünemiyordu. Coop'u ancak bir harem oyalayabilirdi.

"Yıllardır karşıma zengin bir kadın çıkmıyor ki. Bilmem nerelerde saklanıyorlar. Ayrıca ben zengin kadınları değil, onların kızlarını tercih ediyorum." Son yıllarda kendi yaşındaki insanların torunlarıyla çıkıyordu ama her ikisi de bunu söylemediler. Aslında o güne dek hem genç hem de kendi yaşına uygun pek çok zengin kadınla ilişkiye girmişti ama Coop genç kızları tercih ediyordu. Bir Hint prensesiyle ve son derece zengin Suudi Arabistanlı kadınlarla birlikte olmuştu ama istedikleri kadar güzel ya da zengin olsunlar, Coop kısa sürede sıkılıyordu. Her seferinde karşısına daha güzel, daha ilginç bir kadın çıkıyordu. Yetmiş yaşına gelmiş, hâlâ gönül maceralarına atılmaktan bıkip usanmamıştı. Liz onun yüz yaşına da gelse aynı huyunu sürdüreceğini düşündü. Coop kimseye bağlanmadan yaşamaktan hoşlanan bir adamdı.

"Uslu durduğundan emin olmak istedim," dedi Liz sevgi dolu bir sesle. Coop'u çok özlemişti. Onu öyle çok seviyordu ki. "Paloma nasıl?"

Coop abartılı bir sesle, "Tek kelimeyle olağanüstü," dedi. "Lastik omletler yapıyor, kızarmış ekmekleri karabibere buluyor ve kaşmir çoraplarını bebek patiklerine çeviriyor; giyim zevkine ise diyecek söz bulamıyorum. Parlak taşlı güneş gözlüklerini sevmeye başladım. Leopar desenli bez ayakkabılarını giymediği zamanlarda çingene pembesi iskarpinleriyle göz kamaştırıyor. Bu kadın bir cevher, Liz. Tanrı bilir onu bulmak için ne kadar çok uğraşmışsındır." Coop ondan şikâyet etmesine karşın aralarındaki gizli çekişmeden keyif almaya başlamıştı.

"O iyi bir kadın, Coop. Öğretirsen öğrenecektir. Diğerleriyle birlikte bir ay çalıştı, mutlaka bir şeyler öğrenmiştir."

"Bana kalırsa Livermore onun ayaklarına pranga vurup bodruma kapatıyordu. Ben de bu yöntemi deneyebilirim. Bu arada dün yeni misafirlerimle tanıştım."

"Misafirlerinle mi?" Liz şaşırıyordu. Coop'un evinde misafirlerin kaldığından haberi yoktu.

"Konuk dairesiyle bahçe evinde oturan adamlarla yani." Kiracılardan söz ediyordu.

"Ah, şu misafirler. Nasıllar?"

"Saygıdeğer adamlara benziyorlar. Biri avukat, diğeri de sosyal hizmetli. Sosyal hizmetli olan küçük bir çocuğa benziyor ve Harvard'da okumuş. Avukat olansa biraz sinirli ama hoş bir adam. Şimdilik aklı başında ve terbiyeli görünüyorlar ama havuza bira şişeleri atmaya ya da sokak çetelerini evlat edinmeye kalkarlarsa bilemem. Eroin bağımlısı ya da katil olduklarını sanmıyorum. Şansınız yaver gitmiş diyebilirim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Emlakçı bana son derece hoş insanları olduklarını söylemişti."

"Haklı olabilir. Acele karar vermek istemem ama şimdilik bir sorun yaşamadık." Liz bu duruma çok sevinmişti, Coop'u aramasının bir nedeni de kiracılarla arasının nasıl olduğunu merak etmesiydi. "Hem sen ne diye beni aradın ki?" dedi Coop. "Şu anda kocan olacak o tesisatçı herifle kumsalda çılgınlar gibi sevişiyor olmanız gerekirdi."

"Tesisatçı değil, borsacı. Ayrıca şu anda bir müşterisiyle golf oynuyor."

"Balayınıza müşterileriyle birlikte mi çıktınız? Derhal boşanıyor-sun Liz. Bu evliliğin bir facia olacağı açıkça ortada." Coop gülüyordu; Liz onun mutlu olduğuna sevindi.

Gülerek, "Burada karşılaştılar," dedi. "Bir hafta sonra dönüyoruz. Seni ararım. Uslu ol, bu hafta kimseye pırlantalı bilezik alma. Yoksa Abe Braunstein senin yüzünden ülser olacak."

"Hak ediyor. Bu gezegende onun kadar espri anlayışından yoksun ve zevksiz bir adam daha olamaz. Aslında sırf onu delirtmek için sana bir pırlantalı bilezik göndermeliyim. Hiç olmazsa sen bunu fazlasıyla hak ediyorsun."

"Bana verdiğin pırlanta yüzüğü takıyorum," diye hatırlattı Liz. Coop'a minnettardı. "Döndüğümde konuşuruz. Kendine iyi bak, Coop."

"Bundan emin olabilirsin. Aradığın için teşekkürler, Liz." Coop onunla konuştuğuna seviniyordu ve her ne kadar itiraf etmek istemese de onu özlemişti, hem de çok. Liz gittiğinden beri kendini terk edilmiş hissediyordu. Hayatı ve evi dümensiz bir gemi gibi başıboş kalmıştı. Hâlâ onsuz ne yapacağını bilemiyordu.

UAN itLLt 51 ttL

Ajandasına baktığında Liz'in özenli el yazısıyla not aldığı randevularını gördü. O akşam Schwartz'lann evinde yemekli bir partiye davetliydi. Schwartz ailesi yirmi yıldır Hollywood sosyetesinin yıldızlarıydılar. Adam büyük bir film yapımcısı, kadınsa ellili yıllarda güzelliğiyle baş döndüren bir aktristi. İçinden bu yemeğe gitmek hiç gelmiyordu ama gitmezse ev sahiplerini hayal kırıklığına uğratacağını biliyordu. Evde kalıp Charlene'le ilginç bir gece daha geçirmeyi tercih ederdi. Davete Charlene'le birlikte katılamazdı, bu tür ortamlara uygun bir kadın değildi o. Charlene yatakta iyi bir oyun arkadaşıydı ama resmi davetlerde birlikte görülmek isteyeceği bir tip değildi. Coop kadınları pek çok kategoriye ayırıyordu. Charlene "evde birlikte olunacak" türden bir kızdı. Galalara ve açılışlara kendisi gibi ünlü film yıldızlarıyla gitmeyi tercih ediyordu, böylelikle basının ilgisi iki katına çıkıyordu. Ayrıca çok sayıda genç aktris ve mankenle görüşüyordu. Schwartz'lann davetine ise yalnız gidecekti.

Schwartz'lann evinde her zaman son derece ilginç konuklar olurdu ve Coop yeni birileriyle tanışma fırsatını değerlendirmek niyetindeydi. Bir kadınla birlikte giderek olası fırsatları kaçırmak istemiyordu, ayrıca insanlar onu özgür bir bekâr olarak görmekten hoşlanıyorlardı. Arnold ve Louise Schwartz son derece hoş insanlardı. Char-lene'i arayarak o akşam görüşmeyeceklerini haber verdi ve Charlene de hiç itiraz etmedi. Bir gece dinlenmenin kendisi için iyi olacağını, bacaklarına ağda yapacağını ve çamaşır yıkayacağını söyledi. Dediğine göre "güzellik uykusuna" ihtiyacı vardı ama Coop onun bütün bir geceyi uykusuz geçirdikten sonra bile ertesi sabah baştan çıkarıcı göründüğünü biliyordu. Coop baştan çıkarılmaya her zaman istekliydi ama o gece Schwartz'lara gitmeliydi.

Öğle yemeğinde bir yapımcıyla buluştu, sonra güzel bir masaj ve manikür yaptırdı. Ardından birkaç saat uyudu ve kalktığında bir kadeh şampanya içti. Akşam saat sekiz olduğunda smokini giymişti, malikânenin ön kapısından dışarı çıktığı anda, o gece için kiraladığı şoför, Bentley'inin direksiyonunda onu bekliyordu. Bentley'nin arka koltuğuna binerken güzel dikilmiş smokini ve onunla hoş bir tezat oluşturan gümüşi saçlarıyla kusursuz görünüyordu.

Şoför saygılı bir sesle, "İyi akşamlar Bay Winslow," dedi. Yıllardır Coop gibi ünlü film yıldızlarına kiralık şoförlük yapıyordu ve oldukça iyi para kazanıyordu. Coop, çoğunlukla arabasını kendisi kullan-

K1K bVl

mayı tercih ettiğinden sadece bu gibi özel davetlere giderken şoför kiralamak ona daha uygun geliyordu.

Araba Schwartz'lann Brooklawn Drive'daki muhteşem malikânesinin önünde durduğunda, evin girişinde yüze yakın konuk vardı, şampanya içiyorlar, sohbet ediyorlar, Schwartz'lara saygılarını sunuyorlardı. Louise Schwartz lacivert elbisesi ve göz kamaştırıcı safirlerden oluşan takılarıyla son derece şıktı. Coop etrafına baktığında bu tür partilerin müdavimi olan insanları gördü; eski başkanlar ve eşleri, politikacılar, sanat galerisi sahipleri, film yapımcıları, yönetmenler, uluslararası ün yapmış avukatlar ve kimileri Coop'tan da yaşlı olan ama hiçbiri onun kadar ünlü olmayan film yıldızları. Coop avluya adımını attığı anda çevresi kadınlı erkekli bir hayran grubuyla sarıldı. Bir saat sonra hep birlikte yemek salonuna geçtiler.

Coop'un oturduğu masada kendisiyle hemen hemen aynı yaşta bir aktör, iki ünlü yazar ve Hollywood'un önde gelen menajerlerinden biri vardı. Ayrıca büyük bir film stüdyosunun sahibi de onlarla aynı masadaydı; Coop yemekten sonra onunla konuşmaya karar verdi. Tam kendisine göre bir proje üstünde

çalıştıklarını duymuştu. Coop'un sağında verdiği partilerle Louise Schwartz'a rakip olmaya çalışan ama bunu bir türlü başaramayan Hollywood'un ünlü zengin kadınlarından biri oturuyordu, Solunda oturan genç kadını ise daha önce hiç görmemişti. Zarif, asil bir yüzü, iri kahverengi gözleri, fildişi gibi cildi ve başının arkasında bir topuz halinde topladığı koyu kestane renkli saçları vardı; bir Degas balerinini andırıyordu.

Neşeli bir sesle, "İyi akşamlar," dedi. Genç kadın oldukça narin ve ince yapıydı; Coop onun gerçekten de bir dansçı olabileceğini düşündü. Garsonlardan oluşan bir ordu yemek servisine başladığında ona dönerek dansçı olup olmadığını sordu. Genç kadın bu soru üzerine güldü, bu soruyla sık sık karşılaştığını ve insanların kendisini bir dansçı sanmasından hoşlandığını söyledi. Coop'u tanıyordu ve onun yanında oturmaktan heyecan duymuştu. Genç kadının önündeki kartta Alexandra Madison yazılıydı; bu isim Coop'a hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Aslında ben bir asistanım."

"Kimin asistanı?" Beğeni dolu gözlerle ona baktı, genellikle bu kadar minyon tipli ve sade kadınlarla ilgilenmezdi ama bu kızın çar-

;1

UAİNİfcLLtMfcfcL

ırcı bir güzelliği vardı, ellerinin küçük ve biçimli olduğunu; tırnaklarının ise kısa kesilmiş ve ojesiz olduğunu fark etti. Üzerindeki saten beyaz elbiseyle öyle genç ve masum görünüyordu ki.

"Bir hastanede çalışıyorum. Asistan doktorum."

Coop etkilendiğini belli eden bir sesle, "Ne kadar ilginç," dedi. "Uzmanlık alanınız nedir? Belki bana bir yardımınız olabilir."

"Çocuklarınız yoksa pek sanmam. Bebek hastalıkları uzmanı olacağım, daha doğrusu neonatoloji(>) alanında."

"Bense çocuklardan nefret ederim. Genellikle akşam yemeğinde onları yemeyi tercih ederim." Coop kadınların ayaklarını yerden kesen bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Genç kadın, "Buna inanmam," diyerek güldü.

"Ama doğru söylüyorum. Çocuklar da benden nefret eder. Onları yediğimi biliyorlar galiba. Sadece büyümüş ve güzel kadınlara dönüşmüş çocuklardan hoşlanırım." En azından dürüst bir adamdı. Hayatı boyunca çocuklardan hoşlanmamış hatta iğrenmişti ve mümkün olduğunca çocuklu kadınlardan uzak durmuştu. Pek çok romantik akşamın bozulmasının sorumlusu çocuklardı. Çocuksuz kadınlarla birlikte olmak çok daha eğlenceliydi. Bakıcılarına para yetiştirmek için apar topar eve dönmüyorlar ya da çocuklarından biri son anda hastalandığı için randevularını iptal etmiyorlardı. Çocuklar üstünüze portakal suyu döken, sizden nefret ettiklerini haykıran, kısacası hayatı çekilmez kılan yaratıklardı. Coop'un çok genç kadınları tercih etmesinin bir nedeni de buydu. Otuz yaşın üzerindeki kadınların çoğu çocuk sahibiydi. "Neden kendinize daha eğlenceli bir meslek seçmediniz? Örneğin bir aslan terbiyecisi olabilirdiniz. Daha da iyisi bir balerin olabilirdiniz. Bana sorarsanız çok geç olmadan kariyerinize yeni bir yön vermelisiniz." Alexandra, Coop'un yanında oturmaktan hoşnuttu. Adamın yakışıklılığını göz ardı edemezdi ama esprilerinden de hoşlanmıştı. Coop da her ne kadar mesleğini ve saç modelini hiç onaylamasa da bu genç kızdan hoşlandığını hissediyordu.

Alexandra ciddi bir tavırla, "Bu konuyu düşüneceğim," dedi ve masum bir sesle sordu: "Veteriner olmama ne dersiniz? Daha iyi olmaz mıydı?"

(*) Yenidoğanların, doğumdaki ve yaşamlarının ilk günlerindeki sorunlarını inceleyen tıp dalı.

"Ben köpeklerden de hiç hoşlanmam. Pasaklı hayvanlardır. Pantolonlarınızı tüy içinde bırakırlar, ısırlar ve berbat kokarlar. Neredeyse çocuklar kadar kötüdürler. Bence size bambaşka bir meslek bulmalıyız. Oyunculluğu düşünmez miydiniz?"

Alexandra, "Hayır, hem de hiç," diyerek güldü. Bu sırada garsonlar havyar servisi yapıyorlardı. Coop, Schwartz'ların damak zevkine oldum olası hayrandı. Alexandra da bu seçkin ve gösterişli ortamda son derece rahat görünüyordu. Asil ve kendine güvenen bir havası vardı, belli ki çocukluğu bu tür yemek davetlerinde geçmişti. Bu her halinden anlaşılıyordu. O akşam için seçtiği takılar oldukça sadeydi; boynuna bir dizi inci, kulaklarına da pırlantalı inci küpeler takmıştı. Yine de Coop bu kızdaki zenginliğin kokusunu alıyordu. Alexandra topu ona atarak, "Peki siz neden aktörlüğü seçtiniz?" diye sordu. Zeki bir kız olduğu açıkça ortadaydı ve Coop onunla sohbet etmekten zevk alıyordu.

"Eğlenceli olduğu için. Sizce de öyle değil mi? Düşünsenize, her gün güzel giysiler giyip kılıktan kılığa girerek hayatınızı kazanıyorsunuz. Gerçekten de çok eğlenceli bir iş, hele sizin işinizle karşılaştırılınca. Bütün gün buruşuk beyaz bir gömlekle ortalıkta dolaşıyorsunuz ve çocuklar sizi gördükleri anda çığlıklar atıp üzerine kusuyorlar."

"Bu doğru. Ama benim baktığım çocuklar insana fazla zarar veremeyecek kadar küçük oluyorlar. Çoğunlukla Neonatal Yoğun Bakım Ünitesindeki erken doğmuş bebeklerle ilgileniyorum."

Coop dehşete kapılmış gibi gözlerini iri iri açarak, "Korkunç," dedi. "Herhalde birer fare boyundadırlar. Dikkatli ol, kuduz kapabilirsin. Bu, benim tahminimden bile kötü." Coop gerçekten de eğleniyordu, karşısında oturan bir adam hayran gözlerle ona baktı. Coop'un bir kadına karşı cazibe silahlarını kullanmasını seyretmek kur yapma sanatının inceliklerini öğrenmek demekti. Alexandra da dişli bir rakip sayılırdı. Espri anlayışı vardı ve Coop'un büyümesine kapılıp kendini bırakmayacak kadar akıllıydı. "Başka neler yapıyorsun?" dedi Coop, onun hakkında daha fazlasını öğrenmeye kararlıydı.

"On sekiz yaşımdan beri özel uçağımla uçuyorum. Planör kullanmaktan hoşlanıyorum. Bir kere bir uçaktan paraşütle atlardım ama bunu bir daha yapmayacağıma anneme söz verdim. Tenis oynuyorum ve kayak yapıyorum. Eskiden motosiklet yarışlarına katılıyordum ama bunu da babamın itirazları yüzünden bıraktım. Tıp

fakültesine girmeden önce bir pl Kenya'da gönüllü sağlık görevlisi olarak çalıştım."

"intiharın bin bir yolunu denemişsin anlaşılan. Ailen de atletizm kariyerini epey baltalamış. Onlarla sık görüşüyor musun?"

"Sadece mecbur kaldığımda." Coop, Alexandra'nın gözlerine bakınca bu konuda dürüst bir yanıt verdiğini anladı. Müthiş dengeli, hayat dolu bir kızdı bu. Coop ona hayran olduğunu hissetti.

İlgiyle, "Nerede oturuyorlar?" diye sordu.

"Kış aylarında Palm Beach'te. Yazları Newport'ta. Oldukça sıkıcı, tekdüze bir yaşamları var. Ben ailenin asi çocuğu sayılırım."

"Evli misin?" Coop onun parmağında yüzük olmadığını fark etmişti ve bu soruya olumsuz bir yanıt

alacağından emindi. Bu kızın evli olması olanaksızdı, içgüdüleri o güne dek onu hiç yanıltmamış-tı.

"Hayır." Alexandra bir süre duraksadı. "Az kalsın evleniyordum ama." Genellikle bu konuda konuşmazdı ama Coop o kadar samimi davranıyordu ki, ona karşı dürüst olmak eğlenceliydi. Hazırcevap, cana yakın bir adamdı.

"Ne oldu peki?"

Alexandra'nın yüzündeki gülümseme silinmediyse de fildişi yüzü bir an için buz gibi bir ifadeye büründü. Gözlerinde keder bulutları belirmişti. O sırada onu gören pek çok insan bunun farkına varmazdı ama Coop'un gözünden kaçmamıştı. "Nişanlım evlenmeden önceki gece beni aldattı."

"Ne berbat bir davranış. Böyle aşağılık insanlardan nefret ederim, ya sen?" Coop zaman kazanmaya çalışıyordu. Bir an için bu soruyu sorduğuna pişman oldu. Alexandra'nın bu konuda konuşunca incindiğini anlamıştı. Alexandra ne kadar dürüst ve açık konuşmuştu. Açıkçası Coop bu kadar dürüst olmasını beklemiyordu. "Umarım yılanlarla dolu bir kuyuya ya da timsahlarla dolu bir bataklığa düşmüştür. Hak etmiş."

"Öyle sayılabilir. Yani timsahlarla dolu bir bataklığa düştüğünü varsayabiliriz, demek istiyorum: Kız kardeşimle evlendi." Daha yeni tanıştığı bir insana bunları anlatması garipti ama Coop'u bir daha görmeyeceğini düşünüyordu.

"Olacak şey değil. Kız kardeşinle hâlâ konuşuyor musun?" "Mecbur kalmadığım sürece hayır. Bu olaydan sonra Kenya'ya

KIKtVI

gittim. Oldukça ilginç bir yıld, gittiğime memnunum." Alexandra konuyu değiştirmek istediğini belli ediyordu, Coop ona hak verdi. Kendisi bir yabancıya bu kadar özel şeyler anlatmazdı. Genç kadının dürüstlüğünü ve cesaretini takdir ediyordu. Coop daha eğlenceli şeylerden söz etmeye karar vererek Alexandra'ya en son çıktığı safariyi anlattı. Özel bir av sahasına davet edilmiş, ev sahipleri ona bir insanın aklına gelebilecek en berbat koşullarda her türlü eziyeti yapmışlardı. Kendisini davet eden kişilerin çok güzel geçtiğini sandığı safarinin her dakikasından nefret etmişti ama öyle eğlenceli bir şekilde anlatıyordu ki Alexandra kahkahalarla gülmeye başladı.

Birlikte oturmaktan ve sohbet etmekten büyük zevk alıyorlardı, bu arada masadaki diğer konukları tamamen unutmuşlardı. Yemek sona erdiğinde Alexandra hâlâ Coop'un anlattıklarına gülüyordu, sonra başka bir masada tanıdığı insanlar olduğunu fark edip ve onlarla konuşmak üzere yerinden kalktığında Coop üzüldüğünü hissetti. Bu kişiler annesiyle babasının arkadaşlarıydı, yanlarına gitmezse ayıp olacağını biliyordu Alexandra. Masadan ayrılmadan önce Coop'a onunla tanıştığına çok memnun olduğunu söyledi; söylediklerinde içtendi. Coop bu daveti unutulmaz bir akşama dönüştürmüştü.

"Dışarı çıkmaya pek zamanım olmuyor. Bayan Schwartz'in beni davet etmesi büyük bir incelikti. Kendisi bir aile dostumuzdur. Bu gece buraya bir arkadaşımın görev değişimi yapabildiğim için geldim ama genellikle geceleri de hastanede kalıyorum. Ama geldiğime çok memnun oldum." Alexandra, Coop'un elini sıkarak masadan ayrıldı ve o gider gitmez Coop'un yanında Louise Schwartz beliriverdi.

"Dikkatli ol, Coop," dedi. "Ele avuca sığmaz bir kızdır. Üstelik onunla çıkmaya kalkışırsan babası seni öldürür."

"Neden? Adam mafya babası mı? Kız oldukça saygın bir aileden gelmişse benziyor."

"Öyle. Zaten babası da bu yüzden seni öldürür. Adı Arthur Madison." Coop bu adı gayet iyi biliyordu. Ülkenin en eski ve en büyük Çelik sanayiinin başındaydı bu adam. Alexandra ise ailesinin böyle bir serveti olmasına karşın doktor olmuştu. İlginç bir karışım, diye düşündü. O an aklına Abe Braunstein'ın sözleri geldi. Alexandra için zengin kelimesi yetersiz kalıyordu; tam anlamıyla bir para babasının kızıydı. Üstelik son derece sade ve alçakgönüllüydü, aynı zamanda

KE7

LIANhLLt SlttL

o güne dek tanıştığı en zeki kızlardan biriydi. Hepsini bir yana, hayat doluydu. Coop'un ölçülerine göre bile hafife alınmayacak kadar çekici ve ilginç bir kadındı. Coop, diğer masalardaki tanındıklarıyla konuşan Alexandra'ya ilgi dolu bakışlarla izledi. Bu kadından etkilenmişti. Davet sona erdiğinde onunla karşılaşacak şekilde malikânenin kapısına yöneldi ve onu bekleyen Bentley'i göstererek gülümsedi.

"Seni evine bırakabilir miyim?" Bunu sıradan bir şey söyler gibi dostça bir tavırla sormuştu. Coop, Alexandra'nın en fazla otuz yaşında olduğunu tahmin etmiş ve Louise'den öğrendiğine göre bu tahmininde yanılmamıştı. Aralarında tam kırk yaş vardı ama Coop kesinlikle yetmiş yaşında göstermiyordu ve kendisini çok genç hissediyordu, işin ilginç yanı bu kadına kim olduğunu bilmeden ilgi duymuş olmasıydı. Ondan gerçekten hoşlanmıştı. Alexandra'nın saçma davranışlara katlanamayacak bir tip olduğu açıktı. Zaten fena halde kalbi kırılmıştı ve Coop onun bir gönül ilişkisine girmek konusunda fazlasıyla dikkatli davrandığının farkındaydı. Ailesinin ülkenin en zengin ailelerinden biri olması onu daha da çekici kılan bir ayrıntıydı. Serveti olmasaydı da Coop ondan hoşlanacaktı. Alexandra'ya bakarken böyle bir kadını başkasına kaptırmak istemediğini düşündü.

Alexandra kibarca, "Arabam var, yine de teşekkürler," dedi. Tam o sırada park görevlilerinden biri onun hurdaya dönmüş Volkswagen arabasını merdivenlerin önüne çekti. Alexandra, Coop'a dönerek gülümsedi.

Coop ise şakacı bir sesle, "Çok etkileyici bir araban var," dedi. "Alçakgönüllülüğüne hayran oldum."

"Arabalara para harcamaktan hoşlanmıyorum. Zaten kullanmaya da pek zamanım olmuyor. İşim öyle yoğun ki hiçbir yere gidemiyorum."

"Biliyorum, şu korkunç fare bebekler yüzünden. Bir güzellik enstitüsü açmaya ne dersin? Bunu hiç düşündün mü?"

"Aslına bakarsan öncelikli tercihim buydu ama sınavları geçemedim. Saç kıyırmayı bir türlü beceremedim." Alexandra hazırcevaplıkta Coop'tan geri kalmıyordu.

Coop onun gözlerinin içine bakarak, "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Alexandra," dedi. Mavi gözleri ve çenesindeki gamzesiyle kadınların karşı koyamadığı Hollywood efsanesi yakıştırmasını fazlasıyla hak ediyordu.

KIR EVİ

yy

"Bana Alex de. Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Bay \Vinslow."

"Bu durumda benim de sana Doktor Madison demem gerekiyor, yanılıyor muyum?"

"Kesinlikle haklısın." Alexandra dağılmak üzere gibi görünen arabasına binerken muzip bir tavırla gülümsedi. Schwvartz'ların malikânesine bir yol kenarında terk edilecek kadar dökülen bir arabayla gelmekten zerre kadar rahatsızlık duymuyordu, "iyi geceler," diyerek arabasını hareket ettirdi.

Coop arkasından seslendi: "iyi geceler, Doktor! Uyumadan önce iki aspirin al ve sabah beni ara." Araba yolunda uzaklaşmakta olan Alexander'ın güldüğünü görebiliyordu, kendisini bekleyen Bentley'e binerken keyifle gülümsedi. Ertesi sabah ilk iş Louise'e çiçek gönderecekti. Hem de bir sürü çiçek. O geceyi Charlene'le geçirmediğine öyle memnundu ki. Alex Madison'la harika bir akşam yaşamıştı. Sı-radışı bir kadındı ve Coop'un aklında fazlasıyla yer etmişti.

8

Ertesi sabah Coop, Louise Schwartz'a koca bir buket çiçek gönderdi. Önce Louise'in sekreterini arayıp Alex Madison'ın telefon numarasını istemeyi düşündüyse de sonra doğrudan çalıştığı hastaneyi arayıp şansını denemeye karar verdi. Hastanenin Neonatal Yoğun Bakım Ünitesindeki asistan doktorlarının listesini taradıktan sonra ona Alex'in çağrı cihazının numarasını verdiler. Coop hemen bu numaraya çağrı bıraktı ama cevap gelmedi. Hastaneden Alex'in görevde olduğunu ve telefona gelemeyeceğini söylemişlerdi. Coop Alex' ten ses çıkmayınca hayal kırıklığına uğradığını fark ederek şaşırdı.

İki gün sonra yeniden smokin giymiş, akşam dışarı çıkmak üzere hazırlanıyordu. Bu kez de Altın Küre Ödülleri gecesine davetliydi. Yirmi yıldan uzun bir süredir hiçbir dalda ödüle aday gösterilme-mesine karşın diğer tüm yıldızlar gibi o da geceye heyecan ve renk katması için çağırılmıştı. Son otuz yıldır Hollywood'un gördüğü en büyük aktrislerden biri olan Rita Waverly ile birlikte gidecekti. Bu tür önemli gecelere Rita'yla katılmaktan hoşlanıyordu; ikisini bir arada gören basın âdeta çılgına dönüyordu. Geçmiş yıllarda birkaç kez aralarında romantik bir ilişki olduğuna dair dedikodular çıkmış, hatta bir keresinde Coop'un basın sözcüsü evlenecekleri haberini yaymış ve Rita bu işe fena halde içermişti. Ne var ki o zamanlardan bu yana o kadar sık birlikte görülmüşlerdi ki artık kimse onların evleneceği söylentilerini ciddiye almıyordu. Rita'nın yanında Coop her zamankinden daha iyi görüldüğünün farkındaydı. Rita ilerleyen yaşına karşın hâlâ olağanüstü güzellikteydi. Basına kırk dokuz yaşında olduğu söylense de Coop onun elli sekizinde olduğunu biliyordu.

KIR EVİ

101

Beverly Hills'deki dairesinden onu almaya gittiğinde Rita üzerinde verrev kesimli beyaz satenden bir elbiseyle kapıda belirdi. Bu elbiseyi taşıyan vücut yıllardır açlık sınırı sayılabilecek bir diyetle yaşa-rmış ve prostatla açık kalp ameliyatı dışında her tür cerrahi girişimden nasibini almıştı. Kesilip dikilmeyen, doldurulup gerilmeyen tek bir yeri kalmamıştı ama sonuç inanılmazdı. Van Cleef ten bu gece için ödünç alınmış üç milyon dolarlık bir elmas gerdanlık, dikkati estetik cerrahların eseri olan iri göğüslerinin arasındaki yarığa çekiyordu. Omuzlarına yere değecek uzunlukta beyaz mink bir palto almıştı. Tıpkı Coop gibi o da bir Hollywood efsanesiydi. Birlikte nefes kesici bir çift oluşturmuşlardı ve Altın Küre töreninin yapılacağı salonun önüne vardıklarında basın onlara doğru akın etti. Bu kalabalığı gören biri onların bu yıl Oscar kazanmış yirmi beş yaşında oyuncular olduklarını sanırdı. Kısa sürede kameralardan ve habercilerden oluşan bir kalabalığın arasında kayboldular.

"Bu tarafa bakar mısınız lütfen!!!... Bu tarafa lütfen!!!... Ritaü! Coop!..." Fotoğrafçılar iyi bir poz yakalamak için haykırıyor, hayranları ellerinde onların hayat hikâyelerini anlatan kitaplarla bir imza alabilmek umuduyla çılgınlık atıyorlardı. Rita ve Coop ise yüzlerinde patlayan sapsız flaşlara karşın rahat

bir tavırla gülümsüyorlar-dı. Bu gece onlara on yıl yetecek kadar ego tatmini yaşatabilirdi ama ikisi de bu duruma alışkındılar. Her adımı bir televizyon kamerası önlerine çıkıp bu yılın adayları hakkında ne düşündüklerini sorarken Coop gülerек cevap veriyordu.

"Harika... çok etkileyici... insan bu işte olduğundan gurur duyuyor. .." Coop uzman tavrıyla bu yorumları yaparken Rita etrafına gülücükler saçıyordu. Hayranlarının ve habercilerin yoğun ilgisinden sıyrılıp içeriye girmeleri neredeyse yarım saat sürdü. Sonunda canlı yayımla ödül töreni başlamadan önce yemek yiyecekleri masalarına yerleştiler. Coop tam bir beyefendi; sevecen bir tavırla Ri-ta'ya doğru eğiliyor, kadehine şampanya dolduruyor, kürk paltosunu taşıyordu.

"Neredeyse seninle evlenmediğime pişman olacağım," dedi Rita şakacı bir sesle, o da bütün bunların gösterinin bir parçası olduğunun bilincindeydi. Coop'un kendisinden çok hoşlandığını biliyordu ama bu yakın ilgi tamamen göstermelikti. Yine de birbirlerinin ününe ün katıyorlardı ve yıllar boyunca aralarında bir ilişki olduğu

102

DANIELLE STEEL

KIR EVİ

103

söylentileri toplumun tüm ilgisini bir süre canlı tutmaya yarıyordu. Gerçekte ise birbirlerine karşı en ufak bir duygusal yakınlık duymamışlardı. Coop sadece bir kez adet yerini bulsun diye onu öpmüştü ama Rita öyle kendini beğenmişti ki, ona bir haftadan fazla katlanamayacağını biliyordu; Rita da Coop gibi bir adama katlanamazdı zaten. Bu konuda her ikisi de neyin ne olduğunu gayet iyi biliyorlardı.

Canlı yayın başlar başlamaz kameralar davetlileri taramaya başladı ve uzunca bir süre onların üzerinde odaklandı.

O sırada bahçe evinde Jimmy ile birlikte oturmuş bira içmekte olan Mark, "Vay canına!" diye haykırdı. Her ikisinin de o akşam için bir planı olmadığından ödül törenini izlemeye karar vermişlerdi. Hatta Coop'u görüp görmeyeceklerine dair şakalar yapmışlardı ama onu bu kadar yakından ve uzunca bir süre görmeyi beklemiyorlardı. Kameralar Coop'la Rita üzerinde kilitlenmiş gibiydi. Mark, "Bak sen!" diyerek ekrandaki kadını gösterdi ve Jimmy sırtıttı.

"Kim o? Rita Waverly mi? Ulu Tanrım, bu adamın tanımadığı yıldız yok galiba." Jimmy bile etkilenmişti. "Rita yaşına göre oldukça iyi görünüyor." O an aklına Maggie'nin bu tür ödül törenlerini izlemeyi ne kadar çok sevdiği aklına geldi; Altın Küre, Oscar, Grammy, Emmy hatta dizi film ödülleri bile kaçırmazdı. Ekranda gördüğü yıldızlar arasında tanıdıklarını sayıp dökmeye bayıldı, öte yandan Cooper Winslow ve Rita Waverly'yi tanımamak için insanın kör cahil olması gerekliydi.

Mark, "Elbisesi bir harika," derken kameralar başka bir masaya yöneldi. "Ne diyorsun? En son ne zaman ev sahibini ulusal televizyon kanalında görmüştün?"

"Bir keresinde Boston'daki ev sahibimi akşam haberlerinde görmüştüm, ağır suçtan tutuklanmış bir halde. Galiba uyuşturucu satı-yormuş." İkisi de güldüler, sonra Jimmy kendine bir bira daha açtı. Aralarında keyifli bir arkadaşlık doğmuştu, birbirlerine yakın evlerde oturuyorlardı, her ikisi de cana yakın ve zeki insanlardı ve işleri dışında hayatlarında fazla bir şey yoktu. Yaşadıkları acı olaylar birbirlerini anlayışla karşılamalarını sağlıyordu ve her ikisi de henüz kadınlarla ilişkiye girmeye hazır değildiler. Haftada birkaç

gün bir araya gelip biftek yemek, birkaç bira içip çene çalmak ikisine de iyi geliyordu. Kameralar sahneye yönelince onlar da ödül törenini izle-

mek için arkalarına yaslandılar. Mikrodalga fırında Jimmy'nin koyduğu bir paket patlamış mısır ısınmaktaydı.

Jimmy mutfağa gidip mısır paketini aldı, sonra oturma odasına Jöndü ve üzerinden buharlar tüten paketi Mark'a uzatırken sırtarak, "İhtiyar evli çiftlere benzedik," dedi. O sırada yılın en iyi film müziği ödülüne aday olan romantik bir şarkı çalıyordu, Mark da ona bakarak sırttı.

"Haklısın. Neyse, hiç olmazsa iyi vakit geçiriyoruz," dedi. "Bir gün Coop'un adres defterini ele geçirip eski sevgilileriyle şansımı denemeye kararlıyım ama şimdilik seninle idare ediyorum." Jimmy ise ömür boyu kadınlardan uzak durmaya kararlıydı. Maggie'nin anısına ihanet edebileceğini hiç sanmıyordu, belki ölünceye kadar. Bu arkadaşlık her ikisi için de bir şu anda çok faydalı olmuştu. Geceleri bu sohbetlerle biraz olsun renkleniyordu.

Alex Madison ise o gece hastanede nöbetçiydi, Schwartz'larm davetine katıldığı gece kendisi yerine hastanede kalan arkadaşına olan borcunu ödüyordu. Arkadaşı bu gece hayallerindeki kızla çıkacağı için nöbet değişiminde hiçbir zorluk çekmemişti.

O sabah yaşamsal fonksiyonları duran ama daha sonra hayata döndürmeyi başardıkları prematüre bir bebeğin annesiyle babasını bulmak için bekleme salonuna girdiğinde son derece yoğun geçen günün olanca ağırlığını omuzlarında hissediyordu. Onlara bebeğin durumunun iyi olduğunu ve uykuya daldığını haber verecekti. Ne var ki bekleme salonu boştu, belki de bir şeyler yemek için dışarı çıkmışlardı. Etrafına bakınırken bakışları her zaman açık olan televizyona takıldı ve ekranda Coop'u görünce yerinden sıçradı. Kameralar onun üzerinde odaklanmışlardı, Alex farkında olmadan gülümseyerek yüksek sesle, "Ben onu tanıyorum!" deyiverdi.

Coop inanılmaz yakışıklı görünüyordu, son derece zarif ve becerikli hareketlerle Rita Waverly'ye bir kadeh şampanya uzatırken tüm cazibesi üstündeydi. Alex kendini bir tuhaf hissetti, ekranda gördüğü adam daha iki gece önce Schwartz'larm evinde kendisine de aynen böyle davranmıştı. Tamı tamına aynı yüz ifadesi ve gülümsemeyle hem de.

Coop gerçekten de baş döndürücü bir adamdı, Rita Waverly de hiç fena değildi. Alex yine farkında olmadan yüksek sesle, "Kim bilir kaç düzine estetik ameliyat yaptırmıştır," dedi. Bu insanlarla ken-

disi arasında ne kadar derin bir uçurum olduğunu düşünerek şaşırdı. Günlerini ve gecelerini bebekleri hayata döndürerek, anne babaları teselli ederek geçiriyordu. Coop ve Rita gibi insanlarsa tüm zamanlarını şık görünmekle, partilere gitmekle, kürkler, gece elbiseleri giyip mücevherler takmakla geçiriyorlardı. Alex hemen hemen hiç makyaj yapmıyordu, o sırada göğsünde Neonatal Yoğun Bakım Ünitesi anlamına gelen NYBÜ harflerinin basılı olduğu buruşuk yeşil pantolonla gömlek vardı ve gecenin en şıkları listesine aday olmayacağı açıktı. Bu hayatı kendisi seçmişti ve seçiminden gayet memnundu. Ailesinin gösterişli, yapay ve iki yüzü dünyasına dönmeye hiç niyeti yoktu. Carter'la evlenmediğine seviniyordu aslında. Nişanlısı kız kardeşiyle evlenerek sosyeteye resmen kabul edilmiş, Alex'in iğrendiği o züppe, kendini beğenmiş adamlardan biri olup çıkmıştı. Coop ise bambaşka bir tipti. Ünlü bir film yıldızıydı o. En azından ekrandaki gibi görünmesi ve davranması için geçerli bir nedeni vardı. Adamın işiydi bu. Ama Alex'in dünyasında bu yaldızlı oyunlara yer yoktu.

Kameralar Coop'tan uzaklaşınca dek gözlerini ekrandan alamadı, sonra bekleme salonundan çıkarak ait olduğunu, güvende olduğunu hissettiği tek yere; içinde monitörlere ve tüplere bağlı minik bebeklerin olduğu kuvözlerle dolu yoğun bakım ünitesine döndü. O andan itibaren de Coop ve Altın Küre Ödülleri aklından silinip gitti. Çağrı cihazındaki mesajı bile ancak ertesi sabah gördü. Coop aklından tamamen çıkmıştı.

Mark, Jimmy ve Alex, Coop'u televizyonda görmekten ne kadar zevk aldılarsa Charlene de bir o kadar içermişti. Asık bir suratla televizyon ekranına bakarken kendini aldatılmış hissediyordu. Coop iki gün önce Schwartz'lara giderken onu yanında götüremeyeceğini, oraya görevli olarak davet edildiğini söylemişti. Bir yere yalnız gitmek istediğinde hep söylediği gibi Charlene'in orada sıkıntıdan patlayacağına dair yeminler etmişti. Ne var ki Altın Küre Ödülleri gecesine Coop'la birlikte gitmek onun için paha biçilmez bir fırsat olacaktı. Kendisi yerine Rita Waverly ile gittiği için ona öyle kızgındı ki. Öte yandan ödül törenine Charlene'le katılmanın Coop'un kariyerine hiçbir faydası dokunmayacaktı.

Ekranda gülücükler saçan Rita'ya bakarak, "Kaltak!" diye tısladı. "En az seksen yaşında olmalı." Tıpkı Alex gibi o da farkında ol-

I

KIR EVİ

1UD

Oiaksızın yüksek sesle konuşmuştu. İnsan televizyonda tanıdık birini görünce sanki o kişi karşındaymış gibi konuşuyordu. O anda Charlene'in Coop'a söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Coop' un bir kolunu Rita'nın omzuna doladığını, sonra ona doğru eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Rita Waverly onun söylediklerine kahkahalarla gülerken kameralar yıldızlarla dolu başka bir masaya yöneldiler.

Charlene o gece Coop'un telesekreterine bir düzine mesaj bıraktı. Sabah saat ikide nihayet Coop cep telefonunu açtığında Charlene burnundan soluyordu.

"Ne cehennemdeydin, Coop?" Charlene'in sesinden gözyaşlarıyla bir sinir krizinin eşliğinde olduğu anlaşılıyordu.

"Sana da iyi akşamlar, hayatım." Coop'un sesi ise sakın ve ölçülüydü.

"Evimde ve yatağımdayım Charlene, sen neredesin?" Coop onun neden bu kadar öfkeli olduğunu gayet iyi biliyordu. Böyle olacağını tahmin etmişti ama elinden bir şey gelmezdi. Bir milyon yıl da geçse Altın Küre gecesine, bütün o kameraların ve fotoğrafçıların karşısına Charlene gibi bir kızla çıkmazdı. Coop, aralarındaki ilişkiyi basına duyuracak kadar ciddiye almıyordu, üstelik Rita Waverly ile görünmek çok daha işine geliyordu. Charlene ve onun gibi kızlarla vakit geçirmekten zevk alıyordu ama bunlar gözlerden uzak tutmayı tercih ettiği türden ilişkilerdi. Onunla birlikte olduğunu bütün dünyaya ilan etmeye hiç niyeti yoktu. Charlene'in kendisini televizyonda göreceğini tahmin etmişti.

"Rita Waverly de yanında mı bari?" Charlene'in sesinde kulak tırmalayan isterik bir tonlama vardı. Coop bu konuşmanın çirkin bir hal alacağını biliyordu. Bir kadın kendisine hesap sormaya başladığında ilişkiyi bitirme zamanı gelmiş demektir. Ne kadar güzel olursa olsun Charlene'in zamanı da dolmak üzereydi. Dünya en az onun kadar güzel başka kadınlarla doluydu ve Coop, Charlene sayfasını kapatmaya karar verdi.

Masum bir sesle, "Elbette hayır. Rita'nın burada ne işi olabilir ki?" dedi, yalan söylemiyordu.

"Televizyondaki halinizden onu yatağa atmak için sabırsızlandığımı anlaşıyordu." Bu sözler Coop için bardağı taşıran son damlaydı.

1U0

DANIELLE STEEL

"Böyle kaba sözler etmeyelim ama," dedi ayağına basmaya çalışan yaramaz bir çocuğu azarlarcasına. Coop ne yapacağından emin olmadığında ya geri çekilir ya da ilk saldıran olmaya bakardı. Ama bu sefer her ikisini de yapmayacaktı. Charlene gibilerden kurtulmanın en iyi yolu sessizce ortalıktan kaybolmaktı. "Son derece sıkıcı bir akşam geçirdim," dedi yalandan esneyerek. "Bu tür törenler hep böyle sıkıcı olur. İşim gereği gitmek zorundaydım, hayatım."

"Peki o nerede?" Charlene, Coop'u telefonda yakalamayı başarana dek koca bir şişe şarap içmişti. Ne var ki Coop'un ödül töreninde cep telefonunu kapatması gayet doğaldı, eve gelene kadar da açmayı unutmuştu.

"Kim?" Coop gerçekten de onun kimden söz ettiğini anlamamıştı. Charlene sadece sarhoş değil aynı zamanda fena halde öfkeliydi.

"Rita!" dedi Charlene inatçı bir sesle.

"Hiçbir fikrim yok. Herhalde o da kendi yatağındadır. Bense, sevgili bayan, uyuyacağım. Yarın sabah erkenden bir reklam filminin çekimlerine gideceğim. Üstelik senin kadar genç değilim artık. Uyumam gerek."

"Yalan söylüyorsun. Şimdi orada olsaydım sabaha kadar uyumazdık, sen de biliyorsun."

Coop, "Evet," diyerek gülümsedi. "Bundan eminim. Zaten bu yüzden burada değilsin. Her ikimizin de uyumaya ihtiyacı var."

"Ben oraya gelmek istiyorum," dedi Charlene, doğru dürüst konuşamayacak kadar sarhoştü. Coop'la telefonda konuşurken de içmeye devam etmişti.

"Yorgunum, Charlene. Üstelik senin de dinlenmeye ihtiyacın olduğu her halinden belli. Bu gecelik böyle olsun." Can sıkıntısı sesine aksetmişti.

"Oraya geliyorum."

Coop sert bir sesle, "Hayır, gelmiyorsun," dedi.

"Kapının üzerinden atlayıp içeri girerim."

"O zaman güvenlik görevlileri seni yakalar ve utanç verici bir duruma düşersin. Şimdi biraz uyuyalım, bu konuyu yarın konuşuruz." Coop bu kez kibar bir sesle konuşmuştu. Sarhoş ve sinirleri bozuk bir haldeyken Charlene'le tartışmayacak kadar akıllıydı.

"Hangi konuyu konuşacakmışız? Beni Rita Waverly ile aldatman konusunu mu?"

"Kiminle ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez, Charlene. Ayrıca 'aldatmak' kelimesi karşılıklı bağlılık sözü vermiş insanlar için geçerlidir, oysa bizim aramızda böyle bir anlaşma yok. Lütfen konuları birbirine karıştırmayalım. İyi geceler." Coop bu sözlerin ardından telefonu kapadı. Birkaç saniye sonra cep telefonu çalmaya başlayınca onu da telesekretere bağladı. Bu kez de ev telefonu çalmaya başladı ve iki saat boyunca da susmadı. Sonunda Coop çareyi telefonun sesini kısmakta buldu. Kendini sahiplenmeye çalışan ve böyle isteri krizleri geçiren kadınlardan nefret ediyordu. Charlene'i hayatından çıkarmanın zamanı gelmişti. Keşke Liz olsaydı, diye düşündü. Liz bu gibi sorunları ustalıkla hallederdi. Eğer Charlene'e biraz değer veriyor olsaydı, birlikte geçirdikleri zamanın hatırına ona pırlantalı bir bilezik ya da benzeri bir hediyeye gönderirdi. Ne var ki Charlene bu kadarını hak edecek kadar uzun bir süreyi doldurmamıştı. Üstelik Coop, bu tür bir veda hediyesinin onu daha da çok cesaretlendireceğini biliyordu. Charlene gibi kızlardan ayrılmak istediğinde ilişkiyi bir anda kesip atması ve her türlü görüşmeden kaçınması gerekiyordu. Uykuya dalmadan önce, "Yazık oldu," diye düşündü. Bu geceki tatsız konuşma olmasaydı bir iki hafta daha Charlene'le gönül eğ-lendirebilirdi. Şimdiyse bu ilişkiden bir an önce kurtulması gerektiğini biliyordu. Sesini kıstığı telefonun en az yüzüncü kez çaldığını duyunca içinden, hoşça kal Charlene, dedi.

Ertesi sabah yatağa kahvaltısını getiren Paloma'ya üstü kapalı bir şekilde Charlene'le görüşmek istemediğini bildirdi. Paloma geçen haftaya oranla çok daha iyi kahvaltılar hazırlıyordu. Sadece bir kez haşlanmış yumurtayı acı kırmızı bibere bulamış ve Coop yumurtadan bir lokma aldıktan sonra bütün gün ağzı yanmıştı. Paloma bunu "Coop'a özel hazırladığını" söylemiş, Coop da bundan sonra özel muamele istemediğini belirtmişti.

"Paloma, Charlene ararsa ben evde olsam da olmasam da ona dışarıda olduğumu söylemeni istiyorum, tamam mı?"

Paloma gözlerini kısarak ona baktı. Coop onun parlak taşlı güneş gözlüklerinin ardındaki bakışlarını görebiliyordu. Gözlerini göremese de yüzündeki ifadeden ne düşündüğü belli oluyordu zaten. Çoğu zaman Paloma'nın vücudunun duruşundan bile Coop'u ne kadar ayıpladığı ve ondan ne kadar nefret ettiği anlaşıyordu. Arkadaşlarına Coop'tan "pis ihtiyar" diye söz ediyordu. "Ondan artık

J.UÖ

DANIELLE STEEL

hoşlanmıyor musunuz?" diye sorarken aksansız, düzgün bir şekilde konuşmuştu. Aksanlı konuşmaktan vazgeçmişti, onun yerine başka garipliklerle Coop'un kafasını karıştırıyordu.

"Konu bu değil. Aramızdaki küçük... küçük olay sona erdi, diyebiliriz." Liz asla böyle sorular sormazdı. Paloma'ya özel hayatıyla ilgili açıklama yapmaya da hiç niyeti yoktu. Ne var ki Paloma ezilenin yanında olduğunu ve kadın haklarını sonuna dek savunacağını göstermeye kararlı gibiydi.

"Küçük olay mı? Yani onunla artık yatmayacağımızı mı söylüyorsunuz?" Coop yüzünü buruşturdu.

"Oldukça kaba bir tabir, ama doğru. Lütfen bundan sonra beni ararsa ona evde olmadığını söyle." Coop bu konuda fazlasıyla açıklama yaptığını düşünüyordu. Yarım saat sonra Paloma odasına gelip telefonda onu isteyen biri olduğunu söyledi.

Coop yatağında oturmuş bir senaryo okuyor ve bu senaryoda kendisine uygun bir rol olup olmadığını anlamaya çalışıyordu; başını kaldırmadan dalgınca, "Kimmiş?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Galiba birinin sekreteriyymiş." Coop ahizeyi kaldırdı. Arayan Charlene'di.

Bir yandan boğulurcasına hıçkırarak ağlıyor, bir yandan da hemen Coop'u görmek istediğini, aksi takdirde sinir krizi geçireceğini söyleyip duruyordu. Coop onu başından savana dek bir saat dil dökmek zorunda kaldı. Bu ilişkinin Charlene'e zarar verdiğini, bir süre görüşmemelerinin en iyisi olacağını söyledi. Elbette böyle isterik kadınlardan hiç hoşlanmadığını ve onu bir daha görmek istemediğini söylemedi. Sonunda telefonu kapamayı başardığında Charlene hâlâ ağlıyordu ama biraz sakinleşmişti. Hemen yataktan fırlayarak Palo-ma'yı bulmaya gitti. Oturma odasının yerlerini süpürmekte olan Paloma'nın karşısına dikildiğinde üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Paloma ise ayaklarına yeni mor kadife ayakkabılar giymiş, yine parlak taşlarla süslü mor renkte camları olan güneş gözlükleri takmıştı. Elektrik süpürgesi gürültüsünden Coop'un söylediklerinin bir kelimesini bile duymuyordu; Coop makineyi durdurarak dik dik ona baktı, Paloma'nın kılı bile kıpırdamamıştı.

Coop suçlayan bir sesle, "Arayanın kim olduğunu gayet iyi biliyordun," dedi. Soğukkanlılığını kolay kolay yitirmeyen bir adamdı ama bu kadın onu çileden çıkarmayı başarıyordu. O anda hem Palo-

K1K EVİ

ly hem de evdeki herkesi kovup onu bu kadınla baş başa bırakan Abe'i bir kaşık suda boğabilirdi. Paloma'ya karşı az da olsa bir sempati duymuştu ama artık onun tam bir cadı olduğuna inanıyordu.

Paloma masum bir sesle, "Hayır," dedi. "Kimmiş? Rita Waverly mi?" O da Altın Küre Ödülleri törenini seyretmiş, bütün arkadaşlarına Coop'un ne kadar rezil bir adam olduğunu anlatmıştı. Coop onun yorumlarını duysaydı herhalde hiç memnun kalmazdı.

"Arayan Charlene'di. Yaptığın aşağılıkça bir davranıştı. Hem onu hem de beni fena halde yıpratın bir konuşmaya neden oldun. Güne isterik bir kadınla konuşarak başlamak istemem. Seni uyarıyorum, eğer Charlene kalkıp buraya gelecek olursa ikinizi de buradan atarım, polis çağırır, haneye tecavüz ettiğinizi söylerim."

Paloma yatıştırıcı bir sesle, "Bu kadar sinirlenmeyin," dedi.

"Sinirli değilim, Paloma. Öfkeliyim. Sana Charlene'le konuşmak istemediğimi gayet net bir şekilde söylemiştim."

"Unutmuşum. Belki de telefondakinin o olduğunu anlamamışımdır. Pekâlâ, ben de bir daha telefonlara cevap vermem." Paloma böylelikle hem bu konuşmadan galip çıkmış hem de bir işten daha kurtulmuş olacaktı, Coop daha çok öfkelenirdi.

"Telefonlara bakacaksın, Paloma. Charlene ararsa da evde olmadığımı söyleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Paloma cevap vermedi, sadece başını salladı ve onu daha fazla dinlemeyeceğini belirtmek istercesine elektrikli süpürgeyi çalıştırdı. Bu kadın pasif direniş konusunda tam bir uzmandı.

"Güzel. Teşekkür ederim." Coop sert adımlarla oturma odasından çıktı ve yatak odasına döndü. Ne var ki aklını bir türlü elindeki senaryoya veremiyordu. Sadece Paloma'nın itaatsizliği değil, Charlene'in davranışları da çok canını sıkıyordu. Charlene sinir bozucu, kendini bilmez ve kaba bir kadına dönüşüvermişti. Coop bu şekilde paçasına yapışan kadınlardan oldum olası nefret ederdi. Kadın dediğin ilişki bittiğinde kibarca gitmesini bilmeliydi. Ne var ki Charlene kibarlık konusunda tam bir faciaydı. Coop, Charlene yüzünden epey başının ağrıyacağını tahmin edebiliyordu. Yataktan çıktı, duş aldı, tıraş oldu ve giyindi. Evden çıkarken hâlâ sinirleri gerilmiş bir haldeydi.

O öğlen yıllar önce birlikte çalıştığı bir yönetmenle Spago'da randevusu vardı. Yönetmeni arayıp yemeğe davet eden Coop'tu, bu

III

DANIELLE İJTfçKL

aralar neler yaptığını merak ediyordu. Kim bilir, tam kendisine göre bir film üzerinde çalışıyor olabilirdi, iyi bir rol kapabileceği düşüncesiyle biraz olsun keyfi yerine geldi. Arabasına binmiş Spago'ya doğru ilerlerken aklına Alex'in hâlâ kendisini aramadığı geldi. Bir kez daha onun çağrı cihazını arayarak cep telefonu numarasını bıraktı.

Cep telefonunu yan koltuğa bıraktıktan birkaç dakika sonra telefon çaldı. Arayanın Alex olduğunu görünce hem şaşırdı hem de sevindi.

"Alo, ben Doktor Madison. Kimsiniz?" Alex, Coop'un cep telefonu numarasını bilmediği için çağrı bırakanın o olduğunu anlamamıştı. Coop onun bu resmi konuşmasına gülümsedi.

"Benim, Coop. Nasılsın Doktor Madison?"

Alex onun sesini duyunca önce kulaklarına inanamadı, sonra içinden yükselen sevinç dalgasını bastırmaya çalışarak, "Dün gece seni Altın Küre Ödülleri'nde gördüm," dedi. Alex'in yanı sıra dünya nüfusunun yarısı ve Hollywood'un tamamı da o gece Coop'u görmüştü.

"Televizyon izlemeye vaktin olmadığını sanıyordum."

"Gerçekten de yok. Hastalarımın birinin ailesini bulmak için bekleme salonuna girdiğimde televizyon açıldı ve Rita Waverly ile seni gördüm. Harika görünüyordunuz." Alex bu iltifatı içtenlikle söylemişti. Sesi bir genç kızın sesi gibiydi ve tanıştıklarında Coop'un hoşuna giden açık sözlülüğünü telefonda da sürdürüyordu. Charle-ne ne kadar yapmacıksa, Alex de o kadar zeki ve doğaldı, üstelik güzeldi de. Gerçi ikisini karşılaştırmak haksızlık olurdu. Dünyaları birbirlerinden öylesine farklıydı ki. Alex isteyebileceği her şeye sahipti; güzel, çekici, zeki ve seçkindi. Öte yandan Charlene de Alex gibi kadınların haberlerinin bile olmadığı bazı becerilere sahipti. Coop'un dünyasında her iki türden kadına da yer vardı, ya da dün geceye kadar vardı. Yine de Charlene gibi daha pek çok kadınla birlikte olacağını biliyordu. Etrafı onlarla çevriliydi. Alex gibi kadınlarsa sık sık karşısına çıkmıyordu. Alex, "Galiba dün çağrı cihazıma mesaj bırakmışsın," dedi. "Bu sabah çağrıyı gördüğümde numarayı tanıyamadım ve arayıp kim olduğunu öğrenecek zamanım da olmadı. Az önce bir daha aynı numaradan çağrı gelince aramaya karar verdim. İşin doğrusu arayanın hastalarıyla ilgili fikir danışmak isteyen bir doktor

olmasından çekmiyordum ama neyse ki sen onlardan biri değilsin." /Jex'in sesinden ne kadar rahatladığı anlaşılıyordu.

"Senin doktorculuk oynadığın o küçük farelerle uğraşmaktansa berber olmayı tercih ederim," dedi Coop. Aslında yaptığı işten dolayı Alex'e saygı duyuyordu, öte yandan çocuklar hakkında söylediği korkunç sözlerin bir şaka olduğunun her ikisi de farkındaydı. Aralarında bir oyundu bu.

"Dün gece nasıldı? Eğlenceli miydi? Rita Waverly muhteşem görünüyordu, iyi biri midir?" Coop, "iyi" kelimesini duyunca gülümsedi. Rita Waverly için "iyi" dışında pek çok şey denebilirdi; zaten o da "iyi bir kadın" olarak tanımlanmak istemezdi, iyilik, Hollywood' da pek geçerli bir meziyet değildi. Rita Waverly "iyi"den ziyade önemli, güçlü, güzel, gösterişli ve biraz dişlekti.

"ilginç demek daha uygun olur," dedi Coop. "Ya da eğlendirici. Tam bir film yıldızıdır." Coop, Rita'yı kötölemek de istemiyordu.

"Yani senin gibi." Alex bir kez daha onu söz düellosuna davet ediyordu. Coop güldü.

"Tamam, pes ediyorum. Bugün ne yapıyorsun?" Alex'le konuşmak hoşuna gidiyordu ve onu yeniden görmek istiyordu. Öte yandan onu Neonatal Yoğun Bakım Ünitesinden ve oradaki görevlerinden uzaklaştırabileceğinden pek emin değildi.

"Akşam saat altıya kadar çalışıyorum, sonra eve gidip on iki saat uyuyacağım. Yarın sabah sekizde yine iş başında olmam gerekiyor."

Coop endişeli bir sesle, "Çok fazla çalışıyorsun," dedi.

"Asistanlık böyle, bir tür kölelik de diyebilirsin. Sanırım asistanlık süresince asıl sınadıkları şey bu tempoya dayanıp dayanamayacağımız."

Coop övgü dolu bir sesle, "Oldukça soylu bir meslek," dedi. "Bu akşam benimle yemek yiyecek kadar uyanık kalabilir misin?"

"Sen ve Rita Waverly ile yemek mi?" Alex bu konuda ona takılmadan edememişti ama sesinde Charlene'inki gibi bir kabalıktan eser yoktu. Alex o tür bir kadın değildi. Her haliyle doğal, içten ve saygılıydı. Alex'le konuşmak, şımarık kadınlardan bunalmış durumda olan Coop için bir bahar meltemi kadar rahatlatıcıydı. O güne dek birlikte olduğu kadınlardan çok farklıydı, üstelik Arthur Madi-son'ın kızıydı. Ailesinin sahip olduğu servet göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü.

U-ftiN IULLE 01

"İstersen Rita'yı da davet edebilirim ama ben baş başa bir yemek düşünmüştüm, tabii zaman bulabilirsen," dedi Coop.

Alex içtenlikle, "Bunu çok isterim," dedi, Coop gibi bir adamdan böyle bir davet almak gururunu okşamıştı. "Ama yemek masasında uyuyakalmayacağımı garanti edemem."

"Tamam, sen uyursun ben de sonra sana neler yediğimi anlatırım. Ne dersin?"

"Ne yazık ki bu akşam yemeğe çıkarsak aynen söylediğin gibi olur. Yine de erken bir saatte buluşursak kısa bir yemek boyunca uyanık kalmayı başarabilirim sanırım. Yirmi dört saattir uykusuzum." Coop, Alex gibi zengin bir kadının neden böyle ağır bir işe katlandığını anlayamıyordu ama yine de ona saygı duyuyordu.

"Söylediğin şartlara uyan bir yemek randevusu ayarlamak epey güç olacak ama kabul ediyorum. Seni nereden alayım?" Coop ne olursa olsun bu akşam Alex'le görüşmeye kararlıydı.

"Evimden alabilirsin." Alex, Wilshire Boulevard'daki evinin adresini verdi. Fazla lüks olmayan bir apartman dairesinde oturuyordu. Hastaneden kazandığı para bu evde oturmaya bile yetmiyordu elbette ama maaşının dışında ailesinden gelen paranın pek azıyla yetiniyordu. Zenginliğini belli ederek iş arkadaşlarıyla arasında derin bir uçurum yaratmak istemiyordu. Bu nedenle bu küçük stüdyo daireyi

tercih etmişti. "Saat yedide hazır olurum. Ama geç bir saate kadar dışarıda kalmak istemiyorum, Coop. Yarın işbaşı yaptığımda uyanık ve dinlenmiş olmalıyım."

"Anlıyorum." Coop onun mesleğine bu kadar değer vermesini saygıyla karşılıyordu. "Saat yedide seni alırım. Söz veriyorum sade ve kısa bir yemek olacak."

Alex, "Teşekkürler," derken yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı. Hâlâ Cooper Winslow'la yemeğe çıkacağına inanamı-yordu. Arkadaşlarına bu akşam kimle yemek yiyeceğini söylese onlar da inanmazdı. Telefonu kapadıktan sonra Alex işinin başına döndü, Coop ise yönetmenle buluşmak üzere Spago'ya gitti. Eğlenceli bir öğle geçirdi ama umduğu gibi bir rol kapamadı.

Son zamanlarda işleri pek yolunda gitmiyordu. Bir erkek iç çamaşırı reklamında oynaması için teklif almış ama geri çevirmişti. Yarattığı imajı gölgeleyecek bir iş yapmak istemiyordu. Öte yandan Abe'in tehditleri de aklından çıkmıyordu. Maddi sorunlarını düşün-

KIR EVİ

113

jnekten ne kadar nefret etse de bir an önce para kazanması gerektiğinin farkındaydı. Tek ihtiyacı olan geniş bütçeli, büyük bir filmde bir başrolü. Coop eninde sonunda böyle bir teklif alacağından bir an olsun şüphe duymuyordu. Sadece doğru zamanı beklemek gerekliydi. Bu arada reklam filmlerinde oynayabilir, televizyon programlarına katılabilir ve Alex Madison gibi kızlarla vakit geçirebilirdi. Kendi kendine Alex'in parasının peşinde olmadığını hatırlattı, ondan hoşlanıyordu.

O akşam saat tam yedide Wilshire Boulevard'daki apartmanın önüne arabasını park ettiğinde telaşla binadan çıkmakta olan Alex'i gördü. Apartman biraz eski ama güzeldi, Alex arabaya binerken dairesinin berbat bir durumda olduğunu söyledi.

Coop onu almaya en sevdiği Rolls'la gelmişti. Arabayı sürerken, "Neden bir ev satın almıyorsun?" diye sordu. Alex'in istediği evi bir an bile düşünmeden alacak parası olduğunu biliyordu ama kimin kızı olduğunu bilmeseydi, dış görünüşünden ne kadar zengin olduğunu anlamak olanaksızdı. Sade giyinmeyi tercih ediyor, mücevher takmıyordu. O akşam da siyah pantolon, aynı renkte balıkçı yakalı bir bluz ve kalın yünden ikinci el bir kısa denizci ceket giymişti. Coop' un üzerinde ise gri pantolon, siyah kaşmir bir süveter, siyah deri ceket; ayaklarında da aynı renkte timsah derisi ayakkabılar vardı. Alex'in sade giyineceğini tahmin ettiği için onu bir Çin lokantasına götürmeye karar vermiş, Alex bunu duyunca çok sevinmişti.

"Çünkü bir eve ihtiyacım yok," dedi Alex. "Evde geçirecek zamanım yok, sadece uyumaya geliyorum. Üstelik bu şehirde kalacağımdan da emin değilim. Asistanlığım bittiğinde başka bir yerde çalışmaya başlayabilirim. Yine de Los Angeles'ta kalmak hoşuma giderdi." Alex'in emin olduğu bir tek şey varsa o da Palm Beach'e ailesinin yanına dönmeyeceğiydi. Hayatının o sayfasını sonsuza dek kapatmıştı. Sadece uzun tatillerde ve resmi bayramlarda onlarla görüşüyor, onun dışında elinden geldiğince uzak duruyordu.

Birlikte geçirdikleri akşam Coop için son derece keyifliydi. Konuşabilecekleri o kadar çok konu vardı ki. Alex'in gönüllü çalıştığı Kenya'dan, seyahat amaçlı gittiği Endonezya'dan, en sevdiği tatil yeri olan Bali'den ve bir trekking grubuyla birlikte gezdiği Nepal'den söz ettiler. Okuduğu kitapların pek çoğunun ciddi kitaplar olması Coop'u şaşırttı. Ayrıca müzik konusunda çok seçiciydi, antikalar ve

mimari hakkında geniş bir bilgisi vardı ve tıp dünyasını yakından ilgilendirdiği için siyasetle de ilgileniyordu. Bu konuda son çıkan yasaları insanı şaşırtacak kadar iyi biliyordu. Coop hayatında bu kadar ilginç bir kadın daha tanımamıştı. Alex'in zekâsına ve bilgisine hayran kalmıştı. Coop Alex'e yetişebilmek için çok çaba göstermek zorunda kalacaktı, ama bu onun hoşuna gitti. Kaç yaşında olduğunu sorduğunda Alex ona otuz yaşında olduğunu söyledi ve Coop'un da ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlarının başında olduğunu tahmin etti. Coop'un aktörlük kariyerinin uzun yıllar önce başladığını biliyordu ama ilk filmlerini çevirdiğinde kaç yaşında olduğunu bilmiyordu. Onun aslında yetmiş yaşında olduğunu öğrense hayret ederdi, Coop kesinlikle yaşını göstermiyordu.

Alex de Coop'la geçirdiği akşamdan son derece memnun kalmıştı, Coop onu evine bırakırken içtenlikle bunu ona söyledi. Saat daha dokuz buçuktu ama Coop sözünü tutmuştu; Alex'i gece yarısına kadar oradan oraya sürüklese genç kadının ertesi sabah altı buçukta kalktığında kendini berbat hissedeceğini ve büyük olasılıkla Coop'la bir daha görüşmek istemeyeceğini biliyordu.

Övgü dolu bir sesle, "Benimle yemeğe çıktığın için sana teşekkür ederim," dedi. "Teklifimi geri çevirseydin büyük hayal kırıklığına uğrardım."

"Ben teşekkür ederim, Coop. Harika vakit geçirdim ve yemekler de son derece lezzetliydi." Gittikleri Çin lokantası sade ama kaliteli bir yerdi, tam Alex'in hoşlandığı türden baharatlarla zenginleştirilmiş, çok ağır olmayan yemekler yapıyordu. Üstelik Coop sandığından çok daha iyi bir kavalie olmuştu. Alex onun şık giysiler içinde boy gösterip bütün gece kendisine kur yapacağını ve cazibesini sergileyeceğini düşünmüştü. Oysa Coop zeki, cana yakın ve bilgiliydi; Alex onun gösterişli kabuğunun altında son derece ilginç bir insan olduğunu fark etmiş ve şaşırmıştı.

"Eğer zamanın olursa ve başka bir sözün yoksa seninle yeniden görüşmek isterim, Alex." Coop o ana dek Alex'e bir erkek arkadaşı olup olmadığını sormamıştı. Gerçi Alex'in hayatında başka bir erkek olsaydı da Coop bunu bir engel olarak kabul etmezdi. O güne dek rakiplerinin pek çoğunu kolaylıkla saf dışı bırakmıştı ve bu konuda kendine güveni tamdı. Ne de olsa Cooper Winslow'du o. Bunu bir an olsun aklından çıkarmıyordu.

KIR EVİ

"Başka birine sözüm yok. Duygusal bir ilişkiye ayıracak zamanı bile bulamıyorum. Korkarım pek ideal bir kız arkadaş sayılmam. Zamanımın çoğunu ya hastanede ya da çağrı bekleyerek geçiriyorum."

"Ya da uyuyarak," diye ekledi Coop ve gülümsedi. "Bunu biliyorum. Sana söylemiştim, ben zor şeylerden hoşlanırım."

"Pekâlâ, aradığını buldun o zaman," dedi Alex, "itiraf etmeliyim Jd ciddi bir ilişkiye girmek konusunda fazlasıyla çekingenim."

"Bunu eniştene mi borçluyuz?" diye sordu Coop, sesi anlayış doluydu. Alex başıyla onayladı.

"Bana oldukça acı bir ders verdi. O zamandan beri de derin sulardan uzak duruyorum, diyelim. Güvenli, sığ sularda bebeklerle vakit geçirmeyi tercih ediyorum. Ciddi bir ilişkiye hazır olduğumu hiç sanmıyorum."

Coop, "Doğru adama rastlayınca derinlere açılma riskini de alacaksın," dedi. Alex ona hak veriyordu ama tekrar acı çekmekten, aldatılmaktan öyle korkuyordu ki. Nişanlısının yaptıklarından sonra bir daha ciddi bir ilişkiye girmemiş, sadece birkaç kişiyle çıkmıştı.

"İşim benim hayatım sayılır, Coop. İkimiz de buna saygı duyarsak seninle görüşmeyi ben de çok isterim."

"Güzel," dedi Coop neşeyle. "Seni ararım." Alex'i tekrar aramadan önce bir süre beklemesi gerektiğini biliyordu, içgüdüleri ona böyle yapmasını söylüyordu, önce Alex onu özlemeli, neden aramadığını merak etmeliydi. Coop kadınlarla oynamak konusunda tam bir uzmandı. Üstelik Alex'in içi dışı birdi; ne düşündüğünü, ne hissettiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Alex bu güzel akşam için ona teşekkür ederek arabadan indi, veda ederken onu öpmedi. Coop onun binaya girmesini bekledi, sonra el sallayarak arabasıyla oradan uzaklaştı. Alex asansöre binerken dalgın görünüyordu, Coop'un gerçek kimliğini gösterdiğinden emin olamıyordu bir türlü. Bu kadar çekici ve hoş bir adama âşık olmak öyle kolaydı ki. Sonrasını ise tahmin bile etmek istemiyordu. Dairesine girerken Coop'la bir kez daha çıkmanın fazla riskli olup olmayacağını düşündü, fazlasıyla deneyimli bir erkekti.

Alex evine girer girmez soyunup giysilerini bir sandalyedeki yığının üstüne farlattı. Hafta boyunca giydiği yeşil hastane önlükleri sandalyenin üstünde kümelenmişti. Çamaşıra ayıracak zamanı yoktu.

116

DANIELLE STEEL

Coop Kır Evi'ne dönerken halinden son derece hoşnuttu. Her şey istediği gibi gitmişti. Bu ilişkiye bakış açıları ne olursa olsun iyi bir başlangıç yapmışlardı. Artık işleri gidişatına bırakacak, istediği gibi oynayacaktı. Alex Madison üzerinde düşünmeye değer bir adaydı.

Coop bu ilişkinin sonunun ne olacağını düşünüp endişe edecek değildi, Alex ise bunları düşünemeyecek kadar yorgundu. Coop Kır Evi'ne vardığında Alex çoktan uykuya dalmıştı.

O gece ve ertesi sabah Charlene en az yirmi kez Coop'u aradı. Ne var ki artık önünde Paloma engeli vardı. Paloma aynı numarayı bir daha yaparsa Coop'un kendisini öldüreceğini biliyordu. Coop iki gün daha telefonlara çıkmadıktan sonra Charlene'le konuşmaya karar verdi. Bu ilişkiyi kibarca bitirmeye çalışıyordu ama Charlene'e göre yaptığı hiç de kibarca değildi.

Coop telefonu alarak sakın bir sesle, "Ne var ne yok?" diye sordu. "Nasılsın?"

Charlene ise öfkeden köpürüyordu. "Delirmiş bir haldeyim. Hangi cehennemdeydin?"

"Reklam filmi çekimlerinde." Coop yalan söylüyordu ama bu cevap Charlene'i biraz olsun yatıştırdı.

"Hiç olmazsa beni arayıp haber verebilirdin." Bu kez Charlene'in sesi üzgündü.

"Seni aramak istedim ama zamanım olmadı." Coop yine yalan söylüyordu. "Ayrıca ikimizin de biraz kafamızı toplamamız gerektiğini düşündüm. Bu iş böyle gitmez, Charlene. Sen de biliyorsun."

"Neden? Harika bir ilişkimiz vardı."

"Evet, harikaydı," dedi Coop, onu kırmak istemiyordu. "Ama her şey bir yana ben senin için fazla

yaşlıym. Kendi yaşına uygun bir oyun arkadaşı bulmalısın." Coop bu sözleri söylerken Alex'in Char-lene'den sadece bir yaş büyük olduğunu unutmuş gibiydi. Charlene, Bu daha önce senin için bir sorun olmuyordu ama," diye atıldı; hem magazin basınından hem de Coop'u tanıyan insanlardan onun genellikle yirmi beş yaşın altında kızlarla çıkmayı tercih ettiğini biliyor-

du. "Bahane uyduruyorsun, Coop." Charlene haklıydı ama Coop'ufl bunu itiraf etmeye hiç niyeti yoktu.

Bu kez başka bir yöntem deneyerek, "Bana bir hata yapıyormu-şuz gibi geliyor," dedi. "Biliyorsun, bizim mesleğimizde bu tür iliş. kileri yürütmek neredeyse olanaksızdır." Bu sözlerinin de inandırıcı olmadığını farkındaydı. Coop'un Hollywood'daki tüm aktrislerle ve yıldız adaylarıyla çıktığını bilmeyen yoktu, üstelik bu ilişkilerin bazıları oldukça uzun süreliydi. Tek sorun Coop'un Charlene'i bu tür bir ilişkiye layık görmemesiydi. Onun giyim tarzını bayağı buluyor, ayrıca takıntılı bir kadın olduğunu düşünüyordu. Hepsi bir yana artık Charlene'den sıkılmıştı. Alex ona çok daha ilginç geliyordu, ayrıca göz ardı edilemeyecek bir serveti vardı. Onunla ilgilenmesinin başlıca nedeni serveti olmasa da Alex'i çekici kılan etkenlerden biri de buydu. Charlene ise bu açıdan Coop'a hiçbir fayda sağlayamazdı. Hayatında başka kadınlar varken Alex'in kendisiyle görüşmek istemeyeceğini tahmin edebiliyordu. Hele porno filmlerde oynamış bir kadınla birlikte olduğu haberleri magazin basınında çıkarsa Alex'in kendisinden uzaklaşacağını gayet iyi biliyordu. Şu anda ilgisini tamamıyla Alex'e yöneltmiş, Charlene ise tarih olmuştu. Onun gibi pek çok kadınla önemsiz ilişkiler yaşamış, hepsinden de kısa sürede sıkılmıştı. Charlene'in büyükannesinin Japon olması, Brezilya'da büyümüş ve Paris'te yaşamış olması ilgi çekici olabilirdi ama bunlar onu Coop'un gözünde özel bir kadın yapmaya yetmiyordu. Ayrıca öfkelenildiğinde ne kadar çekilmez olduğunu görmüş, onun biraz dengesiz bir kadın olduğuna karar vermişti. Coop'un kendisinden sıkıldığını anlayıp sessizce ortadan kaybolmak yerine tıpkı dişlerini bir kemiğe geçirmiş bir köpek gibi Coop'un paçasına yapışmıştı ki Coop böyle kadınlardan nefret ederdi. Hızlı ve acısız ayrılıklardan yanaydı o, Charlene ise umutsuzca çabalıyor, inatla bu ilişkiyi sürdürmeye çalışıyordu. Bu tavrı Coop'un midesini bulandırıyor ve ne zaman Charlene'le konuşsa kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu.

Sonunda, "Birkaç gün sonra seni ararım, Charlene," dedi ama bu sözler Charlene'i daha da fazla öfkelenlendirmekten başka bir işe yaramadı.

"Hayır aramayacaksın. Yalan söylüyorsun."

"Ben yalan söylemem." Coop bu suçlamaya alındığını ima eden

bir sesle konuşmuştu, "öbür hatta bekleyen biri var, artık kapatmam gerek. Seni sonra ararım."

Charlene, "Yalancı!" diye haykırıırken Coop telefonu kapadı. Bir İcadının kendisine böyle davranmasından hiç hoşlanmazdı. Bir gece içinde Charlene koca bir soruna dönüşmüştü. Bu konuda yapabileceği fazla bir şey yoktu ama Charlene'in eninde sonunda vazgeçeceğini düşünüyordu. O zamana kadar da Coop'un başını ağrıtaçağa benziyordu.

O öğleden sonra Alex'i arayıp çağrı cihazına mesaj bıraktı ama art arda üç acil durumla başa çıkmak zorunda kalan Alex onu ancak akşam dokuzda arayabildi. Coop'a bıraktığı sesli mesajda yatmak üzere olduğunu, sabah saat dörtte kalkması gerektiğini söylüyordu. Coop, Alex'le bir ilişkiye girmenin sandığından çok daha zor olacağını farkına varmıştı ama yine de çabalarına değeceğini düşünüyordu.

Ertesi gün öğleden sonra nihayet Alex'le konuşmayı başardı. Alex sadece birkaç dakika konuşabileceğini, hafta sonuna kadar yoğun bakımda nöbetçi olduğunu söyledi ama Pazar akşamı Kır Evi'ne yemeğe gelmeyi kabul etti. Ne var ki yemek sırasında da çağrı cihazının açık olacağını ve her an bir çağrı alabileceğini söyledi.

Coop umutla, "Ne gibi bir çağrı?" diye sordu. "Sana fikir danışmak için mi arıyorlar?" O güne dek pek çok hemşireyle, hatta bir keresinde de bir alternatif tedavi uzmanı ile çıkmıştı ama bir doktorla çıktığını hatırlamıyordu.

Alex neşeyle gülerek, "Hayır," dedi, Coop onun bu içten gülüşünden çok hoşlanıyordu. Alex her yönüyle dürüst ve içten bir kadındı. "Eğer çağrı gelirse birkaç saniye içinde hemen hastaneye dönmek zorunda kalırım."

"O zaman ben de yemek boyunca çağrı cihazına el koyarım."

"Bazı günler ben de ondan kurtulmak istemiyor değilim. Çağrı cihazına rağmen yine de yemeğe gelmemi istiyor musun?"

"Kesinlikle. Eğer hastaneye dönmen gerekirse sana bir beslenme çantası hazırlarım."

Alex dürüstçe, "İstersen izinli olduğum bir başka gün buluşabiliriz," dedi. "Gelecek hafta bir günüm boş."

"Hayır, Alex. Seni görmek istiyorum, gerekirse yanında hastaneye götüreceğin basit bir yemek ayarlarım."

"Yemeği sen mi pişireceksin?" Alex'in sesinden ne kadar şaşırdığı anlaşılıyordu, Coop da onun böyle düşünmesine şaşırıyordu. Yemek pişirmek adına bildiği tek şey havyarla yemek için ekmek kızartmak ve çay için su kaynatmaktı.

"Bir şeyler düşünürüm." Coop o zaman artık evde bir aşçı olmadığını hatırladı. Yine de Wolfgang Puck'ı arayıp eve makarnayla so-monlu pizza göndermesini isteyebilirdi. Cumartesi günü onu arayarak ertesi akşam için Kır Evi'ne iki kişilik basit bir yemek ve bir de garson göndermesini istedi. Tam Alex'in hoşlanacağı türden sade bir yemek olacaktı.

Alex Pazar akşamı saat beşte Kır Evi'ne geldi, acil bir durumda hastaneye gitmesi gerekeceğinden kendi arabasıyla gelmişti. Araba yolundan geçerek malikânenin önüne vardığında Kır Evi'nin güzelliği karşısında duyduğu hayranlığı gizlemedi. Charlene gibi kızların aksine Alex bu tür evlere alışkındı ve çocukluk yılları boyunca Kır Evi'ne benzer pek çok malikânede yaşamıştı. Ailesinin New Port'taki malikânesi de tıpkı Kır Evi gibi gösterişliydi ve buradan daha büyüktü ama elbette bunu Coop'a söylemedi. Malikâneyi ve bahçeyi son derece sevimli ve zevkli bulmuş, özellikle yüzme havuzunu çok beğenmişti. Coop ona yüzme havuzundan söz ettiği için mayosunu da yanında getirmişti, hemen üzerini değiştirerek havuza girip uzun, zarif kulaçlarla yüzmeye başladı. Coop havuz başında onu seyrederken tenis kortundan dönmekte olan Mark'la Jimmy de havuz başına geldiler. Kortun zemini öyle bozuktı ki tenis oynamaktan ziyade karşılıklı servis atışları yaparak idare ediyorlardı. Coop'un yanında bu kez başka bir genç kadın olduğunu görmek onları şaşırtmıştı, üstelik oldukça da güzel bir kadındı. O sırada suya dalmış olan Alex de suyun yüzeyine çıktığında Coop'un sohbet ettiği iki adamı görerek şaşırdı.

Alex onların olduğu tarafa doğru yüzerek havuzun kenarına geldiğinde Mark da hayran bakışlarla onu seyreliyordu. Onun hem çok güzel, hem de Kır Evi'nin mutfağında karşılaştığı kadından çok daha ilgi çekici olduğunu düşündü, içinden Charlene'in o sabahki karşılaşmadan Coop'a bahsetmemiş olmasını diledi.

Coop kibar bir tavırla, "Seni misafirlerimle tanıştırayım, Alex," diyerek Mark'la Jimmy'yi ona tanıttı, Alex de iki adama gülümsedi.

"Yaşamak için harika bir yer seçmişsiniz," dedi. "Çok şanslısınız." Mark'la Jimmy de aynı fikirde

olduklarını söylediler ve birkaç

KİK fçVİ

i/l

dakika sonra onlar da havuza girdiler. Coop hemen hemen hiç havuza girmezdi. Üniversitedeyken yüzme takımının kaptanı olmasına karşın havuz başında oturmayı yüzmeye tercih ediyordu. Onlar yüzerken Coop da oturduğu yerden Hollywood hakkında son derece ilginç ve gülünç hikâyeler anlatarak onlarla sohbet etti.

Saat altı olduğunda Alex'le Coop malikâneye girdiler, Alex ıslak mayosunu çıkararak giysilerini giydi ve Coop ona evi gezdirdi. Wolfgang'ın gönderdiği garson çoktan mutfağa girip işe koyulmuştu, Coop saat yedide yemeğe oturacaklarını söyledi. Her şey son derece iyi planlanmıştı, yemek hazırlanana dek kütüphanede oturup sohbet ettiler. Coop Alex'e bir kadeh şampanya içmeyi teklif ettiyse de Alex göreve çağrılabilceğini söyleyerek bu teklifi geri çevirdi. Coop ise kendine bir kadeh Cristal doldurdu. Alex'in çağrı cihazının hâlâ sinyal vermemiş olması ikisini de sevindiriyordu.

Coop şampanyasından bir yudum alırken Alex doğal bir tavrıyla, "Misafirlerin çok hoş insanlar," dedi. Bu sırada Spago'dan gelen garson oldukça iştah açıcı görünen ordövr servisini yaparak son hazırlıkları tamamlamak üzere mutfağa döndü. "Nasıl tanıştınız?"

Coop istifini bozmadan, "Her ikisi de mali danışmanımın arkadaşları," dedi. Onların kiracı olduklarını söylememişti ama tamamıyla yalan söylemiş de sayılmazdı.

"Burada onları misafir etmen çok kibar bir davranış. Hallerinden çok memnun görünüyorlar." Mark o akşam barbekü yapacağını söyleyerek Coop'la Alex'i yemeğe davet etmiş ama Coop başka planları olduğunu belirterek bu teklifi geri çevirmişti. Mark, Alex'e duyduğu ilgiyi gizlemeye gerek görmemişti; Coop'la Alex eve girdiklerinde Jimmy'ye dönerek Alex hakkında konuşmaya başladı.

"Hoş bir kıza benziyor," dedi Mark, Jimmy ise bunu fark etmediğini söyledi. Hâlâ etrafında olup bitenlerle ilgilenecek kadar kendini toparlayamamıştı, hele kadınları gözü görmüyordu bile. Mark ise çok daha çabuk hayata dönüyor ve Janet'a duyduğu öfke günden güne artıyordu. Belki de bu nedenle başka kadınlar ona çok daha çekici görünmeye başlamıştı. Öte yandan Jimmy'nin kadınlarla ilgi-lenmemesinin nedeni çok farklıydı. "Coop'un onun gibi bir kadınla ilgilenmesine şaşırdım," diye devam etti Mark.

"Neden?" Jimmy şaşırılmıştı. Alex'e fazla dikkat etmemişti ama akıllı bir kadın olduğu her halinden belliydi ve Coop onun bir dok-

VLL

DANİlhLLEMfcfcL

tor olduğunu söylemişti. Jimmy'ye göre Alex'in Coop'la birlikte ol-masında garip bir taraf yoktu.

"Zeki ve küçük göğüslü bir kadın, yani bana kalırsa pek Coop'un tipi değil," diye açıkladı Mark.

"Belki de Coop sandığımız gibi bir adam değildir," dedi Jimmy. Alex'i ilk gördüğünde onu bir yerlerden tanıdığı hissine kapılmıştı, belki bu hissin nedeni Boston'da ona benzeyen pek çok kadın görmüş olmasıydı; belki de Alex'e tıp öğrenimi sırasında rastlamıştı. Ona ne alanda çalıştığını sormamıştı, zaten Coop'un arka arkaya anlattığı hikâyelerden başka bir şeyden söz edecek fırsat olmamıştı. Coop son

derece ilginç ve eğlenceli hikâyeler anlatmıştı. Onunla birlikte olmak rahatlatıcıydı; Mark ve Jimmy kadınların onda ne bulduğunu anlayabiliyorlardı. Son derece çekici, şık, zeki ve esprili bir adamdı.

Coop'la Alex yemek masasına geçtiklerinde Mark da barbeküyü kurmuştu, ilk defa barbekü kullanacaktı, önceki hafta Jimmy'nin barbeküde yaptığı biftekler bir harika olmuştu. Mark ise hambur-gerle sezar salatası yapmayı düşünüyordu ve kor halindeki mangal kömürlerinin üzerine gereğinden fazla gazyağı dökene kadar her şey yolundaydı. Bir anda mangaldaki ateş parladı ve havaya alevler yükselmeye başladı.

Mark, "Kahretsin, mangal yakmayı unutmuşum," diye söylenerek alevleri söndürmeye çalışırken bir yandan da akşam yemeklerini kurtarmak derindeydi. Ama ateş sönmek bir yana daha da güçleniyordu ve bir dakika sonra küçük bir patlama oldu. O sırada Wolf-gang'ın hazırladığı Pekin ördeği, üç çeşit makarna, karışık salata ve ev yapımı ekmekten oluşan enfes yemeğin tadını çıkarmakta olan Coop ve Alex de bu patlamayı duydular.

Alex endişeyle, "Bu da neydi?" diye sordu.

Coop ise sakin bir sesle, "Teröristlerdir herhalde," diyerek yemeğini yemeyi sürdürdü. "Misafirlerim konuk dairesini havaya uçurmuş olmalılar." Alex arkasına dönüp bahçeye baktığında önce ağaçların ardından yükselen dumanları gördü, ardından küçük bir çalılık alev olarak yanmaya başladı.

"Aman Tanrım, Coop... Galiba ağaçlar yanıyor."

Coop ona endişe etmemesini söylemeye hazırlanıyordu ki o da aynı manzarayı gördü.

MRtVI

ili

"Ben yangın söndürücüyü alayım," diyerek masadan kalktı ama evde bir yangın söndürücü olup olmadığını, varsa bile nerede olduğunu bilmiyordu.

"İtfaiyeyi arasak iyi olacak." Alex hemen çantasından cep telefonunu çıkararak 911'i aradı, bu sırada Coop neler olup bittiğini görmek için bahçeye çıkmıştı.

Markla Jimmy konuk dairesinin önünde barbeküden yayılan alevleri ıslak havlularla söndürmeye çalışıyorlardı ama çabaları bo-şunaydı; Mark'in yüzünde perişan bir ifade vardı. On dakika kadar sonra itfaiye arabaları konuk dairesinin önüne ulaştığında alevler küçük çaplı bir yangına dönüşmüştü. Alex dehşete kapılmıştı, Coop ise ev için endişe ediyordu. İtfaiyecilerin yangını söndürmeleri üç dakika bile sürmedi. Sonunda eve bir zarar gelmediğini gördüler, ne var ki özenle biçilmiş çalılıkların bir kısmı fena halde yanmıştı. Neyse ki Coop'un bununla ilgilenecek fırsatı olmamıştı çünkü etrafını çevreleyen itfaiyecilere imza dağıtmakla ve savaş anılarını anlatmakla fazlasıyla meşguldü. On dakika sonra hâlâ onlara otuz yıl önce Malibu'da gönüllü itfaiyecilik yaparken başından geçen olayları anlatıyordu.

Coop itfaiyecilere birer kadeh şampanya teklif etti, onlar da görev başında oldukları için bu teklifi geri çevirdiler ama bu teklifin üzerinden yarım saat geçtiğinde Coop hâlâ onlara anılarını anlatıyor, onlar da hayranlıkla dinliyorlardı. Bu arada Mark defalarca özür dilemiş, Coop da ona üzülmesini gerektirecek önemli bir hasar olmadığını söylemişti. Derken Alex'in çağrı cihazı sinyal vermeye başladı, Alex cep telefonunu çıkarıp hastaneyi ararken rahatça konuşabilmek için onlardan biraz uzaklaştı.

Prematüre bebeklerden ikisinin yaşamsal fonksiyonları durmuş, biri ölmüştü. O akşam nöbetçi olan

asistan doktor hepsine birden yetişebilecek durumda değildi ve beyinde su toplaması başlayan bir başka bebek de hastaneye varmak üzereydi; yani Alex'in yardımına ihtiyaçları vardı. Alex telefonu kapatıp Coop'la diğerlerinin olduğu tarafa yürürken saatine göz attı. En geç on beş dakika sonra hastanede olacağına söz vermişti.

O sırada Jimmy ona yaklaşarak, "Uzmanlık alanınız nedir?" diye sordu. Coop itfaiyecilerle konuşmaya ve hikayeleriyle onları eğlendirmeye öyle dalmıştı ki ne çağrı cihazını duymuş ne de Alex'in

onlardan uzaklaşıp telefonda konuştuğunu fark etmişti. Öte yandan Alex'in telefonda sorduğu sorular Jimmy'nin dikkatini çekmişti. Konusunda ne kadar bilgili olduğu her halinden belliydi.

"Neonataloji. UCLA'da asistanım."

Jimmy merakla, "ilginç bir dal olmalı," derken Alex Coop'un dikkatini çekmeyi başardı ve artık gitmek zorunda olduğunu söyledi.

Coop Mark'ı işaret edip sırtarak, "Bu kundakçılardan korktuğunu söyleme sakın," dedi. Arazisinde yangın çıkmasından zerre kadar etkilenmemiş gibi görünüyordu; Alex aynı durumda babasının düşüp bayılacağını düşünerek Coop'un soğukkanlılığına bir kez daha hayran oldu.

Alex, "Hayır," diyerek gülümsedi. "Hem dostlar arasında bir şenlik ateşinden kim korkar? Hastaneden aradılar. Gitmeliyim."

"Hastaneden mi aradılar? Ne zaman? Ben hiçbir şey duymadım."

"Meşguldün. On dakika içinde hastanede olmam gerek. Gerçekten çok üzgünüm." Bunun olabileceğini Coop'a baştan söylemişti ama yine de tatsız bir durumdu. Üstelik Coop'la birlikte güzel bir akşam geçiriyordu.

"Gitmeden önce çabucak bir şeyler yesen olmaz mı? Yemekler öyle nefis görünüyordu ki."

"Biliyorum. Bunu ben de çok isterdim ama hastanede bana ihtiyaçları var. Yoğun bakımda iki acil durum olmuş ve bir acil vaka da yoldaymış. Hemen oraya dönmem gerek." Alex bunları üzüntüyle söylemişti, Coop'un hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordu ve kendisi de bu akşamın böyle aniden bitmesini istemezdi ama bu tür durumlara alışkındı. "Yine de harika vakit geçirdiğimi söylemeliyim. Ayrıca yüzme havuzunu çok beğendim." Yaklaşık üç saattir Kır Evi'ndeydi ve çağrı cihazı açıkken bu kadarı bile bir rekor sayılırdı. Jimmy ile Mark'a veda etti, sonra Coop onu arabasına kadar geçirdi. Bu arada itfaiyeciler de hortumlarını ve araçlarını toplamış gitmeye hazırlanıyorlardı. Alex, Coop'u arayacağını söyleyerek arabasına bindi. İki dakika sonra Coop Mark'la Jimmy'nin yanına dönmüştü; yüzünde rahat bir gülümseme vardı.

Alex'le randevusunun erken bittiğine üzüldüğünü ima ederek, "Kısa ama güzeldi," dedi. Mark'la Jimmy, Coop'un kendilerini "misafirleri" olarak tanıttmasına alışmışlardı; Coop da kendi söylediğine inanıyor gibiydi.

KIR EVİ

"Ne kadar da hoş bir kadın," dedi Mark hayranlık dolu bir sesle.

x'in Coop'la birlikte olmasına ve onu daha yakından inceleyemeyeceğine hayıflanır gibi bir hali vardı. Gerçi Alex'in kendisi için biraz genç olduğunu düşünüyordu, öte yandan Coop, onun dedesi olacak

yaşıyordu.

"Akşam yemeğinde bana katılmaya ne dersiniz, beyler?" diye sordu Coop. Barbekü faciasıyla birlikte Mark'la Jimmy'nin akşam yemeği olan hamburgerler de kömür olmuştu. "Wolfgang Puck'un gönderdiği nefis bir yemek evde beni bekliyor ve ben yalnız yemekten nefret ederim." Coop bu kibar teklifi yaparken son itfaiye araba-lası da Kır Evi'nden ayrılmaktaydı.

Yarım saat sonra Coop'la "misafirleri" Pekin ördeğinin, makarnaların ve somonlu pizzanın tadını çıkarıyorlardı. Coop bir yandan eğlenceli anılarını anlatmayı sürdürüyor, bir yandan da konuklarının boşalan kadehlerine şarap dolduruyordu. Saat on olduğunda Mark'la Jimmy kendi evlerine gitmek üzere oradan ayrıldılar. Her ikisi de içkiyi fazla kaçırmışlardı. Şarap nefis, yemekler lezzetliydi ve Coop'u çok eski dostları gibi hissetmişlerdi. Üstelik yangından dolayı onlara en ufak bir olumsuz tepki bile göstermemişti.

Konuk dairesine doğru yürürlerken Mark, "Ne harika bir adam," dedi.

Jimmy de ona katılarak, "Gerçekten de çok özel bir insan," diye karşılık verdi, içkinin zihninde yarattığı bulanıklığın sabah korkunç bir baş ağrısı olarak ona döneceğini biliyordu ama buna değeceğini düşünüyordu. Sandığından çok daha ilginç ve eğlenceli bir akşam geçirmişti. Ünlü bir film yıldızıyla akşam yemeği yiyip sohbet ettiğine hâlâ inanamıyordu.

iki arkadaş birbirlerine iyi geceler dileyerek ayrıldılar, ardından Mark konuk dairesine, Jimmy de bahçe evine gitti. Coop ise kendinden memnun bir halde kütüphanede oturmuş bir kadeh porto şarabı içiyordu. Planladığından farklı da olsa güzel bir akşam geçirmişti. Alex'in erkenden gitmek zorunda kalmasına üzülmişti ama kiracı-larıyla birlikte vakit geçirmekten hoşlanmıştı, her ikisi de hoş adamlardı, itfaiyeciler de akşama biraz heyecan katmışlardı.

Alex nihayet hastanedeki odasına girip oturacak zamanı bulduğunda saat gece yarısını geçiyordu, kahvesini yudumlarken Coop'u aramak için çok geç bir saat olduğunu düşündü. Onun için de bek-

126

DANIELLE STEEL

lediğinden farklı bir akşam olmuştu. Beyninde su toplanması olan bebek yoğun bakıma alınmıştı ve kötü durumdaydı. Yaşamsal fonksiyonları duran bebeği hayata döndürmeyi başarmışlar, kaybettikleri bebekse hastanedeki herkesi üzüntüye boğmuştu. Alex bebeklerin ölmesine bir türlü alışamıyordu ama bu da mesleğinin bir parçasıydı. Odasındaki kanepeye uzanıp bir sonraki acil duruma kadar uyumaya hazırlanırken Coop'la olan ilişkisini ciddiye almanın ne gibi sonuçlar doğurabileceğini düşündü. O baş döndürücü çekiciliğinin, zekâsının ve eğlenceli sohbetinin ardında nasıl bir adam olduğunu tahmin etmek neredeyse olanaksızdı. Belki kişiliği bu özelliklerinden ibaretti, belki de yaldızlı dış görünümünün altında gerçek bir insan vardı. Bunu öğrenmenin zor olacağını biliyordu ama denemeye istekliydi.

Alex, Coop'la aralarındaki yaş farkının derin bir uçurum olduğunun farkındaydı ama öyle olağanüstü bir adamdı ki bu gerçeği fazla önemsemiyordu. Coop'ta âdeta şeytan tüyü vardı, onunla bir ilişkiye girmenin riskleri ne olursa olsun denemek isteğine karşı koyamıyordu. Büyüleyici, baş döndürücü, soluk kesici bir adamdı. Sürekli kendi kendine onunla çıkmanın pek akılcıca bir iş olmadığını hatırlatması gerekiyordu. Yaşça kendisinden çok büyüktü, ünlü bir film yıldızıydı ve sayısız kadınla birlikte olmuştu. Yine de Coop'u düşünürken aklına ne kadar hoş ve çekici olduğu geliyor, bu özellikleri olumsuz yönlerine ağır basıyordu. Kısacası ona tutulmuştu. Uykuya dalarken zihninin gerisinde bir yerlerde küçük tehlike çanlarının kendisini uyardığını duyduysa da şimdilik bunları duymazdan gelmeye ve işleri olurluna bırakmaya karar verdi.

Telefon çalmaya başladığında Mark, o gece Jimmy ve Coop'la birlikte içtiği şarabın da etkisiyle derin bir uykudaydı. Önce uyanır gibi oldu, sonra bunun bir rüya olduğuna karar vererek tekrar kendini uykunun kollarına bıraktı. Çok fazla içmişti ve gözlerini açtığı anda başına korkunç bir ağrının saplanacağından adı gibi emindi. Bu yüzden gözlerini sımsıkı kapalı tutarak uyumaya devam etti. Ne var ki telefon hâlâ çalışıyordu. Sonunda tek gözünü açarak başucundaki saate baktı ve sabahın dördü olduğunu gördü. Homurdanarak öbür yanına döndü, ardından bunun bir rüya olmadığının bilincine vardı. Telefon gerçekten de çalışıyordu ve bu saatte kimin arıyor olabileceğine ilişkin en ufak bir fikri bile yoktu. Yattığı yerden telefona uzandı, gözleri hâlâ kapalıydı. Şimdiden başının ağrımaya başladığını hissedebiliyordu.

"Alo?" Boğazı acıyor, oda etrafında dönüyor gibi geliyordu. Birkaç saniye boyunca telefonun öbür ucunda ağlamaya benzer bir sestən başka hiçbir şey duymadı. "Kim o?" Tam birisinin yanlışlıkla kendisini aradığını düşünmeye başlamıştı ki gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir anda olanca uykusu dağıldı. Arayan New York'taki kızydı. "Jessie? iyi misin bebeğim? Ne oldu?" O an zihninde bir şimşek çaktı; Janet'in ya da Jason'ın başına korkunç bir şey gelmiş olabilirdi. Ne var ki Jessica cevap vermiyor, sadece hıçkırıklarla ağlıyordu. Sesi tıpkı yaralı bir hayvanın sesi gibi acı doluydu; Mark onun küçük bir kızken köpeği öldüğünde de böyle ağladığını hatırladı. "Konuş benimle Jess... ne oldu?" Mark paniğe kapılmak üzereydi.

"Annem..." Jessica yine ağlamaya başladı.

"Annene bir şey mi oldu?" Mark yattığı yerden doğruldu ve acı-

la yüzünü buruşturdu. Biri kafasına bir tuğlayla vurmuş gibiydi ama adrenalinin hızla damarlarına yayıldığını hissedebiliyordu. Ya Janet öldüyse? Bu düşünce sırtından soğuk terler boşanmasına neden oldu. Karısı onu terk etmiş olabilirdi ama onu hâlâ seviyordu ve onun ölmüş olabileceği düşüncesine bile dayanamıyordu.

"Hayır, bir sevgilisi var!" Jessica bunu inlemeye benzer bir sesle söylemişti. Mark o zaman California'da saat dörtken New York'ta saatin sabahın yedisi olduğunu hatırladı. "Dün gece tanıştık," diye devam etti Jessica, "iğrenç bir adam!"

Mark duygularını belli etmemeye çalışarak, "öyle biri olmadığına eminim, hayatım," dediyse de içinden kızının bu adamdan hoşlanmadığına sevindi. Mark, Adam'dan nefret ediyordu. Hayatını mahveden ve Janet'i kendisinden çalan oydu. Böyle bir adam nasıl iyi biri olabilirdi ki? Mark onun iğrenç biri olduğunu düşünüyordu ve görünüşe bakılırsa kızı da onunla aynı fikirdeydi.

"Baba, adam tek kelimeyle berbat," dedi Jessica. "Çok havalı biriymiş gibi etrafa caka satıyor ve annemin sahibiymiş gibi ona emirler yağdırıyor. Annem onunla birkaç hafta önce tanıştığını söyledi ama ben ona inanmıyorum. Yalan söylediğinden eminim. Adam altı ay önce, hatta bir yıl önce birlikte yaptıkları şeylerden söz edip durdu; annemse neden söz ettiğini bilmiyormuş gibi davranıp onu susturmaya çalıştı. Sence New York'a taşınmamızın nedeni bu adam mı?" Jessica sonunda işin iç yüzünü anlamıştı; Janet baştan beri çocuklara yalan söylemekle büyük aptallık etmişti. Mark onun bu durumu daha ne kadar sürdüreceğini ve çocuklara bir sevgilisi olduğunu nasıl açıklayacağını merak ediyordu. Jessica'nın hıçkırıklarına bakılırsa Janet bu işi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. "Bilmiyorum, Jess. Bunu annene sormalısın." "Peki seni de bu yüzden mi terk etti?" Bunlar sabahın bu saatinde cevaplanacak sorular değildi, hele başı böylesine ağırırken. Şimdiden başı çatlayacakmış gibiydi. "Baba, sence annemin o

zamandan beri bir sevgilisi mi vardı? Bu yüzden mi büyükannem hastayken ve o öldükten sonra hep New York'taydı?"

Mark dürüstçe, "Annen büyükbaban için endişe ediyordu," dedi. "Büyükannen çok uzun süre boyunca ağır hastaydı ve annene ihtiyacı vardı." Buradan sonrasını Janet'in açıklaması gerekiyordu. Eğer çocuklara doğru dürüst bir açıklama yapmazsa Jessica ona bir daha

IN.IIV £VI

asla güvenmeyecekti. Mark bu konuda kızını suçlayamazdı. Kendisi de artık Janet'a güvenmiyordu.

Jessica burnunu çekerek inatçı bir sesle, "Ben California'ya dönmek istiyorum," dedi. Hıçkırıkları kesilmişti.

Paralel hattan konuşmaya katılan Jason, "Ben de," diye atıldı. Jason ağlamıyordu ama sesinden ne kadar sarsıldığı anlaşılıyordu. "O adamdan nefret ediyorum, baba. Tanışan sen de nefret ederdin. Adam hıyarın teki."

"New York'ta kalmak ağzını epey bozmuş anlaşılan, Jason. Bütün bunları sakın kafayla konuşmanız gereken kişi anneniz, ama böyle öfkeli bir şekilde olmaz. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama annenizin erkek arkadaşına bir şans tanimalısınız." Çocukların anneleriyle çıkan herhangi bir adama olumlu yaklaşacaklarını hiç sanmıyordu. Bir gün kendisi bir kadınla çıkacak olsa bunu da hoş karşılamayacaklarından emindi. Ne var ki kendisini henüz başka bir kadınla ilişkiye girecek durumda değildi zaten. "Annenizle ne zaman tanışmış olursa olsun belki de çok iyi bir adamdır. Eğer anneniz ona değer veriyorsa siz de bu duruma alışmak zorunda kalabilirsiniz. Beş dakikada bir insan hakkında böyle kesin yargıya varılmaz." Mark hem çocukların hem de Janet'ın iyiliği için tarafsız davranmaya çalışıyordu ama ama onlar dinlemek istemiyorlardı. Öte yandan annelerinin âşık olduğu ve uğruna babalarını terk ettiği bir adam hakkında ileri geri konuşmanın çocukları daha da üzmemekten başka bir işe yaramayacağını biliyordu. Janet Adam'la evlenmeye kalkarsa çocuklar da bu durumu kabullenmek zorunda kalacaklardı. Başka seçenekleri yoktu.

Jason mutsuz bir sesle, "Adamla yemek yedik, baba," dedi. "Sanki annem onun her dediğini yapmak zorundaymış gibi davranıyor; annem de büyülenmiş gibi hiç sesini çıkarmıyor. Adam gittikten sonra bize bağırıp çağırırdı, sonra da ağladı. Galiba ondan gerçekten de hoşlanıyor."

Mark üzüntüyle, "Olabilir," dedi.

Jessica, "Ben eve dönmek istiyorum, baba," derken sesi ağlamaklıydı. Ne var ki dönecek bir ev yoktu artık. Evleri satılmıştı. "Eski okuluma gitmek ve seninle yaşamak istiyorum."

"Ben de," dedi Jason.

"Okul demişken, sizin bu saatte okula gidiyor olmanız gerekmiyor mu?" New York'ta saat yedi buçuk olmalıydı ve Janet'ın çocuk-

KE9

UfL\ IELLL J 1 1

lara bir şeyler söylediğini duyabiliyordu. Ne dediği anlaşılmıyordu ama bağırıyor gibiydi. Mark, onun çocukların Adam hakkında söylediklerini duysa daha da çok bağıracağını düşündü ama anlaşılan

babalarıyla ne konuştuklarından haberi yoktu. Hatta belki de babalarını aradıklarını bile bilmiyordu.

Jessica alçak bir sesle, "Bizim California'ya dönmemiz konusunu annemle konuşacak mısın?" diye sordu. Sesini alçalttığına göre Janet onların telefonda kimle konuştuklarından habersizdi.

"Hayır. Oradaki yaşantınıza alışmak için kendinize bir şans tanıyın. Ayrıca böyle bir karar almak için henüz çok erken, ikinizin de sakin olmanızı ve mantıklı davranmanızı istiyorum. Şimdi okulunuza gitmeniz gerek. Bu konuyu daha sonra konuşuruz." Çok daha sonra, diye düşündü. Şakaklarındaki korkunç zonklama geçtikten sonra.

Çocuklar telefonu kapatırken hâlâ sesleri çok üzüntülüydü, Jessica iki aydan sonra ilk kez babasına onu sevdiğini söyledi. Ne var ki Mark kızının bunu söylemesinin başlıca nedeninin o sırada annesine duyduğu öfke olduğunu biliyordu. Zamanla öfkeleri yatışacak, belki de Adam'ı tanıdıkça ondan hoşlanmaya başlayacaklardı. Ne de olsa Janet'a göre harika bir adamdı. Yine de Mark yüreğinin derinliklerinde bir yerde çocuklarının Adam'dan nefret etmelerini diliyordu. Janet'in yaptıklarından sonra hiç olmazsa çocuklarının kendisinden yana olmasını istiyordu, elinde değildi.

Mark telefonu kapattıktan sonra yatakta sırt üstü uzanarak ne yapması gerektiğini düşündü ve şimdilik hiçbir şey yapmamanın en iyisi olduğuna karar verdi. Sabırlı olacak ve olayların gelişmesine bakacaktı. Tekrar uyumaya çalıştıysa da hem baş ağrısı, hem çocuklar için duyduğu endişe buna engel oldu. Sonunda saat altı olduğunda daha fazla dayanamayarak Janet'ı aradı. Janet'ın sesi de en az çocuk-larınki kadar mutsuz geliyordu.

Mark'in aramasına şaşırmıştı, "Aradığına sevindim," dedi. "Dün gece çocuklar Adamla tanıştılar ve ona çok kötü davrandılar."

"Buna şaşırmadım. Sen şaşırdın mı yoksa? Henüz a" nelerinin biriyle çıktığı fikrini kabul etmeleri için çok erken. Belki de onu uzun süredir tanıdığından şüpheleniyorlardı"

"Jessica da beni bununla suçladı. Ona bir şey söylemedin, değil mi?" Janet'ın sesinden paniğe kapıldığı anlaşılıyordu.

KIKbVI

"Hayır ama bana kalırsa senin söylemen gerekli. Aksi takdirde eninde sonunda biriniz açık verirsiniz ve her şeyi anlarlar. Zaten Adam'ın sözlerinden böyle bir şüpheyne kapılmışlar."

Janet korku dolu bir sesle, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu. Mark ona karşı dürüst olmaya karar verdi.

"Beni aradılar. Çok mutsuzdular."

"Yemeğin ortasında Jessie masadan kalkıp odasına gitti ve kapısını çarparak kapatıp kilitledi, Jason ise benimle de Adamla da tek kelime konuşmadı. Jessie benden nefret ettiğini söylüyor." Mark, onun sesinden ağlamaya başladığını anladı.

"Senden nefret etmiyor. Sadece üzgün ve öfkeli. Ayrıca senden şüphe ediyor. Şüphelerinde haklı olduğunu her ikimiz de biliyoruz."

Janet içinde yükselen suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak kızgın bir sesle, "Bu onu ilgilendirmez," dedi.

"Olabilir, ama Jessie öyle düşünmüyor. Belki sen de Adam'ı eve getirmek için biraz fazla acele ettin." Janet, Adam'ın kendisine bu konuda ne kadar çok baskı yaptığını ve ona karşı koyamadığını söyleyemezdi. Janet da onu çocuklarla tanıştırmak için çok erken olduğunu düşünüyordu ama Adam daha fazla gizlenmeyi reddetmişti. Eğer Janet bu ilişkiyi ciddiye alıyorsa artık onu çocuklarıyla tanıştırmak zorundaydı. Janet onun isteğine boyun eğmiş ve sonuç tam bir felaket olmuştu. Yemekten sonra Adamla korkunç bir kavga etmişler, o da kapıyı çarptığı gibi çıkıp gitmişti. Janet için kâbustan farksız bir geceydi.

Telaşlı ve sinirli bir sesle, "Ben şimdi ne yapacağım?" diye sordu.

"Bekle. Çocukları fazla zorlama. Onlara biraz zaman tanı." Mark, Adam'ın evlenene kadar beklemeye niyeti olmadığını, bir an önce Janet'ın evine taşınmak istediğini ve Janet'ın onu daha fazla oyalaya-mayacağını bilmiyordu elbette. Janet, Adam'ı kaybetmek istemiyordu. Çocuklarını da kaybetmek istemiyordu. Kendini zincirlere bağlanmış, dört bir yana çekiliyor gibi hissediyordu.

Şikâyetçi bir sesle, "Bu sandığın kadar kolay değil, Mark," dedi; sanki bu olayda kurban durumuna düşen kendisiymiş gibi konuşuyordu ama ikisi de bunun doğru olmadığını biliyorlardı.

Mark sert bir sesle, "Ne yaparsan yap ama bu arada çocuklara bir zarar gelmesin," diye onu uyardı. "Bu konuda sana acıمامı ya

DANIELLt STtfcL

da çocukların sana anlayışlı davranmalarını nasıl bekleyebiliyorsun anlamıyorum. Sen o adam için evliliğimizi sona erdirdin ve çocuklar da er geç bunu anlayacaklar. Onların bunu kolayca kabullenmelerini bekleyemezsin." Kendisi de olan biteni kabullenmekte zorlanıyordu, Janet'ı sevmiştir ve hâlâ da seviyordu. "Çocuklar her ikinize de öfkeli olmakta haklılar." Mark her şeye karşın tarafsız olmaya çalışıyordu. Böyle bir durumda bile arabuluculuk yapmak yine ona düşüyordu. Elinde değildi, olayları sadece kendi açısından değil karşı tarafın da açısından görmek gibi bir yeteneğı vardı ve söz konusu Janet olduğunda bu yetenek onun için bir zayıflığa dönüşüyordu.

"Pekâlâ. Belki de dediğın gibidir. Ama Adam'ın bu durumu anlayabileceğini sanmıyorum. Onun çocuğı yok ve çocuklar konusunda pek bilgili değil."

"O zaman sen de başka bir adam bulsaydın. Benim gibi birini örneğın." Janet bu sözlere karşılık vermedi ve Mark da kendini tam bir aptal gibi hissetti. İçtiğı onca şarap ve brandy mantıklı düşünmesini engelliyordu ve baş ağrısı da dayanılmaz bir hal almıştı. Akşamdan kalmalığın bütün ağırlığını vücudunda hissediyordu ve henüz yataktan bile kalkmamıştı. Bu sabah fazlasıyla yorucu başlamıştı.

Janet iyimser bir sesle, "Herhalde zamanla yatışırılar," dedi, fakat eğer yatışmazlarsa Adam'ın çocuklara karşı hoşgörölü davranmayacağını biliyordu. Adam çocukların kendisinden hoşlanmalarını istiyordu ve kendisine tavrı almalarından hiç hoşlanmamıştı; hatta bu tavırlarını değıştirmezlirse olacaklar konusunda Janet'a gözdağı vermişti.

Mark, "Tekrar konuşuruz," diyerek telefonu kapadı. Ardından iki saat boyunca baş ağrısını unutup uyumaya çalışarak yattı, sonunda saat dokuz olduğunda kalktı. Ofisine vardığında saat onu geçiyordu. Öğle molasında çocuklar bir kez daha aradı, okuldan yeni dönmüşlerdi ve hâlâ California'ya gelip babalarıyla yaşamak konusunda ısrar ediyorlardı. Mark onlara bu konuda acele etmeyeceğini söyledi. Önce sakinleşmelerini ve annelerine karşı daha adil davranmaya çalışmalarını istiyordu. Jessica ise annesinden nefret ettiğini ve Adam'la evlenecek olursa bir daha onunla konuşmayacağını söyleyip duruyordu.

"Biz oraya gelmek ve seninle yaşamak istiyoruz, baba." Jessica'nın inadından vazgeçmeye niyeti yoktu.

KIR EVİ

133

"Peki ya ben de sizin hoşlanmadığınız biriyle çıkarsam? Hoşuna gitmeyen şeylerden kaçarak bir yere varamazsın, Jessie."

"Yoksa biriyle mi çıkıyorsun baba?" Jessica'nın sesinden ne kadar şaşırdığı anlaşılıyordu. Böyle bir şeyin olabileceği ne onun, ne de Jason'ın aklının ucundan geçmişti.

"Hayır ama gelecekte bir gün böyle bir şey olabilir ve siz benim çıktığım kişiden de hoşlanmayabilirsiniz."

"Evet ama sen annemi başka bir kadın için terk etmedin. Bana kalırsa annem seni Adam için terk etti." Mark bu gerçeği bilmiyor olsaydı kızının sözlerinin kendisine ne kadar acı vereceğini düşündü. Çocuklar acı gerçekleri böyle tokat gibi insanın yüzüne vurmaktan kaçınmıyorlardı. Ama kendisi bunun yanlış olduğunu bilecek yaştaydı, öte yandan Jessica şüphelerinde haklıydı. Mark ona haklı olduğunu söylemek istemiyor ama yalan söylemek de istemiyordu. "Eğer bizi annemle yaşamaya zorlarsan evden kaçırım, baba."

"Beni tehdit etme, Jess. Haksızlık bu. Yaptığın şeyin yanlış olduğunu bilecek yaştasın. Üstelik böyle konuşarak kardeşini de olumsuz etkiliyorsun. Birlikte tatile çıktığımızda bu konuyu konuşuruz. Belki o zaman duyguların da, Adam hakkındaki fikrin de değişmiş olur."

Jessica öfkeyle, "Asla böyle bir şey olmayacak!" dedi.

Bu konuşmayı izleyen iki hafta Mark için âdeta bir savaş gibiydi. Gözyaşları, tehditler, gecenin bir yarısında çalan telefonlar bitmek bilmiyordu. Adam büyük bir aptallık yaparak çocuklara onlarla ve anneleriyle aynı evde oturmak niyetinde olduğunu söylemişti. Mark birlikte çıkacakları tatil için New York'a gidip çocukları aldığında annelerine karşı acımasız bir savaş başlatmış olduklarını gördü. Tatil boyunca bu konudan başka bir şey konuşmadılar. Janet ise Adam'la uğraşmaktan başka hiçbir şey yapamayacak durumdaydı. Adam eğer bir an önce onlarla aynı eve taşınmasına izin vermezse Janet'in çocukları kendisine tercih etmiş olacağını belirtmişti. Yeterince beklediğini, artık onunla ve çocuklarıyla birlikte bir hayat kurmak istediğini söylüyordu. Ne var ki çocuklar Adam'ı istemiyorlardı. Bunun sonucu olarak annelerini de istemiyorlardı. Tatil sona erdiğinde Mark Janet'la oturup bu konuyu konuştu ve çocukları anneleriyle New York'ta kalmaya ikna etmenin bir yolunu bulamadığını söyledi. Jessica bir çocuk avukatını arayacağını ve mahkemede babasıyla yaşamak istediğini söyleyeceğini iddia ediyordu. Üstelik hem bunu

134

DANIELLE STEEL

yapabilecek hem de mahkemede sözü ciddiye alınacak yaştaydı, Ja-son da öyle.

Mark dürüstçe, "Bana kalırsa başında çok ciddi bir sorun var," dedi. "İşler bu noktaya geldikten sonra yatışmasını beklemek mantıksızca olur. Los Angeles'a dönüp hiç olmazsa bu okul dönemi sona erene dek benimle kalmalarına ne dersin? Sonra onlarla bir kez daha oturup konuşursun. Onları zorla burada tutman durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacak. Şu anda kimseyi dinlemeye ya da geri adım

atmaya yanaşmayacaklardır." Janet baştan beri hatalı davranmıştı ve şimdi de yaptıklarının bedelini ödüyordu; her ikisi de bunun farkındaydılar. Bir yanda Adam'a, diğer yanda çocuklarına karşı duyduğu bağlılık vardı ve ikisi arasında ikiye bölünmüş durumdaydı. Daha da kötüsü her iki taraf da hiç durmaksızın birbirlerine karşı savaşıyorlardı.

Korku dolu bir sesle, "Okul tatile girince onları bana geri göndereceksin, değil mi?" diye sordu. Çocuklarını kaybetmek istemiyordu. Adam'ı da kaybetmek istemiyordu. Adam boşanma anlaşmasının üzerindeki mürekkep kurur kurumaz Janet'la evlenmek niyetindeydi; üstüne üstlük bir an önce hamile kalmasını istiyordu. Adam ondan bir, belki de iki çocuk istiyordu ve Janet çocuklarının buna nasıl bir tepki vereceklerini düşünmek bile istemiyordu. Bu konuyu daha sonra da halledebilirdi ama şu anda çocukları onu evden ayrılmakla tehdit ediyorlar ve babalarının yanına taşınmak istiyorlardı.

Mark açıkça, "Bunu şimdiden bilemem," dedi. "O zaman ne isteyeceklerine bağlı." Janet kendi hayatını kendi elleriyle darmadağın etmişti ve Mark neredeyse onun haline acıyacaktı. Öte yandan Janet kendisini terk edip gittiğinde ne kadar kötü bir duruma düştüğünü, ne kadar çok acı çektiğini de unutmuş değildi, işin en kötüsü de hâlâ Janet'ı sevmesiydi ama bunu ona söylemedi elbette. Adam onun gözlerini öyle kör etmişti ki hem evliliğini hem de çocuklarıyla arasındaki ilişkiyi riske atmaktan çekinmemiş ve Mark'a göre çok büyük bir hata yapmıştı. Mark dünyadaki hiçbir şey için çocuklarını gözden çıkaramazdı, onlar da bunu bildikleri için babalarıyla yaşamak istiyorlardı.

Janet gözlerini kurularak, "Eski okullarına dönmelerini sağlayabilir misin?" diye sordu, işlerin bu hale geleceğini bilseydi belki

KIREVt

135

de Mark'tan hiç ayrılmazdı. Şimdiyse onlarla aynı eve taşınmak için tüm şansını zorlayan Adamla mücadele etmek zorundaydı.

"Bilmiyorum," dedi Mark bu olasılığı düşünerek. "Olabilir. Eski okullarına devam etmeleri için uğraşırım."

"Peki evin çocuklarla birlikte yaşayabileceğin kadar büyük mü?" Anlaşılan Janet çocukları babalarının yanın göndermek fikrini kabullenmişti. Adam'dan ayrılmadığı sürece başka şansı olmadığını biliyordu; onunla eskisi gibi gizlice görüşmeyi denese bile Adam bunu kabul etmezdi.

"Ev tam çocuklara göre," dedi Mark. Ardından ona Kır Evi'nin içinde bulunduğu araziye anlattı, Janet onu dinlerken bir yandan da ağlıyordu. Çocuklarını çok özleyecekti ama birkaç ay Mark'la birlikte kalırlarsa belki döndüklerinde annelerine karşı daha anlayışlı davranırlardı. En azından öyle olacağını umuyordu. Mark, "Los Angeles'a döndüğümde okul konusunu araştırır seni ararım," diye ekledi. Otele döner dönmez Janet'la bu konuyu konuştuğunu bilen çocuklar onu soru yağmuruna tuttular. Ne karara vardıklarını öğrenmek istiyorlardı. "Henüz bir karar vermedik," dedi Mark, "neler yapabileceğimize bakacağız, ikinci dönem eski okulunuza devam etmenizi sağlayabilir miyim bilmiyorum. Ne olursa olsun bu arada annenize karşı iyi davranmanızı istiyorum. Bu onun için de zor bir durum. Sizi çok seviyor."

Jessica hırçın bir tavırla, "Eğer bizi sevseydi senden ayrılmazdı," dedi. Sarışın, güzel bir genç kızdı ve şimdiden kalbinde derin yaralar açılmıştı. Mark bu olanların çocuklara daha fazla zarar vermemesi için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Janet'la boşanmalarının çocuklar üzerinde hayatları boyunca etkili olabilecek olumsuz izler bırakmasını istemiyordu. Buna dayanamazdı.

Üzüntüyle, "İşler bu kadar basit değil, Jess," dedi. "İnsanlar zamanla değişir... hayata bakışları değişir..."

insan her zaman istediği şeylere sahip olamaz, bazen de sözünden dönmek zorunda kalabilir. Hayat insanı ummadığı bir yere getirebilir." Mark şu anda ne derse desin çocukların fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu. Hâlâ annelerine ve onun erkek arkadaşına karşı öfke doluydular.

Mark o gece California'ya döndü ve bunu izleyen bir hafta boyunca çocukların eski okulundaki yetkililerle görüştü. Jessica'yla Ja-son New York'a gideli üç aydan da kısa bir süre geçmişti ve orada

136

DANIELLE STEEL

devam ettikleri okul da gayet iyi bir okuldu, yani hiçbir şeyden geri kalmış değillerdi. O hafta sona ererken Los Angeles'taki okul çocukların ikinci dönem tekrar orada okuyabileceklerine karar verdi. En büyük sorun çözülmüştü. Şimdi yapması gereken tek şey kendisi isteyken çocuklara göz kulak olacak bir yardımcı işe almaktır; okul dışında katıldıkları etkinliklere ve spor çalışmalarına onları kendisi de götürebilirdi. Bu Mark için hiç de zor olmayacaktı, hafta sonu Janet'ı arayıp olanları anlattı.

"Her şey tamam, isterlerse bu Pazartesi eski okullarına başlayabilirler ama ben onlarla birlikte bir hafta daha geçirmek isteyebileceğini düşündüm. Belki bu arada aranızdaki buzları biraz olsun eritebilirsiniz. Çocukları ne zaman buraya göndereceğine sen karar ver."

"Teşekkür ederim, Mark. Böylesine anlayışlı olduğun ve bana bu kadar çok yardımcı olduğun için. Galiba ben buna layık değilim. Çocukları çok özleyeceğim." Janet yine ağlamaya başladı. Son birkaç ay sadece evlilikleri için değil çocukları için de hayatlarının en kötü dönemi olmuştu.

"Onlar da seni özleyecekler. Kızgınlıkları geçince eminim New York'a dönmek isteyeceklerdir."

"Ben bundan pek emin değilim. Adam'dan hiç hoşlanmıyorlar ve o da bu konuda çok katı fikirli. Bugüne kadar hiç babalık yapmamış biri olarak ergenlik çağındaki çocukları anlaması çok zor." Mark, Janet'ın ne kadar zor bir durumda kaldığını tahmin edebiliyordu ve onun yerinde olmadığına memnundu. Janet, Adam'la çocuklar arasında bir top gibi gidip geliyordu. Böyle durumlarla başa çıkmakta oldum olası beceriksizdi zaten. Evlilikleri boyunca her türlü stresli sorunu Mark halletmişti. Adam sorunu hariç. Adam'la ilişkiye girmeyi seçen kendisiydi ve bu arada da herkesin hayatını altüst etmişti.

Janet o Pazar günü çocuklara California'ya döneceklerini haber verdi ve onlar da bu habere ne kadar sevindiklerini gizlemeye bile gerek görmediler, annelerinden ayrılacaklarına zerre kadar üzülüyor gibiydiler. Yarım saat sonra Jessica eşyalarını toplamaya koyulmuştu bile. Onlara kalsa hemen ertesi gün yola çıkacaklardı ama Janet bir hafta daha New York'ta kalmaları için ısrar etti ve yaz tatilinde New York'a gelmeleri gerektiğini söyledi. Boşanma işlemleri tamamlanır tamamlanmaz, yani Temmuz ayında Adam'la evlenmeye

KIR EVİ

137

karar vermişlerdi. Janet bunu çocuklara söylemedi; söylediği takdirde onların bir daha geri dönmeyeceklerinden korkuyordu. Bu konuyu onlara nasıl açıklayacağını daha sonra düşünecekti.

Çocuklarıyla birlikte geçirdiği son hafta Janet için acı vericiydi, Cumartesi günü onları havaalanına götürüp California'ya giden uçağa bindirdi. Mark bir çocuk bakıcısı tutmak yerine ev sahibinin hiz-metçisiyle anlaştığını söylemişti; o isteyken çocuklara Paloma göz kulak olacaktı. Okul dışı etkinliklere

onları kendisi götürebilirdi, bunun için gerekirse ofiste geçirdiği saatleri azaltacaktı. Çocukları için bunu seve seve yapardı.

Janet havaalanında durmuş kalkan uçağın arkasından bakarken kendini yıkılmış hissediyordu. Uçağa binmeden önce birbirlerine sarılıp vedalaşmışlar, Jason uzunca bir süre annesine sarılıp öylece durmuştu. Annesiyle birlikte kalmak istemiyor ama yine de onun için üzülüyordu. Jessica ise annesinin yanağına küçük bir öpücük kondurup arkasına bakmadan yürüyüp gitmişti. Bir an önce California'ya ve babasına kavuşmak için sabırsızlanıyordu.

Çocukların bindiği uçak alana indiğinde yaşanan sahne ise New York'taki veda sahnesiyle taban tabana zıttı. Mark onları karşılamak için havaalanına gitmişti ve çocuklar uçaktan inip babalarını gördüklerinde sevinç çığlıkları atmaya başladılar. Mark onlara sarılırken gözlerinden mutluluk gözyaşları boşanıyordu. Sonunda hayatı biraz olsun iyiye gitmeye başlamıştı. Belki kendi hatasından belki de bambaşka bir nedenden dolayı Janet'ı kaybetmiş ama çocuklarına kavuşmuştu. Şu anda tek istediği de buydu.

11

Alex'in yoğun çalışma temposuna ayak uydurmak Cooper Wins-low için bambaşka bir dünyaya adım atmak gibiydi. Daha önce hiç Alex gibi bir kadın tanımamıştı. O güne dek çalışan kadınlarla, hatta birkaç avukatla çıkmıştı ama hiçbir doktorla ilişkisi olmamıştı. Hele bir asistan doktorun hayatının neye benzediğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Alex'le her randevularında pizza, hamburger ya da Çin lokantasından gönderilen hazır yemeklerle yetiniyorlar; birlikte çıktıkları her yemek, seyrettikleri her film ya da baş başa geçirmek istedikleri her akşam hastaneden gelen bir telefonla yarım kalıyordu. Alex'in elinden bir şey gelmezdi. Bu yoğun iş temposu nedeniyle asistan doktorların çoğunun özel hayatlarına ayıracak zamanları kalmıyor; çoğu da hemşirelerle, doktorlarla, tıp öğrencileriyle ya da kendileri gibi asistan doktorlarla çıkıyorlardı. Öte yandan Alex için de bir film yıldızıyla çıkmak yepyeni bir deneyimdi. Ne var ki o önceliklerinin farkındaydı ve mesleğiyle özel hayatını dengelemek için elinden geleni yapıyordu. Coop da ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Alex'le birlikte olmak fikri ona heyecan veriyordu. Çoğu zaman onun ne kadar büyük bir servetin vârisi olduğunu bile unutuyordu. Aklına geldiği zamanlarda ise heyecanı daha da artırıyordu. Alex'in serveti tıpkı güzel bir hediye gibi daha da çekici kılan gösterişli bir ambalaj gibiydi. Bir Noel hediye paketinin üstündeki kırmızı kurdele gibi. Yine de onun zengin olduğu gerçeğini fazla düşünmemeye çalışıyordu. Tek endişesi Alex'in ailesinin bu ilişkiye göstereceği tepkiydi ve şu ana dek bu konuyu açmaya cesaret edememişti.

Hem birlikte geçirdikleri saatlerin kısıtlı olmasından hem de Alex'in yaşadığı acı deneyimden dolayı aralarındaki ilişki çok yavaş

KIR EVİ

139

ilerliyordu. Alex fazlasıyla temkinliydi; bir kere ağzı yanmıştı ve aynı hataya bir daha düşmek istemiyor, Coop konusunda adımlarını dikkatli atıyordu. Beşinci randevularında Coop onu öpmüş ama daha ileri gitmemişlerdi. Coop onu zorlamayacak kadar akıllı ve sabırlıydı. Alex kendisine yalvarmadan onunla yatağa girmeyecekti, iç güdülerini Alex'i zorladığı takdirde bunun geri tepeceğini, Alex'in ondan uzaklaşacağını söylüyordu. Böyle bir şeyin olmasını hiç istemezdi. Alex yaklaşmalarını istediğini gösteren bir işaret verene kadar beklemeye hazırdı. Coop gerektiğinde olağanüstü sabırlı bir erkek olabiliyordu.

Bu arada Charlene de Coop'la uğraşmaktan vazgeçmişti, iki hafta boyunca onu sürekli aramış, Coop telefonlardan hiçbirine çıkmayınca sonunda pes etmişti. Paloma bile Coop'un Alex'le olan ilişkisini onaylıyor gibiydi. Alex gibi bir kadını beğenmemek olanaksızdı zaten. Ne var ki Paloma, Alex için

üzülüyordu. Coop her ne kadar Alex'e karşı çok nazik ve saygılı davranırsa da Paloma bu genç kadının nasıl bir adamla ilişkiye girdiğini bildiğinden şüpheliydi. Coop, Alex'le birlikte olmadığı zamanlarda bile başka kadınlarla ilgilenmiyor, akşamlarını evde senaryo okuyarak ya da arkadaşlarıyla yemeğe çıkarak geçiriyordu. Alex'le tanıştıktan sonra Schvvartz'ların evinde daha küçük bir davete daha katılmış, Alex işten izin alamadığı için bu davete gelememişti ve Coop da Schwartz'lara Alex'le çıktığından söz etmemişti, insanların bu ilişkiden haberdar olmalarının pek iyi sonuçlar vermeyeceğini tahmin edebiliyordu. Alex'i her türlü skan-daldan uzak tutmak istiyordu. Alex gibi düzenli ve saygın bir yaşam süren bir kadının magazin basınına konu olmaktan ve Coop'un bu aralar uzak durmaya çalıştığı gönül maceralarından birinin kahramanı olarak tanıtılmaktan ne kadar nefret edeceğini biliyordu. Gerçi Alex, Coop'un kadınlar konusundaki ününden habersiz değildi ve onun Hollywood'un efsanevi çapkınlarından biri olduğunu biliyordu ama geçmişteki gönül maceralarının ayrıntılarını bilmesine hiç gerek yoktu.

Birlikte yemek yedikleri yerler magazin habercilerine yakalanacakları türden yerler değildi. Hâlâ şık bir restorana bile gidememişlerdi çünkü Alex'in böyle bir akşam için hazırlanacak zamanı ve enerjisi yoktu. Hiç durmadan çalışıyordu. Coop'la sinemaya gidip bir film izleyecek zamanı bulduklarında büyük bir zafer kazanmış

I

140

DANIELLE STEEL

gibi hissetmişlerdi. Yine de izinli olduğu hafta sonları Kır Evi'ne gelmekten hoşlanıyor, malikânenin havuzunda yüzmeyi seviyordu. Bir akşam Coop için yemek bile pişirmiş ama pişirdiği yemeği yemeye fırsat bulamadan hastaneye dönmek zorunda kalmıştı. Alex bu şartlarda yaşamaya alışkındı ama Coop için bu yaşam tarzı uyum sağlaması gereken çok büyük bir değişiklikti. Böyle olacağını tahmin edememişti, etseydi de Alex'ten vazgeçmezdi çünkü onun zekâsı ve güzelliği her şeye değiyordu.

Alex havuzda karşılaştığı zamanlar Mark'la sohbet etmekten de hoşlanıyordu. Mark çoğunlukla çocukları hakkında konuşuyordu, bir akşam Alex'e Janet ve Adam'dan da söz etmişti. Çocuklarının evliliğinin sona ermesine neden olan bu adamdan hoşlanmalarını istemediğini, öte yandan onların mutsuz olmalarını da istemediğini söylemişti. Alex onun için üzülüyor, çocukları hakkında anlattıklarını dinlemekten büyük zevk alıyordu.

Jimmy ise pek ortalıklarda görünmüyordu. O da neredeyse Alex kadar çok çalışıyordu. Bazı akşamlar işten sonra çocukların bakımını üstlenen aileleri ziyaret ediyor, yine çocuklardan kurulu beyzbol takımının antrenörlüğünü yapıyordu. Alex onunla nadiren karşılaş-sa da Mark'ın anlattıklarından Jimmy'nin ne kadar iyi bir adam olduğunu anlamıştı. Mark, Maggie'ye olanları da anlatmış ve Alex derin bir üzüntü duymuştu. Ne var ki Jimmy Alex'in yanında karısından hiç söz etmiyor, duygularını kendine saklıyordu. Kadınların yanında tedirgin oluyor gibi bir hali vardı. İşin doğrusu Jimmy dul bir adam olduğunu kabullenemiyor, hâlâ kendini evli biri gibi hissediyordu. Bu arada Alex her ikisinin de kiracı olduklarını anlamış ama Coop bunu açıkça söylemeye hiç yanaşmadığı için bu konuda ona herhangi bir şey sormamıştı. Onun maddi durumunu sorgulamanın kendisine düşmeyeceği kanısındaydı.

Çıkmaya başlamalarının üzerinden üç hafta geçmişti ki Coop ona birlikte bir hafta sonu için şehir dışına gitmeyi teklif etti. Alex onunla böyle bir tatile çıkmayı isterdi ama boş bir hafta sonu ayarlayabileceğini hiç sanmıyordu. Her nasılsa bir hafta sonunu tamamen boşaltmayı başarıncaya kendisi de bu işe şaşıtı. Coop'un teklifini bir şartla kabul etti; ayrı odalarda kalacaklardı. Henüz fiziksel bir yakınlaşmaya hazır değildi. Bu ilişkiyi ağırdan almak, temkinli davranmak istiyordu ama bir yandan da Coop'un cazibesine karşı koymakta git-

gide daha çok zorlanıyordu. Ayrıca kalacağı odanın parasını kendisi ödeyecekti. Coop'un seçtiği otel Meksika'da bir tatil beldesindeydi ve Alex bu hafta sonunu iple çekiyordu. Seyahat etmeyi çok sevmesine karşın asistan olarak çalışmaya başladığından beri tatile çıkma-niştı. Coop'la birlikte güneşli ve eğlenceli bir hafta sonu geçirmek düşüncesi çok hoşuna gitmişti. Üstelik Meksika'da magazin basınına yakalanmaları gibi bir tehlike de olmayacağını düşünüyordu. Aslında bu fazlasıyla iyimser bir tahmindir ama Coop onun moralini bozmak istemedi. Alex'le birlikte şehirden uzaklaşıp baş başa bir hafta sonu geçirmek niyetindeydi ve habercilerin her yerde onları bulabileceğini söyleyerek onun gözünü korkutmak istemiyordu. Her yönüyle sade ve hoş bir tatil olmalıydı.

Cuma gecesi Coop'un yer ayırttığı otele vardıklarında Alex buranın Coop'un anlattığından çok daha güzel olduğunu gördü. Odaları yan yanaydı ve bir kapıyla birbirine bağlanıyordu. Ayrıca bu iki odaya ait geniş bir oturma odası, bir teras, bir yüzme havuzu ve sadece onlara özel küçük bir kumsal vardı, istemedikleri sürece kimse onları göremezdi. Akşamüzeri kasabanın merkezine inerek dükkanları gezdiler ve sokak kahvelerinde oturup margaritalarını yudumladılar. Tıpkı balayındaki bir çift gibiydiler ve ikinci gece Coop'un umduğu gibi Alex onu baştan çıkardı. Bunu yaptığına sarhoş bile değildi üstelik. Coop'u istiyordu. Ona âşık oluyordu. Daha önce tanıdığı hiçbir erkek ona Coop kadar nazik, düşünceli ve şefkat dolu yaklaşmamıştı. Hem eğlenceli bir arkadaş hem de kusursuz bir âşıktı. Cooper Wins-low kadın ruhundan çok iyi anlıyordu. Kadınların neleri arzuladıklarını, neler yapmaktan hoşlandıklarını, kendilerine nasıl davranılma-sını istediklerini ve nelere ihtiyaç duyduklarını çok iyi biliyordu. Alex onunla birlikte hayatının en eğlenceli alışverişini yapmış, en hoş ve ilginç sohbetlerini etmiş, hiç gülmediği kadar çok gülmüş ve şımar-tılmıştı. O güne dek Coop gibi bir erkeğe hiç rastlamamıştı.

Ayrıca sokaklarda onları durdurup Coop'tan imza isteyen ya da onunla birlikte fotoğraf çekirmek isteyen insanların çokluğu karşısında hayrete düşmüştü. Sanki bütün dünya bu adamı tanıyor gibiydi. Yine de onu en iyi kendisinin tanıdığı gibi bir his vardı içinde. Coop sadece zamanını ve anılarını değil, en derin sırlarını da onunla paylaşmaktan çekinmiyordu. Alex de onun bu içtenliğine aynı şekilde karşılık veriyor, ona karşı her konuda dürüst davranıyordu.

DANIELLE STEEL

O gece ilk kez sevişmelerinin ardından Coop, "Sence ailen ilişki, miz hakkında ne düşünecek?" diye sordu. Birlikte unutulmayacak bir gece geçirmişlerdi. Şimdiyse ay ışığının aydınlattığı özel havuzlarında oturuyorlardı, her ikisi de hâlâ çıplaktılar. Uzaktan belli belirsiz bir müzik sesi geliyordu. Alex'in hayatında yaşadığı en romantik geceydi bu.

Alex dalgın bir tavırla, "Kim bilir," dedi. "Babam hayatı boyunca kadın ya da erkek hiç kimseyi sevmemiş bir insandır, buna çocukları ve annem de dahil. Kimseye güvenmez. Ama senin gibi bir adamdan hoşlanmaması için hiçbir neden yok, Coop. Saygın, görgülü, kibar, zeki, çekici ve başarılısın. Herhangi bir insanın senden hoşlanmayacağını hayal bile edemiyorum."

"Örneğin aramızdaki yaş farkından hoşlanmayabilir," dedi Coop. Bu sadece ilk nedendi.

"Olabilir ama bazı günler sen benden bile genç görünüyorsun." Bu sözleri söyledikten sonra onun yakışıklı yüzüne bakarak gülümsedi ve öpüştiler. Coop ona maddi durumları arasında da büyük bir fark olduğunu söylememişti. Alex esaslı bir servetin sahibiydi, kendisi ise borç içindeydi. Bu gerçeği ona bir türlü itiraf edemiyordu. Kendisi bile çoğu zaman bunu bilmezden gelmeyi yeğliyordu. Hiç olmazsa Alex'in maddi

açından kendisinden bir şey beklemediğini bilmek güzeldi. Bu Coop için büyük bir avantajdı. O güne dek evlilikten kaçınmasının bir nedeni de kendi maddi durumu iniş çıkışlarla doluyken bir eşin sorumluluğunu üstlenmek istememesiydi. Parası olduğu zamanlarda bile bunu elinde tutmayı beceremiyordu. Son derece pahalı zevkleri olan bir adamdı ve birlikte olduğu kadınların çoğu da ondan aşağı kalmıyorlardı. Alex ise çok farklıydı, sade bir yaşam sürmekten hoşlanıyor ve kendi serveti ona fazlasıyla yetiyordu. Coop hayatında ilk defa evliliği düşünmeye başlamıştı. Gerçi bu belli belirsiz, öylesine aklından geçen bir düşünceydi ama evlilik fikri ona eskisi gibi ölümcül gelmiyordu. Alex gibi bir kadınla evlenip mutlu bir yaşam sürebileceğini düşünüyor ve bunları düşündüğü için de kendi kendisine şaşıyordu. Hayatı boyunca evlenmektense intihar edeceğini söyleyip durmuştu, ona göre evlilik en az intihara teşebbüs etmek gibi ölümcül bir şeydi. Ne var ki söz konusu Alex olduğunda her şey gözüne farklı görünüyordu. Meksika gecesinin büyüüne kapılmış bir halde havuzda öpüşürlerken Alex'e bu düşüncesini söyledi.

KIKfcVI

143

Alex yumuşak bir sesle, "Ben o kadar ileri gitmeye cesaret edemem," dedi; ona karşı dürüst olmaya kararlıydı. Coop'u seviyor ama onun yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordu. Mesleği tüm zamanını alıyordu ve nişanlısıyla yaşadığı deneyim tam bir felaketti, bu yüzden evliliğe hiçbir şekilde hazır değildi. Bir kez daha hayal kırıklığına uğramak istemiyor, öte yandan içten içe Coop'un asla onu incitecek bir şey yapmayacağını hissediyordu.

"Ben de," diye fısıldadı Coop. "Ama hiç olmazsa artık evlilik düşüncesi tüylerimi diken diken etmiyor. Benim gibi bir adam için bu büyük bir ilerleme sayılır." Alex onun da kendisi gibi evliliğe temkinli yaklaşmasından memnundu. Hatta Coop öyle temkinliydi ki bu yaşına dek bekâr kalmayı başarmıştı. Alex ona bunun nedenini sorduğunda doğru kadını bulamadığını söylemişti. Şimdiyse aradığı kadına nihayet rastladığını düşünmeye başlamıştı. Alex insanın bir ömür boyu birlikte olmak isteyeceği türden bir kadındı.

Hafta sonu bir rüya gibi geçip gitti, Los Angeles'a döndüklerinde her ikisi de hâlâ birlikte yaşadıkları romantik anların etkisinden kurtulamamışlardı ve birbirlerinden ayrılacakları için üzgündüler.

Coop arabasıyla onu evine bırakırken, "Benimle Kır Evi'nde kalmak ister misin?" diye sordu. Alex bu soruya karşılık vermeden önce bir süre kaşlarını çatarak düşündü.

"ister miyim? Evet. Ama kalmasam daha iyi olur." Hâlâ aceleci davranmaktan çekiniyordu. Coop'un varlığına alışmaktan ve bu güzel ilişkiyi bozacak yanlış bir adım atmaktan korkuyordu. "Yine de bu gece seni çok özleyeceğim."

"Ben de," dedi Coop, bunu içtenlikle söylemişti. Bir hafta sonunda bambaşka bir adama dönüşüvermişti âdeta. Alex'in oturduğu binanın önüne geldiklerinde bavulunu dairesine kadar taşımakta ısrar etti. O güne dek Alex'in dairesini hiç görmemişti ve gördüğünde de gözlerine inanamadı. Yerler gelişigüzel atılmış hastane gömlekleri ve üst üste dizili tıp kitaplarıyla kaplıydı. Banyoda sabun, tuvalet kâğıdı ve havlu dışında hiçbir şey yoktu. Odalarda ise ne doğru düzgün bir mobilya, ne perde ne de halı vardı. "Tanrı aşkına Alex, burası bir asker kıışlasını andırıyor." Alex evini dekore etmekle uğraşacak zamanı bulamamıştı ve bu durumu fazla umursamıyordu. Bu evi sadece uyuyacak bir yer olarak kullanıyordu. "Burayı bir gören olsa kim bilir seni ne çok ayıplar," dedi Coop gülerek. Böylesine zarif ve güzel

144

DANİbLLfc MfctL

bir genç kadının hayatının uzun yıllarını doktor olmaya adanmasını ve böyle bir evde yaşamasını akli almıyordu. Coop ıssız yol kenarlarındaki benzin istasyonlarının bile bu evden daha şık ve rahat olduğunu düşündü. "Bana kalırsa bu evi olduğu gibi ateşe verip benim yanıma taşınmalısın," Coop onun böyle bir teklife yanaşmayacağını biliyordu. Alex bir ilişkinin başında erkek arkadaşının evine taşınacak bir kadın değildi, ayrıca bağımsızlığına çok düşkündü. Coop darmadağın, rahatsız yataktan ve bu iç karartıcı daireden hiç hoşlanmamasına karşın geceyi onunla geçirdi ve sabah altıda onunla birlikte kalkıp evden çıktı. Alex işe gitti, Coop ise Kır Evi'ne dönerek bütün günü onu özleyerek geçirdi. Daha önce hiçbir kadına karşı böyle duygular beslememişti.

Coop'tan saatler sonra Kır Evi'ne gelen Paloma onun yüzündeki hülyalı ifadeyi görünce çok şaşırdı. Coop şu genç doktora gerçekten de âşık olmuş gibiydi. Hatta ona karşı içinde ufak bir yakınlık bile hissetti, belki de bu adamın bile bir kalbi vardı.

Coop'un o öğleden sonra bir dizi randevusu vardı, bunların ardından da GQ dergisinin kapak çekimlerine gitti. Eve döndüğünde saat altı olmuştu ve Alex'in hâlâ işte olduğunu biliyordu. Alex ertesi sabaha kadar hastanede kalmak zorundaydı, Meksika tatilinin karşılığıydı bu. Kendisi yerine nöbette kalan doktorlara borcunu ödemek için günlerce aralıksız çalışacaktı.

Coop tam kütüphanedeki rahat bir koltuğa oturmuş, güzel bir müzik eşliğinde şampanyasını içmeye hazırlanıyordu ki kapının önünden gelen korkunç bir gürültüyle irkildi. Birileri makineli bir tüfekle ateş ediyor ya da evin bir bölümü patlamalarla yıkılıyor gibiydi; hemen yerinden kalkarak pencereye gitti. İlk bakışta hiçbir şey göremedi, sonra genç bir oğlan çocuğu gördüğünü sandı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Küçük serseri binmekte olduğu kaykayla evin önündeki merdivenlerde türlü hareketler yapıyor, güzelim mermer basamaklardan aşağı kayıp hızla girişteki mermer kaplı alana iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıp aynı şeyi bir daha yapıyordu. Coop kütüphaneden fırladığı gibi ön kapıyı açtı ve öfke dolu gözlerle oğlan çocuğuna baktı. Bu mermer basamaklar 1918'den beri en ufak bir zarar görmeksizin olanca güzellikleriyle malikâneyi süslüyorlardı ve bu sokak serserisinin onları mahvetmesine izin vermeyecekti.

"Sen burada ne yaptığını sanıyorsun? Üç saniye içinde toz ol-

IUKhVI

14i)

jnazsan polis çağıracağım. Hem arazime girmeyi nasıl basardın?" Kapının üzerinden tırmanıp girmiş olsaydı alarının çalışması gerekliydi. Coop bu serserinin evin önüne kadar nasıl gelebildiğini anla-yamıyordu. Oğlan çocuğuysa korkudan donakalmış bir halde ona bakıyordu.

Sonra kaykayını göğsüne bastırarak titrek bir sesle, "Babam burada oturuyor," demeyi başardı. Mermerlere zarar verebileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Tek düşündüğü bu basamakların kaykay numaralarını geliştirmek için harika bir yer olduğuydu. Bu adam kapıyı açıp ona bağrana ve polise vermekle tehdit edene dek gayet iyi vakit geçiriyordu.

"Babam burada oturuyor da ne demek? Burada ben oturuyorum ve Tanrıya şükür senin baban değilim!" Coop öfkeden köpürüyor-du. "Kimsin sen?"

"Adım Jason Friedman." Çocuğun kaykayı, korkudan titreyen ellerinden kayıp yere düşünce çıkan gürültüden her ikisi de ürktü-ler. "Babam konuk dairesinde oturuyor." Jason daha dün gece ab-lasıyla birlikte New York'tan gelmiş ve babasının bu yeni evine bayılmıştı. O gün okuldan döner dönmez araziye keşfe çıkmıştı. Dün gece Jimmy ile tanışmışlar ve onun evinde yemek yemişlerdi. Jason, Coop'un kim olduğunu bilmiyordu; sadece babasından onun ev sahibi olduğunu öğrenmişti. Coop da hafta sonunda

Meksika'da olduğu için onların geldiğinden habersizdi. Jason mermer basamaklarda yaptıkları yetmezmiş gibi bir de, "Artık ablamla ben de burada oturacağız. New York'tan dün geldik," dedi. Aslında tek istediği tutuklanmaktan kurtulmaktı ve o anda Coop'un sorduğu her türlü soruyu cevaplamaya hazırды.

"Ne demek 'burada oturacağız'? Ne kadar kalacaksınız?" Coop kendi topraklarında bu küçük canavarın varlığına daha ne kadar katlanmak zorunda olduğunu bilmek istiyordu. Liz, Mark'ın çocukları olduğunu söylemişti ama dediğine göre yılda birkaç kez babalarını ziyarete gelecekler ve sadece bir iki gün kalacaklardı.

"Annemizi New York'ta bıraktık ve babamızla oturmaya geldik. Annemin sevgilisinden nefret ediyoruz." Normal şartlarda Jason bu gibi özel bilgileri ulu orta açıklamazdı ama Coop'tan fena halde korkmuştu.

"Onun mermer basamaklarında da kaykayınla tepindiysen emi-

KE10

140

DAN 1ELLE 31 EEL

nim o da senden nefret ediyordur. Bunu bir daha yapacak olursan seni kendi ellerimle kırbaçlarım."

Jason hırçın bir tavırla, "Babam bunu yapmanıza izin vermez," dedi. Bu adamın deli olduğuna karar vermişti. Onun bir film yıldızı olduğunu biliyordu ama önce kendisini polise şikâyet edeceğini söylemiş, sonra da kırbaçlamakla tehdit etmişti. "O zaman asıl sizi tu-tuklarlar," dedi ve çekingen bir sesle ekledi, "Yine de yaptığım için üzgünüm. Merdivenlerinize zarar vermedim."

"Evet ama verebilirdin. Gerçekten de buraya mı taşındınız?" Coop bunun doğru olabileceğini düşünmek bile istemiyor ve çocuğun yalan söylemişolmasını ümit ediyordu. Ne var ki çocuk söylediklerinde dürüst gibiydi. "Babanız bana buraya taşınacağınızdan söz etmemişti."

"Son anda karar verdiler, annemin sevgilisi yüzünden yani. Daha dün geldik ve bugün eski okulumuza yeniden başladık. Ablam lisede okuyor."

"Bu bana pek inandırıcı gelmedi." Coop'un yüzündeki ifadeden bu durumdan ne kadar rahatsız olduğu anlaşıyordu. Ortada bir yanlışlık olmalıydı. Konuk dairesine iki çocuk birden yerleşmiş olamazdı. Onları evden çıkartmak zorunda kalacaktı. Hem de en kısa zamanda. Aksi takdirde bu çocuklar konuk dairesini yakıp kül edecekler, değerli antikalarını kırıp dökeceklerdi. Hemen avukatını arayıp bu konuyu görüşmeye karar verdi. Tehdit dolu bir sesle, "Babanla konuşacağım," dedi ve ekledi, "O elindekini de bana vereceksin." Coop kaykayı almak için bir hamle yaptıysa da Jason hızla geriledi. Bu kaykayı bir yarışmada kazanmış, ta New York'tan buraya kadar yanında getirmişti ve kimseye vermeye niyeti yoktu. "Üzgün olduğumu söyledim ya," dedi Jason. "Bunun dışında da bir sürü şey söyledin, çoğu da annenin sevgilisiyle ilgiliydi." En üst basamakta dikilen Coop bu haliyle tam bir asilzadeyi andırıyordu. Oldukça uzun boylu bir adamdı ve o sırada en alt basamakta duran Jason'ın gözüne bir dev gibi görünüyordu.

"Ama adam tam bir pislik. Ondan nefret ediyoruz," diye atıldı Jason.

"Pek yazık. Yine de bu, evimde yaşayacağınız anlamına gelmez. Burada uzun süre kalamazsınız." Coop ona gözdağı veren bir ifadeyle baktı. "Babana söyle, yarın onunla bu konuyu görüşeceğim." Bu

KİK EVİ

sözlerin ardından eve girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Jason ise kaykayına bindiği gibi var gücüyle konuk dairesine doğru yola koyuldu. Eve varır varmaz da başından geçen bu korkunç karşılaşmayı dilinin döndüğünce babasına anlattı.

"Merdivenlerde kaykayına binmemeliydin, Jase. Orası eski bir ev, mermer basamaklara zarar verebilirdin."

"Ondan özür diledim ama bana demediğini bırakmadı."

"Aslında iyi bir adamdır. Sadece etrafında çocukların olmasına alışkın değil. Onu rahatsız etmemeliyiz."

"Bizi buradan kovabilir mi?"

"Sanmıyorum. Eğer sen kötü bir şey yapıp adamın eline bizi kovması için geçerli bir neden vermezsen, tabii. Sakın böyle bir şey yapma, olur mu?" Çocuklar konuk dairesine ve bahçeye bayılmışlardı. Mark da onlarla birlikte olduğu için çok mutluydu. Eski okullarına dönmek çocukları çok sevindirmişti. Jessica eve gelir gelmez telefonun başına geçip eski arkadaşlarıyla çene çalmaya başlamış, Mark da mutfığa girip yemek pişirmeye koyulmuştu. O akşamüstü Palo-ma çocuklarla tanışmış ve onları çok sevmişti. Ne var ki Coop'un küçük misafirlerden pek hoşlanmadığı açıkça ortadaydı. Ayrıca Pa-loma'nın boş zamanlarında Mark'm çamaşır ve ufak tefek temizlik gibi işlerini hallettiğini de bilmiyordu.

Coop kapıyı çarpıp eve girer girmez kendine sert bir içki hazırladı ve Alex'in çağrı cihazına mesaj bıraktı. Beş dakika sonra Alex aradı. Coop'un sesinden korkunç bir şeyler olduğu anlaşılıyordu.

Coop son derece acıklı bir sesle, "Evimi yaratıklar istila etti," dedi. Alex daha önce hiç onun böyle bir sesle konuştuğunu duymamıştı.

"Bir şeyin yok ya?" Alex endişelenmeye başlamıştı.

"Daha ne olsun. Mark'ın çocukları konuk dairesine taşınmışlar. Henüz sadece biriyle tanıştım ve o da tam bir sokak serserisi. Hemen evi boşaltmaları için gerekli işlemleri başlatacağım. Tabii bu arada bir sinir krizi geçirmezsem. Çocuk mermer basamakların üstünde kaykayıyla hoplayıp zıplıyordu." Alex bu sözler üzerine rahat bir nefes alarak gülmeye başladı. Coop'un ses tonundan evin başına yıkıldığını sanmıştı.

"Bunu yapabileceğini pek sanmıyorum," dedi Alex. "Çocuklu insanları koruyan sürüyle yasa var." Coop'un bu kadar öfkelenmesi

DANIELLE STEEL

ona gülünç geliyordu. Demek ki çocuklardan gerçekten de söylediği kadar nefret ediyordu.

"Asıl beni koruyan yasalar olması gerek. Çocuklardan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bu, çocuk yapmayacağımız anlamına mı geliyor?" Alex bunu şaka olsun diye söylemişti ama Coop o anda bu durumun ileride ilişkileri için önemli bir sorun olabileceğini fark etti. Daha önce hiç aklına gelmemişti ama Alex genç bir kadındı ve çocuk sahibi olmak isteyebilirdi. Oysa Coop şu anda bunun

düşüncesine bile katlanamı-yordu.

Uzlaşmacı bir tavırla, "Bu konuyu tartışabiliriz," dedi. "Hiç olmazsa senin çocukların daha uygar yaratıklar olur. Mark'ın çocuk-lanysa uygarlıktan hiç nasiplerini almamışlar; en azından oğlu için durum bu. Ablasının lisede okuduğunu söyledi. O da büyük olasılıkla esrarlı sigaralar içen ve okulda uyuşturucu satan bir kızdır."

"Sandığın kadar kötü olmayabilir, Coop. Daha ne kadar orada kalacaklarmış?"

"Galiba sonsuza dek. Yarına kadar bile kalmalarına katlanamam. Sabah ilk iş Mark'ı arayıp bu konuyu görüşeceğim."

"Lütfen onunla konuşurken sakın olmaya çalış." Alex onun bu konuda sakın olabileceğini hiç sanmıyordu.

"Bu gidişle alkolik olacağım. Anlaşılan yirmi beş yaşın altındaki insanlara karşı alerjim var. Umarım Mark burada çocuklarıyla birlikte yaşamayı düşünmüyordur. Ya onları evden çıkartamazsam?" "O zaman bu durumu değerlendirir ve çocuklara uslu olmayı öğ-

retiriz.

"Ne kadar da iyimsersin, hayatım. Bazı insanlara hiçbir şey öğretemezsin. Çocuğa bir daha evimin önünde kaykayına binerse onu kırbaçlayacağımı söyledim ve bana ne dese beğenirsin? Beni hapse attıracakmış." Alex, Coop'la çocuğun ilk karşılaşmalarının hiç de hoş geçmediğini tahmin edebiliyordu. Yine de çocuğu kırbacla tehdit etmesi son derece yanlış bir tutumdur.

"Mark'a çocukları senden uzak tutmasını söylersin olur biter. İyi bir adam. Eminim bu isteğini anlayışla karşılayacaktır."

Ertesi gün Coop aradığında Mark, Jason'ın yaptıkları için içtenlikle özür diledi. Coop'a çocukların durumunu anlattı ve ikinci okul dönemi sona erdiğinde New York'a, Janet'in yanına döneceklerin-

KIR EVİ

149

den emin olduğunu söyledi. En fazla üç ay daha Mark'ın yanında kalacaklardı.

Coop için bu haber, ölüm fermanı gibiydi. Aslında Mark'ı ararken çocukların hemen ertesi gün konuk dairesinden ayrılacaklarını duymayı umuyordu. Ne var ki umutları boşa çıkmıştı. Mark çocukların bir daha onu rahatsız etmeyeceklerine söz vermiş ve Coop da onlarla burun buruna yaşamaya razı olmuştu çünkü başka şansı yoktu. Mark'ı aramadan önce avukatıyla görüşmüş ve Alex'in haklı olduğunu anlamıştı; Jason ve Jessica'dan kurtulması olanaksızdı. Jason'ın babasının zoruyla yazdığı özür mektubu bile Coop'un öfkesini yatıştırmaya yetmemişti. Kendini oyuna getirilmiş gibi hissediyordu. Güzelim arazisi bir lise bahçesine, anaokuluna, izci kampına ya da kaykay parkına dönecekti. Oysa Coop evinin yüz kilometre yakınında bile bir çocuğun varlığına katlanamazdı. Artık tek umudu annelerinin gönül macerasının kısa sürmesi ve çocuklarını tekrar yanına almasıydı.

12

Coop'la yaşadıkları tatsız olaydan sonra Mark, Jason'a malikânedan uzak durmasını ve kaykayına da sadece araba yolunda binmesini tembihlemişti. Jason birkaç kez arabasıyla yoldan geçen Coop'u

gördüyse de ilk karşılaşmalarını izleyen iki hafta boyunca bir daha aralarında herhangi bir sürtüşme yaşanmadı. Çocuklar Los Angeles'a ve eski arkadaşlarına kavuştukları için mutluydular, okullarını seviyorlardı ve ev sahiplerinin aksi bir ihtiyar olduğunu düşünseler de babalarının yeni evine bayılmışlardı. Coop ise çocukların varlığından hâlâ son derece rahatsız olmasına karşın hem avukatları hem de evi Mark'a kiralayan emlakçı bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemişlerdi. Çocuk sahibi insanlara karşı ayrımcılığı önleyen kesin yasalar vardı. Üstelik Mark evi tutmadan önce çocuklarının kendisini ziyarete geleceklerini söylemişti. Bu seferki ziyaret biraz fazla uzun süreli de olsa çocuklarıyla birlikte konuk dairesinde yaşamaya hakkı vardı. Coop'un bu duruma alışmaktan ve rahatsız olduğu konularda Mark'a şikâyet etmekten başka seçeneği kalmamıştı. Üstelik Jason'ın ilk günkü kaykay macerasından bu yana çocuklar şikâyet konusu olabilecek hiçbir şey yapmamışlardı.

Ne var ki Alex'in Kır Evi'nde geçirdiği ilk hafta sonu öğlene doğru havuzdan gelen gürültülerle yataktan fırladılar. Aşağıda bir miting düzenleniyor gibiydi; sanki beş yüz kişi hep bir ağızdan bağırıp çağırıyor, bir yandan da bangır bangır rap müzik çalıyordu. Alex yattığı yerden çılmakta olan şarkının sözlerini dinlemeye koyuldu ve elinde olmadan gülümsedi. Argo sözlerle dolu şarkıda gençlerin yetişkinler hakkındaki fikirleri oldukça kaba bir dille sıralanıyordu. Sanki birileri Coop'a bir mesaj vermek istiyordu.

KIR EVİ

151

Coop başını yastıktan kaldırdığında yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı, "Ulu Tanrım, bu da nesi?" dedi.

Alex ise gerinip esneyerek, "Anlaşılan birileri aşağıda parti veriyor," dedi ve ona sokuldu. Burada olabilmek için dört kişiyle nöbet değişimi yapmıştı ve ilişkilerinin gelişmesinden gayet memnundu. Coop da onun yoğun iş temposuna ayak uydurmaya başlamıştı ve o güne dek hiçbir kadınla bu kadar mutlu olmadığını düşünüyordu. Aralarındaki yaş farkına karşın Alex onun yanında çok rahatı. Bu konuyu uzun uzun düşünmüş ve Coop'un yaşının kendisi için bir sorun olmadığını karar vermişti. Coop, Alex'in yaşıtı olan pek çok erkekten daha genç görünüyordu ve hepsinden daha ilgi çekiciydi.

"Yine uzaylı yaratıklar gelmiş olmalı. Bana kalırsa az önce arazime bir UFO daha indi," dedi Coop. Geçen üç hafta içinde evin yakınlığında gençler görmüştü ama o sabaha dek Mark bu gençlerin Coop'u rahatsız etmemesi için elinden geleni yapmış, bunda da hayli başarılı olmuştu. Coop hâlâ Paloma'nın Mark'ın çocuklarına bakıcılık yaptığından habersizdi. "Bu insanlar sağır mı? Şu çaldıkları müzik Chicago'dan bile duyuluyordur," diye söylenerek yataktan çıktı ve pencerenin önüne gitti. "Aman Tanrım, Alex, aşağıda binlercesi var." Alex de onun yanına giderek pencereden baktığında havuzda eğlenmekte olan yirmi otuz kadar genç gördü; gülüp bağırıyorlar, birbirlerine bir şeyler atarak şakalaşıyorlardı.

"Parti veriyorlar," dedi Alex, "herhalde bugün birinin doğum günü." Sağlıklı, neşeli gençlerin bir arada eğlendiklerini görmek Alex'i mutlu ediyordu. İş yerinde gördüğü onca acıdan ve trajediden sonra bu onun için şükredilecek bir manzaraydı. Öte yandan Coop dehşete kapılmış görünüyordu.

"Uzaylıların doğum günü olmaz, Alex. En olmayacak zamanda üremeye başlarlar ve dünyamıza gelip önlerine geleni yakıp yıkarlar. Bence gezegenimizi yok etmek için buradalar."

Alex gülümseyerek, "istersen aşağıya inip müziğin sesini kısımlarını söyleyebilirim," dedi. Bu durumun Coop'u ne kadar rahatsız ettiğini açıkça ortadaydı. Coop huzurlu, düzenli bir yaşamdan hoşlanıyor ve çevresindeki her şeyin güzel ve zarif olmasını istiyordu. Gençlerin dinlediği müzik ise Coop'un zevkleriyle taban tabana zıttı. Alex onun için üzüldüğünü hissetti.

Coop yüzünde minnettar bir bakışla, "Bu çok iyi olur," dedi ve

DANIELLE STIKL

Alex hemen üzerine bir şortla tişört geçirip ayaklarına sandaletlerini giydi. Harika bir bahar günüydü, geri döner dönmez Coop için kahvaltı hazırlayacağını söyleyerek odadan çıktı. Coop ise ona teşekkür ederek duş yapmak ve tıraş olmak üzere banyoya girdi. Sabah yataktan kalktığında bile yakışıklı ve bakımlı görünüyordu. Alex ise sabahları uyandığında kendini gece boyunca bir atlı arabanın arkasından sürüklenmiş gibi berbat hissedirdi. Saçları darmadağınktı ve onca saatlik çalışmanın bitkinliğini yaşıyordu. Yine de gençliği sayesinde güzelliğini yitirmiyordu ve Coop'un mesajını Mark'a iletme için havuza inerken küçük bir kız çocuğunu andırıyordu.

Mark havuzdaydı, Jessica da bikinili ve mayolu bir grup kız arkadaşıyla birlikte gülüp neşeli çığlıklar atıyordu. Oğlanlarsa havuzun öbür tarafında kızları görmezden gelerek havalı görünmeye çalışıyorlardı.

Mark, Alex'i gördüğüne sevinmişti, "Merhaba, nasılsın?" dedi, "Ne zamandır seni buralarda görmemiştim." Mark, Coop'un Alex' ten ayrıldığını düşünmeye başlamıştı ama Kır Ev'i'ne ondan başka kadın geldiğini de görmemişti. Birkaç haftadır Coop'un genç sevgili trafiği durmuş gibiydi.

"Çalışıyordum. Siz neler yapıyorsunuz? Birinin doğum günü mü?"

"Jessie eski arkadaşlarıyla bir araya gelip California'ya dönüşünü kutlamak istedi." Jessica babasıyla birlikte yaşamaktan son derece memnundu ve New York'tan geldiğinden beri annesiyle konuşmuyordu. Mark bu duruma ne kadar üzülse de henüz onu annesiyle konuşmaya ikna edememişti. Janet'a kızına zaman tanınmasını söyleyip duruyordu ama Jessica'nın annesini affetmeye niyeti yok gibiydi. Jason ise annesiyle konuşuyor ama babasıyla yaşamaktan ne kadar memnun olduğunu her fırsatta söylemekten de geri durmuyordu.

Alex özür dileyen bir tavırla, "Çok eğlendikleri her hallerinden belli," dedi, "Keyfinizi kaçırmak istemem ama Coop gürültüden biraz rahatsız oluyor. Acaba müziğin sesini biraz kısabilirler mi?" Mark bu partinin Coop'u nasıl etkileyeceğini akıl edemediği için kendi kendine kızarak yüzünü buruşturdu. Çocuklarla birlikte olmaya öyle alışkındı ki ne kadar çok gürültü yaptıklarının farkına bile varmamıştı. Aslında böyle bir parti vereceklerini Coop'a önceden

RİKfcV]

haber vermesi gerekirdi ama ona çocuklarla ilgili herhangi bir şey söylemeye çekiniyordu.

"Üzgünüm. Birileri benden habersiz müziğin sesini açmış olma-lı. Gençler nasıldır bilirsin." Alex gençliğin ne olduğunu iyi biliyordu ve iyi huylu, temiz, sağlıklı gençler görmek onu mutlu ediyordu. Jessica'nın arkadaşlarından hiçbiri vücudu dövmelemlerle kaplı ya da dazlak kafalı tiplerden değildi. Sadece günün modasına uygun küpeler ve burunlarına hızmalar takmışlardı. Kısacası endişe verici bir durum yoktu ortada. Ayrıca Coop'un bu gençlere ilişkin önyargılarının aksine hiçbiri uyuşturucu bağımlısına ya da sokak serserisine benzemiyordu. Alex'e göre hepsi de sıradan "uzaylılardı".

Mark havuzdan çıkıp müziğin sesini kısma gittiğinde Alex bir süre havuz başında durup gülümseyerek gençleri seyretti. Jessica oldukça güzel bir genç kızdı ve arkadaşlarının arasında neşeyle kıkırdarken havuzun diğer yanındaki genç oğlanların hayranlık dolu bakışlarının farkında değildi. Alex o sırada havuza gelmekte olan Jason'la Jimmy'yi gördü. Heyecanla bir şeyler konuşuyorlardı, Jason'ın bir elinde beyzbol eldiveni, diğer elinde de bir beyzbol topu vardı; Jimmy ise muzipçe gülümsüyordu. Jimmy,

Jason'a topu tam olması gerektiği gibi döndürerek atmaya öğretmişti. Jason o güne dek bir türlü beceremediği bu atışı nihayet Jimmy sayesinde başarmıştı.

Alex, yanına geldiklerinde onlara gülümseyerek, "Merhaba," dedi. Jimmy bir an ne yapacağını bilemiyormuş gibi öylece durdu, sonra onu Jason'la tanıştırdı. Jimmy'nin gözlerinde hep o mesafeli bakış vardı, sanki insanlara bakmak bile ona acı veriyordu. Alex onun yaşadığı üzücü olayın bedelini ne kadar ağır ödediğini görebiliyordu. Çok ağır bir hastalıktan kalkmış bir insanı andırıyordu ve gözlerinde bebeklerini yitirmiş anne babaların gözlerinden tanıdığı o şok ifadesi vardı. Yine de Jason'la konuşurken yetişkinlerin yanında olduğundan çok daha rahat görünüyordu. "Nasılsın?" diye sordu Alex, "Görüşmeyeli esaslı bir yangın çıktı mı?" Jimmy'yi son gördüğünde Mark barbekü yapmaya çalışırken az kalsın bir orman yangınına neden oluyordu ve Alex de acil bir durum nedeniyle apar topar hastaneye dönmüştü. "Ne akşamdı ama." Her ikisi de o akşamki telaşı hatırlayarak gülümsediler. Alex hâlâ çalılar yanarken Coop'un hiçbir şey olmamış gibi neşeyle itfaiyecilere imza dağıtışını unutamıyor, o görüntü aklına geldikçe gülüyordu.

DANIELLE STEEL

Jimmy utangaç bir tavırla gülümseyerek, "O yangın sayesinde harika bir akşam yemeği yedim," dedi. "Sanırım sen hastaneye dönünce senin payına düşen yemeği biz yedik. Gitmek zorunda kalman çok kötü oldu ama sen gitmeseydin biz o akşam aç yatacaktık galiba." Jimmy, Coop'la geçirdikleri akşamı düşünerek sırtıttı. "Unutulmayacak bir akşamdı. Üniversite yıllarımdan beri o kadar çok içmemiştim. Ertesi sabah işe ancak saat on birde gidebildim. Coop tam bir şarap uzmanı ve son derece de cömert servis yapıyor."

Alex de gülümseyerek, "Anlaşılan epey güzel bir akşam kaçırmışım," dedi ve Jason'a dönüp beyzbol takımındaki görevini sordu. Jason iç sahada savunma oyuncusu olduğunu söyledi.

Jimmy onu överek, "Harika atışlar yapıyor," dedi, "vuruşları da bir numara. Bu sabah üç top kaybettik, üçü de çitlerin öbür yanına uçtu. Kesinlikle sayı olacak atışlardı, parkın dışına kadar gittiler."

"Buna saygı duyarım işte," dedi Alex, "Ben bu konuda çok beceriksizimdir."

Jimmy hiç düşünmeden, "Karım da öyleydi," diye atıldı ve ne dediğinin farkına varınca aniden sustu. Alex onun ne kadar acı çektiğini görebiliyordu. Jimmy, Maggie'den söz etmek istemiyordu ve aceleyle konuyu değiştirmeye çalışarak, "Kadınların çoğu beyzbol konusunda pek başarılı değillerdir," dedi. "Ama başka alanlarda biz erkeklerden çok daha başarılılar tabii."

Alex içtenlikle, "Ben o alanlarda da pek başarılı olduğumu söyleyemem," dedi, Jimmy'nin ne kadar rahatsız olduğunu hissetmiş, konuyu kendi tarafına çekerek ona yardımcı olmak istemişti. "Örneğin açlıktan ölmek üzere bile olsam yemek pişiremem. Öte yandan fıstık ezmeli sandviç yapmakta ve pizza ısmarlamakta üstüme yoktur."

"Bu kadarı yeter de artar bile," dedi Jimmy. "Ben de yemek pişirmek konusunda karımdan çok daha iyiyimdir." Kahretsin. Yine Maggie'den söz etmişti işte. Alex onun bu sözlerin ardından kabuğuna çekildiğini hissetti ve Jason'a dönerek onunla çene çalmaya başladı, bu arada Jimmy dalgın bir sessizliğe gömülmüştü. Derken Jason da ablasının yanına gitti.

Alex, Jimmy'yi biraz olsun neşelendirmek umuduyla, "Çok hoş çocuklar," dedi. Jimmy'nin ne kadar zor günler geçirdiğini biliyor, ona üzgün olduğunu söylemek istiyor ama yarasına parmak basmaktan çekiniyordu.

Jimmy de daldığı karamsar düşüncelerden sıyrılmaya çalışarak, "Mark onlara kavuştuğu için sevinçten çığına döndü," diye açıkladı "Çocuklarını çok özlüyordu." Kendisi ise keder içinde boğulmak üzereydi. Söylediği, yaptığı her şey ona Maggie'yi hatırlatıyordu. "Ev sahibimiz bu konuda ne düşünüyor peki?"

Alex ciddi bir tavırla, "Yoğun terapi görüyor ve ilaç tedavisine başladı," dedi, bu sözler üzerine Jimmy bir kahkaha koyuverdi. Alex onun harika bir gülüşü olduğunu fark ederek şaşırdı, bir an olsun yüzündeki acı dolu ifade silinmişti.

"O kadar kötü demek?"

"Daha da kötü. Geçen hafta neredeyse tüm hayatı fonksiyonları duruyordu. Hâlâ yaşama umudu var ama ona kalp masajı yapmak zorunda kaldım. Şu anda solunum cihazına bağlı durumda. Her neyse, artık yanına dönsen iyi olacak. Müziği biraz yavaşlatmalarını söylemek için gelmiştim."

Jimmy, "Bu seferki ne olacak?" diye sordu.

Alex, "Şimdiye kadar oldukça ilginç şarkı sözleri olan rap parçaları çalıyordu," diyerek sırıttı.

"Hayır, ben kahvaltıda söz ediyordum. Fıstık ezme sandviç mi pizza mı?"

"Hmmm... işte bu ilginç bir soru. Bunu düşünmemiştim. Kişisel tercihim pizzadan yana, yarısı yenmiş ya da dünden kalmış bile olabilir. Ne de olsa yaşamamı pizzaya borçluyum. Tatlı olarak da bayat çörek. Ne var ki Coop'un çok daha yavan bir damak zevki var, sanırım yumurta ve jambonu tercih edecektir."

Jimmy ciddi bir tavırla, "Peki bunu başarabilecek misin?" diye sordu. Alex'ten hoşlanmıştı, bu kadının etrafına bir sıcaklık ve iyi niyet dalgası yaydığını hissediyordu. Onun ne iş yaptığını tam olarak bilmiyordu ama bebeklerle ilgili bir iş olduğunu hatırlıyordu. Mesleğinde başarılı olduğundan hiç şüphesi yoktu. Zeki bir kadındı ve aynı zamanda yüreği şefkat dolu bir insana benziyordu. Jimmy hâlâ onun Cooper Winslow gibi bir adamla ne işi olduğunu anlayamamıştı, ikisini birbirlerine hiç yakıştıramıyordu ama insanların gönül ilişkilerinde yaptıkları seçimleri sorgulamanın mantıksız olduğunu da biliyordu. Genellikle en umulmadık insanlar birbirlerine tutu-luveriyordu. Coop, Alex'in babası olacak yaşta, hatta daha da yaşlıydı. Alex de gösteriş ve şöhret düşkünü bir kadına hiç benzemiyor-

UA1N1EJLLC 3LCCL.

du. Jimmy, Coop'un sandığından çok daha kişilikli bir adam olabileceğini düşündü. Ya da Alex sandığı kadar kişilikli bir kadın değildi. Birlikte son derece ilginç bir akşam geçirmiş olmalarına karşın Jimmy'nin Coop'a ilişkin düşünceleri fazla değişmemişti. Son derece çekici ve yakışıklı bir adam olduğu su götürmezdi ama bunun dışında pek bir özelliği ya da derinliği yok gibiydi.

Alex şakalaşmayı sürdürerek, "İtfaiyeyi arayıp kahvaltı isteyebilir miyim acaba?" diye sordu. Jimmy gerçekten de çok hoş bir adamdı ve Alex onun için üzülüyordu.

Jimmy, "Elbette, karşılığında Coop'un birkaç imza dağıtması yeter," dedi ve sonra kabalık ettiğini düşünerek bunu dediğine pişman oldu. Coop hakkında ileri geri konuşmasını gerektiren bir durum yoktu, nedense dilini tutamamıştı. "Özür dilerim, yersiz bir espriydi."

"Sorun değil, Coop'un üstün bir mizah anlayışı var ve o da kendisi hakkında böyle espriler yapıyor zaten. Onun en sevdiğim yönlerinden biri de bu."

O an Jimmy'nin içinden Coop'un yakışıklılığı dışında sevebilecek başka ne gibi yönleri olduğunu sormak geldi ama bu kez kendini tuttu.

"Her neyse, ben artık gideyim. Herhalde bugün havuza inmeyiz. Coop'un yüreğinin bu manzarayı kaldıracabileceğini sanmıyorum. Onu zaptetmekte zorlanabiliriz." Her ikisi de güldüler, sonra Alex Mark'a el sallayarak oradan ayrıldı. Eve döndüğünde Coop'u yüzünde aksi bir ifadeyle kahvaltı hazırlamak için çabalar bir halde buldu. Kızartmaya çalıştığı ekmekler kömür olmuş, tavaya kırdığı dört yumurtanın sarıları dağılmıştı. Jambon tanınmaz bir haldeydi ve masanın her yerine portakal suyu sıçramıştı.

Alex yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Sen usta bir aşçısın!" dedi ve Coop'un çabalarının sonucu olan kahvaltıya hayran gözlerle baktı. Kendisi bu kadarını bile beceremiyordu. Onun için yoğun bakım ünitesinde çalışmak, yemek pişirmekten çok daha kolay bir işti. "Çok etkileyici görünüyor."

"Yanıyorsun. Hem sen nerelerdeydin? Uzaylıların seni rehin aldıklarını düşünmeye başlamıştım."

"Hepsi de çok hoş çocuklar, Coop. Bana kalırsa endişelenmene hiç gerek yok. Mark, Jimmy ve Mark'ın oğlu Jason'la biraz soh-

KIR EVİ

ii)/

bet ettik. Havuzdaki çocuklar son derece kibar, sağlıklı ve terbiyeliler."

Coop elinde spatula ile ona bakakaldı, yumurtalar yanıyordu. "Aman Tanrım... sen de onlardan biri olmuşsun... seni de bir yaratığa dönüştürmüşler... kimsin sen?" Coop'un yüzünde bilim kurgu filmlerindeki kahramanlara özgü dehşet dolu bir ifade vardı, Alex onun bu haline kahkahalarla güldü.

"Ben hâlâ benim, onlar da gayet iyiler. Endişelenme diye söylüyorum."

"O kadar uzun süre dışarıda kaldın ki onlarla birlikte kaçtığını düşünüp kahvaltımı kendim hazırlamaya karar verdim... yani kahvaltımızı demek istemiştin." Coop masaya bakarak yüzünü buruşturdu. "Dışarıda yemeye ne dersin? Bunların yenebilir olduğundan şüpheliyim." Hazırladığı kahvaltı onu da hayal kırıklığına uğratmış gibiydi.

"Keşke pizza söyleseydik."

"Kahvaltıda pizza, ha?" Coop, duyduklarına inanamıyormuş gibi hayretle ona baktı ve ayağa kalkarak ayıplayan bakışlarla onu süzdü. "Alex, damak zevkin tek kelimeyle tüyler ürpertici. Tıp fakültesinde size beslenmeyle ilgili hiçbir şey öğretmediler mi? Pizza özellikle bir doktor için uygun bir kahvaltı sayılmaz."

Alex alçakgönüllü bir tavırla, "Affedersin," diyerek ekmek kızartma makinesine iki yeni dilim ekmek koydu, masaya saçılmış portakal suyunu temizledi ve kalan portakal suyunu bardaklara doldurdu.

Coop maço bir erkek havasıyla, "Bunlar kadın işi tabii," dedi. "Geriye kalanını sen halledersin artık. Bana portakal suyum ve kahvemi ver yeter." Ne var ki beş dakika sonra Alex sahanda yumurta, jambon, kızarmış ekmek, portakal suyu ve kahveden oluşan kahvaltıyı bir tepsiye koymuş terasta oturan Coop'a götürüyordu. Mutfaktaki en şık porselen tabakları kullanmış, portakal suyunu Bakara kristali kadehlere

koymuş ve kâğıt havluları tıpkı sofr peçetesi gibi katlayıp süslemişti.

"Kahvalt kusursuz," dedi Coop, "Yalnız servis kurallarını biraz daha iyi öğrenmen gerek... Porselen tabakta servis yapıyorsan keten peçeteyi unutmamalısın." Onu kızdırmaya çalışıyordu ama elindeki gazeteyi masaya bırakırken yüzünde sevgi dolu bir gülümseme vardı.

İD»

"Peçete yerine tuvalet kâğıdı koymadığıma şükret. Hastanede kâğıt peçete kalmadığında aynen öyle yapıyoruz ve gayet güzel işe ya_ rıyor. Ayrıca kâğıt tabaklar ve plastik bardaklar da hiç fena olmuyor Bir dahaki sefere yanımda onlardan getireceğim."

Coop asil bir tavırla, "Şükrediyorum zaten," dedi. Alex, ailesinin olanca ününe ve servetine karşın alçakgönüllülüğü ve içtenliği elden bırakmamıştı. Alex'in hazırladığı son derece lezzetli yumurtaları bitirdiklerinde Coop ne zamandır ertelediği o soruyu yeniden sordu, "Sence ailen benimle birlikte olmanı nasıl karşılayacak, Alex?" Yüzünde endişeli bir ifade vardı ve Alex yüreğinin burkulduğunu hissetti. Coop'un bu ilişkiyi ciddiye aldığını hissediyor ve bu durum hoşuna gidiyordu. Şu ana dek Coop'un hoşlanmadığı bir yönünü görmemişti ama henüz aralarındaki ilişki hakkında bir karara varmak için çok erkendi. Çıkmaya başlayalı sadece bir ay olmuştu ve birbirlerini tanıdıkça pek çok şey değişebilir, sorunlar ortaya çıkabilirdi.

"Ne fark eder? Hayatım bana ait, Coop, onlara değil. Zamanımı kimle geçirmek istediğime ben karar veririm."

"Onların bu konuda hiçbir söz hakkı yok mu? Buna inanmak güç." Coop, Alex'in babası Arthur Madison'la ilgili okuduklarına dayanarak bu adamın yeryüzündeki her konuda söz hakkı olduğunu düşünüyordu, hiç şüphesiz kızı da buna dahildi. Ayrıca Arthur Madison'ın pek dost canlısı ve sevimli bir adam olmadığını da biliyordu. Kızının Cooper Winslow'la birlikte olmasını kesinlikle onaylamayacağı açıkça ortadaydı.

Alex sakın bir sesle, "Ailemle aram pek iyi değil," dedi. "Onlardan olabildiğince uzak duruyorum. Şu anda burada olmamın bir nedeni de bu." Annesi ve babası hayatı boyunca yaptığı her şeyde kusur bulmuşlardı ve Alex o yaşına dek babasından tek bir sevgi sözcüğü bile duymamıştı. Kız kardeşi ise düğünden bir gece önce nişan-lısıyla birlikte kaçmıştı. Kısacası Alex, ailesine karşı pek sıcak duygular beslemiyordu. Annesi damarlarında kan yerine buzlu su dolaşan, yaşama sevincini ve arzusunu yıllar önce yitirmiş bir kadındı. Kocasının dilediğini söylemesine ve yapmasına ses çıkarmıyor, söz konusu kendi çocukları olduğunda bile ona karşı çıkmıyordu. Alex sevgi denen duygudan eser olmayan bir evde, kendi çıkarları peşinde koşarken kimin canını yaktığını zerre kadar umursamayan insanla-

rın arasında büyümüştü. Ailenin soylu kökleri ve serveti, bu gerçekleri unutturmaya yeterli değildi. "Aslına bakarsan ailem senin sözünü ettiğin uzaylı yaratıklar gibidir," diye devam etti. "Bu gezegene başka bir galaksiden geldiklerine ve buradaki yaşamı sona erdirmekle görevli olduklarına inanıyorlar, diyebiliriz. Üstelik bu görev için gereken tüm özelliklere sahipler, kalpleri yok, yüzeydeki şeyler dışında hiçbir şeyi algılayamayan orta büyüklükte beyinleri var ve insanı utandıracak boyuttaki servetlerini sadece kendi çıkarları için çarçur etmekten çekinmiyorlar. Şu ana dek dünyayı ele geçirme planlarında epey başarılı oldular. Babam bu konuda başı çekiyor ve dünya üzerinde kendisi dışında hiçbir insanı umursamıyor. Sana karşı dürüst olacağım Coop. Onları sevmiyorum. Onlar da beni pek sevmiyorlar. Onların oyununu oynamak istemiyorum, saçma değer yargılarına inanmıyorum, hiçbir zaman inanmadım ve inanmayacağım da. Bu yüzden ilişkimizi öğrenirlerse, ki eninde sonunda öğrenecekler, ne düşünecekleri hiç umurumda değil."

"Sorumun cevabını fazlasıyla aldım," dedi Coop, Alex'i bu kadar hiddetli görmek onu şaşırtmıştı. Ayrıca genç kadının ailesine, özellikle de babasına ne kadar kırgın olduğu apaçık ortadaydı. Coop, pek çok kişiden Arthur Madison'ın acımasız ve kalpsiz bir adam olduğunu duymuştu. "Gazetelerde sık sık babanın hayır işlerine yüklü miktarlarda bağışta bulunduğu haberleri çıkıyor."

"Çünkü son derece becerikli bir halkla ilişkiler danışmanı var. Babam sadece kendine maddi bir çıkar ya da prestij sağlayacak işlere para verir. Örneğin Harvard'a bir milyon dolar bağışladı. Dünyada açlıktan ölen bu kadar çocuk varken, sırf araştırma için gerekli para bulunamıyor diye ölümcül hastalıklara çare bulunamıyorken Har-vard'ın bir milyon doları daha olmuş neye yarar? Babamın hayırseverlikle uzaktan yakından ilgisi yoktur." Öte yandan Alex gerçek bir hayırseverdi. Ailesinden gelen paranın yüzde doksanını bağış olarak veriyor, olabildiğince az parayla geçinmeye çalışıyordu. Wilshire Bo-ulevard'daki stüdyo dairede oturmak dışında hemen hemen hiçbir lüksü yoktu. Sahip olduğu servet nedeniyle kendini dünyaya karşı sorumlu hissediyordu ve bir yıl gönüllü olarak Kenya'da çalışmasının bir nedeni de buydu. Kenya'da geçirdiği bir yıl sonunda nişanlısını çaldığı için kardeşine minnettar olması gerektiğini fark etmişti. Elbette yaptığı kolay kolay affedilecek bir davranış değildi ama

100

DAINIELLE, 31 EYL

eğer nişanlısı Carter'la ayrılmamış olsalardı birbirlerini öldürürlerdi. Alex yıllar sonra Carter'ın tıpkı babası gibi bir adam olduğunu kız kardeşinin de annesine benzediğini anlamıştı. Kız kardeşinin tek istediği, Carter gibi önemli bir adamla evlenmenin sağlayacağı para ün ve prestij gibi avantajlarla arkasını sağlama almaktı. Carter'ın gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilmiyor ve merak bile etmiyordu. Carter'ın tek istediğiyse bu gezegendeki en önemli adam olmaktı. Tıpkı Arthur Madison gibi o da kendinden başka hiç kimseyi düşünmüyordu. Alex, özellikle Carter'la evlendikten sonra kardeşiyle hemen hemen bütün ilişkisini kesmişti ama onun yıllardır mutsuz olduğunu tahmin edebiliyordu. Bomboş, yapayalnız, yavan ve anlamsız bir yaşam süren kardeşine acıyordu.

Coop inanmaz bir tavırla, "Yani birlikte olduğumuz haberleri magazin basınında çıkarsa babanın bunu umursamayacağını mı söylüyorsun?" diye sordu. Bu kadarını beklemiyordu.

"Hayır, tam tersine büyük olasılıkla bunu fazlasıyla umursayacağını söylüyorum. Ama onun ne düşüneceği benim umurumda değil. Artık yetişkin bir kadının."

"Ben de böyle düşünmüştüm," dedi Coop, endişeli görünüyordu. "Babanın senin bir film yıldızıyla birlikte olmandan hoşlanacağını hiç sanmıyorum, hele benim yaşında biriyle." İçinden, özellikle de benim gibi çapkınlığıyla ün salmış biriyle, diye ekledi. Alex'in babası bile Coop'un gönül maceralarından haberdar olmalıydı.

Alex'in bu sözlerle verdiği karşılık Coop'un içini rahatlatmaktan çok uzaktı: "Olabilir. Ne de olsa babam senden üç yaş daha genç." Bu sözler Coop'un canını acıttı. Coop o ana dek Arthur Madison'la ilgili duyduğu hiçbir şeyden hoşlanmamıştı ve endişelerinde haklı olduğunu anlıyordu, işin tek iyi yanı Alex'in, babasının tepkisini önemsemeyeceğini söylemesiydi. Öte yandan Arthur Madison'ın öfkeleniği takdirde yapabileceği şeyler Coop için önemliydi. Tam olarak nasıl bir sorun yaşayabileceğini kestiremiyordu ama onun kadar güçlü bir adamla karşı karşıya gelmenin hiç hoş sonuçlar doğurmayacağından emindi.

Gergin bir sesle, "Sana verilen parayı kesebilir mi?" diye sordu. Alex soğukça gülümseyerek, "Hayır," dedi, sesinden bu konunun Coop'u hiç ilgilendirmediyi düşündüğü açıktı. Yine de Coop'un Madison ailesiyle Alex arasında bir sorun çıkmasını istememesi ga-

yet doğaldı. Belki de sadece Alex'in üzülmesini istemiyordu. "Sahip olduğum paranın çoğu bana büyükbabamdan kaldı. Geriye kalanıy-sa babamın benim için kurduğu feshedilemez bir vakıf tarafından işletiliyor ve bu parayı da benden geri alması olanaksız. Zaten alsa da umurumda değil. Ben bir doktorum ve kendi geçimimi sağlayacak kadar para kazanıyorum." Coop, o güne dek Alex kadar kendi ayakları üstünde duran bir kadın daha tanımamıştı. Maddi açıdan kimseden bir şey beklemiyordu, özellikle de Coop'tan. Coop'a ihtiyacı yoktu, onunla birlikte olmasının tek nedeni sevgiydi. Üstelik duygusal açıdan da Coop'a bağımlı değildi; onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu hepsi bu. istediği zaman arkasına bakmadan yürüyüp gidebilirdi. Özenilecek bir durumdu bu. Genç, zeki, bekâr, zengin, güzel ve özgürdü. Tek kelimeyle kusursuz bir kadındı. Coop içten içe onun kendisine biraz daha bağımlı olmasını dilediğini fark etti. Alex'in kendisinden ayrılmayacağına dair hiçbir garanti yoktu; Coop'tan vazgeçemeyecek kadar tutkun değildi. Tamamen kendi isteğiyle oradaydı ve istemediği anda da çekip gidebilirdi. Alex onu öpmek için eğilirken, "Bütün sorularının yanıtını aldın mı?" diye sordu, çıplak ayakları, omuzlarına düşen dağınık uzun saçları, üzerindeki sade tişörtü ve şortuyla havuz başındaki liseli gençlere benziyordu.

"Şimdilik evet. Sadece ailenle aranda bir tatsızlık çıkmasına neden olmak istemiyorum." Coop'un sesi yumuşak ve sevecendi. "Bir gönül macerası için fazlasıyla ağır bir bedel olur bu."

Alex dalgın bir tavırla, "Ben o bedeli çoktan ödedim, Coop," dedi.

"Bana da öyle geliyor." Anlaşılan Alex yıllar önce, büyük olasılıkla kardeşi nişanlısıyla kaçtığı anda ailesiyle iplerini koparmıştı.

O günün geriye kalanını huzur içinde geçirdiler. Gazeteleri okudular, terasta güneşlendiler, öğleden sonra seviştiler. Havuz başındaki parti hızını kaybetmiş, gençlerin sesi duyulmaz olmuştu. Akşam yemeğinden önce havuz boşaldığında birlikte yüzmeye indiler. Gençler gitmeden önce ortalığı toplayıp temizlemişler, her şeyi yerli yerine koymuşlardı. Mark onlara polislik etmek konusunda epey başarılı olmuş, parti dağılmadan önce herkese temizlik yaptırmıştı.

O gece Alex'le Coop sinemaya gittiler. Coop gişeden bilet alırken bütün başlar onlardan yana döndü, patlamış mısır alırken de iki kişi

KEU

gelip ondan imza istedi. Alex gittikleri her yerde insanların ilgisiyle karşılaşmaya alışmaya başlamıştı; öte yandan Coop'la birlikte resim çektirmek isteyenlerin kendisine kenara çekilmesini söylemeleri ona çok gülünç geliyordu.

Coop'un hayranları ona, "Siz de ünlü müsünüz?" diye soruyorlar, Alex alçakgönüllü bir tavırla gülümseyerek, "Hayır, değilim," dediğinde de resim çektirirken kenarda beklemesini istiyorlardı. Alex bu duruma alınmıyor, karşıdan türlü komiklikler yaparak etkileyici bir gülümsemeyle objektife bakan Coop'u güldürmeye çalışıyordu. Coop'un ünü onu rahatsız etmiyordu ve bu konuda onunla şakalaşmaktan hoşlanıyordu.

Sinemadan çıktıktan sonra birlikte bir büfede sandviç yediler ve erkenden eve döndüler. Alex ertesi sabah saat altıda kalkmak ve en geç yedide hastanede olmak zorundaydı. Harika bir hafta sonu geçirmişti, Coop onu hiçbir erkeğin edemediği kadar mutlu ediyordu. Sabah onu uyandırmamaya özen göstererek kalktı ve işe gitmek üzere Kır Evi'nden ayrıldı. Coop onun gittiğini duymamıştı bile. Uyanıp banyoya girdiğinde traş makinesinin yanındaki notu görerek gülümsedi.

"Sevgili Coop, harika bir hafta sonu için teşekkürler... huzurlu ve dinlendiriciydi... İmzalı fotoğrafımı istersen menajerimi arayabilirsin... görüşmek üzere. Seni seviyorum, Alex."

Coop, kendisinin de Alex'i sevdiğini düşünerek şaşırıldı. Böyle olacağını hiç düşünmemişti; Alex'le çıkmaya başlamasının nedeni o güne dek birlikte olduğu kadınlardan farklı olması, canının bir değişiklik istemesiydi. Oysa şimdi ondan ne kadar çok hoşlandığını fark ediyor ve hayretler içinde kalıyordu. Alex o kadar doğal, masum ve sevgi doluydu ki. Coop bu ilişkinin nereye varacağını tahmin bile edemiyordu. Normal şartlarda bir kadınla birkaç hafta ya da ay birlikte olup sıkılır ve bir sonraki maceraya atılırdı. Oysa Alex'in kendisi için ifade ettiği değerler ve sahip olduğu özellikler Coop'un geleceğe yönelik hayaller kurmasına neden oluyordu. Abe'in öğütlerini de unutmuş değildi. Evlilik fikrine hâlâ sıcak bakmıyordu ama eğer zengin bir kadınla evlenecekse Alex kusursuz bir adaydı. Her yönüyle Coop'a cazip geliyordu. Birlikte görülmekten kesinlikle utanmayacağı, aksine gurur duyacağı bir kadındı. Kimi zaman Alex'in bu kadar zengin olmamasını diliyordu çünkü onun ülkenin en büyük ser-

MKtVI

163

vetlerinden birinin vârisi olduğu gerçeğini bir türlü aklından çıkara-mıyordu. Öte yandan Alex bu kadar zengin olmasaydı ona karşı aynı hisleri besleyeceğinden çok da emin değildi. Belki de bir süre onunla gönül eğlendirir, sonra sıkılıp başka bir kadına yönelirdi. Alex'in serveti Coop'un aklını karıştırıyor, bu ilişkiyi daha da ilgi çekici bir hale sokuyordu. İlk kez bir kadının kendisiyle neden beraber olduğunu değil, kendi isteklerini sorguluyordu. Her şeye karşın Alex'i seviyordu ve bu ilişkiyi gittiği yere kadar sürdürmeye niyetliydi.

Aynanın karşısında elinde tıraş makinesiyle dururken farkında olmadan yüksek sesle, "Neden işleri oluruna bırakıp tadını çıkarmıyorsun?" diye sordu.

işin tek tatsız yanı Alex'le birlikteyken kendi kendisiyle bir vicdan hesaplaşmasına girmesiydi. Alex'i gerçekten seviyor muydu? Yoksa onu bütün maddi sorunlarını çözebilecek zengin ve güzel bir kadın olarak mı görüyordu? Tabii babası evlenmelerine izin vermeyebilirdi. Alex her ne kadar babasının tepkisini umursamadığını söylese de Coop bundan biraz kuşkuluydu. Ne de olsa Alex, Madison soyadını ve bu soyadın getirdiği sorumlulukları taşıyordu; kimle evleneceği, kimin çocuğunu doğuracağı ve parasını nasıl harcayacağı bütün aileyi ilgilendiriyordu.

İşte bir sorun daha, diye düşündü Coop: Çocuklar... Söz konusu ülkenin en zengin çocukları da olsa Coop hâlâ çocuk sahibi olmak fikrinden nefret ediyordu. Çocuklar insanın hayatını çekilmez kılan yaratıklardı ve bu yaratıklara babalık etmeye hiç niyeti yoktu. Ne var ki Alex çocuksuz bir evliliğe yanaşmayacak kadar genç bir kadındı. Henüz bu konuda konuşmasalar da Alex'in ileride anne olmak istediğini tahmin edebiliyordu. Alex'in bu konuda kafa yorup yormadığını bilmiyordu ama kendisi için oldukça karmaşık ve içinden çıkılmaz bir durumdu bu. En kötüsü de Alex'i incitmek istememesiydi. O güne dek hiçbir ilişkisinde böyle bir endişeye kapılmamıştı ama Alex onun içinde gizli olan iyi nitelikleri ortaya çıkarıyordu ve bu değişim pek hoşuna gitmiyordu. Sorumluluk sahibi ve saygıdeğer bir âşık olmak zor işti.

Tıraş olurken telefon çalmaya başladı ama Coop cevap vermedi. Paloma'nın evin içinde bir yerlerde olduğunu biliyordu, nasıl olsa o cevap verirdi. Ne var ki telefon çalmaya devam ediyor, hâlâ kimse açmıyordu. Arayan Alex olabilirdi, bu hafta sonunu telafi etmek için

İÖ4

günlerce hastanede nöbete kalacaktı. Yüzü tıraş köpüğüyle kaplı bir halde telefona koştı ve ahizeyi eline alır almaz yüzünü buruşturdu. Arayan Charlene'di ve burnundan soluyordu.

Öfke dolu bir sesle, "Geçen hafta seni defalarca aradım ama sen beni aramadın," dedi ve Coop'u suçlamaya girişti.

Coop, "Haberim yoktu," dedi, doğruyu söylüyordu. Yüzündeki köpüğü bir havluyla silerek, "Sesli mesaj bıraktın mı?" diye sordu.

"Paloma'yla konuştum." Yalan söylemediği anlaşıyordu. Coop, Charlene'in sesini duymaya bile katlanamıyordu ve yaşadıkları kısa macera şu anda ona binlerce ışık yılı geride kalmış gibi geliyordu. Artık saygıdeğer bir kadınla birlikteydi ve gerçek bir aşk ilişkisi yaşıyordu. Charlene'i ise doğru dürüst tanııyordu bile ve aralarındaki ilişki yatak odasına özgü eğlencelerden ibaretti, iki kadın ve Coop' un gözündeki yerleri birbirlerine taban tabana zıttı.

"Şimdi anlaşıldı," dedi Coop kibar bir sesle. Bu konuşmayı olabildiğince kısa kesmek istiyordu. Charlene'i bir daha görmeye hiç niyeti yoktu. Magazin başınında onunla birlikte resimleri çıkmadığı için şanslıydı, zaten birlikte geçirdikleri zamanın çoğunda yatak oda-sındaydılar ve insan içine pek az çıkmışlardı. "Paloma bana bırakılan mesajları ancak canı istediğinde iletir ve bu da pek sık olmaz." "Seni mutlaka görmem gerek."

Coop duygusuz bir sesle, "Bence bu pek iyi bir fikir değil," dedi. "Zaten bugün öğleden sonra şehir dışına çıkıyorum." Bu kez yalan söylüyordu ama çoğunlukla işe yarayan bir yalandı. "Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadı, Charlene. iyi vakit geçirdik ama hepsi bundan ibaretti ve sona erdi." Pamela'dan ayrılıp Alex'le çıkmaya başlaması arasındaki bir iki haftayı Charlene'le geçirmişti, isteri krizlerine kapılıp acıklı sahneler yaratmak için yeterli bir süre değildi bu.

"Hamileyim." Charlene onun şehirden ayrılmak üzere olduğuna inanmış ve hâlâ şansı varken haberi vermesi gerektiğini düşünmüştü. Coop uzunca bir süre hiç konuşmadan durdu. Bu, ilk kez karşılaştığı bir durum değildi. Birkaç gözyaşı, birkaç duygusal an ve kürtaj parası karşılığında sorun kolaylıkla halledilebilirdi. Charlene için de aynı yöntemin işe yarayacağından emindi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Kabalık etmem istemem ama benden olduğuna emin misin?" Kadınlar bu sorudan nefret ederlerdi

KIR EVİ

165

ama Coop kendisine aynı haberi verip gerçekte kimden hamile kaldıklarını bile bilmeyen kadınlar tanımıştı ve bu, pek hoşlanmadığı bir durumdu. Söz konusu Charlene olduğunda şüphelenmekte haklıydı. Charlene'in kendisinden önce ve sonra, hatta belki de kendisiyle birlikteyken bile başka erkeklerle ilişki kurduğunu biliyordu. Seks, Charlene'in başlıca ilgi alanıydı ve insanlarla iletişim kurmakta kullandığı tek araçtı. Bazı kadınlar için yemek yemek ya da alışveriş yapmak neyse Charlene için de seks aynı şeydi. Üstelik oldukça çekici bir kadındı.

Ne var ki Charlene bu soru karşısında küplere bindi. Onu duyan, ömründe Coop'tan başka erkek tanımadığını sanırdı. "Elbette senden olduğuna eminim. Öyle olmasa neden seni arayayım?"

"Bak bu ilginç bir soru işte. Yine de çok üzgünüm. Tanıdığın iyi bir doktor var mı?" Charlene'in tavrı ona son derece itici gelmişti ve kendini tehdit altında hissediyordu.

"Hayır. Ayrıca hiç param yok."

"Mali danışmanın sana bütün masrafları karşılayacak bir çek gönderir." Artık kürtaj büyütülecek bir olay değildi. Eskiden bu iş için Meksika sınırını geçmek ya da Avrupa'ya gitmek gerekiyordu ama şimdilerde dışıye gidip dış taşlarını temizletmek kadar basit ve yasal bir işlemdi; en azından Coop'a göre öyleydi. Herhangi bir tehlikesi yoktu, üstelik ucuzdu da. "Sana bazı doktorların adlarını da gönderirim." Coop için bu, ufak tefek ve önemsiz bir olaydı. Çok daha kötüsü de olabilirdi, örneğin şu anda isteyebileceği en son şey bir skandal patlamasıydı. Alex'le birlikteyken bu tür haberlerin kahramanı olmak istemiyordu.

Charlene inatçı ve hırçın bir sesle, "Bu bebeği doğuracağım," dedi. Coop, karşısındakinin sinsi ve tehlikeli bir kadın olduğunu anlamaya başlamıştı. Tek istediği kendini ve Alex'i korumaktı, Charlene ise onun için artık bir baş belasından ibaretti. Onu bir an olsun sevmemişti ve şu andaki konuşma tarzından açıkça tehdit kokusu alıyordu, işin en acıklı yanı Charlene'in hamileliğini bir şantaj aracı olarak kullanmaya niyetli olmasıydı. Coop ona karşı en ufak bir acıma duymuyor, Alex'in bu durumdan nasıl etkileneceğini düşündükçe endişeleniyordu. Bu, ilişkileri için bir kâbus olabilirdi.

"Bence bu hiç de iyi bir fikir değil, Charlene," dedi, sesi soğuk ve mesafeliydi. Aralarındaki ilişki o kadar kısa sürmüştü ki böyle bir

166

DANIELLE STEEL

durumda Coop'a haber vermesine bile gerek yoktu. Oysa Charlene' in niyeti Coop'u da bu işin içine sürüklemektir. Her nedense bazı kadınlar ünlü birinin çocuğunu doğurma fikrini çekici buluyorlardı, tabii çocuğun babası olan kişiden para koparma olasılığı da cabasıydı. Coop, Charlene'in bu konudaki tutumunu mide bulandırıcı buluyor, bu oyunun bir parçası olmak istemiyordu. "Birbirimizi o kadar da iyi tanımıyoruz. Üstelik sen genç, güzel bir kadınsın. Hayatını çocuk bakıcılığı yaparak geçirmen yazık olur. Bir çocuk bir sürü sorun demektir." Coop, gayet ikna edici bir konuşma yaptığına inanıyordu. Bu, geçmişte işe yarayan bir yöntemdi ama Charlene'in geri adım atmaya niyeti yok gibiydi. Doğru dürüst tanımadığı bir adamdan çocuk sahibi olmayı neden istiyordu ki? Tek neden, söz konusu adamın Cooper Winslow olması mıydı?

"Bugüne kadar tam altı kez kürtaj oldum, bir daha olamam Coop. Ayrıca bebeğimizi doğurmak istiyorum." işte anahtar kelime buydu: bebeğimiz. Kendi yarattığı bu saçmalığa Coop'u da dahil etmek istiyordu. Coop, onun hamile olduğundan bile şüpheliydi. Belki de tek istediği para sızdırmaktı. "Seni görmek istiyorum," dedi Charlene.

"Bu da hiç iyi bir fikir değil." O anda istediği en son şey Charlene' le görüşmek ve onun isterik tavrılarına katlanmaktı. Charlene bu yolla ona baskı yapmak, onu kendisine dönmeye zorlamak istiyordu ama Coop ona karşı hiçbir yakınlık ya da zorunluluk hissetmiyordu. Charlene'in bebek konusunda söylediklerinin içtenliğine de inanmıyordu ve Alex'le ilişkisini tehlikeye sokabilecek bir adım atmaya hiç niyeti yoktu. Charlene'le ilişkileri üç hafta sürmüştü, Alex'le ise bir ömür boyu birlikte olabilirdi. "Sana ne yapacağımı söyleyecek değilim ama bana kalırsa kürtaj olmalısın." Charlene'e yalvarmak gibi bir aptallık yapmayacaktı. Bunu yapmaktansa hem onu hem de bebeği boğmayı tercih ederdi, tabii gerçekten hamileyse. Hâlâ onun hamile olduğundan da, bebeğin kendisinden olduğundan da şüpheliydi.

Charlene hırçın bir tavırla, "Kürtaj olmayacağım!" diye bağırды ve ağlamaya başladı. Coop'u ne kadar çok sevdiğini, sonsuza dek birlikte olacaklarına inandığını, Coop'un da onu sevdiğini sandığını söylüyor, babasız bir bebekle ne yapacağını soruyordu.

Coop soğukkanlılığını yitirmeden, "Bu konuda endişelenmekte

çok haklısın," dedi. Ne kadar sinirlendiğini Charlene'e belli etmemeye kararlıydı. "Hiçbir bebek kendisini kabul etmeyen bir babayı hak etmez. Seninle evlenmeyeceğim. Seni ya da bebeği görmeyeceğim, gaba olmaya hiç niyetim yok. Ayrıca seni sevdiğim izlenimine nasıl kapıldığını bilemiyorum. Bizimkisi iki yetişkin arasındaki birkaç haftalık bir yatak macerasından ibaretti. Olayları saptırmayalım."

Charlene, "Bebekler de yatakta yapılıyor zaten," diyerek kıkırdadı. Coop kendini çok kötü bir filmin içine hapsedilmiş gibi hissediyor ve yoğun bir sıkıntı duyuyordu. Zaten sevmediği bu kadından şimdi nefret ediyordu. O sırada Charlene işveli bir sesle, "Bu senin de bebeğin, Coop," dedi.

"Hayır, değil. Şu anda hiç kimsenin bebeği değil. Toplu iğne ucundan bile küçük, hiçbir anlam ifade etmeyen bir hücreden ibaret. Yokluğunu hissetmeyeceğinden eminim." Gerçi hormonların etkisiyle Charlene bu varlığı sevdiğini sanacaktı ama Coop bu konuyu açacak değildi.

"Ben Katolik'im." Coop bu sözler üzerine yüzünü buruşturdu.

"Ben de öyle, Charlene. Ama gerçekten de Katolik dininin kurallarına göre yaşıyor olsaydık evli olmadığımız halde yatağa girmezdik herhalde. Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Ya mantıklı davranacak ya da büyük bir aptallık yapacaksın. Eğer aptallık yapmayı seçersen sana katılmayacağımı bil. Eğer bu bebeği doğuracaksan benim desteğim ve rızam olmadan doğuracaksın." Charlene'in en başından bunu bilmesi ve Coop'un ne kadar kararlı olduğunu anlaması gerekiyordu. Coop, onun olmayacak heveslere kapılmasını istemiyordu.

Charlene ukala bir tavırla, "Desteklemek zorundasın," dedi. "Yasalar böyle." Kurnaz bir kadındı. "Üstelik hamileyken çalışmam. Karnım burnumdayken modellik ya da oyunculuk yapamam. Bana yardım etmek zorundasın." Coop kendi masraflarını karşılamaktan acizken bir de Charlene'inkileri üstlenmeye hiç niyetli değildi. Charlene neşeli bir sesle, "Bence buluşup bu konuyu konuşmamız gerekiyor," dedi. Belki de Coop'u bu tuzağa düşürebileceğini, hatta bebeği doğurarak onunla evlenebileceğini sanıyordu. Oysa tek yaptığı Coop'un kendisinden tiksinişini sağlamaktı. Coop için bu kadın sadece parasını değil Alex'le olan ilişkisini de tehdit ediyordu ve bu kadarı çok fazlaydı.

DANIELLE STEEL

Kararlı ve buz gibi bir sesle, "Seninle görüşmeyeceğim," dedi. Bu kadının oyununa gelmeyecekti.

Charlene sinsi bir sesle, "Bence görüşsen iyi olur, Coop," dedi. "İnsanlar beni ve bebeğimizi ortada bıraktığını duysalar kim bilir ne düşünürler?" Sanki on yıllık evliyidiler ve yedi çocukları vardı. Üç haftalık gönül macerasının sonucu şantaj ve kâbus olmuştu.

Coop sinirlerine güçlülkle hâkim olarak, "Peki bana şantaj yaptığını duysalar ne düşünürler sence?" dedi.

Charlene, "Bu şantaj değil ki, babalık," derken sesinde çılğınca bir neşe vardı. "İnsanlar böyle yaşıyor, Coop. Evlenip çocuk sahibi oluyorlar. Ya da bazen tam tersi oluyor, yani önce çocuk sahibi olup sonra evleniyorlar." Coop'un onunla evlenmekten başka şansı yokmuş gibi konuşuyordu, o anda Coop ona bir tokat atabilmeyi istedi. O güne dek birlikte olduğu hiçbir kadın ona karşı böylesine kötü niyetli ve arsızca

davranmamıştı. Hamile kalan sevgilileri sorunu mantıklı bir şekilde halletmişlerdi. Charlene ise mantıklı olmaktan çok uzaktı ve başlattığı çirkin oyunu sürdürmeye kararlıydı. Bu onun için kaçırılmayacak bir fırsattı.

"Seninle evlenmeyeceğim Charlene. İster doğur ister doğurma. Bu gerçeği anlamanda fayda var. Ne yapacağın umurumda değil. Kürtaj parasını öderim ama bundan fazlasını bekleme. Eğer sana destek olacağımı sanıyorsan beni dava etmen gerekecek." Coop onun böyle yapacağından adı gibi emindi. Üstelik olayı bütün magazin basınına duyuracaktı.

Charlene sahte bir üzüntüyle, "Bunu yapmayı hiç istemiyorum, Coop," dedi. "İkimiz için de ne kadar kötü olur bir düşünsene. Kariyerlerimiz büyük tehlikeye girer." Coop Charlene'in zaten bir kariyeri olmadığını söylemek istedi ama onu daha fazla öfkeliendirmenin gereği yoktu, işin doğrusu şu anda kendisinin de bir kariyeri yoktu. Ufak tefek roller ve reklam filmleri dışında teklif almıyordu. Yine de Charlene'le birlikte bir skandala karışmak istemiyordu, insanlar onu uçarı bir playboy olarak tanıyor olabilirlerdi ama daha önce hiç başına böyle bir olay gelmemişti. Charlene fırsatını bulursa onu bu rezalete bulaştırmaya kararlıydı. Üstelik zamanlaması da bir harikaydı; tam Alex'le güzel bir ilişkiye başlamışken Arthur Madison'ın bayılacağı türden bir haberdi bu. Charlene masum ve acıklı bir sesle, "Sen yola çıkmadan önce hiç olmazsa birlikte bir öğle yemeği yesek?" de-

KIR EVİ

169

ji. Saniyeler içinde bir köpekbalığından bir kedi yavrusuna dönüşüyor, sonra yine köpekbalığı oluyordu. Coop bile onun bu yalvaran ses tonuna kanmak üzereydi ama hemen kendini topladı.

"Hayır. Sana derhal bir çek göndereceğim. Parayla ne yapacağımı sen bilirsin. Bir şeyden emin olmanı istiyorum, teklifine yanaşacak ya da fikrimi değiştirecek değilim. Sen bebeğimi doğursan da ben bu çılgınlığın bir parçası olmayacağım."

Charlene kendinden son derece hoşnut bir sesle, "Bak, gördün mü?" dedi. "Senin bebeğin olduğunu kabullenmeye başladın bile. Bu bizim bebeğimiz, Coop. Hem de çok güzel bir bebek olacak." Coop onun bu yapay duygusallığı karşısında midesinin bulandığını hissetti.

"Sen delirmişsin. Hoşça kal, Charlene."

Charlene, "Hoşça kal babası," diye fısıldayarak telefonu kapattı. Coop dehşet içinde elindeki ahizeye bakakalmıştı. Bu gerçek bir kâbustu.

Charlene'in ne yapacağını kestiremiyordu, acaba onu bu tuzağa düşüremeyeceğini anlayıp kürtaj mı yaptıracaktı yoksa bebeği doğurmakta inat mı edecekti? Eğer bebeği doğurmaya kalkarsa bu korkunç bir skandal olabilirdi, hiç şüphesiz Alex bu işten hiç hoşlanmayacaktı. Normal şartlarda böyle bir durumdan kimseye söz etmezdi ama Charlene'e güven olmayacağını biliyordu. Söz konusu Alex olduğunda yitirilecek öyle çok şey vardı ki en iyisinin gidip ona her şeyi açıklamak olduğuna karar verdi. Charlene bu şartlarda her türlü deliliği yapabilecek bir kadındı. Coop bir an önce iki şey yapmak zorunda olduğunun farkındaydı ve her ikisi de hiç hoşuna gitmiyordu.

tık olarak Charlene'e kürtaj masraflarını karşılayacak bir çek göndermek zorundaydı. Sonra da her şeyi Alex'e anlatacaktı. Hâlâ çırılçplak bir halde yatak odasına dönüp çek defterini eline aldı yeterli olacağını düşündüğü bir miktar yazdı. Ardından hastaneyi arayarak Alex'in ilk fırsatta kendisini aramasını söyleyen bir not bıraktı. Son derece tatsız bir konuşma olacağının farkındaydı ama bu şartlar altında yapabileceği

en akıllıca şey ona karşı dürüst olmaktır. Alex'in kendisini terk etmeyeceğini umut ediyordu.

Alex, Coop'un mesajını aldıktan yarım saat sonra onu aradı. Önce yoğun bakıma yeni gelen bir hastanın formlarını doldurmuş, ardından başka bir hastanın giriş işlemlerini yapmış ve son olarak da kalp kapakçığında sorun olan prematüre bir bebekle ilgilenmişti. Coop'u aradığında akli fikri hastaların durumundaydı ve konuşacak fazla vakti yoktu.

"Merhaba. Ne var ne yok?"

"Oldukça yoğun bir sabah anlaşılan." Coop son derece gergindi ama telefonda bunu belli etmek istemiyordu. O an Alex'in kendisi için ne kadar değerli olduğunu fark etti; bunun nedeni zengin olması değildi. Onu incitmeyi, hele yitirmeyi hiç istemiyordu.

"Fazla yoğun sayılmaz. İşler çok elbette ama henüz çığırından çıkmış değil." Alex mesleğine hâkim bir doktordu, yine de onca iş arasında birkaç dakika ayırıp Coop'la konuşmak hoşuna gidiyordu. Aramasına sevinmişti.

Coop sıradan bir teklifte bulunur gibi, "Çabucak bir öğle yemeğine ne dersin?" diye sordu.

"Üzgünüm, Coop. Buradan ayrılmam olanaksız. Nöbetim bitinceye kadar hastanede kalmak zorundayım." Bu, ertesi sabaha kadar hastaneden ayrılamayacağı anlamına geliyordu. "Bina dışına bile çıkamam."

"Peki o zaman. Sen orada kal, ben hastaneye gelip seninle bir kahve içeyim."

"Eğer hastaneye tıklıp kalmam senin için sorun olmayacaksa gelmene çok sevinirim. Bir şey mi oldu?" Coop'un sesi gayet sakindi

KIR EVİ

171

ama o güne kadar hiç hastaneye gelmeyi teklif etmemişti. Acaba beni özledi mi, diye düşündü Alex.

"Hayır, sadece seni görmek istiyorum." Coop'un bunu söyleyiş tarzında Alex'i tedirgin eden bir şeyler vardı. Saat on ikide buluşmak üzere anlaştılar ve Alex telefonu kapar kapamaz bir acil durum çağrısı aldı ve dikkati hastasına yoğunlaştı. Danışmadaki teknisyen, odasını arayıp bir ziyaretçisi olduğunu söylediğinde hâlâ eksik kalan son birkaç işi yetiştirmeye çalışıyor, bir yandan da formları imzalıyordu.

Danışmadaki kadın, "Yoksa bu tahmin ettiğim kişi mi?" diye sordu, sesinden ne kadar meraklandığı anlaşılıyordu. Alex ona cevap verirken elinde olmadan güldü.

"Sanırım öyle."

"Vay canna, ne kadar da yakışıklıymış." Kadının sesinde hafif bir kıskançlık seziliyordu. Alex elindeki formları masasına bırakırken gültümsedi.

"Evet, öyledir. Ona hemen geleceğimi söyle." Mola verme zamanı gelmişti, üzerinde hastane üniforması ve ayaklarında terlikleri olduğu halde odasından fırladı. Stetoskobu hâlâ boynundaydı ve ceplerinden de plastik eldivenler sarkıyordu. Saçlarını her zamanki gibi tek örgü halinde toplamış ve makyaj yapmamıştı. Bu haliyle liseli bir kızı andırıyordu.

Nefes nefese danışmaya varıp, içtenlikle gülümseyerek, "Merhaba, Coop," derken Yoğun Bakım Ünitesindeki insanların kaçamak bakışlarla Coop'u izlediklerini fark etti. Alex, Coop'un gittiği her yerde insanların ilgi odağı olmasına alışmıştı. Bugün de her zamanki gibi nefes kesici görünüyordu; tüvit spor bir ceket, bej renkli balıkçı yakalı bir kazak, kusursuz ütülenmiş haki renkli bir pantolon ve kahverengi süet mokesenler giymişti. Bir moda dergisinden fırlamış gibiydi, onun yanında Alex'in buruşuk gömleği daha da göze batıyordu.

Danışmadaki teknisyene bir şeyler atıştırmak için kafeteryaya gideceğini ve acil bir durum olursa kendisini çağırmasını söyledi. Sonra Coop'a dönerek, "Şansım yaver giderse tam on dakika boyunca seninle oturabilirim," dedi ve parmak uçlarında yükselip onun yanağına bir öpücük kondurdu. Coop da kolunu onun omzuna doladı ve birlikte kafeteryanın bulunduğu zemin kata inmek için asansöre bindiler. Asansörün kapıları kapanırken bütün başlar onlardan

172

DANIELLE STEEL

yana dönmüştü, Alex bunu fark ederek gülümsedi. Coop'a bakmamak olanaksızdı. "Sayende buralardaki ünüm bir anda kırk katına çıktı," dedi. "Harika görünüyorsun." Coop bu sözler üzerine onu kendisine doğru çekip daha sıkı sarıldı.

"Sen de öyle. Üzerinden sarkan aletler sana çok ciddi bir hava vermiş." Alex'in beline asılı çağrı cihazı ve boynundaki stetoskobun yanı sıra cebine iliştip orada unuttuğu bir de kaska vardı. Bu aletler sayesinde o liseli kız görüntüsü biraz daha olgun bir havaya bürünüyordu. Yine de bir yanıla Cadılar Bayramında doktor kılığına girmiş bir kız çocuğunu andırıyordu. Coop onun iş başındaki rahat ve kendine güvenen tavırlarından, kendisiyle konuşmadan önce bankonun arkasına geçerek bir hemşireye ne yapacağını açıklarken mesleğine hâkim görüntüsünden etkilenmişti. Yabana atılacak bir kadın değildi Alex. Bu nedenle az sonra yapacağı konuşmayı düşündükçe daha da çok endişeleniyordu. Alex'in bu habere nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Yine de olanları bir başkasından duyma-sındansa kendisinden öğrenmesi en iyisiydi. Charlene'in tavrına bakılırsa işler her an sarpa sarabilirdi.

Kafeteryaya inip kendilerine birer sandviç seçtiler ve Alex her ikisi için birer fincan kahve doldurdu. Ardından fincanları işaret ederek, "Bu şey son derece tehlikeli," dedi, "söylentilere bakılırsa içine fare zehri koyuyorlarmış, bana kalırsa doğru söylüyorlar. Eğer fena-laşırsan seni Acil Servise götürebilirim."

Coop sandviçlerle kahvenin parasını öderken, "Tanrıya şükür sen bir doktorsun," dedi, sonra birlikte köşedeki bir masaya doğru ilerlediler. Neyse ki kafeterya tenhaydı ve o ana dek kimse Coop'u tanımamıştı. Coop onunla rahatsız edilmeden birkaç dakika konuşabileceğini umuyordu. Alex çoktan sandviçinin ambalajını açmış, yemeye başlamıştı. Coop söze nasıl başlayacağını düşünerek bir süre sustu, Alex onun kahvesine şeker koyarken ellerinin titrediğini fark etti.

"Ne oldu, Coop?" Alex son derece sakin ve rahattı, gözlerinde yumuşacık bir bakış vardı.

"Hiçbir şey... hayır... aslında bir şey var... bu sabah bir şey oldu." Alex onun sözlerine devam etmesini beklerken gözlerinin içine bakıyordu. Artık Coop'u endişelendiren bir şeyler olduğundan emindi. Coop kahvesiyle sandviçine elini bile sürmemişti.

1/1

"Kötü bir şey mi?"

"Sinir bozucu bir şey. Seninle bunu konuşmak istiyordum." Alex, sorunun ne olduğuna dair en ufak bir tahmin bile yürütemiyordu. Coop'un tedirgin bakışlarından da bir anlam çıkarmak olanaksızdı. Coop derin bir nefes aldı ve olası sonuçlarından korktuğu açıklamasına başladı: "Hayatımda bazı aptalca şeyler yaptım, Alex. Çok fazla değil ama birkaç tane. Çoğunlukla iyi vakit geçirdiğimi söyleyebilirim. Kimseyi incitmedim. Oyunu hep kuralları bilen kişilerle oynadım." Alex bu sözler üzerine içinde bir panik dalgasının yükselmeye başladığını hissetti. Coop, aralarındaki ilişkinin sona erdiğini söyleyecekti. Bunlar da ayrılmak istediğini ima eden giriş cümleleriydi. Alex daha önce de buna benzer bir durum yaşamıştı ama bu yıllar önceydi. Nişanlısıyla arasında geçenlerden sonra bir daha kimseye bağlanmamaya dikkat etmişti. Ta ki Cooper karşısına çıkıncaya dek. Onu tanıdığı andan itibaren âşık olmaya başladığını hissetmişti. Şu anda ise sevdiği adam karşısında oturmuş, veda cümleleri sarf ediyordu. Alex arkasına yaslanarak gözlerini Coop'a dikti. Ne olursa olsun ağlamamaya, kendine hâkim olmaya kararlıydı. Coop, onun ne kadar tedirgin olduğunu görebiliyordu. Alex doğal olarak kendini koruma iç güdüsüyle kabuğuna çekilmişti. Coop artık geri dönüşü olmadığını biliyordu, açıklamasına devam etmek zorundaydı. "Kimseden yararlanmadım. Kadınların boş hayallere kapılmalarını sağlayarak onları kullanmadım, ilişkiye girdiğim pek çok kadın işin başından neyin ne olduğunu bilerek benimle birlikte oldu. Birkaç hata yaptığım doğru ama genellikle temiz bir geçmişim olduğunu söyleyebilirim. Ortada acı bir olay ya da kurban yok. ilişkilerim sona erdiğinde her iki taraf da gerektiği gibi teşekkür edip yoluna gitmeyi bilmiştir. Bildiğim kadarıyla ayrıldığım hiçbir kadın benden nefret etmiyor. Çoğu hâlâ beni sever, ben de onları severim. Yaptığım ha-talarıysa en kısa zamanda düzeltmeye dikkat ederim."

"Peki ya şimdi? Sence ilişkimiz bir hata mı, Coop?" Alex, demek yol yakınken bu hatayı düzeltmek istiyor, diye düşündü. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Coop ise şaşkınlıkla ona bakakal-mıştı.

"İlişkimiz mi? Elbette hayır! Sen bunu söylemeye çalıştığını mı sandın? Ah, bebeğim... ben bizden söz etmiyorum ki. Seninle tanışmadan önce yaşadığım aptalca bir maceradan söz ediyorum." Alex'

174

DANIELLE STEEL

in ne kadar rahatladığı her halinden belli oluyordu; Coop sözlerine devam etmeden önce onun ellerini kendi elleri arasına aldı. "Sözü uzatmayacağım." Her an Alex'i çağırabilirlerdi ve buraya kadar gelmişken olan biteni anlatıp kurtulmak istiyordu. "Seninle tanışmadan kısa süre önce genç bir kadınla çıkıyordum. Aslında bu bir hataydı. Aktris olma hayalleri kuran, bugüne kadar sadece porno filmlerde ve reklamlarda oynamış basit bir kız. Çok özel bir insan değildi ama hoş bir kızdı ve bir süre gönül eğlendirdik. O da kısa süreli bir ilişki olduğunun farkındaydı, yani oyunun kurallarını biliyordu. Masum biri değildi. Bu tür ilişkilere alışkın bir kız anlayacağın. Onu hiçbir zaman kandırmadım. Ona âşık olduğumu, bu ilişkiyi ciddiye aldığımı düşünmesine neden olacak hiçbir şey yapmadım, ikimiz için de yatak oyunlarından ibaret bir maceraydı ve çok kısa sürdü. Ben bile oturup doğru dürüst sohbet edemediğim bir kadınla uzun süre birlikte olamıyorum. Bana göre basit ve zararsız bir eğlenceydi."

"Ne oldu peki?" Alex'in içi içine sığmıyordu. Coop'un bahsettiği kıza âşık olmadığını anlamıştı ama sözü nereye getirmeye çalıştığını anlayamıyordu.

"Bu sabah beni aradı. Hamileymiş."

"Lanet olsun." Alex bu sözleri kızgınlıkla değil neredeyse sevinçle söylemişti. "En azından çaresi olmayan bir sorun değil. Kolaylıkla halledilebilir." Coop'un kendisinden ayrılmak istediğini, başka bir kadına âşık olduğunu söyleyeceğini sanırken sorunun bundan ibaret olduğunu öğrenmek onu çok rahatlatmıştı. Coop'a bakıp gülümsedi ve o an Coop omuzlarından tonlarca ağırlıktaki bir yükün kalktığını hissetti. Korktuğu

başına gelmemiş, Alex masadan kalkıp gitmemiş ya da onu bir daha görmek istemediğini söylememişti. Ne var ki hepsi bu değildi.

"Bu sadece sorunun bir yönü. Diğer yönüyse bebeği doğurmak istemesi."

"Bak bu çok tatsız bir durum işte. Gerçi neden böyle bir şeye kalkıştığını tahmin edebiliyorum. Ünlü birinin çocuğunu doğurmak fikri ona çekici geliyor olmalı. Sana şantaj mı yapıyor, Coop?" Alex son derece mantıklı, zeki ve anlayışlıydı. Coop onunla konuşmanın bu kadar kolay olmasını beklemiyordu.

"Öyle sayılır," dedi Coop, sesi öfkeliydi. "Para istiyor. Dediğine göre hamileyken mesleğini sürdürememiş. Hamile kadınları porno

filmlerde oynatmıyorlar anlaşılan." Alex onu rahatlatmak için elini sıktı. "Ona ve bebeğe maddi destek sağlamamı istiyor. Ona bebek istemediğimi söyledim ne ondan, ne başkasından... sen hariç." Coop bu sözlerin ardından acıklı bir tavırla gülümsedi. Alex'in karşısında oturmuş bunları söylerken kendini koca bir aptal gibi hissediyordu ama ona karşı dürüst olmaya kararlıydı. "Ona senden söz etmedim çünkü daha da saldırganlaşacağını biliyordum. Zaten aklını yitirmiş gibi davranıyor. Bir an ağlıyor, ertesi an tehditler savuruyor, sonra sevinçle 'bebeğimiz' hakkında konuşmaya başlıyor. Mide bulandırıcı ve biraz da ürkütücü bir durum. Ne yapacağına dair en ufak bir fikrim yok; bebeği doğurmaya kalkar mı, magazincilere haber verir mi bilemiyorum. Kısacası sağı solu hiç belli olmaz. Ona kürtaj masrafını karşılayacak bir çek gönderdim ama bundan ötesini yapmaya niyetim yok, bunu ona da söyledim. Onunla birlikteliğimiz topu topu üç hafta sürdü. Hiç yaşanmaması gereken bir ilişkiydi. Bu yaşa gelip de nasıl böyle bir hata yapabildiğime hâlâ şaşıyorum. Ne var ki canım sıkılıyordu ve o da eğlenceli bir kıza benziyordu. Şu anda olup bitenlerse hiç ama hiç eğlenceli değil." Coop'un yüzündeki ifadeden ne kadar büyük bir pişmanlık duyduğu açıkça anlaşıyordu. "Özür dilerim, Alex. Böyle tatsız bir olaya neden olduğum için çok üzgünüm. Yine de sana söylemek istedim, bilmeye hakkın olduğunu düşündüm. Özellikle de bu haberin gazetelerde çıkma olasılığı varken. Böyle bir şey yapabilir. Magazin basını böyle haberlere bayılır."

"Bana kalırsa o kadın da bu işe bayılır," dedi Alex, sesi anlayış doluydu. "Peki hamile olduğundan emin misin? Belki de senden bir şeyler koparmak için şansını deniyordur. Anladığım kadarıyla pek iyi niyetli bir insan değilmiş."

"Gerçekten de değil. Hamile olup olmadığını, hamileyse bile bunun sorumlusunun kim olduğunu bilmiyorum, ilişkiye girerken korunuyordum, sana bu hoş olmayan ayrıntıları söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama bir keresinde prezervatif yırtıldı. Sanırım onun şansы yaver gitti." Coop hiç olmazsa bunun önceden planlanmış bir tuzak olmadığını biliyordu. Charlene değilse bile kader Coop'a karşı ağlarını örmüştü.

"Eğer razı olursa bebek doğmadan önce amnios sıvısından DNA testi yaptırabilirsiniz. Tabii bunun için de epey bir zaman geçmesi gerekiyor. Ne kadardır hamileymiş?"

"Galiba iki aylık olduğunu söyledi."

Alex, Coop'la aralarındaki ilişkinin altı hafta önce başladığını düşündü, yani Coop'un kendisiyle tanışmadan kısa süre önce o kadınla birlikte olduğu doğrudu. Hatta aradan oldukça kısa bir süre geçmişti. İki hafta ya da daha az bir süre. Alex kendi kendine Coop'un geçmişteki ilişkilerinin kendisini ilgilendirmediğini hatırlattı.

Coop'un ellerini bırakmadan, "Ne yapacaksın?" diye sordu. Coop'un kendisine karşı dürüst davranması çok hoşuna gitmiş, kendini ona daha da yakın hissetmeye başlamıştı. Bu tür tatsız olaylar her erkeğin

başına gelebilirdi. Özellikle de Coop gibi ünlü erkekler aç gözlü kadınların şantajla para sızdırma heveslerine hedef oluyorlardı.

"Henüz bilmiyorum. Şu anda yapabileceğim fazla bir şey yok, bekleyip göreceğim. Sadece önümüzde mayın döşeli bir yol olduğunu bilmeni istedim, her an bu olayı basına duyurabilir."

Alex endişeli bir sesle, "Peki bebeği doğuracak olursa onunla evlenir misin?" diye sordu.

"Delirdin mi sen? Kesinlikle hayır. Onu doğru dürüst tanımıyorum bile. Uzun bacakları ve benzeri fiziksel özellikleri dışında ona dair bildiğim ne varsa midemi bulandırıyor." Eskiden Charlene'de hoşuna giden şeyler şimdi hiç umurunda değildi. "Onu hiçbir zaman sevmedim, bundan sonra da sevecek değilim. Üstelik bu şartlar altında onunla evlenecek kadar aptal ya da asil değilim. En kötü olasılıkla çocuk için nafaka ödemem gerekir, en iyi olasılıkla da bu olay kendiliğinden kapanır. Ona çocuğu doğursa bile asla gidip görmeyeceğimi söyledim ve bu sözlerimde ciddiyim."

Bu, sorumluluk duygusu ve ahlak anlayışıyla ilgili bir konuydu. Alex, çocuk doğduğu takdirde Coop'un bu konuyu yeniden düşünmesi gerekeceğini biliyordu. Yine de hiç olmazsa o kadına âşık değildi ve onunla evlenmeye niyeti yoktu. Kısacası bu durum Coop'la aralarındaki ilişkiyi etkilemeyecekti. Belki magazin basını bir süre yaygara koparacaktı ama Alex bunu umursamıyordu. Önemli olan Coop'un onu sevmesiydi.

"Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor, Coop," deyip bir süre du-raksadı; Coop o an korkuyla nefesini tutarak bu sözlerin devamını bekledi. "Sen bu olayı daha farklı değerlendiriyorsun ama bana kalırsa ortada büyütülecek bir şey yok. Senin gibi ünlü erkeklerin ben-

kik avı

177

zeri durumlarla sık sık karşılaştığından eminim. Tatsız bir durum olduğu kesin ama dünyanın sonu değil. Bana söylemekle çok iyi ettin, bence bu o kadar da büyük bir sorun değil. Gazetelerde çıkması utanç verici olabilir ama böyle şeyler herkesin başına gelebilir. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum." Alex mutlulukla gülümsedi. "Bense aramızdaki ilişkinin sona erdiğini söylemeye geldiğini sanmıştım." Oysa ilişkileri daha yeni başlıyordu.

"inanılmaz bir kadınsın." Coop rahat bir nefes alarak arkasına yaslandı ve minnettar gözlerle Alex'e baktı. "Seni gerçekten seviyorum. Bana defolmamı söyleyip başından atacağından korkmuştum."

"Buna hiç niyetim yok." Kendilerini konuşmaya öyle kaptırmışlardı ki her ikisi de sandviçlerini yemeyi unutmuşlardı. "Bence hayatımda kalıcı olma olasılığın bile var." Coop ona bu ilişkinin devam etmesini ne kadar istediğini söylemek üzereyken Alex'in çağrı cihazı sinyal vermeye başladı. Alex cihaza bir göz atarak, "Hay aksi!" dedi ve kahvesinden bir yudum alarak ayağa kalktı. "Bir hasta komaya girmiş... hemen gitmem gerek... merak etme, her şey yolunda... seni seviyorum... sonra ararım..." Coop daha neler olduğunu anlayamadan Alex kafeteryanın kapısına giden yolu yarılamıştı. Coop da masadan kalkarak herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Seni seviyorum!" diye bağırdı.

Kafeteryadaki insanlar meraklı gözlerle onlara bakarken Alex arkasına dönüp gülümsedi ve el salladı. Islak bir bezle masaları silmekte olan bir görevli sırtarak Coop'a bakıyordu.

Coop görevliye gülümseyerek, "Aynen düşündüğün gibi!" dedi ve kafeteryadan çıktı. Yüreği ferahlamış, adımlarına bir çeviklik gelmişti. Alex olağanüstü bir kadındı ve bütün bu olanlara karşın hâlâ Coop'a aitti.

Jimmy mutfakta oturmuş işten getirdiği bir yığın kâğıda bakarken bir yandan da akşam yemeği için bir şeyler hazırlayıp hazırlamayacağına karar vermeye çalışıyordu. Uzun süredir akşam yemeği ye-miyordu; ancak işyerindeki arkadaşları onu birlikte yemeğe çıkmaya ikna ettiklerinde ya da Mark elinde bir biftek ve bira kutularıyla çıkageldiğinde yemek yiyordu. Yemek yemek ya da aç kalmak, yaşamak ya da ölmek umurunda değildi. Günler birbiri ardına geçip gidiyor, gecelerse bitmek bilmiyordu.

Maggie öleli üç ay olmuştu ve Jimmy artık asla kendine gelemeyeceğine inanmaya başlamıştı. Aradan geçen zaman boyunca duyduğu acı bir nebze olsun azalmamıştı. Geceleri yatağına uzanıp ağlıyordu. Sabah saat üçe dörde kadar uyuyamıyor, bazı geceler sabahlıyordu.

Bahçe evine taşınmanın kendisine iyi geldiğini biliyordu ama Maggie'yi de beraberinde getirdiğini anlamıştı. Gittiği her yere Mag-gie'yi de götürüyordu; kalbinde, beyninde, bedeninde onu taşıyordu. Maggie onun bir parçası olmuştu artık. Dünyayı onun gözleriyle görüyor, onun gibi düşünüyor, onun gibi davranıyordu. Kimi zaman kendisinden çok Maggie'ye benzediğini fark ediyordu. Ondan öyle çok şey öğrenmişti ki. Bazen onun bu yüzden öldüğünü düşünüyordu. Jimmy'ye öğretmek istediği her şeyi öğretmiş, bu dünyadaki işi bitmişti. Ne var ki bu düşünce onu teselli etmekten çok uzaktı. Maggie'yi tüm varlığıyla özlüyor, gece gündüz bu acıyla yaşamak dayanılmaz geliyordu. Hiçbir şey acısını hafifletmiyordu. Kimi zaman Mark'la çene çalarken, işyerindeyken ya da çocuklara antrenörlük yaparken kısa süreliğine acısını unutuyordu. Derken acı ger-

KIR EVİ

179

çek olanca ağırlığıyla üstüne çöküyor, eski bir dost gibi köşe başından karşısına çıkıveriyordu. Savaşacak gücünün kalmadığını hissediyordu. En azından şimdilik acıya yenik düşmüştü.

Tam bu akşam da yemek yememeye karar vermişti ki kapının çalındığını duydu. Yerinden kalkıp kapıyı açtığı anda karşısında Mark'ı görerek gülümsedi. Jimmy o anda ne kadar perişan görüldüğünün farkında değildi. Mark çocuklarıyla ilgilenmek zorunda olduğundan Jimmy'yle eskisi kadar sık görüşemiyorlardı. Akşamları işten gelince çocuklara yemek pişirmesi ve ev ödevlerine yardım etmesi gerekiyordu. Yine de fırsat buldukça Jimmy'ye uğruyor, onu yemeğe davet ediyordu. Jimmy, Jessica ve Jason'dan hoşlanmıştı ve onlarla birlikte olmaktan zevk alıyordu. Ne var ki onların yanındayken içten içe kendini çok yalnız hissediyordu. Onların mutluluğunu gördükçe Maggie'yle asla çocuk sahibi olamayacakları, bir daha Maggie'ye sa-rılamayacağı aklına geliyordu.

"Alışverişten geliyorum," dedi Mark. "Sana bir uğrayıp yemeğe gelmek ister misin, diye sorayım dedim." Mark kimi zaman Jimmy' nin kapısına dayanıp emrivaki yaparak onu evden çıkarmanın en iyisi olduğunu biliyordu. Jimmy fazlasıyla içine kapanmıştı ve Mark onun evde geçirdiği saatler boyunca Maggie'yi düşünerek yas tuttuğunu biliyordu. Son zamanlarda Jimmy eskisine oranla daha da dur-gunlaşmıştı. Sanki baharın gelişyle birlikte Maggie'ye olan özlemi daha da artmıştı.

"Şey... iyi düşünmüşsün... ama sağ ol... eve bir sürü iş getirdim, iş saatlerinde çocukların bakımını üstlenen evleri ziyaret ettiğimden bunları halledecek zamanım olmuyor." Jimmy'nin yüzü solgundu ve bitkin görünüyordu, Mark ona bakarken yüreğinin burkulduğu-nu hissetti. Ne kadar zor bir dönemden geçtiğini biliyordu. Kendisi de zor günler geçirmişti ama çocukların gelişinden sonra her şey iyiye gitmeye başlamıştı. Jimmy'nin de bir an önce kendini toparlamasını umut ediyordu. Zeki, yakışıklı ve iyi bir adamdı. Son günlerde birlikte tenis oynamaya bile gidecek zamanları olmamıştı. Çocuklar Mark'ı

fazlasıyla meşgul ediyor, Jimmy de sürekli işi olduğunu söyleyerek eve kapanıyordu.

Mark onu ikna etmeye çalışarak, "iyi ama bu arada bir şeyler yemelisin," dedi. "Hepimiz için harika bir akşam yemeği hazırlayabilirim. Az sonra aç çocuklarımı doyurmam gerek. Pirzolayla hambur-

İÖÜ

DANİfcLLt Mf  L

ger yapacağım." Neredeyse her akşam aynı şeyi yiyorlardı. Bir yemek kitabı alıp başka şeyler pişirmeyi öğreneceğine dair çocuklara söz vermişti.

Jimmy yorgun bir sesle, "Ben iyiyim, gerçekten," dedi. Mark'ın kendisi için endişelendiğini biliyor ve bu yüzden ona minnet duyuyordu. Ne var ki o anda insanlarla birlikte olmak hiç içinden gelmiyordu. Aslında aylardır insanlarla birlikte olmak istemiyordu ve son zamanlarda durum daha da kötüleşmişti. İş dışında dışarı çıkmayalı uzun zaman olmuştu ve Maggie'yle birlikte izledikleri son filmde beri sinemaya gitmemişti. Sanki hayatını iyi kötü bir düzene oturtmakla Maggie'ye ihanet etmiş olacağını hissediyordu.

"Ha, bu arada az kalsın unuttuyordum," dedi Mark sırtarak. "Ev sahibimizle ilgili ufak bir dedikodu kulağıma geldi." Jimmy'ye bir magazin dergisi uzattı. Dergiyi alışveriş yaptığı süper markette görmüş ve Jimmy'ye göstermek için satın almıştı. Aslında berbat bir dergiydi ama içinde gördüğü haber Mark'ı çok eğlendirmişti. Ev sahipleri olacak adam tam bir çapkın kurttu anlaşılan. "İkinci sayfaya bak." Jimmy dergiyi alıp ikinci sayfasını açtı ve gözleri hayretle büyüdü.

"Vay canna." Sayfanın yarısını kaplayan fotoğrafta Coop görülüyordu, yanındaki fotoğrafta ise uzun siyah saçlı, çekik gözlü, son derece seksi bir kadın vardı. Fotoğrafların altındaki yazıda aralarındaki fırtınalı aşktan, bu aşkın meyvesi olan çocuktan, Coop'la ilgili bir takım başka dedikodulardan ve o güne dek birlikte olduğu ünlü kadınlardan söz ediliyordu. Jimmy dergiyi Mark'a geri verirken sırtarak, "Bak sen," dedi. "Acaba Alex'in bundan haberi var mı? Başını böyle bir belaya sokmuş bir adamla çıkmak çok eğlenceli olmasa gerek. Alex akli başında bir kadına benziyor."

"Aralarında çok ciddi bir ilişki olduğundan şüpheliyim," dedi Mark. "Alex'i buralarda çok az gördüm. Üstelik anladığım kadarıyla Coop'un gönül maceraları pek uzun sürmüyor. Ben bile buraya taşındığımdan beri onun yanında üç ayrı kadın gördüm. Olaylar ilginç bir hal alıyor, ne dersin?"

"Coop için öyle olduğu kesin. Baba olmaya can atıyordur herhalde." Jimmy bunu söyledikten sonra kahkahalarla güldü. "Coop gibi bir baban olduğunu bir düşünsene."

"Çocuk üniversiteye başladığında adam doksan yaşında olacak," dedi Mark.

KIR EVİ

181

"Ve büyük olasılıkla da liseli kızlarla düşüp kalkıyor olacak." Yaptıkları yorumların kabaca olduğunun farkındaydılar ama dergideki haber ikisini de eğlendirmişti. Mark bahçe evinden ayrılırken Jimmy hafta sonunda onlarla yemek yiyeceğine söz verdi.

O gece Alex'le yemeğe çıkan Coop ise dergideki haberi hiç de eğlenceli bulmuyordu. Hem haberdeki yorumlara hem de Charlene'in bu kadar ileri gitmesine fena halde bozulmuştu. Tek sevindiği nokta bu konuyu önceden Alex'e açmış olmasıydı.

"Bugüne kadar milyonlarca kez magazin başına konu oldun, Coop. Bu senin işinin bir parçası. Eğer ünlü bir film yıldızı olmasaydın kimse kiminle yatıp kalktığınla ilgilenmezdi."

"Bunu gazetelere açıklaması iğrenç bir davranış." Coop son derece sinirli, Alex ise sakindi.

"Böyle olacağını tahmin etmiştin ama." Alex bu olayın kendisi için hiçbir önemi olmadığını söyleyerek onu rahatlatmaya çalışıyordu. Nasıl olsa insanlar kısa süre sonra bunu unutacaklardı. "Üstelik bu tür gazeteleri herkes okumuyor ki." Coop, Alex'in olanları bu kadar olgun karşılamasına seviniyordu. Onun soğukkanlı halini gördükçe biraz olsun içi rahatlıyordu.

O gece birlikte pizza yemeye gittiler ve Alex onu neşelendirmek için elinden geleni yaptı. Ne var ki bu hiç de kolay değildi. Coop'un yüzünden düşen bin parçaydı. Daha sonra eve döndüklerinde Coop'un aklına ona sormayı unuttuğu bir şey geldi. Alex'le birlikte Oscar Ödülleri gecesine katılmak istiyordu. Alex bu teklifi duyunca önce sevinçle gülümsedi, hemen ardından kaşları çatıldı.

Ödül töreninin olduğu gece hastanede görevliydi. "O gece izin alabilir miyim bilmiyorum. Hastanede nöbetçiyim."

"Başka biriyle nöbet değişimi yapamaz mısın?" Coop artık bu işleri öğrenmişti.

"Denerim. Son zamanlarda o kadar çok nöbet değiştirdim ki. Şansımı zorlamaya başladım."

"Ama bu önemli bir gece," dedi Coop, Alex'in gelebilmesini çok istiyordu. Bunun tek nedeni o geceyi Alex'le paylaşmak istemesi değildi, kameraların karşısına onunla birlikte çıkmak istiyordu. Alex'in soylu bir havası vardı ve şu anda Charlene'in üzerine sıçrattığı çamuru olsa olsa Alex gibi saygın bir kadınla görünmek temizleye-bilirdi. Ne var ki bunu Alex'e açıklayamazdı. Bunlar Hollywood'un

182

DANIELLE STEEL

gizli mekanizmaları ve ayrıntıları Alex'in bilmesine gerek yoktu.

Alex geceyi kendi dairesinde geçirmeyi planlamıştı ama sonra Kır Evi'nde kalmaya razı oldu. Coop onun darmadağınık dairesinde bir türlü rahat edemiyordu ve Alex de bir savaş alanını andıran dairesine dönmektense Kır Evi'nde kalmayı tercih etmişti. Coop, onun dairesine "çamaşır sepeti" adını takmıştı ve haklıydı da. Alex, Kır Evi'nde kalmaktan hoşlanıyordu. Gece havuzda yüzmeyi seviyordu, Mark'ın çocuklarıyla karşılaşmaktan da kesinlikle rahatsız olmuyordu. Evin ve içinde bulunduğu arazinin insana huzur veren bir havası vardı. Çok masraflı olmasına karşın Coop'un neden bunca yıl burada yaşadığını anlamak hiç de zor değildi.

tki gün sonra Alex, Oscar Ödülleri gecesine katılmak için bir başkasıyla nöbet değiştirmeyi başardı. Haberi Coop'a verirken sevinçten havalara uçuyordu ama bir an sonra o gece giyecek uygun bir kıyafeti olmadığını hatırlayarak paniğe kapıldı. Alışverişe çıkacak zamanı da yoktu. Sahip olduğu tek gece elbisesi Schwartz'lardaki davette giydiği elbiseydi ve o da ödül töreni için fazlasıyla sıradandı. Cooper Winslow'la birlikte böyle önemli bir geceye katılacaksa çok daha gösterişli bir şeyler giymek zorundaydı.

O gece Coop'a sarılmış yatarken, "Bir gün böyle bir törene katılacağım hiç aklıma gelmezdi," diyerek kıkırdadı. Coop, ödül törenine Alex'le birlikte gideceği için mutluydu. O hafta bir başka magazin dergisinde Charlene'le ilgili bir haber daha çıkmıştı. Kolay kolay unutulacak bir skandal değildi. Her şey

bir yana, böyle önemli bir geceyi Alex'le birlikte geçireceğine seviniyordu. "Uygun bir elbisem yok," dedi Alex. "Korkarım törene hastane önlüğümle gelmek zorunda kalacağım. O zamana kadar alışverişe çıkacak zamanı bulabileceğimi hiç sanmıyorum."

Coop gizemli bir tavırla, "O işi bana bırak," dedi. Giyim kuşam konusunda Alex'ten çok daha bilgiliydi. Yıllarını kadınlara gardırop düzerek ve ne giyecekleri konusunda onlara fikir vererek geçirmiş, hatta bu konuda fazlasıyla cömert davranmıştı.

"Eğer bana bir elbise alacaksan baştan söyleyeyim, parasını ben vereceğim," dedi Alex. Coop'un parasını yiyen kadınlardan biri olmaya hiç niyeti yoktu. Üstelik o güne dek Coop'la birlikte olan kadınların çoğunun aksine, her türlü lüksü karşılamaya yetecek bir

KIR EVİ

183

servete sahipti. Yine de Coop'un bu konudaki yardım teklifine minnettardı.

O gece rüyasında kendini bir balo salonunda gördü; üzerinde yerlere kadar uzanan bir balo elbisesi vardı ve tıpkı Coop'a benzeyen yakışıklı bir prensle uçarcasına dans ediyor, elbisesinin etekleri uçuşuyordu. Coop masallardaki o yakışıklı prensti. Alex de kendini bir masal prensesi gibi hissetmeye başlamıştı. Kasabadaki kızlardan birinin prensten hamile kalması o anda gözüne hiç de önemli görünmüyordu.

Oscar ödülleri gecesi Alex'in sandığından çok daha çabuk gelip çattı. Coop onu davet edeli iki hafta geçmişti ve bu yılki ödül töreni her yıl olduğundan daha da geç bir tarihte, Nisan'ın üçüncü haftasında yapılıyordu. Coop sözünü tutmuş ve Alex için Valentino'dan enfes bir gece elbisesi seçmişti. Gece mavisi rengindeki verev kesimli saten elbise o güne dek Alex'in gördüğü en zarif, en güzel şeydi ve kusursuz vücut hatlarını cömertçe sergiliyordu. Elbiseyi giydiğinde tam üzerine göre olduğunu gördü, sadece eteklerinin biraz kısaltılması gerekiyordu. Coop ayrıca Dior'dan samur bir kürk ceket, Alex'in solugunu kesen safir bir gerdanlık ve ona uygun bir bilezikle küpeleri ödünç almıştı.

Alex elbiseyi üzerine giyip Coop'un karşısına çıktığında, "Kendimi tam anlamıyla Külkedisi gibi hissediyorum," dedi. Coop o akşam Alex'in saçlarını ve makyajını yapacak bir kuaförle makyaj uzmanı kiralamıştı. Zaman kazanmak için Alex'in Kır Evi'nde hazırlanmasına karar vermişlerdi.

Alex hastaneden üzerinde önlüğüyle gelmişti ve üç saat sonra odadan çıktığında büyülü bir değnekle baştan ayağa değiştirilmiş gibiydi; tam bir masal prensesini andırıyordu. Hatta masal prenseslerinden bile güzeldi. Yatak odasından aşağı inen merdivenlerin başında belirdiğinde genç bir kraliçeye benziyordu. Aşağıda onu beklemekte olan Coop'un yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Alex bu haliyle son derece zarif, güzel ve çarpıcıydı. Tam bir aristokrat olmuştu, aynada kendine baktığında annesine benzediğini fark ederek şaşırdı. Alex küçük bir çocukken annesi de böyle balolara katılırdı. Hatta bir keresinde onu buna benzer mavi bir elbiseyle gördüğünü

KIR EVİ

185

hatırlıyordu. Öte yandan annesinin bile Coop'un Van Cleef ve Ar-pels'ten ödünç aldığı bu safir takılarla boy ölçüşecek takıları olmamıştı. Taşları olağanüstü irilikte olan gerdanlık, bilezik ve küpeler Alex'e çok yakışmıştı.

Coop, "Vay canına!" diyerek onun karşısında eğildi. Londra'da özel olarak diktirdiği smokinlerden birini giymişti. Ayaklarına son derece kaliteli deri ayakkabılar giymiş ve safir taşlı gömlek düğmeleri ile kol düğmeleri takmıştı. Ne var ki bunlar ödünç alınmamıştı; bir zamanlar birlikte olduğu Suudi Arabistanlı bir prensesin hedi-yesiydiler. Prensese babası kızının Coop'la evlenmesine engel olmak için onu bilinmeyen bir ülkeye sürgüne göndermişti. Coop, adamın kızını Bayan Winslow olarak görmektense beyaz kadın tüccarlarına sattığını söylerdi. Hikâye ilginç, safir kol düğmeleriyle gömlek düğmeleri ise göz kamaştırıcıydı. Coop Alex'in koluna girip onu kapıya doğru götürürken, "Olağanüstü görünüyorsun sevgilim," dedi.

Alex geceye hazırlıklı olmak için Coop'a ödül töreniyle ilgili bir sürü soru sormuştu ama yine de oraya vardıklarında gördüğü manzara tahminlerinin çok ötesindeydi. Arabadan indiklerinde hava hâlâ aydınlıktı. Yere salonun girişine kadar uzanan kırmızı bir halı serilmişti ve binanın önünde konukları taşıyan yüzlerce limuzin sıralanmıştı. Etraf gösterişli elbiseler giymiş, paha biçilmez mücevherler takmış güzel kadınlarla doluydu ve fotoğrafçılar, kameramanlar onları görüntülemek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Bu kadınların çoğu tanınmış aktrislerdi ve bazıları geçmiş yıllarda Coop'la birlikte Oscar törenine gelmişlerdi. Bu yılki tören Coop için bambaşka bir anlam taşıyordu çünkü bu kez yanında Alex vardı. Birlikte kırmızı halının üzerinde ağır adımlarla ilerlerlerken âdeta bir asalet ve zarafet timsaliydiler. Alex son derece yüksek topuklu mavi saten ayakkabılar giymişti ve o anda Coop'un koluna girmiş olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Yüzlerinde sayısız fotoğraf makinesinin flaşı patlarken utangaç bir tavırla gülümsedi. Coop onun bu haliyle Tiffany'de Kahvaltı filmindeki Audrey Hepburn'ü andırdığını düşündü. Alex güzel, zarif ve soylu bir kadındı. Kameralardan oluşan bir kalabalığın arasından geçerlerken Alex yeniden gülümsedi, Coop ise bu ülkeyi ziyarete gelmiş bir devlet başkanı edasıyla el salladı. Aynı anda Kır Evi'nin konuk dairesinde heyecanlı bir bağırış duyuldu:

186

DANIELLE STEEL

"Aman Tanrım!... Bu o!... Adı neydi... Hani şu kadın... Alex!!! Yanında da o adam var!" Jessica bir yandan böyle haykırıırken bir yandan da televizyon ekranını gösteriyordu. Jimmy, tıpkı Altın Küre Ödülleri'nde olduğu gibi Oscar törenini izlemek için Mark'ın evine gelmişti ve tam o sırada Coop'la Alex limuzinden inmiş kırmızı hah üzerinde yürüyorlardı. "Alex muhteşem görünüyor!" Onu görmek Jessica'yı herhangi bir film yıldızını görmekten çok daha fazla heyecanlandırmıştı çünkü Alex'i taniyordu.

Hep birlikte büyülenmiş gibi televizyona bakarlarken Mark, "Gerçekten de öyle," dedi. "Acaba boynundaki o gerdanlığı nereden buldu?"

"Büyük olasılıkla ödünç alınmıştır," dedi Jimmy; hâlâ Alex'in Coop gibi bir adamla ne işi olduğunu anlayamıyordu. Jimmy'ye göre Alex, Coop'tan çok daha iyilerine layık bir kadındı ve onunla birlikte olması tam bir saçmalıktı. Coop için Alex basit bir gönül macerasından öte olamazdı, bu düşüncesini Mark'a da söyledi. Mark ise Alex'in bütün bunları bilecek kadar zeki bir kadın olduğunu düşünüyordu. Aslında her ikisi de Alex'i yakından tanııyorlar ama ondan hoşlanıyorlardı.

"Bu kadar güzel olduğunu fark etmemiştim," dedi Mark. "Böyle giyinince bambaşka bir kadın olmuş." O güne dek Alex'i bir kez havuz başında üzerinde şort ve tişört olduğu halde, bir kez de yangının çıktığı gece görmüştü. Oysa ekranda gördüğü kadın baş döndürücüydü. Jimmy'nin aksine Mark etrafındaki kadınların farkına varmaya başlamıştı, Jimmy ise kadınlara karşı âdeta hissiz gibiydi. Karşı cinse duyduğu tüm ilgi Maggie'yle birlikte ölmüştü. Öte yandan Mark da yeniden kadınlarla ilişki kurmaya hazır değildi. Sadece güzel kadınlara bakmak hoşuna gidiyordu. Zaten yeni bir ilişkiye başlayacak zamanı yoktu çünkü çocuklarıyla ilgilenmek onu fazlasıyla meşgul ediyordu.

Kameralar bir süreliğine Coop'la Alex'in üzerinden ayrıldı, sonra yerlerine oturmuş bir halde yeniden ekrana geldiler. Yakın çekim yapıldığı sırada Alex gülerek Coop'un kulağına bir şeyler fısıldıyordu, ardından Coop da gülmeye başladı. Birlikte çok mutlu görünüyorlardı. Oscar töreninden sonra Morton's'daki Vanity Fair partisine giderlerken kameralar bir kez daha onların üzerinde odaklandı. Alex, samur ceketini omuzlarına almıştı ve bu haliyle bir film yıldızı-

KIR EVİ

187

zını andırıyordu. Hatta bir film yıldızından çok daha güzeldi çünkü 0 gerçek bir insandı.

Alex o gece geç saatlerde özel bir şoförün kullandığı Bentley limuzinin arka koltuğunda Kır Evi'ne doğru yol alırken Coop'a içtenlikle teşekkür etti. Unutulmayacak güzellikte bir gece geçirmişti. Turbo motorlu üstü açılır Bentley Azure çoktan galeriye geri gönderilmişti çünkü Coop'un onu alacak parası yoktu. Bentley limuzin ise Coop'a aitti ve Oscar töreni için son derece uygun bir arabaydı.

Alex mutlulukla esnerken, "Olağanüstü bir geceydi," dedi. Saat sabahın üçüydü. Alex o güne dek sadece filmlerden ve gazetelerden tanıdığı ne kadar ünlü insan varsa hepsini yakından görmüştü. Hiçbir zaman ünlülere karşı özel bir hayranlık duymamıştı ama onlarla bir arada bulunmanın heyecan verici olduğunu da kabul ediyordu. Hele yanında Coop olunca her şey daha da eğlenceli oluyordu; o gece gördüğü yıldızlar hakkında Coop'tan bir sürü ilginç hikâye dinlemiş ve türlü dedikodu öğrenmişti. Coop, Alex'i filmlerde görmüş olduğu herkesle tanıştırmıştı. Alex kendini gerçekten de Külkedisi gibi hissediyordu. Başını Coop'un omzuna yaslarken, "Galiba birazdan kendimi bir balkabağında bulacağım," dedi. Coop onunla gurur duyuyordu ve bu duygusunu Alex'e de söyledi. "Üç saat sonra hastanede olmam gerek," dedi Alex. "Belki de en iyisi hiç uyumamak."

Coop muzipçe gülümseyerek, "Bu iyi bir fikir," dedi. "Kusursuzdun, Alex. Herkes seni yeni bir yıldız sandı. Büyük olasılıkla yarın yapımcılardan bir düzine senaryo alacaksın."

Alex, "Hiç sanmam," diyerek güldü. Bu arada Kır Evi'ne varmışlardı, arabadan inerlerken Alex uzun bir geceden sonra buraya dönmenin huzur verici olduğunu düşündü. Coop saç, makyaj ve takılarına kadar en ufak ayrıntıyı bile unutmamıştı ve onun sayesinde umduğundan çok daha güzel bir gece geçirmişti.

Alex safir gerdanlılığı çıkarıp verirken Coop üzüntüyle, "Aslında bunu senin için satın almalıydım," dedi. "Keşke bunu yapabilsem." Gerdanlılığı, bileziği ve küpeleri kasaya koyarken içini çekti. Alex kutudaki etiketten bu gerdanlığın fiyatının üç milyon dolar olduğunu öğrenmişti. Bu, en zengin insanın bile kolay kolay gözden çıkaramayacağı bir miktardı. Öte yandan ilk kez Coop maddi durumunun bazı şeyleri karşılamaya yetmeyeceğini ima etmişti. Gerçi bu durum Alex'i şaşırtmamıştı, zaten böyle pahalı bir hediye asla kabul et-

188

DANIELLE STEEL

mezdi. Yine de Coop'un bunu düşünmesi bile güzeldi ve bir geceliğine de olsa bu muhteşem takıların keyfini çıkarmıştı. O gece törende gördükleri Louise Schwartz'in boynunda da buna benzer bir gerdanlıktı vardı, üstelik onunki daha bile iri taşlıydı. Coop, Louise' in aynı gerdanlığın yakutla işlenmiş olanına da sahip olduğunu biliyordu. Ayrıca Louise de Valentino tarafından onun için özel olarak hazırlanmış göz kamaştırıcı bir elbise giyiyordu.

Coop ceketini çıkarıp kravatını gevşetirken Alex'e bakarak, "Yatak odasına çıkalım mı, prenses?" dedi. O anda saatler önce evden ayrılırlarken olduğu kadar bakımlı ve yakışıklı görünüyordu.

Alex ise ayakkabılarını eline almış, uykulu gözlerle merdivenleri tırmanırken, "Hâlâ balkabağına dönüşmedim mi?" diye sordu. Elbisesinin etekleri arkasından yerlerde sürünüyor, bu haliyle çok yorgun bir prensese benziyordu.

"Hayır, aşkım," dedi Coop, "asla da dönüşmeyeceksin." Coop'la birlikte olmak masal gibiydi ve kimi zamanlar Alex bu yaşadıklarının gerçekliğine inanmakta güçlük çekiyordu. Kendi kendine hasta bebeklerle dolu bir hastanede çalıştığını ve kirli çamaşırlarla dolu bir stüdyo dairede oturduğunu hatırlatması gerekiyordu. Gerçi bambaşka bir hayat sürme şansı vardı ama bu şansını yıllar önce geri çevirmişti. Yaşamında lüks ve gösterişli olan tek şey, Coop' la birlikteliğiydi.

Beş dakika bile olmadan Coop'un kollarında uyuyakalmıştı ve sabah saat beşte saat çalmaya başladığında az kalsın arkasını dönüp uyumaya devam edecekti. Coop onu uyandırarak yataktan kalkmasını sağladı ve onu daha sonra arayacağını söyledi. Yirmi dakika sonra Alex uyanmış, arabasına binmiş Kır Evi'nden ayrılıyordu. Önceki gece şimdi ona bir rüya gibi geliyordu. Ancak gazetelerde Coop'la birlikte limuzinden inmiş yürürlerken çekilen kocaman bir fotoğrafını görünce yaşadıklarının bir rüya olmadığına ikna oldu.

Hemşirelerden biri hayran bakışlarını gazetede ki resimden ayırıp Alex'e bakarak, "Yanımdaki kadın sana benziyor," dedi. Sonra resmin altındaki adı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, Alexandra Madison yazıyordu. Coop habercilere Alex'in bir doktor olduğunu söylemeyi unutmış, Alex de onu şakayla karışık azarlamıştı. Doktorluk unvanını hak etmek için çok çalışmıştı ve Coop'un onu bu şekilde tanıtmamasını istiyordu.

KIKbVI

isy

Coop ise buna karşılık, "Onlara benim psikiyatri hemşirem olduğunu söylesem olmaz mı?" demişti. Alex resimde göz kamaştırıcı görünüyordu, Coop ise onun elini tutmuş gülümsüyordu. Bu, tüm dünyaya verilen açık bir mesajdı. Cooper Winslow gayet iyiydi ve kimseden gizlisi saklısı yoktu. O sabah basın sözcüsü de Coop'u arayarak bu akıllıca davranışından dolayı onu kutlamıştı.

"Çok iyi bir izlenim yarattın," demişti. Bu resim, o güne dek magazin basınında çıkan çirkin söylentilerin hepsine cevap niteliğindediydi. Önemsiz bir porno yıldızını hamile bırakmış olabilirdi ama o hâlâ bir Hollywood efsanesiydi ve saygıdeğer bir kadınla birlikteydi.

Gazetelerin akşam baskısında da başka fotoğrafları çıkmıştı. Coop öğleden sonra Alex'i aradığında ona saygın gazetelerin dedikodu yazarlarından çok sayıda telefon aldığını söyledi.

"Hepsi de senin kim olduğunu merak ediyorlardı."

"Peki sen ne dedin?"

"Elbette gerçeği söyledim. Hem bu sefer doktor olduğunu da söylemeyi unutmadım," dedi Coop gururla. "Ayrıca evlenip evlenmeyeceğimizi sordular. Ben de bu konuda bir yorum yapmak için henüz çok erken olduğunu ama hayatımdaki en özel kadın olduğunu ve sana taptığımı söyledim."

Alex elinde tuttuğu kâğıt bardaktaki soğumuş kahveyi yudumlarken, "Bu onları uzunca bir süre meşgul

eder," dedi ve gülümsedi. On iki saattir iş başındaydı ama neyse ki yoğun bakım ünitesinin sakin sayılabilecek günlerinden biriydi. Öte yandan sandığından çok daha fazla yorulmuştu. Geceleri gezip gündüzleri çalışmaya alışkın değildi. Coop ise saat on bire kadar uyumuş, güzel bir masaj ve manikürün ardından özel berberine saçlarını kestirmişti. Alex merakla, "Bebek hakkında bir şey sordular mı?" dedi. Bu olayın Coop'un canını ne kadar çok sıktığını biliyordu.

"O konuda tek bir kelime bile etmediler." Charlene de bir daha aramamıştı. Magazin yazarlarına demec vermekten vakit bulamamıştı herhalde.

Ne var ki iki hafta sonra Charlene'in avukatı Coop'un avukatını aradı. Mayıs başıydı ve Charlene üç aylık hamile olduğunu öne sürüyordu. Hamileliği boyunca maddi yardım talep ediyordu ve hem çocuk hem de kendisi için nafaka pazarlığı yapmaya kararlıydı.

"Nafaka mı? Üç haftalık bir gönül macerası için mi? Bu kadın de-

190

DANIELLE STEEL

limiş!" diye yakındı Coop. Avukatıyla buluşmuş, ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Charlene zor bir hamilelik geçirdiğini, doğum yapana kadar çalışmayacak durumda olduğunu iddia ediyordu. Avukatının dediğine göre Charlene aşırı derecede bulantı çekiyordu. "Bulantıları röportajdan röportaja koşmasına engel olmuyor ama," dedi Coop. "Tanrım, bu kadın bir canavar."

"Dua et de karnındaki bebek senin canavarın olmasın," dedi avukatı. Sonunda Charlene'in amnios sıvısı aldırması ve DNA testi yaptırmayı kabul etmesi halinde Coop'un ona maddi yardımda bulunmasına karar verdiler. "Çocuğun senden olma olasılığı nedir, Coop?" "Sanırım yüzde elli. Herhangi birinin çocuğu olma olasılığından farklı değil yani. Onunla yattım ve prezervatif yırtıldı. Her şey bu aralar ne kadar şanslı olduğuma bağlı. Sence Las Vegas'ta böyle bir kumar oynasam şansım ne olurdu?"

Avukatı bu şakadan pek hoşlanmamıştı. Ciddi bir sesle, "Bu konuyu senin için araştırırım," dedi. "Kabalaşmak istemem ama müşterilerimden birinin dediği gibi: Böyle kadınlarla bir kere de yatsan sonsuza dek vizite ödersin. Umarım bundan sonra daha dikkatli olursun, Coop. Oscar töreninde yanında gördüğüm kadın çok güzeldi."

"Ayrıca çok da akıllı," dedi Coop gururla. "Kendisi bir doktor." "Bu da bir önceki gibi servet avcısı değildir umarım. Gerçi anne adayı da hiç fena değil. Avrasyah bir tipi var. Her neyse, nereli olursa olsun kalp yerine bir otomatik kasa taşıdığı kesin. Onunla her ne yaptıysan şimdi uğraştığın belaya değmiş olsa bari."

Coop dalgın bir tavırla, "Hatırlamıyorum," dedi ve Alex'i savunmaya girişti. "Doktor arkadaşım kesinlikle bir servet avcısı değil. Zaten ailesinden gelen servet sayesinde benim verebileceğim hiçbir şeye ihtiyacı yok. Hem de hiç."

"Öyle mi?" dedi avukat. Meraklanmıştı. "Kim bu doktor?" "Babası Arthur Madison'ın ta kendisi." Avukat bir ıslık koyuverdi.

"Bak bu ilginç işte. Adam bu bebek konusunda seni aradı mı?"

"Hayır."

"Yakında arayacağından emin olabilirsin. Peki kızıyla çıktığından haberi var mıydı?"

"Bilmiyorum. Alexle babası pek sık görüşmüyorlar."

MKfcVI

"Neyse, haberi yoksa da artık öğrenmiştir. Ülkedeki her gazetede ikinizin birlikte çekilmiş fotoğraflarınız var."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Coop. Aslında olan olmuştu. Charlene bütün gazetelere demeç veriyordu.

Bir hafta sonra Charlene'le ilgili haberlerde Charlene'le Cooper' in yanı sıra Alex'in de adı geçmeye başladı. Gazetelerdeki boy boy fotoğraflarında Alex genç bir kraliçeyi andırıyordu ama üzerine atılan manşetler çoğunlukla çok çirkindi. Mark bu tür magazin gazetelerini gördükçe alıp Jimmy'ye gösteriyor, Jessica ise izinli olduğu günlerde Kır Evi'ne gelen ve sık sık havuzda karşılaştığı Alex'i yere göğe sığdıramıyordu. Aralarında hoş bir yakınlık oluşmuştu ama Alex, çocukların varlığından hâlâ rahatsız olan Coop'a Jessica'yla arkadaşlığından söz etmemeyi uygun bulmuştu. Coop'un başında yeterince dert vardı.

Son günlerde Abe de Coop'u arayıp harcamalarını kısması için uyarılarda bulunmaya başlamıştı; Coop'un Charlene'e nafaka ödemek zorunda kalması halinde olabileceklerden endişe ediyordu. "Nafaka ödeyecek paran yok, Coop," demişti. "Üstelik tek bir ödemeyi geciktirirsen seni hapse attırır. Yasalar böyle ve bu kadın da senden olabildiğince fazla şey koparmaya niyetli görünüyor."

"Bana bu kadar iyi haberler verdiğin için teşekkürler, Abe," dedi Coop. Alex'in son derece sade zevkleri olduğu için geçmişteki ilişkilerine oranla çok daha az para harcıyordu ama Abe hâlâ savurganlık ettiğini ve iflasın eşiğinde olduğunu söylüyordu.

"En iyisi Madison'ın kızıyla evlenmen," dedi Abe kıkırdarak. Coop'un Alex'le birlikte olmasının Madison servetiyle bir ilişkisi olup olmadığını merak ediyordu. Bu kadar zengin bir kadınla birlikteyken insanın birtakım art niyetler beslemesi olasıydı. Coop bile hâlâ bu konuda vicdanını sorguluyordu. Yine de günler geçtikçe Alex'i gerçekten sevdiğine inanmaya başlamıştı.

Bu arada Liz de gazetelerdeki haberleri görmüştü. Coop'u aradığında sesinden olanlara ne kadar kızdığı anlaşıyordu.

"Bu tam bir rezalet! O kadınla hiç çıkmamalıydın, Coop!"

Coop pişmanlıkla kıkırdadı, "Bunu şimdi mi söylüyorsun?" dedi. "Evlilik nasıl gidiyor?"

"Evli olmayı sevdim ama San Francisco'ya alışmam biraz zaman alacak. Çok üşüyorum ve bu şehir bana fazlasıyla sakin geliyor."

DAIN ifeLLt S1 tCL

"Hâlâ kocanı bırakıp bana dönebilirsin. Sana her zaman ihtiyacım var."

"Teşekkürler, Coop," dedi Liz. Ted'le birlikte olmaktan çok mutluydu ve onun kızlarını da seviyordu. Üzüldüğü tek şey evlenmek için bunca yıl beklemiş olmasıydı. Coop için ne kadar büyük bir fedakârlık yaptığını yeni yeni anlamaya başlamıştı. Genç yaşta evlenip çocuk sahibi olmadığına pişmandı ama artık elli iki yaşındaydı ve buna üzülmek için de çok geçti. Kendini Ted'in kızlarıyla avutuyordu. "Alex nasıl

biri?" diye sordu.

"Bir iyilik meleği," dedi Coop gülümseyerek. "Komşu kızı. Audrey Hepburn. Dr. Kildare. Kısacası müthiş bir kadın. Tanısaydın eminim sen de severdin."

"Bir hafta sonu birlikte San Francisco'ya gelin." "Bunu çok isterdim ama gece gündüz çalışıyor. Başasistanlık büyük bir sorumluluk." Liz, Coop'un böyle bir kadınla birlikte olmasına şaşırıyordu ama gazetelerdeki resimlerden onun çok güzel bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Otuz yaşındaydı, yani Coop'un zevkine göre büyük bile sayılırdı. Ne de olsa Coop'un ilgi alanı yirmi bir ile otuz yaş arası kadınlardı.

Liz ayrıca Coop'un iş hayatını da merak ediyordu. Son zamanlarda onun oynadığı bir reklam filmi bile görmemişti. Aslında Coop sürekli ajansına kendisine göre bir iş olup olmadığını arayıp soruyor ama nedense bu aralar hiç teklif gelmiyordu. Menajeri bu durumu Coop'un yaşının ilerlemesine bağlıyordu.

"İstediğim kadar sık teklif gelmiyor ama bir şeyler üzerinde çalışıyorum. Bu sabah üç ayrı yapımcıyla görüştim."

"Tek ihtiyacın olan şöyle büyük, esaslı bir film. Bir kez seni böyle bir filmin başrolünde görseler hepsi kapında sıraya girerler, Coop. Yapımcıların ne kadar aptal olduğunu bilirsin." Liz onun asıl ihtiyacı olan şeyin büyük bir filmin başrol oyuncusunun babası rolünü kapmak olduğunu düşünüyordu ama bunu Coop'a söylemedi. Sorun, Coop'un hâlâ başrollerde ısrar etmesi ve kimsenin ona böyle bir rol vermeye niyetli olmamasıydı. Ne var ki Coop kendini yaşlı bir adam olarak görmüyordu, Alex'le birlikteyken bu kadar rahat olmasının bir nedeni de buydu. Aralarındaki kırk yaş farkı umursamıyordu bile. Alex de bu gerçeği önemsemiyor gibiydi. İlişkinin başlarında bu konuyu biraz düşünmüş, Coop'a âşık olduktan sonra hepten unutmıştı.

İUKfcVI

O hafta sonu birlikte terasta uzanmış güneşleniyorlar, bir yandan da havadan sudan konuşuyorlardı. Çağrı cihazı sinyal vermeye başladığında Alex hastaneden aradıklarını düşünerek yerinden fırladı. Ne var ki cihazın ekranına baktığında arayanın başka bir numara olduğunu gördü, son derece iyi tanıdığı bir numaraydı bu. Yarım saat kadar bekledikten sonra nihayet cep telefonunu eline alıp çağrı bırakan numarayı aradı. Coop yanındaki bir şezlonga uzanmış gazetesini okuyor ve Alex'in telefon konuşmasını yarım yamalak dinliyordu.

"Evet, haklısın. İyi vakit geçirdim. Sen nasılsın?" Coop onun kimle konuştuğunu bilmiyordu ama Alex'in ses tonu da, yüzündeki ifade de pek dost canlısı değildi. "Ne zaman?... Galiba çalışıyorum... Eğer yerime kalacak birini bulabilirsem öğle yemeğinde hastanede görüşebiliriz. Daha ne kadar buradasın?... Güzel... Salı günü görüşmek üzere." Alex'in tavrından konuştuğu kişinin bir arkadaşı mı yoksa avukatı gibi fazla samimi olmadığı biri mi olduğu anlaşılmıyordu ama bu konuşmadan hiç de hoşlanmadığı açıkça ortadaydı. "Kimdi?" diye sordu Coop merakla.

"Babam. Salı günü bazı toplantılara katılmak için Los Angeles'a geliyormuş. Benimle görüşmek istiyor."

"İlginç bir görüşme olacak galiba. Benimle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Sadece beni Oscar töreninde gördüğünü söyledi. Senin adını anmadı. Bunu daha sonraya saklıyor."

"Onu akşam yemeğine çıkaralım mı?" Coop'un önerisi oldukça kibardı ama içten içe Alex'in babasının kendinden daha genç ve önemli bir adam olduğunu düşünüyor ve morali bozuluyordu. Arthur Madison sadece zengin değildi; en az serveti kadar büyük bir gücün de sahibiydi.

Alex bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktı, sonra, "Olmaz," dedi. Gözündeki güneş gözlükleri yüzündeki ifadeyi gizlese de bütün keyfinin kaçtığı anlaşılıyordu, babasıyla görüşeceğine zerre kadar sevinmediği ortadaydı. "Yine de teklif ettiğin için teşekkürler. Onunla öğle tatilinde hastanede görüşeceğiz. Zaten toplantısından sonra Ca-lifornia'dan ayrılıyor." Coop, Arthur Madison'ın kendisine ait bir jeti olduğunu biliyordu.

Neşeli görünmeye çalışarak, "Belki başka sefere," dedi ama Alex'

KE13

194

DANIELLK SI fcbL

in babasıyla buluşmaya hiç de hevesli olmadığını görüyordu. On dakika sonra çağrı cihazı bir kez daha sinyal verdi. Bu sefer hastanedeki bir acil durum için arıyorlardı.

Alex ancak akşam yemeği saatinde Kır Evi'ne dönebildi. Gelir gelmez üzerini değiştirip yüzme havuzuna indi ve havuz başında Jimmy, Mark ve çocuklarla karşılaştı. O akşam Jimmy'yi tanıdığından beri ilk kez neşeli gördü. Çocuklar ise Alex'i görünce çok sevindiler. Jessica ona Oscar töreninde çok güzel olduğunu söyledi.

"Teşekkürler," dedi Alex. "Eğlenceli bir geceydi." Yarım saat kadar yüzmüştü, şimdi de Mark ve Jessica'yla birlikte havuzun kenarında oturuyordu. Jason'la Jimmy ise beyzbol atışları deniyorlardı. Jimmy, Jason'a nasıl daha iyi atış yapabileceğini anlatıyor; Jason da can kulağıyla onu dinliyordu.

On dakika sonra Alex, Jessica'nın Oscar törenindeki ünlülerle ilgili sorduğu sorulara cevap yetiştirmeye çalışırken başının üzerinde bir vınlama sesi duydu ve hemen ardından Jason'ın attığı topun Coop'un oturma odasının camına doğru uçtuğunu gördü.

Mark alçak sesle, "Lanet olsun!" dedi; Alex'le Jessica şaşkınlıkla topa bakıyorlar, topun nereye gittiğinin farkında olmayan Jimmy ise heyecanlı bir sesle Jason'ı kutluyordu.

Jimmy tam, "Harika atıştı!" derken kırılan camın sesini duyarak başını kaldırdı. Markla Alex birbirlerine baktılar, Jason ise korkudan donakalmıştı.

"Oh, oh," dedi Jessica. Birkaç saniye sonra Coop havuz başına gelmiş, öfke dolu gözlerle onlara bakıyordu.

Hepsine birden hitap ederek, "Yankees takımına girmek için antrenman mı yapıyoruz yoksa biraz serserilik etmeye mi karar verdik?" diye sordu. Alex o an ondan utandı. Coop gerçekten de dağınıklıktan, kargaşadan ve çocuklardan şiddetle nefret ediyordu. Alex sakın bir sesle, "Bir kazaydı," dedi.

Coop ise Jason'a dönerek, "Ne halt etmeye benim pencereme beyzbol topları atıyorsun sen?" diye bağırdı. Jason'ın elindeki beyzbol eldivenini görmüş ve topu atanın o olduğunu anlamıştı. Jason ağlamaklı olmuştu, hem Coop'tan korkuyor hem de ev sahibini rahatsız etmemesi için onu defalarca uyaran babasını fena halde kızdığını biliyordu. Zaten kaykayıyla merdivenlerde yakalandığında başını büyük bir belaya sokmuştu.

KIR EVİ

Jimmy bir adım öne çıkarak, "Topu atan bendim, Coop," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm. Böyle olacağını akıl etmeliydim." Zavallı Jason'ın hali yüreğini burkmuştu. Üstelik Coop'un kendisine fazla bir şey yapamayacağını biliyordu. "Yenisini taktırırım."

"Umarım öyle olur. Gerçi sana inanmadığımı da bil. Bana kalırsa bu iş genç Friedman'ın marifetiydi." Ters ters Jason'la Mark'a baktı, ardından tekrar bakışlarını Jimmy'ye çevirdi. Bu arada Alex havuzdan çıkmış, eline geçirdiği bir havluya sarınmıştı.

"istersen camı ben taktırırım, Coop," dedi. "Gerçekten de istemeyerek oldu."

Coop hâlâ burnundan soluyarak, "Burası beyzbol sahası değil," dedi. "Bu camların yapılması çok uzun sürüyor ve takılmaları da çok zor." Malikânenin pencerelerindeki camlar bombeliydi ve Kır Evi için özel olarak el imalatı yaptırılmışlardı. Yenisini yaptırmak bir servete mal olacaktı. Mark'a dönüp kaba bir tavırla, "Çocuklarına sahip ol, Friedman," dedi ve geldiği gibi öfkeyle çekip gitti. Alex ise mahcup bir ifadeyle diğerlerine baktı.

Yumuşak bir sesle, "Çok üzgünüm," dedi. Coop'un hiç de hoş olmayan bir yönünü görmüştü ama Coop çocuklardan ne kadar nefret ettiğini daha önce defalarca söylemişti.

Jessica hırçın bir tavırla, "Ne iğrenç bir adam," dedi.

Mark sertçe, "Jessie!" diye atılarak onu uyardı, bu sırada Jimmy Alex'e bakıyordu.

"Jessica'ya katılıyorum ama yine de özür dilerim," dedi Jimmy. "Jason'la beyzbol atışları yapmak için tenis kortuna gitmemiz gerekirdi. Topun pencerelerden birine isabet edeceği hiç aklıma gelmemişti."

Alex anlayışlı bir sesle, "Sorun değil," dedi. "Coop çocuklara pek alışkın değil. Etrafındaki her şeyin huzurlu ve sakin olmasını istiyor, hepsi bu."

"Hayat öyle değil ama," dedi Jimmy. "Her gün çocuklarla ilgileniyordu ve çocuklar söz konusu olduğunda hiçbirin şey sakin, kusursuz ya da istenildiği gibi olmayacağını biliyordu, işini de bu yüzden seviyordu zaten. "En azından benimki değil."

Alex gerçekçi bir tavırla, "Benimki de," dedi, "ama Coop'un hayatı öyle. Ya da öyle olduğunu düşünmek istiyor." O anda hepsinin

DANIELLE STEEL

aklına gazetelerdeki Charlene'le ilgili haberler gelmişti. "Merak etme, Jason. Altı üstü bir pencere camı kırıldı, bir insana zarar vermedin. Bu tür şeyler kolaylıkla telafi edilebilir. Telafisi olmayan tek kayıp insanlardır." Alex bu sözler ağzından çıktığı anda dilini ısırdı, sonra endişeyle Jimmy'ye baktı. Jimmy usulca, "Haklısın," dedi.

Alex telaşla, "Özür dilerim," diye atıldı. "Öyle demek istememiştim."

"Hayır, dediğin doğru," dedi Jimmy. "Hepimiz bazen bu gerçeği unutuyoruz. Kendimizi bu tür maddi

şeylere kaptınveriyoruz. Oysa önemli olan tek şey insanlar. Gerisi hikâye."

Alex, "Ben buna her gün tanık oluyorum," dedi, Jimmy ona katıldığını belli eden bir şekilde başını salladı.

Ardından içtenlikle, "Bense bunu zor yoldan öğrendim," diyerek Alex'e gülümsedi. Ondandır hoşlanıyor ve Coop gibi gösteriş meraklısı, yüzeysel bir adamla birlikte olmasına bir anlam veremiyordu. Alex öyle içten ve doğal bir kadındı ki. "Jason'a kızmadığın için teşekkürler. Cam işini ben hallederim."

"Hayır, bu iş bana düşer," diye araya girdi Mark. "Jason benim oğlum. Camın parasını ben ödeyeceğim." Sonra Jason'a dönerek, "Sen de bundan sonra dikkatli ol," dedi ve tekrar Jimmy'ye baktı. "Bu sözüm senin için de geçerli."

Jimmy başını önüne eğerek, "Özür dilerim, baba," deyince üçü birden gülmeye başladılar. Jessica'yla Jason ilgiyle onlara bakıyorlar, Jason bu sefer ucuz atlattığını düşünüyordu. Gerçi Bay Winslow'dan fena azar işitimişti ama onun dışında herkes gayet soğukkanlıydı. Topun pencereden içeri girdiğini gördüğü anda babasının kendisini öldüreceğini sanmıştı. "Yine de harika atıştı Jason," dedi Jimmy. "Seninle gurur duydum."

"O kadar da değil," diye itiraz etti Mark. Coop'un eline kendilerini konuk dairesinden çıkarmasına yarayacak bir koz vermek istemiyordu. "Bundan sonra top oynamaya tenis kortuna gidilecek. Anlaştık mı?" Jimmy'yle Jason başlarıyla onayladılar, bu arada Alex ıslak mayosunun üzerine şortunu ve tişörtünü giyiyordu.

"Görüşürüz arkadaşlar," diyerek yanlarından ayrıldı, ıslak saçları omuzlarına yapışmıştı. Her iki erkek de bir süre konuşmadan onun arkasından baktılar, sonra Mark alçak sesle fikrini belirtti.

"Jessie haklı. Adam gerçekten de iğrenç. O ise harika bir kadın. Ne kadar yakışıklı olursa olsun Coop onu hak etmiyor. Alex'e yazık olacak."

"Bence onunla evlenecek," diye atıldı Jessica. Babasının Alex gibi bir kadınla birlikte olmasını isterdi.

Jimmy kolunu Jason'ın omzuna dolayarak, "Umarım böyle bir şey olmaz," dedi. Ardından hep birlikte konuk dairesine doğru yola koyuldular. Mark yine barbeküde et pişirecekti ve Jimmy de akşam yemeğinde onlara katılmayı kabul etmişti.

Öte yandan malikânenin üst katında Alex, hâlâ burnundan solumakta olan Coop'u azarlıyordu.

"O daha küçük bir çocuk, Coop. Sen çocukken hiç böyle şeyler yapmadın mı?"

"Ben hiçbir zaman çocuk olmadım. Doğuştan üzerimde takım elbiseyle kravat vardı ve çabucak büyüyerek bir beyefendi oldum."

Coop onu öperken, Alex, "Bu kadar zalim olma," dedi.

"Neden? Ben sinir krizleri geçirmeye bayılırım. Üstelik çocuklardan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Alex yüzünde masum bir ifadeyle, "Peki ya sana hamile olduğumu söylersem?" dedi. Coop bir an donakaldı.

"Hamile misin?"

"Hayır ama ya olsaydım? Kaykaylara, kırılan camlara, kirli bebek bezlerine, fıstık ezme sandviçler bulaşmış mobilyalara katlanmak zorunda kalırdın. Bunu bir düşün bence."

"Düşünmesem? Aklıma gelince bile midem bulanıyor. Asıl sen çok zalim şakalar yapıyorsun, Doktor Madison. Umarım baban seni iyice bir pataklar."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Alex keyifsiz bir sesle. "Genellikle onunla buluşmalarımız böyle geçer."

"İyi, bunu hak ediyorsun." Coop, babasıyla buluşmasında Alex' in yanında olabilmek için pek çok şey verebilirdi ama Alex onu davet etmemişti ve böyle bir niyeti olmadığı da ortadaydı. "Ne zaman görüşeceksiniz?"

"Sah günü."

Coop merakla, "Sence ne hakkında görüşmek istiyor?" diye sordu. Aslında konunun kendisiyle ilgili olduğundan emindi.

198

DANIELLE STEEL

Alex gülümseyerek, "Göreceğiz," dedi ve kol kola yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladılar. Alex, Coop'un öfkesini nasıl yatıştıracağını çok iyi biliyordu. Coop'a verdiği ilk öpücük, o akşamki tatsız olayı telafi etmeye yeterliydi. Bir dakika sonraysa kırılan pencere camı tamamıyla unutulmuştu.

16

Alex o Salı günü babasıyla yapacağı görüşmenin nasıl geçeceğini aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Babasıyla her buluşması, bir öncekinin aynısıydı. Yıllar boyunca aralarındaki ilişkide en ufak bir ilerleme olmamıştı.

Arthur Madison buluşma saatine beş dakika kala hastanenin kafeteryasına gelmişti. Uzun boylu, ince yapılı, kır saçlı ve mavi gözlü bir adamdı; son derece sert bir dış görünüşü vardı. Alex'le buluşmalarını daima iş nedeniyle Los Angeles'a geldiği bir zamana denk getirirdi. Bir araya geldiklerinde konuştukları şeyler de hemen hemen hep aynıydı ve sohbetleri doğal ya da içten olmaktan fazlasıyla uzaktı. Kızıyla konuşurken ona nasıl olduğunu ve neler yaptığını sor-maktansa tıpkı bir iş toplantısındaki gibi daha önceden planladığı bir takım cümleleri art arda sıralamakla yetinirdi. Onları birlikte gören herhangi birinin baba kız olduklarını anlaması neredeyse olanaksızdı. Arthur Madison'ın görüşme boyunca sarf ettiği tek duygusal cümle, annesinin Alex'e sevgilerini ilettiğini belirtmektir. Alex'in annesi de sevecenlik açısından babasından pek farklı değildi, zaten bunca yıl Arthur Madison'la evli kalabilmesini de buna borçluydu. Madison ailesinde ipler tamamıyla Arthur Madison'ın elindeydi ve hükmedemediği tek kişi de Alex'di. Bu durum aralarında bitmek bilmeyen bir mücadele konusuydu.

Arthur Madison, kızıyla buluşmasının tam onuncu dakikasında geliş nedenini açıkladı; onunla havadan sudan konuşarak kaybedecek zamanı yoktu.

"Seninle Cooper Winslow hakkında konuşmak istiyorum, Alex. Buraya kadar geldim çünkü telefonda görüşülecek bir konu değil."

ilişkileri o kadar mesafeli ve soğuktu ki, yüzyüze görüşmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Neden?"

"Çünkü yüz yüze görüşmemizi gerektirecek kadar önemli bir durum olduğu kanısındayım." Baba kız olmaları Alex'e göre yüz yüze görüşmeleri için yeterli bir neden sayılırdı ama Arthur Madison aynı fikirde değildi. Ortada somut bir neden yokken kızıyla görüşmeyi gereksiz buluyordu. "Bu oldukça hassas bir konu ve ben de lafi dolandırmayacağım." Arthur Madison hiçbir zaman lafi dolandırmazdı zaten. Doğrudan konuya girmeyi tercih ederdi. Öte yandan Alex de bu açıdan babasına benziyordu. Her ne kadar itiraf etmekten hoşlanmasa da bazı yönleriyle babasına çekmişti. Tıpkı babası gibi o da hem kendisine hem de başkalarına karşı son derece dürüst ve açık sözlüydü. Sıkı sıkıya bağlı olduğu prensipleri vardı ve bunlardan asla ödün vermezdi. Aralarındaki en önemli fark, Alex'in dürüstlikle nezaketi birleştirmiş olmasıydı. Arthur Madison ise insanları incitmekten asla kaçınmazdı. Söz konusu acı gerçekler ya da tatsız bir durum olduğunda gerekeni yapmak konusunda bir an olsun tereddüt etmezdi. Şu anda da aynen bunu yapıyordu.

Gözlerini kısarak Alex'e baktı ve ifadesiz bir sesle, "Aranızdaki ilişkinin ciddiyet derecesi nedir?" diye sordu. Alex'i çok iyi tanıyordu ve onun yüzüne bir kere bakması, aklından geçenleri okuması için yeterliydi. Alex'in yalan söylemeyeceğini biliyordu ama bu konudaki duygularını babasıyla paylaşmayacağını da biliyordu. Alex'e göre Cooper Winslow'la aralarındaki ilişki sadece onu ilgilendiren bir konuydu.

Alex temkinli bir tavırla, "Bunu henüz bilmiyorum," dedi, gerçekten de bilmiyordu.

"Peki bu adamın gırtlığına kadar borç içinde olduğundan haberin var mı?" Coop bu durumdan söz etmemişi ama konuk dairesiyle bahçe evini kiraya vermesi, maddi sıkıntıda olduğunun bir göstergesiydi. Ayrıca yıllardır doğru dürüst bir filmde rol almamıştı. Ne var ki Alex onun yeterli maddi birikimi olduğunu sanıyordu. Üstelik Kır Evi bir servet değerindeydi. Arthur Madison ise Coop'un Kır Evi'nden başka hiçbir şeyi kalmadığını ve bu evin üzerinde de yüklü bir ipotek olduğunu biliyordu.

KIR EVİ

201

Alex kısaca, "Onunla maddi durumunu tartışmıyorum," dedi. "Onun parası beni, benim param da onu ilgilendirmiyor."

"Sana yıllık gelirinle ya da devraldığın mirasla ilgili hiçbir şey sormadı mı?"

"Elbette hayır, bunu yapmayacak kadar kibar bir adamdır," dedi Alex, Coop bu tür konuları sorgulayacak bir adam değildi.

"Kibardan ziyade kurnaz bir adammış," dedi babası. "Büyük olasılıkla tıpkı benim onun hakkında yaptığım gibi o da senin hakkında etraflı bir inceleme yapmıştır. Masamda bu adamla ilgili kalın bir dosya var ve içindeki bilgiler hiç de iç açıcı değil. Yıllardır borç içinde yaşıyor ve iflasın eşiğinde. Tek kuruş birikimi yok. Bu haliyle bir kütüphaneden kitap ödünç almasına bile izin vermezler. Ayrıca zengin kadınları ağna düşürmek konusunda haklı bir ünü var. Bugüne dek en az beş tane zengin kadınla nişanlanmış."

"O sadece zengin kadınlara değil bütün kadınlara cazip geliyor," diye itiraz etti Alex. "Yanlış anlamadıysam bana Cooper'ın servetimin peşinde olduğunu söylüyorsun, öyle değil mi?" Alex de tıpkı babası gibi doıraydı. Aslında bu açıdan birbirlerine çok benziyorlar-dı. Ne var ki Alex, babasının kendisini Coop'un ağına düşmüş kolay bir lokma olarak görmesine çok içerlemişti. Coop'un kendisine olan sevgisinden hiç şüphesi yoktu ve aynı zamanda borç içinde olması büyük talihsizlikti.

"Evet, aynen böyle düşünüyorum. Bana kalırsa onun seninle birlikte olmasının nedeni sandığın kadar saf duygular değil, bu işte bir çıkar kokusu var. Belki bunu kasıtlı olmadan, planlamadan yapmıştır. Belki kendisi de bu niyetinin farkında değildir. Adam berbat bir durumda ve çaresizlik insana her şeyi yaptırabilir. Bu nedenle aslında hiç niyeti yokken seninle evlenmeye bile kalkışabilir. Hepsini bir yana senin için fazlasıyla yaşlı. Bana sorarsan başını ne tür bir belaya soktuğunun farkında değilsin, Alex. Annen sizi Oscar töreninde görene kadar Cooper Winslow'la birlikte olduğundan haberim yoktu, ikimiz de çok şaşırdık. Anlaşılan bu adam yıllar önce annenin bir arkadaşıyla da bir gönül macerası yaşamış. Bildiğim kadarıyla uygunsuz bir şey yapmamış ama çok uzun süredir bu piyasanın ünlü apkınları arasında. Ayrıca şu porno yıldızım hamile bıraktığını da biliyordur herhalde. Bu sadece işin basına yansıyan kısmı."

202

DANIELLE STEEL

Alex o anda içinde babasına karşı yoğun bir nefret dalgasının yükseldiğini hissetti ama soğukkanlı bir sesle, "Bu herkesin başına gelebilir," demekle yetindi. Yıllardır duygularını babasından gizlemişti ve onun karşısında kendine hâkim olmakta son derece başarılıydı.

"Sorumluluk sahibi adamların başına böyle şeyler gelmez," dedi babası. "Adam tam bir apkın, Alex. Hayatını zevk âlemleriyle ve savurganlıkla geçirmiş. Tek bir kuruş bile biriktirmemiş. şu anda evinin üzerindeki ipotek hariç iki milyon dolara yakın borcu var."

"Tek bir film borçlarını temizlemesine yeter," diye savunmaya geçti Alex. Babası ne derse desin Coop'u seviyordu.

"Sorun şu ki böyle bir filmin başrolünü ona vermezler. Artık kimse ona iş vermiyor. Çok küçük bir olasılıkla iyi bir rol kapsa bile yıllardır yaptığı gibi oradan kazandığı parayı da anında harcar. Evlenmek istediğin adam bu mu, Alex? Su gibi para harcayan ve söz konusu senin servetin de olsa eline geçen her kuruşu israf eden bir adamla mı evleneceksin? Sence bu adamın senin peşine düşmesinin başka ne gibi bir nedeni olabilir? Senin ve benim kim olduğumuzu bilmemesi olanaksız."

"Kim olduğumu gayet iyi biliyor ve bugüne kadar benden tek kuruş almış değil. Böyle bir şeyi teklif dahi etmedi. O son derece onurlu bir adam."

"Senin onur dediğin havayla dolu bir balondan ibaret. Teksas'ta dedikleri gibi; kafasında kovboy şapkası var ama gdecek bir sürüsü yok. Bu haliyle ne kendini ne de seni geindirebilir. Ya onun çocuğunu doğuracak şu kadına ne demeli? Bu konuda ne yapacak?"

"Mecbur kalırsa ona nafaka ödeyecek," dedi Alex. "ocuğun kendisinden olduğu bile şüpheli. Kadın Temmuz ayında DNA testi yaptıracak."

"ocuğun babası Cooper olmasa neden onu sulasın ki?" "Bunu yapabilir, işin doğrusu bu konu beni ilgilendirmiyor. Tatsız bir durum ama dünyanın sonu değil. Böyle şeyler her gün oluyor. Coop'un bana karşı davranışları benim için daha önemli ve benimle birlikteyken son derece iyi bir adam."

"Elbette iyi olacak. Zenginsin, bekârsın ve ayrıca çok çekici bir kızsın. Bana kalırsa soyadın Madison olmasaydı seninle bir dakika bile geçirmezdi."

KİR EVİ

203

Alex dimdik babasına bakarak, "Buna inanmıyorum," dedi. "Ayrıca söylediklerin doğru bile olsa bunu asla öğrenemeyiz, öyle değil mi? Soyadımın Madison olduğu ve bir servet sahibi olduğum gerçeğini değiştiremeyeceğimize göre yapılacak bir şey yok. Hayatıma giren erkekleri banka hesap cüzdanlarına göre seçecek değilim. Coop saygın bir aileden geliyor ve iyi bir adam. Bazı insanlar parasız kalır, hayat bu. Onun maddi durumu zerre kadar umurumda değil."

"Sana karşı dürüst mü, Alex? Borçlarından sana söz etti mi?" Arthur Madison ısrarla bu konuyu irdeliyor ve Alex'le Coop'un birbirlerine karşı besledikleri duyguları yok sayıyordu. Ne var ki Alex buna alışkındı. Coop'un borçları olduğunu baştan beri bilseydi de ona olan sevgisi azalmazdı. Coop'u tanıyor, gariplikleriyle, doğrularıyla ve yanlışlarıyla onu seviyordu. Bu konudaki tek endişesi Coop' un çocuk sahibi olmak istememesiydi. Kendisi ise ileride bir gün anne olmak istiyordu.

"Sana daha önce de söyledim, onunla parasal durumlarımızı tartışmıyoruz."

"Adam senden kırk yaş büyük. Tanrı korusun, onunla evlenecek olursan ömrünü bakıcılık yaparak geçireceksin."

"Belki bu da göze almam gereken bir risk. Dünyanın sonu değil ya."

"Şimdi bunu söylemek kolay. Sen kırk yaşındayken o seksen yaşında olacak, yani senin iki katın yaşta. Olacak şey değil, Alex. Biraz mantıklı ol. Aklını kullan. Bana kalırsa adam senin kalbini değil cüzdanını çalmak derdinde."

Alex öfkesini daha fazla bastıramayarak, "Bu iğrenç bir suçlama," dedi.

"Bunun için onu suçlamıyorum. Belki de tek derdi yaşlılığında kendini sağlama almak, hâlâ vakti varken içine düştüğü borç batağından kurtulmaktır. Belki de sen onun son şansısın. Bu yaşta başka türlü elinden gelmediği için sana bir can simidi gibi sarılmıştır. Çocuğunu doğuracak olan şu kadının ona bir faydası olmayacağı belli. Bunları duymaktan hiç hoşlanmadığını biliyorum Alex ama durum gün gibi ortada.

"Eğer bu adama değer veriyorsan görüşmeye devam et, buna karışacak değilim. Ama Tanrı aşkına dikkatli ol ve sakın onunla evlenmeye kalkma. Eğer böyle bir aptallık yapacak olursan bil ki karşında

204

DANIELLE S IEbL

beni bulacaksın. Gerekirse onunla konuşur, senden uzaklaşmasını sağlarım. Benim gibi güçlü bir düşman edinmeyi kimse istemez."

Alex bezgin bir gülümsemeyle, "Sana güvenebileceğimi biliyordum, baba," dedi. İyi niyetli de olsa tavrı öyle çirkin ve kabaydı ki. Babasının insanlarla iletişim kurma tarzı buydu. Her türlü sorunu sahip olduğu gücü kullanarak, insanlar üzerinde baskı kurarak çözmeye kalkıyordu. Carter nikâhtan birkaç saat önce

kız kardeşiyle kaçtığında bile nişanlısını elinde tutamadığı için Alex'i suçlamış, bu rezaletin tek sorumlusunun o olduğunu söylemişti. Gerçi Alex babasının Carter'dan eskisi kadar hoşnut olmadığını öğrenmişti. Carter, kız kardeşinin parasının önemli bir bölümünü borsaya yatırmış ve kaybetmişti. Neyse ki kardeşi hâlâ yüklü bir servetin sahibiydi, öte yandan bu durum, Carter'in pek de akıllı bir adam olmadığını kanıtlıyordu.

"Sözlerimi acımasız bulduğunun farkındayım, haklısın da. ilişkinizi öğrendiğimde hem onun için hem de senin için endişelendim ve biraz araştırma yapınca bulduklarım beni dehşete düşürdü. Dediğin gibi çekici bir adam olabilir, kadınları büyülediği de doğrudur, hatta birlikte olması eğlenceli bir adamdır. Bu tür şeylerin senin yaşındaki kadınlara ilginç gelmesi çok doğal. Ama geriye kalan özellikleri tam bir felaket. Uzun vadede evlenseniz bile seni mutlu edeceğini hiç sanmıyorum. Bu yaşına kadar hiç evlenmemiş çünkü buna gerek görmemiş. Kadınlarla sadece gönül eğlendirip bir sonraki maceraya atılmayı tercih ediyor. Birlikte olduğu kadınları ciddiye almıyor, Alex. Senin de o kadınlardan biri olmanı istemiyorum. Onun bir süre oynayıp sıkılınca bir kenara atacağı bir oyuncak olmanı istemiyorum. Ya da daha da kötüsü onunla evlenip ömrünün geriye kalanını onun masraflarını karşılayarak geçirmeni istemiyorum. Yanılıyor olabilirim ama haklı olduğuma inanıyorum." Babası gerçekten de mutsuz görünüyordu. Ne var ki bu sözler Alex'i Coop'a karşı uyarmak bir yana, Coop'a daha da fazla yakınlık duymasını sağlamıştı. Bu konuşma Alex'in üzerinde beklenenin tam tersi bir etki yaratmıştı. Coop'un maddi durumunun ne kadar kötü olduğunu öğrenmek onun için üzülmesine neden olmuştu.

Neyse ki tam o sırada Alex'in çağrı cihazı sinyal vermeye başladı. Acil bir durum değildi ama Alex bunu babasıyla görüşmesini sona erdirmek için bir fırsat olarak kullandı. Bu arada öğle yemeği bile

KIR EVİ

205

yememişlerdi. Babası bu konuşmaya birlikte yiyecekleri yemekten çok daha fazla önem veriyordu ve kendini Alex'ten sorumlu hissediyordu. Buraya gelmeden önce Alex'in annesiyle de bu konuyu görüşmüş, Bayan Madison her zaman olduğu gibi bu işe karışmak istemediğini ama kocasının Alex'le konuşması gerektiğini söylemişti. Birileri Alex'i uyarmalıydı ve bu tür tatsız işler hep Arthur Madi-son'a kalırdı. Bu buluşma her ikisi için de kötü geçmişti.

Alex, "işe dönmem gerek," dedi ve babası ayağa kalktı.

"Bence onunla birlikte gazetelere çıkmamaya özen göstermelisin, Alex. O adamla birlikte görölmek sana hiçbir fayda sağlamaz. Tam tersine dünyadaki bütün servet avcılarının senin peşine düşmesine neden olur." Alex o güne kadar gösterdiği çabalar sayesinde bu tür erkekleri kendinden uzak tutmayı başarmıştı. Hastanedeki iş arkadaşları da onun servetinden ve daha da önemlisi kimin kızı olduğundan habersizdiler. Alex böyle sıradan bir insan olarak tanınmayı seviyordu. "Winslow'un seninle işi bitince hepsi sudaki kanın kokusunu alan köpekbalıkları gibi başına üşüşecekler," dedi babası. Ne kadar da iç açıcı bir benzetmeydi. Onu köpekbalıklarına yem olacak bir kurban olarak görüyordu. Alex, babasının kendisi için endişelendiğini biliyordu ama bunu ortaya koyma tarzı mide bulandırıcıydı. Babasının dünyaya bakış açısı son derece hastalıklıydı. Hiç kimseye güvenmiyor, her zaman olayları en kötü yanından görüyordu. Maddi durumu ve ünü ne kadar kötü olursa olsun Coop'un sadece Alex'i sevdiği için onunla birlikte olabileceğine hiç ihtimal vermiyordu. Oysa Alex, Coop'un kendisini gerçekten sevdiğine inanıyordu. Arthur Madison bu karamsar konuşmayı biraz olsun neşelendirmek için, "Bu yaz Newport'a geliyor musun?" diye sordu. Alex olumsuz anlamda başını iki yana salladı.

"işten izin alamam," dedi. Gerçi tatili olsaydı da Los Angeles'ta kalmayı tercih ederdi. Annesini, kız kardeşini, Carter'ı ya da aile dostlarını görmeyi hiç istemiyordu. Onların dünyasından kopalı çok uzun bir

zaman olmuştu. California'da ve Coop'la kalmaya kararlıydı.

Babası ifadesiz bir sesle, "Görüşürüz," dedi ve Alex onun yanağına ufak bir veda öpücüğü kondurdu.

"Ararım. Anneme selamlarımı ilet." Annesi bir kez olsun Alex'i ziyarete gelmemişti. Alex'in Palm Beach'e gelmesini bekliyordu, oy-

206

DANIELLE STEEL

sa seyahat etmesine engel olan hiçbir şey yoktu ve zaten zamanının çoğunu dünyanın dört bir yanındaki arkadaşlarını dolaşarak geçiriyordu. Alex'le annesinin hiçbir ortak yönü yoktu. Bir araya geldiklerinde annesi ona ne diyeceğini bilemiyor, bu nedenle onunla sadece telefonda ve nadiren görüşmeyi tercih ediyordu. Büyük kızının garip bir insan olduğunu düşünüyor, hayatını doktor olmaya adanmasına hiçbir anlam veremiyordu. Evde kalıp Palm Beach'li hoş bir delikanlıyla evlenebilirdi pekâlâ. Carter'la ilişkileri yürümemiş olabilirdi ama Palm Beach'te Carter'a benzer pek çok genç vardı. Gerçekte Alex'in oradan uzak durmasının bir nedeni de buydu. Carter gibi bir adamla birlikte olmak istemiyordu. Babası ne derse desin, şu anda Coop'la birlikteydi ve son derece mutluydu.

Babası onu asansöre kadar geçirdi, asansörün kapıları kapanırken de arkasını dönüp çevik adımlarla hastaneden ayrıldı. Alex kendini uyuşmuş gibi hissediyordu. Babasıyla her buluşmasından sonra bu hisse kapılıyordu.

Alex babasıyla konuşurken Coop da havuz başındaki bir ağacın gölgesinde keyif çatıyordu. Cildini korumak için güneş altında kalmamaya özen gösteriyordu, yaşını göstermemesinin bir nedeni de buydu. Ayrıca hafta içi ortalık sakinken havuz başında dinlenmekten çok hoşlanıyordu. Şu anda malikânedede kendisinden başka kimse yoktu. Kiracıları işte, Mark'ın sinir bozucu çocukları da okuldaydı. Coop şezlongda uzanmış dinlenirken bir yandan da Arthur Madison'ın kızına neler söylediğini merak ediyordu. Konunun kendisiyle ilgili olduğundan adı gibi emindi. Ayrıca Alex'in babasının bu ilişkiyi hiç onaylamadığından da emindi. Tek umudu bu konuşmanın Alex'in cesaretini kırmamasıydı. Coop bile Arthur Madison'ın kızını ondan uzak tutmak istemesine hak veriyordu. Şu anda maddi durumu pek iç açıcı değildi ve ufak çaplı bir araştırma adamın bunu öğrenmesi için yeterliydi.

Coop hayatında ilk kez başkalarının kendisi hakkında ne düşüneceğini önemsiyordu. Alex'le birlikte olduğu süre boyunca mali durumunun kötüleşmesine rağmen Alex'e karşı son derece vicdanlı davranmıştı. Alex o kadar dürüst bir insandı ki ondan faydalanmaya yüreği el vermiyordu. Ne var ki onun servetinden yararlanmayı hiç düşünmediğini de söyleyemezdi. Yine de şu ana dek bu konuda son derece dikkatli davranmış ve kendini kontrol etmişti. Ayrıca Alex'e ciddi şekilde âşık olduğunu düşünmeye başlamıştı; öte yandan aşk çok değişik şekillerde yorumlanabilen bir şeydi. Yıllar boyunca aşkın pek çok türünü yaşamıştı ve son zamanlarda aşk deyince aklına huzurlu olmak, başını ağrıtmayan bir ilişkinin tadını çıkarmak geliyordu. Kimi zaman birlikte olduğu kadından sadece hoşlanmak bile ye-

208

DANIKLLKMtfcl

terliydi. Dünya başa çıkılması güç kadınlarla ve Charlene gibi belalı kızlarla doluydu.

Alex'le birlikte olmak öyle kolaydı ki. Kaprissiz, kibar ve eğlenceliydi; üstelik Coop'tan fazla bir şey beklemiyordu. Alex'in en sevdiği yönlerinden biri de tokgözlü oluşuydu. Her açıdan kendi kendine yeten

bir kadındı ve Coop maddi sorunları umutsuz bir hal aldığı takdirde ondan yardım isteyebileceğini biliyordu. Alex'in parası bir sigorta poliçesi gibiydi. Şu anda buna ihtiyacı olmasa da ileride bir gün olabilirdi. Alex'le birlikte olmasının nedeni onun parası değildi ama onun zengin olduğunu bilmek Coop'a güven veriyordu. Ne olur ne olmaz, yakınlarda bir servetin varlığı her zaman iyiydi.

Hoşuna gitmeyen tek şey, Alex'in çocuk sahibi olmak isteyebileceği gerçeğiydi. Coop'un bu ilişkinin geleceğine ilişkin vaatlerde bulunmaktan kaçınmasının nedeni de buydu. Bir gün baba olmak zorunda kalabileceği düşüncesinden hiç hoşlanmıyordu. Belki söz konusu çocukların annesi Arthur Madison'ın kızı olunca durum biraz daha çekilir bir hal alırdı, buna henüz karar vermemişti. Ne var ki yakında bu konuyu ciddi şekilde düşünmesi gerekecekti. Alex hâlâ ona herhangi bir baskı yapmıyordu. Alex'in sevdiği bir yönü de buydu; hiçbir konuda Coop'a baskı yapmıyordu. Aslında Alex'in pek çok özelliğini seviyordu. Bu kadarı neredeyse fazlaydı.

Kafasında bu düşüncelerle şezlongdan kalkmış eve girerken az kalsın Paloma'yla çarpışacaktı. Paloma bir yandan toz alıyor, bir yandan da elindeki sandviçi yiyordu. Bu arada elindeki sandviğin içinden yerdeki kilimin üzerine mayonez damlıyordu. Coop bu lekeleri işaret etti.

Paloma, "Kusura bakmayın," derken ayağındaki leopar desenli bez ayakkabılarla yere damlattığı mayonezin üzerine bastı.

Coop ona herhangi bir şey öğretmeye uğraşmaktan vazgeçmişti. Artık tek yaptıkları, birbirlerinin boğazına yapışmadan aynı evde yaşamaya çalışmaktı. Coop haftalar önce Paloma'nın Friedman'ların evinde de çalıştığını fark etmişti ama bu evdeki görevlerini yerine getirdikten sonra ne yaptığını umursamıyordu. Bu konuda onunla bir tartışmaya girmenin işe yaramayacağını da biliyordu. Kendini yormaktansa Paloma'ya bulaşmamayı tercih ediyordu. Belki de bu, Alex'le birlikte olmanın getirdiği bir olgunluktu. O öğleden sonra camcılar oturma odasında çalışmaya başlamışlardı ama Coop hâlâ

olanlar için kızgındı. Eğer bir gün Alex kendisinden çocuk sahibi olursa en azından kız çocuklar doğuracağını ümit ediyordu. Erkek çocuklara babalık etmek düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Tıpkı şu Charlene denen kadının midesini bulandırması gibi. Neyse ki bu hafta gazetelerde onunla ilgili bir haber çıkmamıştı.

Mutfığa girerek kendine bir bardak buzlu çay doldurdu. Paloma'ya öğretmeyi başardığı az sayıdaki şeyden biri de buzlu çay yapmak ve sürahiyi buzdolabına koymaktı. Tam bardağı almış mutfaktan çıkıyordu ki telefon çalmaya başladı. Arayanın Alex olabileceğini düşünerek telefonu açtığında karşı taraftan tanımadığı bir kadın sesi duyuldu. Bu, Taryn Dougherty adında bir kadındı ve Coop'la görüşmek istediğini söylüyordu.

Elinde buzlu çay bardağı olduğu halde, "Yapımcı mısınız?" diye sordu. Charlene olayından beri ajansını pek sık aramamıştı. Aklında bambaşka sorunlar vardı.

"Hayır, aslında desinatörüm. Ama sizi arama nedenim bu değil. Sizinle görüşmek istediğim bir konu var." Coop, telefonu açtığına ve Cooper Winslow olduğunu söylediğine pişman oldu. Büyük olasılıkla bu kadın da Charlene olayıyla ilgili ağzını aramak isteyen bir magazin muhabiriydi. Keşke kendisini evin kâhyası olarak tanıtır Bay Winslow'un dışarıda olduğunu söyleseydi. Livermore gittiğinden beri bazı telefonları bu yalanla savuşturuyordu.

Soğuk bir sesle, "Ne gibi bir konu?" diye sordu. Son günlerde hiç kimseye güvenmiyordu. Nedense herkes, özellikle de Charlene, ondan bir şeyler koparmak derindeydi.

"Kişisel bir konu. Elimde eski bir arkadaşınızın yazdığı bir mektup var." Bu fazlasıyla gizemli bir yanıtı.

Coop işin içinde bir tuzak olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Belki bu da Charlene'in bir oyunuydu. Öte yandan telefondaki kadının konuşmasından kibar ve görgülü biri olduğu izlenimine kapılmıştı.

"Bu arkadaşımın kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Jane Axman. Adını hatırlayacağınızı pek sanmam."

"Hatırlamıyorum. Siz onun avukatı mısınız?" Belki de bu Jane Axman denen kadın alacaklılarından biriydi. Bu aralar alacaklılarından da çok sayıda telefon alıyor, hepsini Abe'e yönlendiriyordu. Eskiden bu gibi görüşmeleri Liz yapardı ama artık Liz olmadığı için bu iş de ona kalmıştı.

KE14

zu

DANIELLE 3 1 EEL

"Hayır, kızım." Kadın telefonda daha fazla açıklama yapmak istemiyor ama konunun önemli olduğunu ve çok fazla zamanını almayacağını söyleyerek görüşmekte ısrar ediyordu. Coop hem söz konusu mektubu, hem de telefonda konuştuğu bu kadını merak etmeye başlamıştı, önce ona Beverly Hills Otel'de randevu vermeyi düşündü ama evden çıkmaya üşeniyordu. Ayrıca Alex babasıyla görüştüktan sonra onu arayabilirdi. Hâlâ ondan bir ses çıkmaması Co-op'u endişelendiriyordu. Alex'in üzülmüş olmasından korkuyordu ve aradığı takdirde onunla bir lokantada cep telefonundan konuşmak istemiyordu.

"Şu anda neredesiniz?" diye sordu.

"Bel Air Otel'de kalıyorum. New York'tan yeni geldim." Hiç olmazsa iyi bir otelde kalıyordu. Gerçi bu pek bir şey ifade etmiyordu ama kadının maddi durumuna ilişkin bir ipucu sayılırdı. Coop sonunda merakına yenilerek onunla görüşmeye karar verdi. "Evim oraya yakın sayılır. Bana uğramaya ne dersiniz?" Kadın kibarca, "Teşekkürler, Bay Winslow," dedi. "Fazla vaktinizi almayacağım." Tek istediği Coop'u bir kez olsun görmek ve ona annesinin mektubunu göstermekti. Geçmişe ait bir parçaydı bu mektup.

On dakika sonra Taryn Dougherty Kır Evi'nin ana girişine varmıştı, Coop evdeki uzaktan kumandayla kapıyı açarak onun gelişini seyretti. Kiralık bir araba kullanıyordu ve arabadan indiğinde Coop onun otuzlu yaşlarının sonunda, uzun boylu, sarışın bir kadın olduğunu gördü. Tahmininde yanılmamıştı, Taryn otuz dokuz yaşındaydı. Ayrıca oldukça güzel bir kadındı, ince yapılıydı ve mini etek giymişti. Son derece zevkli ve kaliteli bir giyim tarzı vardı. Coop onu bir yerlerden tanıdığı hissine kapıldı ama bu olanaksızdı. Daha önce hiç karşılaşmamışlardı. Taryn, ona yaklaşırken gülümseyerek elini uzattı. "Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler. Sizi böyle rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bu işi bir an önce halletmek istedim. Aslında uzunca bir süredir size bu konuda bir mektup yazmayı düşünüyordum."

Coop onu kütüphaneye buyur ederek, "California'da ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Taryn, Coop'un uzattığı bir kadeh şarabı geri çevirerek bir bardak su içmeyi tercih ettiğini söyledi. Dışarıda hava çok sıcaktı.

KIR EVİ

211

"Henüz bir karar vermedim. New York'ta desinatörlük yapıyordum ama buraya gelmeden kısa bir süre önce şirketimi devrettim. Aslında hep bir sinema filminin kostümelerini tasarlamayı hayal ederdim ama

sanırım bu çılgınca bir fikirden ibaret. California'ya gelip neler yapabileceğimi görmeye karar verdim." Bu arada Coop'la da görüşmek istemişti.

Coop ona Bakara kristali bir bardakta su uzatarak, "Bu, evli olmadığınız anlamına geliyor," dedi. Paloma bu paha biçilmez bardakları çiçek sulamak için kullanıyordu.

"Boşandım. İşin doğrusu geçtiğimiz birkaç ay içinde hem boşan-dım, hem şirketimi sattım hem de annemi kaybettim. Kısacası hayatta insanı bağlayan hiçbir şeyin olmadığı ender dönemlerden birini yaşıyorum. Hâlâ bundan hoşnut muyum yoksa ölesiye korkuyor muyum emin değilim." Taryn bunları söylerken gülümsüyordu. Kolay kolay korkacak bir kadına benzemiyordu. Aksine kendinden son derece emin bir havası vardı.

"Peki bu mektup neyle ilgili? Yoksa biri bana miras mı bıraktı?" Coop bunu söyledikten sonra bir kahkaha attı, Taryn de gülümsedi. "Korkarım hayır." Sonra Taryn ona adını bile hatırlayamadığı bir kadın tarafından yazılmış mektubu verdi ve sustu. Bu oldukça uzun bir mektuptu ve Coop sayfaları okurken sık sık başını kaldırıp Taryn'e göz attı. Sonunda mektubu bitirdiğinde arkasına yaslanıp bir süre hiç konuşmadan Taryn'e baktı. Ne diyeceğini, bu kadının kendisinden ne beklediğini bilemiyordu. Ciddi bir yüzle mektubu ona geri verdi. Eğer bu kadın da ona şantaj yapmak niyetindeyse hevesi kursağında kalacaktı. Charlene'le yaşadıkları ona yetmişti.

Soğuk bir sesle, "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu ve karşısındaki kadının bu soru üzerine hüznlendiğini gördü. Taryn bu kadar soğuk bir tepkiyle karşılaşmayı beklemiyordu.

"Sizden hiçbir şey istemiyorum. Sadece sizi bir kez görmek istedim, sizin de beni görmek isteyeceğinizi düşünmüştüm. Bunun hiç beklenmedik bir durum olduğunun farkındayım. Ben de ilk öğrendiğimde çok şaşırdım. Annem bana bundan hiç söz etmemişti. Ancak ölümünden sonra bu mektubun elime geçmesini istemiş. Babam yıllar önce öldü. Onun da bu durumdan haberi olup olmadığını bilmiyorum."

Coop ağırbaşlı bir tavırla, "Umarım yoktur," dedi. Hâlâ olanlara

212

DANIELLE STEEL

inanamıyordu. Yine de Taryn'in kendisinden hiçbir şey istemediğini söylemesi içini rahatlatmıştı. Ona inanıyordu. Taryn dürüst ve iyi bir insana benziyordu. Otuz dokuz yaşında olmasaydı ilk gördüğünde onu çekici bile bulabilirdi.

"Babam bu durumu bilseydi de bir şey değişmezdi sanırım. Bana her zaman büyük bir sevgi gösterdi, öldüğünde de parasının çoğunu bana bıraktı. Benden başka çocuğu yoktu. Belki de biliyordu ama hiçbir zaman bunu annemin ya da benim yüzümüze vurmadı. O çok iyi bir adamdı."

"Şanslı bir çocukmuşsun," dedi Coop ona dikkatle bakarak. Ansızın bu kadının neden kendisine tanıdık geldiğini anlamıştı. Taryn tıpkı ona benziyordu. Aralarında böyle bir benzerlik olması son derece doğaldı. Az önce okuduğu mektupta Taryn'in annesinin, yani Jane Axman'ın kırk yıl önce Coop'la bir ilişki yaşadığı yazılıydı. O sırada her ikisi de Londra'da sahnelenen bir tiyatro oyununda rol alıyorlardı ve ilişkileri fazla uzun sürmemişti. Oyun sona erdiğinde Jane Chicago'ya dönmüş, kısa bir süre sonra da Coop'tan hamile kaldığını anlamıştı. Bazı nedenlerden dolayı bu durumu Coop'a haber vermemeyi uygun görmüştü. Mektupta yazdığına göre bunun nedeni Coop'u böyle bir sorumluluk altında bırakacak kadar iyi tanı-mamasıydı. Bir kadının karnında taşıdığı çocuğun babasına sırf onu yeterince tanımadığı için hiçbir şey söylememesi garip bir davranıştı ama daha da garip olanı doğru dürüst tanımadığı bir adamın çocuğunu

doğurmaya karar vermesiydi. Hamileyken bir başkasıyla evlenmiş, bebeği doğurmuş ve kızına babası olarak bildiği adamın aslında babası olmadığını söylememişti. Doğurduğu kızın gerçek babası Coop'tu. Bu gerçeği yaşamı boyunca saklamış, ölümünden sonra kızına verilmek üzere yazdığı bu mektupta açıklamıştı. Şimdiyse Coop'la Taryn Kır Evi'nin kütüphanesinde karşılıklı oturmuşlar, ilgiyle birbirlerine bakıyorlardı. Böylelikle kısa zaman öncesine dek hiç çocuğu olmadığını sanan Coop birdenbire iki çocuğun babası olduğunu Öğrenmiş oluyordu, önce Charlene'in karnında taşıdığını söylediği bebek, şimdi de otuz dokuz yaşındaki bu kadını. Çocuklardan nefret eden bir adam için oldukça garip bir durumdu. Ne var ki Taryn artık bir çocuk değildi. Yetişkin bir kadındı, Coop'ta saygın ve kültürlü bir insan olduğu izlenimini bırakmıştı, parası vardı ve Coop'a çok benziyordu. "Annen nasıl bir insandı? Yanında onun bir

KIR EVİ

213

resmi var mı?" Coop, Jane'i hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordu.

"Evet, bunu isteyebileceğinizi düşünerek yanımda bir resmini getirdim. Aşağı yukarı tanıştığınız zamanlarda çekilmiş bir fotoğraf." Taryn cüzdanından özenle çıkardığı bir fotoğrafı Coop'a uzattı. Coop resimdeki kadına baktığında belli belirsiz bir şeyler hatırlar gibi oldu. Bu, kesinlikle tanıdık bir yüzdü. Jane Axman hayatında derin izler bırakmamıştı belki ama onunla ilgili bir şeyler hatırlıyordu. Birlikte rol aldıkları oyundaki asıl kadın oyuncu sık sık sarhoş olup provalara gelmediği için yedek oyuncu olan Jane onun yerine Coop'la sahneye çıkmıştı. Bunun dışında pek bir şey hatırlamıyordu. O günlerde kendisi de çok içiyordu ve sayısız kadınla ilişkisi olmuştu. Üstelik aradan çok uzun bir zaman geçmişti. Jane, Taryn'e hamile kaldığında Coop otuz yaşındaydı.

Fotoğrafı Taryn'e geri verirken, "Bu çok garip," dedi ve kızı olduğunu öğrendiği bu kadına yepyeni bir ilgiyle baktı. Klasik bir güzelliği vardı ve oldukça uzun boyluydu. Coop onun 1.80'den uzun olduğunu tahmin etti. Kendisi ise 1.95 boyundaydı. Jane Axman da uzun boylu bir kadındı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Taryn rahat bir tavırla, "Sorun değil," dedi. "Sadece sizi bir kez olsun görmek istedim, iyi bir hayatım oldu, harika bir babam vardı ve annemi de çok severdim. Ailede tek çocuktum. Size hiçbir konuda sitem edecek değilim. Bu durumdan haberiniz yoktu. Bu gerçeği bir sır olarak saklayan annemdi ve ona da kesinlikle kırgın değilim. Kısacası bu durumdan şikâyetçi değilim."

Coop çekinerek, "Çocuğun var mı?" diye sordu. Yetişkin bir kızı olduğunu öğrenmek yeterince büyük bir soktu ve bunun üstüne bir de torunları olduğu haberine dayanamayacaktı.

"Hayır, yok. İşim bütün zamanımı alıyordu. Bunu söylemek biraz utanç verici ama doğrusunu isterseniz çocuk sahibi olmak da istemedim."

"Utanma, bu kalıtsal bir şey," dedi Coop hain bir sırıtsıyla. "Ben de hiçbir zaman çocuk sahibi olmak istemedim. Sürekli gürültü yapan, ortalığı dağıtıp kirleten ve kötü kokan yaratıklar oldukları kanısındayım." Taryn bu sözlerle kahkahalarla güldü. Coop'la sohbet etmek eğlenceliydi ve annesinin neden bu adama âşık olup onun çocuğunu doğurmak istediğini anlayabiliyordu. Son derece çekici,

214

DANIELLE STEEL

hoşsohbet ve kibar bir adamdı. Tam bir beyefendiydi. Öte yandan karşısında oturan adamın annesiyle

aynı yaşı olduğuna inanmak gücü. Annesi yaşlılık yıllarını hasta bir halde geçirmişti, Coop ise olduğundan çok daha genç görünüyordu. Coop ilgiyle, "Bir süre daha California'da kalacak mısın?" diye sordu. Taryn'den hoşlanmıştı ve babalık düşüncesinden nefret etmesine karşın ona karşı tanımlaya-madığı bir yakınlık duyuyordu. Bu o kadar alışılmadık bir durumdu ki hissettiklerini anlayabilmek için epey bir zamana ihtiyaç duyacaktı.

"Sanırım kalacağım." Taryn bundan sonra ne yapacağına henüz karar vermemişti. Yine de bu görüşmeyi yaptığı için üzerinden büyük bir yük kalktığını hissediyordu. Mektubu okuduğundan beri bu konu kafasını kurcalayıp durmuştu. Artık babası olan bu adamla tanıştığına göre hayatının geriye kalanını aklında hiçbir soru işareti olmaksızın, özgürce geçirebilirdi. Hatta bundan sonra Coop'la bir daha hiç görüşmese de olurdu.

"Seni Bel Air'den arayabilir miyim?" diye sordu Coop. "Tekrar görüşmeliyiz bence. Bir akşam buraya yemeğe gelmeye ne dersin?"

Taryn, "Bu çok hoşuma gider," diyerek ziyaretinin sona erdiğini ima eden bir tavırla ayağa kalktı. Sözünü tutmuş, Coop'un sadece yarım saatini almıştı. Kır Evi'nde daha uzun süre kalmak, konuyu dallandırıp budaklandırmak gibi bir derdi yoktu. Kafasına koyduğunu yapmış, Coop'la tanışmıştı. Şimdi de kendi hayatına geri dönüyordu. Kütüphaneden ayrılmadan önce Coop'a dönerek, "Herhangi bir endişeniz olmasın diye söylüyorum, bu konuyu basına açıklamak gibi bir niyetim kesinlikle yok," dedi. Yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. "Bu sır aramızda kalacak."

Coop duyulanmıştı, "Teşekkür ederim," dedi. Taryn gerçekten de hoş bir kadındı. Coop'tan hiçbir beklentisi yoktu. Tek istediği babası olan adamı bir kez olsun görmektir. Üstelik gördüklerinden hoşnut kalmıştı. Coop da ondan hoşlanmıştı. "Bu sözlerim kulağa çılınca gelebilir ama eminim çok tatlı bir kız çocuğuydun," dedi. "Annen de son derece saygıdeğer bir kadımdır." Özellikle de bu yükü tek başına üstlendiği ve Coop'u hiçbir şekilde sorumlu tutmadığı için. Coop, küçük maceraları esnasında Jane'e karşı herhangi bir duygu besleyip beslemediğini bile hatırlamıyordu. Ama Jane'in kızından, daha doğrusu kendi kızından çok hoşlanmıştı. "Annen öldüğü için

KIR EVİ

215

üzgünüm," dedi içtenlikle. Kırk yıl boyunca hiçbir şeyden habersiz kendi hayatını yaşadıkdan sonra dünyanın bir yerinde bir kızı olduğunu öğrenmek çok garip bir duyguydu.

"Teşekkür ederim. Buna ben de çok üzülüyorum. Annemi çok severdim." Vedalaşırlarken Coop onu yanağından öptü, Taryn ise gülümsedi. Bu, Coop'un her gün aynada gördüğü, onu tanıyan herkesin çok iyi bildiği bir gülümsemeydi. Coop için Taryn'e bakmak, onun kendisine ne kadar çok benzediğini görmek hiç alışılmadık bir deneyimdi. Annesi de bu benzerliği görmüştü mutlaka, hiç şüphesiz o da bu durumu garipsemişti. Acaba kocası bu durumdan haberdar mıydı? Coop adamın iyiliği için bunu bilmediğini ümit ediyordu.

Coop günün geriye kalanını derin düşünceler içinde geçirdi. Düşünmesi gereken öyle çok şey vardı ki. Akşam saat yedide Kır Evi'ne gelen Alex onu bu halde görünce şaşırarak iyi olup olmadığını sordu. Coop da ona babasıyla görüşmesinin nasıl geçtiğini sordu. Alex, iyi geçtiğini söyleyerek bu soruyu geçiştirdi.

Coop meraklanmıştı. "Sana baskı yapmadı, değil mi?" Alex bu soruya yanıt vermeden önce umursamaz bir tavırla omuz silkti.

"Babamın her zamanki hali. Seçme şansım olsaydı onu kendime baba olarak seçmezdim ama yapılacak bir şey yok." Alex bilgece söylediği bu sözlerin ardından kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Her ikisi için de yorucu bir gün olmuştu. Coop akşam yemeğine kadar Alex'e Taryn'den söz etmedi. Paloma dolapta biraz tavuk bırakmıştı, Alex de bunun yanına makarnayla salata yaptı. Bu kadarı karınlarını doyurmaları için yeterliydi. Sofraya oturduklarında Coop yüzünde garip bir ifadeyle Alex'e baktı, sonra duygularını belli etmeyen bir sesle konuştu.

"Bir kızım var." Alex şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Bunu henüz bilmeleri olanaksız, Coop. Charlene sana yalan söylüyor. Tek istediği seni yumuşatmak." Alex bunun da Charlene' in tuzaklarından biri olduğunu sanarak sinirlenmişti.

"Ondan söz etmiyorum." Coop hâlâ tam anlamıyla aklını topar-layamamıştı. Kızıyla tanışmak onu derinden etkilemiş, bütün öğleden sonrayı Taryn'i düşünerek geçirmişti.

"Ne yani, biri daha mı senin çocuğuna hamile?" Alex'in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Anlaşılan öyle olmuş. Bundan otuz dokuz yıl önce." Sonra Co-

216

DANIELLE STEEL

op, Taryn'le görüşmelerini anlattı. Alex onun ne kadar sarsıldığını anlayabiliyordu.

Hayret içinde, "Ne inanılmaz bir hikâye," dedi. "Annesi bu sırrı bunca yıl nasıl saklayabilmiş? Peki Taryn nasıl biri?" Alex de merak-lanmıştı.

"iyi bir kadın. Ondan hoşlandım. Bana çok benziyor. Tabii benden daha iyi görünümlü," dedi Coop gösterişli bir tavırla. "Gerçekten çok hoş bir insan. O çok..." Taryn'i nasıl tanımlayacağını bilemiyordu, "onurlu... saygıdeğer... öyle biri. Benden hiçbir şey istemedi ve basına haber vermeyeceğini söyledi. Sadece beni bir kez görmek istemiş."

Alex, "Onu bir daha davet etmek ister misin?" diye önerdi. Coop' un da bunu istediğini görebiliyordu.

"Galiba bunu yapacağım."

Coop, Taryn'i yeniden Kır Evi'ne davet etmek yerine onun kaldığı otele, yani Bel Air'e öğle yemeğine gitti. Yemek boyunca birbirlerine hayat hikâyelerini anlattılar ve ne kadar çok ortak yönleri olduğunu görerek şaşırdılar. En sevdikleri tatlı ve dondurma çeşidinden okumaktan hoşlandıkları kitaplara kadar aynı zevklere sahiptiler. Genetik denen şeyin gücü insanın tahminlerinin çok ötesindeydi. Yemek sona ererken Coop kendisini de şaşırtan bir öneri ortaya attı.

"California'da bulunduğun süre boyunca Kır Evi'nde kalmaya ne dersin?" Bunu nezaket olsun diye değil, içinden geldiği için söylemişti. Kızıyla birlikte daha çok zaman geçirmek istiyordu. Taryn ansızın kendisine sunulan bir armağan gibiydi ve bunu geri çevirmek istemiyordu. Hiç olmazsa birkaç gün, hatta birkaç hafta daha onunla yakın olmak niyetindeydi. Taryn de bu fikirden hoşlanmıştı.

"Rahatsız etmek istemem," derken yüzündeki ifadeden bu teklife ne kadar sevindiği anlaşılıyordu.

"Kesinlikle etmezsin." Coop, konuk dairesinde ve bahçe evinde kiracılar olduğu için hayıflanıyordu. Taryn'i bu evlerden birinde misafir etmek isterdi. Yine de ana evin kocaman bir misafir süiti vardı ve Alex'in buna itiraz etmeyeceğinden emindi. Taryn'e Alex'ten söz etmiş, Taryn de anlattıklarına bakılırsa harika bir kadın olduğunu söylemişti. Coop da aynı fikirdeydi.

Taryn ertesi gün Kır Evi'ne taşınacağına söz verdi ve Coop o ak-

KİREVI

217

şam haberi Alex'e verdi. Alex hem Coop'un adına seviniyor, hem de onun kızıyla tanışacağı için heyecanlanıyordu. Bu arada babasıyla konuştuklarını hâlâ Coop'a söylememişti ve söylemeye de niyeti yoktu. Babası her ne kadar iyi niyetli de olsa söyledikleri Coop'u fena halde incitecek türden şeylerdi. Coop bunları hiç bilmese de olurdu. Babası Coop'un nasıl bir adam olduğunu anlayamıyordu hepsi bu. Ayrıca Taryn'in ortaya çıkışı, Coop'un hayatında çok önemli bir dönüm noktası olacak gibiydi. Sanki kader onu tam da bu sırada Coop'a göndermişti. Alex tanıştıkları günden beri Coop'u hiç bu kadar sakin ve huzurlu görmemişti.

18

Taryn beraberinde çok az eşyayla sessiz sedasız Kır Evi'ne taşındı. Görgülü, güler yüzlü ve uyumlu bir insandı. Paloma'dan hiçbir istekte bulunmuyor, Coop'u rahatsız etmemeye özen gösteriyordu. Alex, tanıştıkları anda Taryn'e kanının ısındığını hissetti. Taryn de ona karşı aynı hisleri taşıyordu. Her ikisi de mantıklı, güçlü, açık sözlü kadınlardı ve son derece iyi niyetliydi. Alex, onun Coop'a olan benzerliğini görünce şaşırılmıştı. Sadece dış görünüşleri değil, tavırları da çok benzeşiyordu; her ikisinde de aristokratlara özgü soylu bir hava vardı. Taryn'in Coop'a benzemeyen iki yönü vardı; çok az eşyayla seyahat ediyordu ve maddi durumu gayet iyiydi. Bunun dışında bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Coop onunla aynı evde yaşamaktan çok memnundu.

Taryn'in gelişini izleyen günler boyunca birbirlerine geçmişlerini anlatarak akla gelebilecek her konuda sohbet ettiler. Birbirlerini tanıdıkça aralarındaki benzerlikler ve zıtlıklar her ikisini de şaşırtıyordu. Taryn, Coop'un hoş bir adam olduğuna karar vermişti. Yeterince yakın olduklarını düşündüğü bir zamanda ona Alex konusunda ciddi olup olmadığını sordu. Coop bu sorunun yanıtını kendisinin de henüz bilmediğini söyledi. Bu, son derece dürüst bir yanıtı. Tanışmalarının üzerinden çok kısa bir süre geçmiş olmasına karşın Taryn onu açık sözlü ve iyi niyetli bir adam olmaya yönlendiriyor, bu konuda Alex'ten bile daha etkili oluyordu. Sanki Coop'un eksik olan bir parçasını tamamlamak için gelmişti. Coop da Taryn'in hayatında yepyeni bir sayfa açmıştı. Asıl babasının var olduğunu bilmek, onu tanımak Taryn için paha biçilmez bir deneyimdi ve Coop'u tanıdıkça daha çok seviyordu. Öte yandan onun bazı zaafaları olduğunu da fark etmişti.

K1KKVI

zıy

"Alex konusunda ikilemdeyim," diye itiraf etti Coop.

"Çok genç olduğu için mi?" Yine herkesin işte olduğu bir saatte, havuz başındaki ağacın altında uzanmış dinleniyorlardı. Taryn de tıpkı Coop gibi açık tenliydi ve o da iç güdüsel olarak güneş altında kalmaktan kaçınıyordu. Babası gibi onun da kaymak taşını andıran kusursuz bir teni vardı. Coop, bu teni ingiliz atalarına borçlu olduğunu söylüyordu. Kızı da onun gibi ingiliz tenine sahipti.

"Hayır, ben bu duruma alışkınım. Beraber olduğum kadınların gençliği beni asla rahatsız etmez," dedi Coop sırtarak. "Hatta Alex bana göre yaşlı bile sayılabilir." Bu sözler üzerine ikisi de güldüler. Coop ona Charlene'den de söz etmişti. "Alex, Arthur Madison'ın kızı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsundur. Sürekli Alex'le birlikte olma nedenlerimi sorguluyorum çünkü gırtlığımıza kadar borç içindeyim." Coop'un açık sözlülüğü Taryn'in çok hoşuna gitmişti. Coop bu gerçeği Alex'e bile söylememişti. "Bazen onunla parası için birlikte olduğumu düşünüp endişeleniyorum. Bazense parasını hiç umursamadığımdan neredeyse emin oluyorum. Onun gibi servet sahibi bir kadınla birlikte olmak, benim durumumda bir adam için öyle kolay ve uygun bir çözüm ki. Fazlasıyla kolay bir kurtuluş. Sorun şu, acaba tek kuruşu olmasaydı da onu sever miydim? Bundan emin değilim. Emin olana dek de elim kolum bağlı kalacağım. Cevaplaması çok zor bir soru bu."

Taryn mantıklı bir yaklaşımla, "Belki de cevaplamana gerek yoktur," dedi.

"Belki de vardır," dedi Coop, nihayet birine içini dökmüş olmanın rahatlığını yaşıyordu. Taryn'e karşı tamamıyla dürüst olabilirdi çünkü ondan kendisine bir zarar gelmeyeceğini biliyordu, üstelik kendisinin de ondan hiçbir beklentisi yoktu. Ne aşkını, ne bedenini ne de parasını istiyordu onun. Tek istediği Taryn'in hayatında olmasıydı. Bu, Coop'un kayıtsız şartsız sevgiyi ilk tadıştıydı. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki. Sanki hayatı boyunca Taryn'in varlığından haberdardı ve karşılaşacakları günü beklemişti. Ona ihtiyacı vardı. Bir bakıma Taryn'in de Coop'a ihtiyacı olduğu söylenebilirdi. "Bir ilişkiye seksle para dahil olduğu anda işler karmakarışık bir hal alır, Taryn. Benim hayatımdaki tüm ilişkiler de böyleydi." Taryn'e içini açmak hoşuna gidiyor, bir yandan da bunu yaptığı için kendi kendine şaşıyordu.

"Belki de sen haklısın. Ben de kocamla buna benzer sorunlar ya-

IZÜ

DANİbLLKSİttL

şadım. Birlikte bir iş kurduk ve sonunda bu iş ortaklığı ilişkimizi bozdu, işi devrederken benden daha fazla para hak ettiğini söyledi. Tasarımları yapan ben olduğum için bu alanda isim yapan da bendim. Kocam bu durumu kabullenemiyordu. Boşandığımızda kariyerimin de sona ermesini istedi. Bu yüzden her şeyi satıp bu sorunu kökten çözdüm. Kocamsa asistanımla yatağa girip ben taşınır taşınmaz onunla birlikte yaşamaya başladı; beni en çok kıran da bu oldu."

"Gördün mü?" dedi Coop başını sallayarak. "Para ve seks bir araya gelince ortalık karışıyor, ikimizin arasında böyle şeyler olmadığı için her şey ne kadar da basit." Taryn'le kurduğu ilişki ona öyle doğru geliyordu ki. Birkaç gün içinde Taryn, hayatının önemli bir parçası haline gelmişti.

Taryn endişeli gözlerle ona bakarak, "Ne kadar borcun var?" diye sordu.

"Çok fazla. Alex'in hiçbir şeyden haberi yok. Parasının peşinde olduğumu düşünmesini istemedim."

"Parasının peşinde misin?"

Coop dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. "Borçlarımı ödemek için deliler gibi çalışmak ve saçma sapan reklam filmlerinde oynamak-tansa onun parasını harcamak çok daha kolay olurdu tabii. Ama o kadar iyi niyetli ve dürüst bir kadın ki bunu yapmaya içim elvermiyor. Alex daha farklı bir kadın olsaydı belki bunu düşünürdüm. Ama bu şartlar altında onun parasını istemiyorum." Coop ciddi bir yüzle Taryn'e bakarak ekledi: "Ayrıca senin paranı da istemiyorum." Taryn'le aralarındaki saf ve temiz ilişkinin bozulmasını istemiyordu. "Tek ihtiyacım olan iyi bir filmde esaslı bir rol. Bu sayede bütün sorunlarımı çözebilirim. Tabii

böyle bir teklifin ne zaman geleceğini Tanrı bilir. Belki de hiç gelmez. Bilemiyorum." Coop bu konuyu fazla önemsemiyordu.

"Ya beklediğin teklif hiç gelmezse?" Taryn gerçekten de endişelenmişti. Coop, içinde bulunduğu durumun ciddiyetini anlamamış gibiydi.

"Şans bir yerden yüzüme güler nasıl olsa." Her ne kadar hoşuna gitmese de çok mecbur kalırsa Alex'ten para isteyebilirdi. Taryn'e bu konudaki duygularını açıklarken ansızın sustu ve eliyle Taryn'in ayaklarını gösterdi.

KIKtVI

Z/I

"Bir sorun mu var?" diye sordu Taryn. Ayaklarına yeni bakım yaptırmış ve tırnaklarına pembe oje sürmüştü. Belki de Coop kırmızı oje'yi tercih ediyordu. Ne var ki Taryn daima pembe oje kullanırdı çünkü kırmızı oje ona kan gibi geliyordu.

"Aynı benim ayaklarım." Coop ayaklarını onunkilerin yanına koydu ve ikisi birden gülmeye başladılar. Gerçekten de ayakları birbirinin aynısıydı; uzun, biçimli ve zarif. Taryn ellerini uzatarak, "Ellerimiz de aynı," dedi. Taryn'in Coop'un kızı olduğundan şüphe etmek olanaksızdı. Coop, başlangıçta Taryn'i yeğeni olarak tanıtmayı düşünmüştü ama şimdi kızı olduğunu açıklamak istiyordu. Taryn'e bu konuda ne düşündüğünü sordu.

"Bana göre hava hoş ama senin için bir sorun olmayacak mı?"

"Kesinlikle hayır. Senin on dördüne yeni girdiğini söylersek sorun kalmaz."

Taryn kahkahalarla gülerken, "Tamam, kimseye yaşımı söylemeyeceğim," dedi. Gülüşü bile Coop'un gülüşüne çok benziyordu. "Bu benim de işime gelir. Bu yaşta yeniden bekâr kalmak garip bir durum. Kırkıma girmek üzereyim ve hayata yeni başlıyorum. Evlendiğimde yirmi iki yaşındaydım."

Coop, "Ne kadar da sıkıcı bir hayat sürmüşsün," dedi ve yeniden güldüler. Coop son derece eğlenceli ve hoşsohbet bir adamdı. Birlikte vakit geçirmekten ikisi de çok hoşlanıyorlardı. Taryn Kır Evi'ne taşındığından beri günlerini birbirlerine hayatlarını anlatarak ve kırk yıllık açığı kapatmaya çalışarak geçirmişlerdi. Birbirlerine karşı alabildiğine içten ve dürüsttüler. "Artık bir değişiklik yapma zamanı geldi," dedi Coop. "Sana yeni birisini bulmamız gerek."

"Henüz çok erken," dedi Taryn. "Buna hazır değilim. Önce kendime gelmeliyim. Son birkaç ay içinde kocamı, işimi ve annemi kaybettim; ardından da bir babam oldu. Bir süre işleri ağırdan alsam iyi olacak. Bunlar oldukça büyük lokmalar."

"İş konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Coop. "Buralarda iş arayacak mısın?" Kendini onun geleceğinden sorumlu hissetmeye başlamıştı.

"Bilmiyorum. Hayatım boyunca kostüm tasarımcısı olmayı istedim ama bunun çılgınca bir fikir olduğunun farkındayım. Şu anda çalışmak zorunda değilim. New York'taki işi oldukça iyi bir para karşılığında devrettik ve annem de sahip olduğu her şeyi bana bırak-

ti. Ayrıca babam..." Taryn bir an duraksayarak gülümsedi. "Daha doğrusu öbür babam bana epey bir miras bıraktı. Kısacası acele etmemi gerektiren bir durum yok. Bu arada senin maddi durumunu nasıl düzelteceğimizi düşünebiliriz. Böyle karmaşık durumları bir düzene sokmakta üstüme yoktur."

"Bu özelliğini annenden almış olmalısın. Bense tam tersini yapmakta başarılıyım. Düzen denen şeyi karmaşaya dönüştürürüm. Hayatım böyle geçti ve maddi krizlerin hiç de yabancı değilim." Coop bunları karamsar bir sesle değil, gülererek söylüyordu. Taryn onun kendi kendisiyle dalga geçme huyuna hayrandı.

"Duruma bir göz atıp fikrimi söylememi istersen haber ver," dedi.

"Belki muhasebecimin öğütlerini bana tercüme edebilirsin. Aslına bakarsan son derece açık konuşuyor. Adam tek kişilik bir orkestra gibi. Bana hiçbir şey satın almamamı ve bu evi satmamı söyleyip duruyor. Kendisi inanılmaz derecede sıkıcı bir adamdır."

Taryn anlayışlı bir tavırla, "Muhasebecilerin doğası böyle," dedi.

Alex'in Kır Evi'ne gelebildiği zamanlarda üçü birlikte çok iyi vakit geçiriyorlardı. Yemek pişiriyorlar, sinemaya gidiyorlar, uzun sohbetler ediyorlardı. Coop'la Alex baş başa kalmak istediklerinde-se Taryn bir bahane uydurup ortalıktan kayboluveriyordu. Onları rahatsız etmemeye büyük özen gösteriyordu. Alex'le arkadaşlık etmekten çok hoşlanıyor, onun yaptığı işe derin bir saygı duyuyordu. Bir Cumartesi sabahı Taryn'le Alex havuz başında oturmuş Alex' in mesleğinden söz ederlerken Mark ve çocuklar çıkageldiler. Coop evin terasında kitap okuyordu. Hafif bir soğuk algınlığı nedeniyle havuza inmemişti.

Alex, Taryn'i Mark'la çocuklara tanıtırken Coop'un kızı olduğunu söylemedi. Ne var ki Taryn'e bir kez bakan Mark, onun Coop'la akraba olduğu sonucuna vardı. Aralarında inanılmaz bir benzerlik olduğunu söyleyerek bunu fark edip fark etmediklerini sorunca iki kadın gülmeye başladılar.

Taryn sakin bir sesle, "Aslına bakarsan Coop benim babam oluyor," dedi. "Uzun süredir görüşemiyorduk." Alex onun durumu idare etmedeki başarısına hayran kalmıştı, elinde olmadan hafifçe güldü.

MRCVİ

110

Mark şaşkın bir ifadeyle, "Coop'un bir kızı olduğundan haberim yoktu," dedi.

Taryn yüzünde esrarengiz bir gülümsemeyle, "Coop'un da haberi yoktu," diyerek şezlongdan kalktığı gibi havuzun serin sularına daldı.

Mark'ın kafası karışmıştı. Alex'e dönerek, "Ne dedi?" diye sordu.

"Bu çok uzun bir hikâye. Bir ara sana anlatırlar."

Birkaç dakika sonra Jimmy de havuza geldi. Oldukça sıcak bir gündü ve hepsi de havuzda serinlemek istiyorlardı. Taryn Mark'la New York'taki işi hakkında konuşuyor, çocuklar az önce gelen arkadaşlarıyla çene çalıyorlardı. Alex onlara Coop'un hasta olduğunu söylemiş ve müzik çalmamalarını istemişti. Çocuklar havuzun öte yanında kendi aralarında eğlenirlerken Alex bunun Jimmy'yle konuşmak için uygun bir fırsat olduğuna karar verdi. O güne dek hep etraflarında birileri olduğu için doğru dürüst konuşamamışlardı.

Cana yakın bir tavırla, "Ne var ne yok?" diye sorarak Jimmy'nin yanındaki şezlonga uzandı. Bu sırada Jimmy kollarına güneş kremi sürüyordu. Siyah saçlı olmasına karşın oldukça açık tenliydi. Alex onun sırtına krem sürmeyi teklif edince önce duraksadı, sonra teşekkür edip krem tüpünü ona uzatarak arkasını döndü. Maggie'den sonra kimse ona dokunmamıştı. Alex son derece rahat bir tavırla onun sırtına krem sürdükten sonra tüpü geri verdi.

"İyilik herhalde," dedi Jimmy. "Senden ne haber? iş nasıl gidiyor?"

"Yoğun. Bazen dünyadaki bütün bebeklerin prematüre ya da hasta oldukları hissine kapılıyorum. Sağlıklı bebekler görmeyeli o kadar uzun süre oldu ki."

"insanı yıpratın bir iş olmalı," dedi Jimmy anlayış dolu bir sesle.

"O kadar da değil. Çoğu eninde sonunda iyileşiyorlar. Bazıları-sa iyileşmiyor. işin bir türlü alışamadığım kısmı da bu." Bebeklerin ölümüne tanık olmaktan nefret ediyordu. Bu, ne kadar deneyimli olursa olsun her doktoru üzen bir olaydı. Yine de sağlığın kavuşan bir bebeğin verdiği mutluluk buna değiyordu. "Senin işin de hiç kolay değil," dedi Jimmy'ye. "Bazı insanların çocuklarına neler yaptığını görmek dayanılmaz olmalı."

"Ben de buna bir türlü alışamıyorum," dedi Jimmy içtenlikle.

I

Z/4

1JAIN ItUX O 1 EEL

Her ikisi de mesleklerinde insanı derinden sarsan olaylara tanık oluyorlardı. Ayrıca değişik şekillerde de olsa her ikisi de hayat kurtarıyorlardı.

Jimmy merakla, "Doktor olmaya nasıl karar verdin?" diye sordu. "Annem yüzünden." Alex bu sözlerin ardından gülümsedi. "O da mı doktor?"

"Hayır," dedi Alex alaycı bir gülümsemeyle. "Aksine, kimseye faydası olmayan bir hayat sürüyor. Alışverişe çıkıyor, yemekli partilere gidiyor ve manikür yaptırıyor. Hayatı bundan ibaret. Kız kardeşim de aynen onun gibi yaşıyor. Ben onlardan farklı bir şeyler yapmak istedim ve bedeli ne olursa olsun ödemeye hazırdım." Tabii hepsi bu kadar değildi ama özetle doktor olma nedeni buydu. Ayrıca okulda fen derslerinde son derece başarılıydı. "Çocukken pilot olmak istiyordum ama sonra bunun da sıkıcı bir iş olduğuna karar verdim, insan bir kere alıştıktan sonra uçan bir otobüsün şoförlüğünü yapmaktan bir farkı kalmıyordur herhalde. Benim işim çok daha eğlenceli ve kesinlikle tekdüze değil."

"Aynı fikirdeyim," dedi Jimmy. "Harvard'da okurken Bruins takımında buz hokeyi oynamak istiyordum. Derken kız arkadaşım dişlerim döküldükten sonra berbat görüneceğimi söyleyerek beni bu niyetimden vazgeçirdi. Haklıydı da. Yine de hâlâ patenle kaymaktan hoşlanıyorum." Maggie'yle birlikte sık sık buz pateni kaymaya giderlerdi ama Jimmy bunu düşünmemeye çalıştı. Sonra merakla, "Mark'la konuşan şu kadın kim?" diye sordu ve Alex gülümsedi. "Coop'un kızı. Bir süre burada kalacak. New York'tan yeni geldi." Jimmy şaşırmıştı. "Coop'un bir kızı olduğunu bilmiyordum." "işin doğrusu Coop da bilmiyordu." "Anlaşılan çocuklarından pek haberdar olmayan bir adam," dedi

Jimmy.

"Bu seferki onun için güzel bir haber oldu. Taryn çok hoş bir insan." Mark da Alex'le aynı fikirde gibi görünüyordu. Taryn'le ikisi bir saattir sohbet ediyorlardı ve havuzun öbür yanındaki Jessica kaçamak

gözlerle Taryn'i incelemeye başlamıştı bile. Jason ise arkadaşlarını boğmaya çalışmakla meşguldü. Alex onlara bakarken, "iyi çocuklar," dedi ve Jimmy de başıyla onayladı.

"Evet, öyle. Mark şanslı bir adam, en azından çocuklar konusunda. Galiba yakında annelerinin yanına dönecekler ve Mark onları

KİK EVİ

225

çok özleyecek." Alex bunu duyduğuna üzülmüştü. Mark çocuklarıyla birlikteyken öyle mutluydu ki.

"Belki Mark da onlarla birlikte gider. Sen ne yapmayı düşünüyorsun? Burada mı kalacaksın yoksa doğuya mı döneceksin?" Alex, Jimmy'nin Boston'lu olduğunu biliyordu. O anda aklına Jimmy'yle aynı yıllarda Harvard'da okuyan kuzeni geldi. Belki de birbirlerini tanıyorlardı.

Jimmy düşünceli bir tavırla, "Burada kalmak hoşuma gidiyor," dedi. "Gerçi bir yandan da annem için üzülüyorum. Babam öldükten sonra yapayalnız kaldı. Benden başka kimsesi yok." Alex anlayışla başını salladı ve ona Harvard'da okuyan kuzenini tanıyıp tanımadığını sordu. Jimmy, Alex'in kuzeninin adını duyunca muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Luke Madison benim okuldaki en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Aynı yurtta kalıyorduk. Son sınıfta her hafta sonu kafaları çekerdik."

"Tam Luke'un yapacağı türden bir şey," dedi Alex gülerek.

"Ne yazık ki okuldan sonra pek görüşemedik, neredeyse on yıl oluyor. Sanırım mezun olduktan sonra Londra'ya gitti."

"Hâlâ Londra'da yaşıyor ve altı çocuğu var. Hepsi de oğlan. Ben de onunla pek sık görüşemiyorum. Sadece düğünlerde karşılaşıyoruz ama ben genellikle bu tür törenlere katılmam."

"Özel bir nedeni var mı?" Jimmy, Alex'i daha yakından tanımak istiyor, neden Coop'la birlikte olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onun gibi bir adamda ne bulduğunu merak ediyordu ama bunu ona sormazdı elbette. Kendisi Coop'a bir türlü ısınamamıştı. Bunun nedenini bilmiyordu, sanki iç güdüsel olarak onu itici buluyordu. Belki de Coop'u kıskanıyordu. Coop tam anlamıyla kadınlar için yaratılmış bir salon beyefendisiydi ve kendi keyfinden başka hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi. Jimmy'nin ilkeleriyle taban tabana zıt bir yaşam sürüyordu.

"Bir kere ağzım yandı da ondan... evlilikten yani..." Alex olanları anlattı ve Jimmy onun bu şakacı tavrına güldü.

"Kötü şans. Doğru insanla evlenmekse olağanüstü bir deneyim. Benimki öyleydi. Evlilik o kadar da önemli değil, önemli olan birliktelik. Bizimkisine pek düğün denemez, belediye sarayına gidip imza attık sadece. Maggie olağanüstü bir kadındı."

Alex içtenlikle, "Olanlar için çok üzgünüm," dedi. Jimmy'yi her

KE15

226

DANIELLE STEEL

gördüğünde bu üzüntüyü duyuyordu ama son zamanlarda Jimmy eskisine oranla daha iyi görünüyordu. Yüzüne biraz olsun renk gelmiş, arada sırada gülümsemeye başlamıştı. Ayrıca eskisi gibi bir deri bir kemik değildi. Friedman'larda geçirdiği akşamlar ona iyi gelmişti anlaşılan. En azından onlara gittiği akşamlar yemek yiyor ve çocuklarla birlikte olmaktan büyük zevk alıyordu.

"Sevdiğin birini kaybetmenin acısı çok garip bir şey. insan bazı günler bu acı yüzünden öleceğini sanıyor. Bazı günlerse idare edebildiğini düşünüyor. Sabah uyandığında nasıl bir gün olacağını asla bilemiyorsun. Mutlu başladığın bir gün berbat bir hal alabiliyor. Bazen de sabah kalktığında ölmüş olmayı diliyorum ama sonra toparlıyorum. Tıpkı bir ağrı ya da hastalık gibi, iyiye mi kötüye mi gittiğini bir türlü anlayamıyorsun. Galiba ben bu duruma alışmaya başladım. Bir süre sonra hayatımın bir parçası oldu."

"Sanırım bunun tek ilacı zaman," dedi Alex. Kulağa beylik bir söz gibi geliyordu ama Alex, Jimmy'ye baktıkça bu sözde bir gerçeklik payı olduğunu anlıyordu. Jimmy bahçe evine taşındığında yaşayan bir ölüyü andırıyordu ve aradan neredeyse beş ay geçmişti. "Zaman gerçekten de her şeyin ilacı. Belki benim yaşadığım seninki kadar acı verici değildi ama kıyısından döndüğüm o evlilik olayını unutmam çok uzun sürdü. Aslına bakarsan yıllar sürdü."

"Bence senin durumun farklı, güvendiğin bir insanın ihanetine uğramışsın. Bense sevdiğim bir insanı yitirdim. Benimkisi çok daha temiz bir durum. Suçlayacak kimse yok. Sadece çok acı veriyor." Jimmy'nin bu kadar içtenlikle konuşması Alex'i şaşırtmıştı. Belki de içini dökmek ona iyi geliyordu. "Asistanlığının bitmesine ne kadar kaldı?" diye sordu Jimmy.

"Bir yıl. Bazen hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, önümde nöbette geçirilecek o kadar çok gün ve gece var ki. Asistanlığım bittikten sonra da büyük olasılıkla UCLA'da kalacağım, tabii beni isterlerse. Oradaki Neonatal Yoğun Bakım Ünitesi olağanüstü. Ayrıca benim uzmanlık alanımda fazla iş olanağı yok. Aslında sıradan bir çocuk doktoru olmayı düşünüyordum ama bu işe bir kez bulaşınca bir daha bırakamadım. Yüksek adrenalin insanı zinde tutuyor. Çocuk doktoru olup bir muayenehane açsaydım sıkıttan patlardım." Meslekleri hakkında konuşurlarken Taryn'le Mark yanlarına geldi. Onlar da vergi yasaları hakkında konuşuyorlardı. Taryn'in bu konudaki bilgi-

KIREVİ

227

si Mark'ı şaşırtmıştı. Üstelik Mark'ın anlattıklarını da gerçek bir ilgiyle dinliyordu. Taryn, neredeyse Mark'ın boyundaydı. Alex onlara bakarak gülümsedi. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı ve hemen hemen aynı yaşıydılar.

Mark yanlarına otururken, "Siz aranızda ne konuşuyorsunuz öyle?" diye sordu.

Alex sırtarak, "İşten söz ediyoruz," dedi. "Başka ne olabilir ki?"

"Biz de." Onlar sohbet ederlerken bir sürü çocuk aynı anda havuza akın ettiler. Alex, Coop'un havuza inmediğine seviniyordu. Bu kadar çocuğun arasında aklını kaçırdı. Sahip olduğu tek çocuğun da otuz dokuz yaşındayken ortaya çıkması onun için büyük şanstı. Coop ancak bu yaştaki bir çocuğa katlanabilirdi. Alex bu düşüncesini Taryn'e de söylemiş, ikisi birden Coop'un çocuk fobisine gülmüşlerdi. Coop bu konudaki düşüncelerini söylemekten bir an olsun geri durmuyordu.

Beş dakika sonra havuzdaki çocuklar eğlenceli bir Marco Polo oyununa başladılar ve Markla Jimmy de onlara katıldı.

Taryn, Mark'ın arkasından bakarak, "Çok iyi bir adam," dedi. "Karısı onu terk ettiğinde çok zor günler yaşamış. Neyse ki çocukları onun yanına dönmüşler."

Alex, "Coop bu işe pek sevinmedi ama," deyince ikisi birden güldüler. "Çok tatlı çocukları var," dedi Alex.

"Jimmy nasıl biri?" diye sordu Taryn.

"Çok üzgün. Beş ay önce karısını kaybetmiş. Hâlâ çok acı çekiyor."

"Onun karısı da mı başka bir adama gitmiş?" Taryn'e bütün evlilikler böyle sona eriyor gibi geliyordu. Alex başını olumsuz anlamda salladı.

"Hayır. Kansere yakalanmış. Otuz iki yaşında ölmüş." Jimmy yakınlarında olduğu için Alex fısıldayarak konuşuyordu. Jimmy o sırada kendi takımına bir sayı kazandırmıştı; topu Jason'a attı ve hemen ardından Jason da bir sayı yaptı. Hep bir ağızdan bağıra çağıra oynuyorlar ve her yere su sıçratıyorlardı. Alex oyunu seyrederken terastan Coop'un el salladığını gördü. Onları eve çağırıyordu, öğle yemeği vakti gelmişti. Alex, Taryn'e Coop'u işaret ederek, "Efendimiz bizi çağırıyor," dedi. Taryn de Coop'a bakarak gülümsedi. Alex bu mesafeden bile Coop'un yüzünde Taryn'e bakarken beliren ifadeyi

228

DANIELLE STEEL

görebiliyordu; kızıyla gurur duyuyordu. Taryn onun hayatına yepyeni bir güzellik katmıştı ve Alex, Coop için seviniyordu.

O sırada Taryn, "Onunla birlikte olmaktan mutlu musun?" diye sordu. Coop'la olan ilişkisinin Alex için ne anlama geldiğini merak ediyordu. Coop, Alex hakkında pek çok şey anlatmıştı.

"Evet, mutluyum. Bir tek çocuklardan bu kadar çok nefret etmesine üzülüyorum. Bunun dışında bir erkekte aradığım her şeye fazlasıyla sahip."

"Aranızdaki yaş farkını önemsemiyor musun?" "Başlangıçta bunu ben de düşündüm ama bir önemi olmadığına karar verdim. Coop bazen bir çocuk gibi oluyor."

Taryn mantıklı bir sesle, "Ama o bir çocuk değil," dedi. ileride bu yaş farkının çok şeyi değiştireceğini biliyordu. "Babam da aynı şeyi söylüyor."

"Coop'la birlikte olmanı onaylamıyor mu?" Aslında Taryn buna pek şaşırılmamıştı. Cooper gibi bir damat her babanın isteyeceği bir şey değildi. Film yıldızlarına aşırı bir hayranlık duyan insanlar bunu isteyebilirdi ama Arthur Madison'ın böyle bir adam olmadığından emindi.

"işin doğrusu babam benim yaptığım hiçbir şeyi onaylamaz, yani hemen hemen hiçbir şeyi. Coop konusunda da endişeli."

"Ona hak vermemek elde değil. Coop epey sansasyonel bir hayat sürmüş. Ondan hamile olduğunu iddia eden şu kız hakkında ne düşünüyorsun?"

"Umurumda değil. Coop bu durumu fazla önemsemediği için ben de üzerinde durmuyorum. Zaten

çocuğun Coop'tan olduğu bile kesin değil." "Ya ondansa?"

Alex omuz silkti. "O zaman her ay kadına bir çek gönderir. Çocuğu görmek istemediğini söylüyor. Kadına çok kızgın."

"Kızmakta haklı. Kadının kürtaj olmaya yanaşmaması çok kötü olmuş. Herkes için en iyisi çocuğu aldırması olurdu."

"Haklısın. Öte yandan eğer annen böyle bir şey yapmış olsaydı sen bugün burada olmayacaktın," dedi Alex. "Oysa ben burada olmana çok seviniyorum, özellikle de Coop için. Sana çok değer veriyor." Alex, Taryn'le Coop'un birbirlerini bulmalarının büyük bir şans olduğunu düşünüyordu.

KIR EVİ

229

"Ben de ona çok değer veriyorum. Böyle olacağı hiç aklıma gelmemişti. Belki de içten içe hissetmişim ki kalkıp buralara kadar geldim. Başlangıçta sadece onun nasıl bir olduğunu merak ediyordum. Şimdiyse ondan gerçekten çok hoşlanıyorum. Çocukken bana nasıl bir baba olurdu bilemem ama şu anda benim için harika bir arkadaş." Alex, Taryn'in Coop üzerinde ne kadar olumlu bir etki yarattığını görebiliyordu. Sanki Coop o güne dek kayıp olduğunu bile bilmediği bir parçasına kavuşmuştu.

Taryn'le Alex havuzdakilere el sallayarak ağır adımlarla eve doğru ilerlediler. Coop onları bekliyordu.

Havuzdakileri kastederek, "Ne kadar da çok gürültü yapıyorlar," diye söylendi. Soğuk algınlığı yüzünden kendini biraz bitkin hissediyordu.

"Birazdan havuzdan çıkarlar," dedi Alex. "Öğle yemeği için eve dönecekler."

"Hep birlikte Ivy'de öğle yemeğine ne dersiniz?" diye sordu Coop. Alex'le Taryn bu teklifi sevinçle karşılayarak üstlerini değiştirmek için odalarına gittiler. Yirmi dakika sonra her ikisi de giyinmiş, dışarı çıkmaya hazır bir haldeydiler.

Hep birlikte Coop'un eski Rolls'una bindiler ve Kuzey Robert-son'a kadar yol boyunca neşeyle çene çaldılar. Ardından restoranın terasındaki bir masaya oturarak hem yemeğin hem de birlikte olmanın tadını çıkardılar. Hoş, keyifli bir öğleden sonraydı ve Alex karşısında oturan Coop'la göz göze geldiğinde mutlulukla gülümsedi. Coop da ona gülümsediğinde Alex o an hem onun hayatında, hem de kendi hayatında her şeyin yolunda olduğunu hissetti.

Mayıs ayının son günlerinden birinde Alex iki gün sürecek bir nöbet için hastanedeydi. Danışmadaki teknisyen onu telefona çağırdığında Coop'la birlikte geçirdiği huzur dolu hafta sonunu düşünüyordu. Her nasılsa hastanenin de sakin günlerinden biriydi.

Alex ahizeyi eline almadan önce, "Kimmiş?" diye sordu. Öğle molasından yeni dönmüştü.

"Bilmiyorum," dedi teknisyen kız, "ama dahili bir arama." Alex, arayanın büyük olasılıkla hastanenin başka bir bölümündeki bir doktor olduğunu düşündü.

Ahizeyi alarak ciddi bir sesle, "Buyurun, ben Doktor Madison," dedi.

"Çok etkileyici." Alex bu sesi tanıyamamıştı. "Kimsiniz?"

"Benim, Jimmy. Laboratuarda bazı testler yaptırmak için gelmiştim, seni bir arayayım dedim. Konuşamayacak kadar meşgul müsün?"

"Hayır, uygun bir zamanda aradın. Aslına bakarsan tam zamanında aradın. Aramızda kalsın ama şu anda bölümdeki herkes uyuyor. Bugün hâlâ bir kriz yaşamadık. Neredesin?" Jimmy'nin sesini duyduğuna sevinmişti, son konuşmalarından büyük keyif almıştı. Jimmy son derece hoş ama bir o kadar da şanssız bir adamdı. Alex onun başına gelenleri düşündükçe üzülüyordu. Elinden fazla bir şey gelmezdi ama Jimmy'nin etrafında iyi dostlara ihtiyacı vardı ve Alex onun için hiç olmazsa bu kadarını yapabileceğini düşünüyordu. Mark da Jimmy için iyi bir arkadaştı.

"Ana laboratuardayım." Jimmy'nin sesinden hastanede kaybol-

KIR EVİ

15 i

muş olduğu anlaşılıyordu. Alex onun ne gibi bir sağık problemi olduğunu merak etti. Büyük olasılıkla stres kaynaklı bir rahatsızlıktı.

"Buraya gelmek ister misin? Ben bölümden ayrılamıyorum ama eğer miden kaldırırssa sana berbat kahvemizden ikram edebilirim."

"Bunu çok isterim," dedi Jimmy. Alex'i ararken onunla görüşebilmeyi umuyordu. Bir yandan da onu iş başındayken rahatsız ettiğı için hafif bir suçluluk duyuyordu. Alex ona kendi bölümüne gelen yolu tarif edince hemen geleceğini söyleyerek telefonu kapattı.

Alex danışma masasında onu beklerken telefon çaldı; arayan, bebeğı yeni taburcu olmuş bir anneydi. Tam o sırada asansörün kapıları açıldı ve Jimmy çıkageldi. Alex ona el sallayarak telefondaki endişeli anneye konuşmasını sürdürdü. Bebeğın durumu gayet iyiydi, hastanede geçirdiğı beş ayın sonunda bölümdeki herkesin, özellikle de Alex'in sevgilisi olmuştu.

Jimmy hayranlık dolu gözlerle etrafına bakarak, "Demek burada çalışıyorsun," dedi. Danışmanın arkasındaki bölme camla ayrılmıştı ve içeride yüzlerce alet, çok sayıda kuvöz, ışıklar ve oradan oraya koşturan önlüklü, maskeli insanlar vardı. Alex'in boynunda bu maskelerin yanı sıra bir de stetoskop asılıydı, üzerinde de gün boyunca giydiğı yeşil hastane önlüğü ve başlığı vardı. Jimmy gördüklerinden çok etkilenmişti. Alex burada tıpkı sahne ışıkları altındaki bir yıldız gibiydi, son derece rahat ve kendinden emin görünüyordu.

Alex onu küçük ofisine götürürken, "Seni gördüğüme sevindim," dedi. Ofisteki yatağı darmadağımıktı; hastaların aileleriyle bekleme odasında görüşüyor, buraya sadece samimi olduğu insanları alıyordu. "Sakıncası yoksa ne gibi testler yaptırdığını sorabilir miyim?" Alex hem bir doktor olduğu için hem de Jimmy'yi önemsediği için onun ne gibi bir rahatsızlığı olduğunu merak ediyordu.

"Rutin testler. Çalıştığım yerde her yıl bir dizi sağık kontrolünden geçtiğimi gösteren belgeler isteniyor. Akciğer röntgeni, verem taraması gibi şeyler. Bu yılki testleri yaptırmakta epey geç kalmıştım, bir türlü vakit bulamadım. Bir sürü uyarı gönderdiler, sonunda gerekli kontrolden geçmezsem haftaya işbaşı yapamayacağımı söylediler. Bu işler çok zaman aldığı için erteleyip duruyordum, sonunda bu öğleden sonra izin alıp buraya geldim. Büyük olasılıkla bunu telafi etmek için Cumartesi mesaiye kalmam gerekecek."

"Bilirim," dedi Alex gülümseyerek. Jimmy'nin bir sağlık proble-

DANİFCİLLİCİ SİFTİ

mi olmadığına sevinmişti. Onun koyu kahverengi gözlerine bakarken yüreğinin burkulduğunu hissetti. Jimmy'nin gözlerinde hâlâ yaşadığı acının izleri vardı. Alex kâğıt bardaklardan birine hastanenin berbat kahvesinden doldurarak ona uzattı ve, "Tam olarak ne iş yapıyorsun?" diye sordu. Jimmy kahveden bir yudum alır almaz yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

"Anlaşılan burada da bizdeki fare zehrinden kullanıyorlar," dedi. "Biz bu eşsiz lezzeti biraz daha zenginleştirmek için içine kum koyuyoruz." Alex kahkahalarla güldü. Hastanenin kahvesine alışmıştı ama gerçekten de korkunç bir tadı vardı. Jimmy, "Tam olarak ne mi yapıyorum?" dedi. "Çocukları ölesiye dayak yedikleri ya da babaları, iki ağabeyleri ve amcaları tarafından cinsel tacize uğradıkları evlerden kaçırıyorum... tüm vücutlarında sigara söndürülmüş çocukları hastaneye kaldırıyorum... aslında iyi niyetli olan ama yiyecek kuponlarının bile yetmediği yedi çocuğun hangisinin karnını doyuracaklarını şaşırان, bir gün delirip çocuklarına zarar vermekten korkan, onları baba dayağından koruyamayan annelerle konuşuyorum... birilerini silahla yaralamış on bir hatta dokuz yaşında çocukları ıslah programlarına yerleştiriyorum... bazen sadece insanları dinliyorum... ya da bir avuç çocukla top oynuyorum. Sanırım seninle aynı işi yapıyorum. Yani bir şeyleri olumlu anlamda değiştirebilmek için uğraşıyorum, çoğu zaman bunu başaramıyorum ve keşke başka türlü olsaydı, diyorum." Jimmy'nin anlattıkları herkesin dayanabileceği türden şeyler değildi; Alex duyduklarından çok etkilenmişti.

"Senin yerinde olsaydım bu strese bir an bile katlanamazdım," dedi Alex. "Her gün bu tür olaylarla karşılaşmak beni bunalıma sokardı. Benim işimde dünyaya biraz daha şanssız gelen küçük bebekler var, diğer bebeklerle eşit şartlarda yaşamaları için elimizden geleni yapıyoruz hepsi bu. Senin gördüklerine tanık olsaydım İnsan soyundan sonsuza kadar nefret ederdim sanırım."

Jimmy, "işin en garip yanı da bu, sandığın gibi olmuyor," diyerek kahvesinden bir yudum daha aldı ve yüzünü buruşturdu, inanması güçtü ama buradaki kahve, kendi iş yerindekinden bile kötüydü. "Hatta bazen insan soyunun iyiye gittiğine dair umutlara bile kapılıyorsun. Her gün bir şeylerin değişeceğine inanarak işe geliyorsun ve arada sırada gerçekten de bir şeyler değişiyor. Bu, insana devam

KIR EVİ

233

etmesi için gereken gücü veriyor. Üstelik ister iyimser ister kötümser ol yine de işini yapmak zorundasın çünkü sen de vazgeçersen her şey daha da kötüye gider. Bu çocukların birinin bile ihtiyaç duyduğu yardımdan mahrum kalması demek..." Jimmy sözlerini tamamlamadan sustu ve Alex'le göz göze geldiler. Alex onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

"Sana bölümü gezdirmemi ister misin?" diye sordu. Bunun Jimmy için ilginç bir deneyim olacağını düşünüyordu.

"Yoğun Bakım Ünitesini mi?" Jimmy kulaklarına inanamıyordu. Alex başıyla onayladı. "Bir sorun çıkmasın?" dedi Jimmy.

"Soran olursa senin bölümü ziyaret eden bir doktor olduğunu söylerim. Eğer birileri komaya girerse işe karışma yeter." Alex bunları söyledikten sonra Jimmy'ye beyaz bir önlük uzattı. Jimmy fazla iri yapılı bir adam olmamasına karşın oldukça geniş omuzlu ve adaleliydi. Bu yüzden önlüğün omuzları dar gelmiş, kollan da biraz kısa kalmıştı. Neyse ki kimse buna dikkat edecek durumda değildi çünkü bölümdeki

herkesin üstü başı darmadağındı. Önemli olan yaptıkları işti, ne kadar şık göründükleri değil.

"Şimdiden söyleyeyim, bir hasta komaya girerse deliler gibi koşmaya başlayacağım, sakın merak etme."

Birlikte Yoğun Bakım Ünitesini gezmeye başladılar ve her nasılsa acil bir durum olmadı, hatta Alex'i çağıran bile olmadı. Alex Jimmy'ye kuvözlerdeki bebeklerin hastalıklarını ve onlar için neler yaptıklarını tek tek anlattı, bazı bebekler o kadar küçüktü ki altlarına bez bile bağlanmamıştı. Jimmy hayatında bu kadar çok hortumu ve makineyi bir arada görmemiş, bebeklerin bu kadar küçük olabileceklerini hiç düşünmemişti. En küçük hasta yedi yüz gramdan biraz daha büyüktü ama ne yazık ki yaşama umudu çok azdı. Alex, Jimmy'ye bundan da küçük bebekler olduğunu söyledi. Genellikle prematüre bir bebek ne kadar iriyse yaşama şansı da o kadar yüksek oluyordu ama normal boyutlarda doğup da bambaşka sorunları olan bebekler de vardı. Jimmy kuvözlerin başında oturmuş, minik ellere ve ayaklara dokunarak bir mucize için dua eden anneleri görünce yüreğinin parçalandığını hissetti. Bir ailenin yaşamındaki en mutlu olay bir anda en üzücü olaya dönüşebiliyor, bazen sonucun ne olacağını anlamak için aylarca böyle belirsizlik ve acı içinde beklemek gerekiyordu. Jimmy insanların böyle zor bir duruma nasıl katlana-

234

DANIELLE STEEL

bildiklerine hayret etti. Bölümden ayrıldıklarında hâlâ dehşet içindeydi.

"Tanrım, bu inanılmaz bir şey Alex. Bu kadar baskıya nasıl dayanabiliyorsun?" Burada çalışan doktorların en ufak bir hatası ya da ihmali bir insanın hayatına mal olabilir, bir ailenin tarihini sonsuza dek değiştirebilirdi. Jimmy böyle bir sorumluluğu asla taşıyamayacağını düşündü. Yaptığı iş için Alex'e karşı eskisinden de büyük bir hayranlık duyuyordu. "Ben olsam her gün işe gelirken korkudan aklımı kaçıırırdım."

"Yanılıyorsun. Senin yaptığın iş de en az bunun kadar zor. Herhangi bir şeyi gözden kaçırman, yanlış anlanan ya da geç harekete geçmen zavallı bir çocuğun ölümüyle ya da çok ciddi zarar görmesiyle sonuçlanabilir. Sen de aynı iç güdülere güvenerek hareket ediyorsun. Amaç aynı, sadece çalıştığımız yerler farklı."

Jimmy yumuşak bir sesle, "Böyle bir iş yapabildiğine göre sevgi ve cesaret dolu bir kalbin olmalı," dedi. Aslında Alex'in bunlara fazlasıyla sahip olduğunu zaten biliyordu. Coop'la birlikte olmasına bu kadar şaşmasının nedeni de buydu. Coop kendinden başka hiç kimseyi düşünmeyen bir adamdı; Alex ise ömrünü başkalarının iyiliğine adamıştı. Belki de ilişkilerinin yürümesini sağlayan da bu tezattı.

Bir süre danışma masasının önünde çene çaldılar, sonra Alex'i bir hastanın durumunu değerlendirmesi ve bir refakatçiyle konuşması için çağırdılar. Jimmy de artık gitme vaktinin geldiğini söyledi. Hastaneden ayrılırken Alex'e dönerek hayranlık dolu bir ifadeyle, "Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Alex," dedi. "Bugün gördüklerim çok etkileyiciydi."

Alex alçakgönüllü bir tavırla, "Hepsi bir takım çalışmasının eseri," diye karşılık verdi. "Ben sadece bu takımın küçük, küçücük bir parçasıyım." Jimmy ona hafifçe sarılarak veda etti ve asansöre bindi. Asansörün kapıları kapanırken Alex'e el salladı, ardından Alex de işinin başına döndü.

O Cumartesi gününe kadar bir daha karşılaşmadılar. Alex mucizevi bir şekilde Cumartesi günü için izin almayı başarmıştı ama Pazar günü çalışmak zorundaydı. Taryn, Coop, Mark ve çocuklarla birlikte havuz başında otururlarken Jimmy bahçe evinden çıkageldi. Taryn'in başında geniş kenarlı kocaman bir şapka vardı, Coop ise her zamanki gibi ağacın gölgesinde oturuyordu. Kusursuz tenini gü-

neşten kaçmasına borçluydu ve Taryn'in de kendisi gibi gölgeyi tercih etmesine seviniyordu. Alex ise güneşin altında sere serpe yattığı için Coop'un alaylarına maruz kalıyordu.

Alex, Jimmy'yi görür görmez onun birkaç gün öncesine oranla daha iyi olduğuna karar verdi, insanları bir doktor gözüyle görüyor ve onlardaki en ufak bir değişikliği bile fark ediyordu. Sık sık dünyayı doktorlara özgü duyargalarla algıladığını söyleyerek kendi kendine gülerdi. Jimmy de Alex'i görünce gülümsedi, yanlarına gelerek Coop'la el sıkıştı. Markla Taryn ise hararetli bir konuşmaya dalmışlardı; konu her ne ise ikisinin de çok ilgisini çektiği anlaşılıyordu. Bu sefer çocuklar arkadaşlarını davet etmedikleri için ortalık geçen hafta sonuna göre epey sessiz sayılırdı. Havalar güzelken havuz başı bir harika oluyordu. Coop bu kez orada sadece Kır Evi sakinleri olduğu için memnundu. Bu kadarı bile ona göre yeterince kalabalık bir gruptu.

Taryn Kır Evi'ne yerleştiğinden beri Coop'ta gözle görülür bir değişim olmuştu. Her zamankinden daha neşeli ve huzurlu bir hali vardı. Birlikte uzun sohbetler ediyorlar; Spago, Le Dome gibi Coop'un sevdiği yerlere yemeğe gidiyorlardı. Coop Taryn'le birlikte görünmekten ve onu kızı olarak tanıtmaktan gurur duyuyordu. Her nasılsa kimse bu işe şaşırmamış gibiydi; Coop'un yetişkin bir kızı olduğunu unuttuklarını varsayıyorlardı. Taryn'in son derece saygın bir havası vardı. Coop onu tanıdığı herkesle tanıştırıyor, Taryn de Hollywood ünlüleriyle bir arada olmanın tadını çıkarıyordu. Alex'le her görüşmelerinde ona gittikleri yeni yerleri, tanıştığı insanları anlatıyordu. Bu, Taryn için yepyeni bir dünyaydı ve çok da eğlenceliydi. Eninde sonunda New York'a dönüp dönmeyeceğine karar vermek zorunda kalacaktı ama şu anda Los Angeles'ta iyi vakit geçiriyordu ve acele etmesini gerektiren bir durum yoktu.

Alex, Taryn'in Coop'u olumlu yönde etkilediğini düşünüyordu. Gerçi Coop onu tanıdığından beri harika bir adamdı ama son zamanlarda daha bir olgunlaşmış, etrafındaki insanlarla daha çok ilgilenmeye başlamıştı. Kendisi dışındaki insanları umursamayan tavırları azalmıştı. Hatta Alex'e işte neler yaptığını sormaya ve verdiği yanıtları can kulağıyla dinlemeye başlamıştı. Alex'in işiyle ilgili pek fazla bir şey bilmiyor, bu nedenle anlattıklarından pek bir şey anlamıyordu. Tıbbi terimlerin anlamını bilmemesi son derece do-

ğaldı. Yine de eskisine oranla çok daha mutlu ve rahat bir havası vardı.

Ayrıca ufak tefek iş tekliflerini de kabul edip çalışmaya başlamıştı ama bu kadarı yeterli değildi. Abe hâlâ harcamalarını kısması için söylenip duruyordu. Bu arada Kır Evi'nde yaşayan insanların sayısını duyup hayrete kapılan Liz de Coop'u aramıştı. Onun Mark'in çocuklarından ne kadar rahatsız olacağını düşünerek endişelenmiş, Taryn'le ilgili olanları öğrendiğinde çok duygulanmıştı.

"Seni kısacık bir süre yalnız bırakıyorum, etrafını yepyeni insanlar kuşatıyor, Coop," dedi Liz. Tıpkı Alex gibi o da Coop'taki değişimi fark etmişti; sesinde alışılmadık bir huzur ve güven vardı. Ona Alex'le ilişkisinin nasıl gittiğini sorduğunda doğru dürüst bir yanıt alamadı. Coop'un kafasında bu konuyla ilgili pek çok soru işareti vardı ama bunları Liz'e açıklayacak değildi. Gün geçtikçe Alex'le evlenip bütün borçlarından bir çırpıda kurtulma fikri ona daha da çekici geliyordu. Bunu yaparsa bir daha çalışmak zorunda kalmayacaktı. Ne para ne de ün kazandıran ufak tefek işlerin peşinde koştur-maktansa kolay

yolu seçip bütün sorunlarını bir anda halledebilirdi. Ne var ki ilerlemiş yaşına karşın içinden bir ses işin kolayına kaçmanın ona yakışmayacağını söylüyordu. Bir başka ses ise artık biraz olsun rahata kavuşmayı hak ettiğini söylüyordu. Alex o kadar dürüst, iyi niyetli bir insandı ve o kadar çok çalışıyordu ki onun gibi birini kullanmak fikri mide bulandırıcı geliyordu. Hem Alex'i seviyor, hem de hiçbir para sıkıntısının olmadığı rahat bir hayatın cazibesine kapılıyordu. Onunla evlendiği takdirde bütün borçları tek kalemde silinecekti. Öte yandan maddi açıdan Alex'e bağımlı olursa onun karşısında kendini ezik hissedecekti. Alex maddi üstünlüğünden güç alarak onu yönetmeye, her işine karışmaya kalkışabilirdi. Bu olasılık Coop'u dehşete düşürüyordu. Şimdilik bu ikilemin içinden çıkabilmiş değildi. Alex ise Coop'un aklında dönenlerden habersizdi; ilişkilerinin her iki taraf için de gayet güzel ilerlediğini sanıyordu. Birliktelikleri gerçekten de çok güzeldi ama Coop'un vicdan hesaplaşmaları gitgide daha rahatsız edici bir hal alıyordu. Vicdanı, tıpkı içinde büyüyen iyi huylu bir tümör gibiydi. O güne dek hiç dert etmediği şeyler şimdi bir bir aklına üşüşüyordu. Alex'in hayatına gelişle birlikte dünyayı yepyeni bir gözle görmeye başlamış, bazı şeyler önemini yitirirken eskiden umursamadığı bazı şeyler de anlam kazanmıştı.

KIR EVİ

237

Taryn'le yaptığı konuşmalar Alex'in başlattığı süreci daha da hızlandırıyordu. Her ikisi de olağanüstü kadınlardı ve Coop'un üzerinde güçlü bir etki yaratmışlardı. Coop daha önce hiç kimseden bu kadar etkilenmemişti ve bu değişimden çok da hoşnut değildi. Hayatını kendini sorgulamadan, vicdan azabı çekmeden sürdürmek öyle kolaydı ki. Şimdiyse kafasının içinde birbirini kovalayan sorular oluşuyor, bu soruları aklından çıkaramıyordu. Artık yapabileceği tek şey bunların yanıtlarını aramaktı.

O Cumartesi öğleden sonra Jimmy, Jason'la birlikte spor malzemeleri satan bir mağazaya gitmişti. Jessie bir arkadaşıyla havuz başında oturmuş tırnaklarını boyuyor, Mark'la Taryn bir köşede sohbet ediyorlar, Coop da her zamanki ağacının altında uyukluyordu. Derken Mark Taryn, Alex ve Coop'u akşam yemeğine konuk dairesine davet etti. Alex, Taryn'le göz göze gelince onun kendisine bu teklifi kabul etmesini ima eden bir işaret yaptığını gördü. Coop'un hâlâ uyuyor olmasına karşın her ikisi adına karar vererek yemeğe geleceklerini söyledi. Diğerleri gittikten kısa bir süre sonra Coop uyandığında Alex ona akşam yemeğini Friedman'larda yiyeceklerini haber verdi.

Coop şikâyetçi bir sesle, "Neredeyse bütün zamanımızı onlarla birlikte geçiriyoruz," dedi. O sırada Mark'la Taryn tenis kortunda, çocuklar da konuk dairesindeydiler. Alex, Coop'a karşı dürüst olmaya karar verdi.

"Bana kalırsa Taryn, Mark'tan çok hoşlanıyor," diye söze başladı. "Sanırım Mark da ona karşı aynı hisleri besliyor, işin doğrusu bu yemek teklifini kabul etmemi Taryn istedi. İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz. Taryn tek başına da gidebilir."

Coop yüzünde asil bir sırıtışla, "Hayır, biricik kızımın mutluluğu için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım," dedi. "İnsan çocuğu için her türlü fedakârlığa razı olmalı."

Gerçekte Coop, kırk yaşına girmek üzere olan bir kız babası olduğu için mutluydu. Nasıl olsa kimse Taryn'in yaşını tam olarak bilmiyordu, yani Coop'un yaşını tahmin etmeleri olanaksızdı. Ne var ki konu çocuklardan açılınca aklına Charlene gelmiş, keyfi kaçmıştı. Geçen hafta Charlene'in avukatları yine Coop'un avukatını arayarak para istemişlerdi. Charlene Bel Air'de Kır Evi'ne yakın bir apartman dairesi satın almak istiyor, hamileliğinin çok zor geçtiğini

238

ve hiçbir yere gidemediğini iddia ediyor, bu yüzden hiç olmazsa Kır Evi'nin yüzme havuzunu kullanıp kullanamayacağını soruyordu. Coop, avukatı onu arayıp bu istekleri ilettiğinde neredeyse bir sinir krizi geçirecekti. Ona DNA testinin sonuçları belli olana kadar Charlene'e tek kuruş ödeme yapmayacağını ve hiçbir isteğini de yerine getirmeyeceğini söyledi. Testin yapılmasına beş ya da altı hafta vardı. O zamana kadar, hatta çocuğun Coop'tan olduğu kanıtlansa bile Charlene Kır Evi'nde ya da Coop'un bulunduğu herhangi bir yerde onun gözüne gözükme iyi olurdu. Coop'un avukatı bu öfkeli yanıtı usulüne uygun bir şekle sokarak Charlene'in avukatlarına iletmişti.

Alex, Coop'un düştüğü duruma üzüldü, onun öfkesine hak veriyordu. Bu durum ilişkilerini de etkilemeye başlamıştı. Alex, Coop'un maddi sıkıntı içinde olduğunu ve Charlene'e nafaka ödemek zorunda kalmaktan korktuğunu biliyordu. Kısa süre önce sadece iki ay birlikte olduğu bir adamdan hamile kalan bir kadın, çocuğun babasına dava açmış ve ayda yirmi bin dolar nafakaya hak kazanmıştı. Gerçi söz konusu adam tam anlamıyla para içinde yüzen bir rock yıldızıydı. Coop'un durumu ise çok farklıydı. Alex, babasıyla yaptığı konuşmadan sonra bunu daha da iyi anlamıştı. Coop ona borçlarından hiç söz etmiyor, büyük bir rahatlıkla para harcamaya devam ediyordu. Yine de Alex onun Charlene'in çocuğunun babası olduğu anlaşılırsa ne kadar nafaka ödemek zorunda kalacağını düşünerek içten içe endişelendiğini hissediyordu.

O akşam saat tam yedide Coop, Taryn ve Alex konuk dairesinin kapısında idiler. Taryn'in üzerinde ona çok yakışan pastel mavi ipekli bir gömlek pantolon takım vardı. Bu kıyafet, işini devretmeden önce yaptığı son tasarımıydı. Alex ise kırmızı ipek pantolon, beyaz gömlek ve yüksek topuklu lame sandaletler giymişti. Bu haliyle bir doktordan çok mankene ya da balerine benziyordu. Jimmy akşam yemeği için konuk dairesine gelip Alex'i gördüğünde onun hastanedeki yeşil önlüklü, başlıklı halini anımsayarak gülümsedi. Yeni Doğan Yoğun Bakım Ünitesindeki Alex'le şu anda karşısında olan Alex arasında dağlar kadar fark vardı.

Yemek masasına oturduklarında Jimmy hastanede gördüklerini anlatmaya koyuldu, bu sırada Taryn'le Jessie, Mark'ın yaptığı nefis spagettinin servisine yardım ediyorlardı. Jimmy salatayı getirmişti-

KIR EVİ

239

Tatlı olarak da tiramisü yiyeceklerdi. Coop ise iki şişe kaliteli Pou-illy-Fuisse şarabı getirmişti. Jimmy, Alex'in işinden söz ederken herkes hayranlıkla onu dinliyordu. Alex onun bu kadar çok şeyi hatırlamasına şaşırıyordu. Jimmy sadece ciddi bir kalp ve akciğer sorunu olan bebekten söz ederken ufak bir hata yaptı. Bunun dışında Alex'in o gün kendisine anlattığı her şeyi anlamış ve unutmamıştı.

Yemekten sonra konuk dairesinden ayrıldıklarında saat gece yarısını geçiyordu. Eve döndüklerinde Coop soğuk bir sesle, "Jimmy senin işin hakkında ne kadar da çok şey biliyor," dedi. Taryn, Mark ve Jimmy'yle sohbet etmekten zevk aldığı için konuk dairesinde biraz daha kalmaya karar vermişti. Çocuklar da arkadaşlarıyla dışarı çıkmışlardı ve geceyi de arkadaşlarının evinde geçireceklerdi. Hepsi için son derece keyifli bir akşam olmuştu. Coop kayıtsız bir sesle, "Ne zaman hastaneye seni ziyarete geldi?" diye sorunca Alex şaşkınlıkla ona baktı. Coop'un onu kıskandığı her halinden belli oluyordu. Buna gerek yoktu ama Alex yine de duyulanmıştı. Coop'un kendisini kıskandığını bilmek hoş bir duyuydu.

"İş yerinden bazı testler istemişler. Laboratuardan çıkınca bana uğradı, birlikte birer kahve içtik. Ona Yoğun Bakım Ünitesini gezdirdim, anlaşılan epey ilgisini çekmiş." Alex, bu ziyaretin Jimmy'yi ne kadar çok etkilediğinin farkında değildi, öte yandan Coop, Jimmy'nin ilgisinin fazlasıyla farkındaydı. Erkekleri

Alex'ten çok daha iyi tanıyordu. Jimmy yemek masasında Alex'in yanına oturmakla kalmamış, bütün akşam ona son derece yakın bir ilgi göstermişti. Alex ise yemek boyunca gözlerini Coop'tan alamadığı için bu durumdan tamamiyle habersizdi. Coop, masanın başında Taryn'le Mark'ın arasında oturuyordu ve Alex'in öbür yanında oturan Jimmy'nin tavırları gözünden kaçmamıştı. Bütün akşam onu izlemiş ve şüphelerinde yanılmadığını anlamıştı.

Hoşnutsuz bir sesle, "Bana kalırsa Jimmy sana abayı yakmış," dedi. Jimmy, Alex'ten sadece birkaç yaş büyüktü ve meslekleri de birbirine yakın sayılırdı. Coop'un kariyeri ise bambaşka bir dünyadaydı ve bu yaştan sonra oğlu yaşındaki delikanlılarla rekabet etmeye hiç niyeti yoktu. Böyle bir durumu kendine yakıştıramıyordu ve o güne dek hiçbir erkeği kendine rakip olarak görmemişti zaten. Cooper ' Winslow kadınların gözündeki tek yıldız olmaya alışkındı. İnsanların kendi çevresinde pervane olmalarından hoşlanıyordu.

240

DANIELLE STEEL

"Saçmalama, Coop," diye onu azarladı Alex. "Adam kimseye abayı yakacak durumda değil, derin bir bunalımda. Karısı öldüğünden beri hayatı zindan olmuş. Hâlâ geceleri uyuyamadığını söyledi, üstelik doğru dürüst yemek de yemiyor. Aslına bakarsan onun için endişeleniyorum, bence antidepresan ilaçlar kullanması gerek. Gerçi ona bir şey söylemedim, moralini daha fazla bozmak istemedim."

Coop hırçın bir sesle, "Neden sen ona bir reçete yazmıyorsun?" diye sordu. Bunun üzerine Alex kollarını onun boynuna dolayarak onu öptü.

"Ben onun doktoru değilim. Ayrıca şu anda tam sana göre bir reçetem var." Alex ellerini onun gömleğinden içeri kaydırınca Coop' un yüzündeki ifade yumuşadı. Coop'un pek hoş bir akşam geçirmedeği açıkça ortadaydı. Alex ise diğerleriyle birlikte olmaktan büyük keyif almıştı. Onlarla çene çalmaktan hoşlanıyor, Kır Evi gibi olağanüstü güzellikte bir yerde böyle zeki ve kültürlü insanlarla arkadaşlık edebildiği için kendini şanslı hissediyordu. "Abayı yakmak demişken aklıma geldi; bana kalırsa Markla Taryn'in birbirlerine tutulmuş gibi bir halleri var. Sen ne dersin?"

Coop bir an duraksadıktan sonra başıyla onayladı. Mark'ın can sıkıcı bir adam olduğunu düşünüyordu. "Bence Taryn çok daha iyisini hak ediyor. Harika bir kız, onu tanıdığım bazı yapımcılarla tanıştırmak istiyorum. Bu yaşına kadar tekdüze, sıkıcı bir hayat sürmüş ve anladığım kadarıyla onu terk eden kocası da tam bir buda-laymış. Ben Taryn'in biraz heyecana ve eğlenceye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum." Alex bu konuda ona katılmıyordu. Taryn gösterişli bir yaşam hayali kuran kadınlardan değildi. Alex'in ondan hoşlan-masının bir nedeni de buydu. Mantıklı, gerçekçi bir kadındı ve aynı özellikleri taşıyan bir insana ihtiyacı vardı. Yine de Coop'un onu iş arkadaşlarıyla tanıştırmak istemesi büyük bir şeydi. Bu, kızıyla ne kadar gurur duyduğunun bir göstergesiydi. Alex dalgın bir sesle, "Göreceğiz," dedi.

Sonra birlikte yatağa girdiler ve seviştiler. Sevişmelerinin ardından Coop kendini daha iyi hissetti, sanki Alex'in kendine ait olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. Alex'in etrafında genç erkeklerin bulunması sinirlerini bozuyordu. İşin kötüsü Alex onlarla arkadaşlık etmekten hoşnut görünüyordu.

Coop ertesi sabah uyandığında Alex çoktan işe gitmişti. O gün

KIR EVİ

241

Taryn'le birlikte Malibu'ya giderek oradaki arkadaşlarını ziyaret ettiler. Akşam Alex'i aradığında saat neredeyse on olmuştu. Alex yorucu bir gün geçirmiş, Coop'la Taryn ise birlikte çok eğlenmişlerdi. Alex, Coop'un sesinde dün geceki hırçınlıktan eser kalmadığını fark ederek sevindi. Coop'a ertesi gün akşam altıda işten çıkacağını söyledi. Birlikte Alex'in ne zamandır seyretmek istediği bir filme gideceklerdi, Alex hastaneden çıkıp onunla sinemaya gideceği anı iple çekiyordu.

Alex, Coop'tan telefonu Taryn'e vermesini isteyerek onunla da konuştu. Artık neredeyse bir aile olmuşlardı. Taryn ertesi akşam Mark'la yemeğe çıkacağını haber verince Alex onun adına sevindi.

Telefonu kapattıktan kısa bir süre sonra ofisine giderek kendini yatağa attı. Hastanedeyken üzerinde üniformasıyla yatıyor, acil bir durum ihtimaline karşı terliklerini de yatağının başucuna koyuyordu. Nöbette olduğu geceler asla derin bir uykuya dalmazdı. Uykusunda bile kulağı telefondaydı. Sabah saat dörtte telefon çaldığında yatağından bir ok gibi fırladı ve telefonu açtı.

Aklını toplamaya çalışarak, "Buyurun, ben Madison," dedi. Birkaç saniye sonra tamamen uyanmıştı. Arayan kişinin Mark olduğunu anladığı anda yüreği hızla çarpmaya başladı. Çocuklardan birinin ya da Coop'un başına kötü bir şey gelmiş olabilirdi. Sonra Coop'a bir şey olsa Taryn'in arayacağını düşündü. Aceleyle, "Bir sorun mu var?" diye sordu. O anda saatine bir göz attı ve ortada ciddi bir sorun olduğunu anladı.

"Bir kaza olmuş," dedi Mark, sesi panik içindeydi.

"Evde mi?" Alex, Coop'la Taryn için endişeleniyordu. Gerçi Taryn o geceyi Coop'un evinde geçirmemişti ve şu anda da Mark'ın yatak odasında uyuyordu ama Mark bunu ona söylemedi. O akşam birlikte birer içki içmişler, çocuklar da arkadaşlarında oldukları için umulmadık bir şekilde baş başa kalmışlardı.

Mark telaşla, "Bir trafik kazası," dedi.

Alex nefesini tutarak, "Coop mu?" diye sorarken onu ne kadar çok sevdiğinin bir kez daha bilincine vardı. Bunu anlaması için bir kaza olmasına gerek yoktu. Alex Coop'a âşıkı.

"Hayır, Jimmy. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Geçen gün başımıza bir şey gelirse acil durumda aranacak kişi olarak kimi göstereceğimiz hakkında konuşuyorduk. Anlaşılan belgelerde benim

KE16

242

DANIELLE STEEL

adımı vermiş. Az önce aradılar. Onu UCLA'ya götürmüşler. Galiba acil serviste ya da onun gibi bir yerde. Gidip ona bakabilirsin diye düşündüm. Taryn'le ben de hemen oraya geliyoruz."

"Ne durumda olduğunu söylediler mi?" Alex'in sesi korku doluydu.

"Hayır, sadece ağır yaralandığını söylediler. Malibu'da arabasıyla yoldan çıkmış ve yaklaşık üç yüz metre aşağı uçmuş. Araba enkaz halindeymiş."

"Kahretsin." O anda Alex bunun sıradan bir kaza olmayabileceğini düşündü. Jimmy, Maggie'nin ölümünden beri ciddi bir bunalımdaydı. "Bugün Jimmy'yi görmüş müydün, Mark?" diye sordu.

"Hayır, hiç görmedim." Önceki gece yemekte Jimmy gayet iyi görünüyordu ama bu bir anlam ifadeletmiyordu. İntihar girişiminde bulunan kişiler bir kere karar verdikten sonra genellikle mutlu bir tablo çizerlerdi. Hatta çoğu zaman hiç olmadıkları kadar neşeli olurlardı. Öte yandan Jimmy o akşam dengesiz bir davranışta bulunmamıştı.

"Yerime geçecek birini bulur bulmaz acil servise ineceğim." Alex telefonu kapar kapamaz asistan doktorlardan birini aradı. Bu, daha önce de Alex'le nöbet değişimi yapan iyi bir adamdı. Alex olanları anlatarak yarım saatlik bir izine ihtiyacı olduğunu, acil servise inip duruma baktıktan sonra hemen geri döneceğini söyledi. Meslektaş bu isteğini kabul etti ve on dakika sonra gözlerinden uyku akar bir halde Alex'in ofisinde belirdi. Bu arada Alex acil servisi aramış ama Jimmy'nin durumunun kritik olduğundan başka bir şey öğrenememişti. Hastaneye getirilişinin üzerinden bir saat geçmişti ve hâlâ ameliyathanedeydi.

Alex acil servise varır varmaz buradaki başasistanla görüştü ve Jimmy'nin her iki bacağına, bir kolunun ve leğen kemiğinin kırıldığını, ayrıca başından yaralandığını ve komada olduğunu öğrendi. Durum hiç de iç açıcı değildi. Ardından ameliyathaneye girdi ve hâlâ Jimmy'nin üzerinde çalışmakta olan ekibin biraz uzağında durarak ona baktı. Jimmy solunum cihazına ve bir düzine başka makineye bağlıydı. Yaşamsal fonksiyonları düzensizdi, yüzünde öyle çok kesik ve sıyrık vardı ki kim olduğunu anlamak hemen hemen olanaksızdı. Alex gördüğü manzara karşısında yüreğinin parçalandığını hissetti.

KIR EVİ

243

Tekrar başasistanın yanına giderek, "Başındaki yaralanma ne kadar kötü?" diye sorduğunda asistan karamsar bir tavırla başını iki yana salladı.

"Henüz bunu bilmiyoruz. Şansı yaver gitmiş olabilir, EEG'si gayet iyi görünüyor. Ne var ki çok derin bir komada, her şey beyninde ne kadar bir ödem olacağına bağlı ve şu anda bunu tahmin etmek olanaksız. Komadan çıkıp çıkmayacağını da bilmiyoruz." Şimdilik beynindeki basıncı azaltmak için herhangi bir operasyon yapmamaya karar vermişlerdi, ödemin kendiliğinden ineceğini umuyorlardı. Kısacası her şey zamana ve şansa bağlıydı. Alex bir süre Jimmy'nin yanı başında durarak sessizce ona baktı. Yaralarını temizlemişler, kolunu ve bacaklarını alçıya almışlardı ama yine de çok çok kötü görünüyordu.

Bekleme odasına döndüğünde panik halinde etrafa bakınmakta olan Mark'la Taryn'i gördü.

Taryn telaşla, "Durumu nasıl?" diye sordu.

Alex alçak sesle, "Kötü," dedi. "Daha da kötü olabilirdi, iyileşme sürecine girmeden önce durumu biraz daha ağırlaşabilir." Aslında Alex, Jimmy'nin hiç iyileşmemesi gibi bir olasılık olduğunu biliyordu ama bunu onlara söylemedi.

Mark, "Sence neler oldu?" diye sordu. Jimmy fazla içki içmezdi ve sarhoşken araba kullanacak bir adam değildi. Alex olanların basit bir trafik kazası olduğundan şüpheliydi ama bu şüphesini açığa vurmak istemiyordu. Gerçi Jimmy'yle ilgilenen doktora bu düşüncesini söylemişti ama şu anda artık fark etmezdi. Öte yandan ileride bu konuda bir şeyler yapmaları gerekebilirdi. Eğer Jimmy intihara teşebbüs ettiyse komadan çıksa bile onu çok yakından takip etmeleri gerekecekti.

Görüştüğü doktor ona Jimmy'yi tanıyıp tanımadığını sorduğunda Alex arkadaş olduklarını söylemiş ve Maggie'ye olanlardan bahsetmişti. Bunun üzerine doktor Jimmy'nin dosyasına bu konuyla ilgili bir not düşmüş, yanına da kırmızı kalemle kocaman bir soru işareti koymuştu.

Alex, olabildiğince basit bir dil kullanarak Mark'la Taryn'e Jimmy'nin beyindeki ödemin ne anlama geldiğini açıkladı.

Mark korku dolu gözlerle onu dinledikten sonra, "Yani bitkisel hayata girebileceğini mi söylüyorsun?" diye sordu. Son beş ay içinde

244

DANIELLE STEEL

Jimmy'yle aralarında güzel bir dostluk oluşmuştu ve ona kötü bir şey olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Böyle bir olasılık da var ama biz bunun olmayacağını ümit ediyoruz. Her şey komadan ne kadar çabuk çıkacağına bağlı. Şu anda beyin dalgaları var ve monitörden sürekli olarak takip ediliyor. Herhangi bir değişiklik olduğu anda haberimiz olacak."

Mark elini saçlarının arasından geçirerek, "Ulu Tanrım," dedi, çok sarsılmıştı. Taryn de onunla aynı durumdaydı. "Belki de annesini arayıp haber vermeliyiz."

"Bence de," dedi Alex. Jimmy'nin durumu kritikti ve her an korktukları şey gerçekleşebilirdi. "Benim aramamı ister misiniz?" diye sordu. Bu tür haberleri vermek hiç de kolay değildi ama Alex işi nedeniyle sık sık bunu yapmak zorunda kalıyordu ve aralarında bunu yapmaya en uygun kişi kendisiydi.

"Hayır, onu ben arayacağım," dedi Mark. "Jimmy'ye hiç olmazsa bu kadarını borçluyum." Mark bu zor görevi bir başkasının omzuna yüklemek niyetinde değildi. Telefonun olduğu yere giderek cüzdanından Jimmy'nin acil bir durumda araması için ona verdiği telefon numarasını çıkardı. Bu numarayı basit bir önlem olarak yazmıştı ve bir gün kullanmak zorunda kalabileceği hiç aklına gelmemişti. Şimdiyse Jimmy'nin annesini aramak ve ona oğlunun komada olduğunu haber vermek zorundaydı.

Mark yanlarından uzaklaşınca Taryn, Alex'e dönerek alçak sesle, "Jimmy nasıl görünüyor?" diye sordu. Alex mutsuz bir yüzle ona

baktı.

"Kötü görünüyor. Onun gibi bir adamın başına böyle bir şey geldiği için çok üzgünüm." Bu sözlerin ardından Taryn'le el ele tutuştular ve Mark'ın dönüşünü beklemeye koyuldular. Mark nihayet geri geldiğinde gözlerinden akan yaşları siliyordu, konuşabilecek duruma gelmesi için bir süre beklediler.

"Zavallı kadın. Onunla konuşurken kendimi bir cellat gibi hissettim. Jimmy'nin dediğine göre annesinin ondan başka kimsesi yok. Kocasını ölmüş ve Jimmy de tek çocuğu."

Alex, bu ani ve acı haberin Jimmy'nin annesi üzerinde yaratabileceği etkiyi düşünerek endişelendi. "Çok yaşlı mı?"

"Bilmiyorum, Jimmy'ye annesinin yaşını sormak hiç aklıma gelmemişti," dedi Mark. "Sesi o kadar da yaşlı gelmiyordu ama tahmin

KIR EVİ

245

etmek güç. Haberi verdiğim anda ağlamaya başladı. Buraya gelen ilk uçağa bineceğini söyledi. Sekiz ya da dokuz saat sonra burada olur." Alex bir kez daha Jimmy'ye bakmaya gitti ama durumunda hiçbir değişiklik yoktu. Artık işe dönmesi gerekiyordu. Mark'la Taryn'i bekleme odasında bırakarak oradan ayrıldı. Ayrılmadan önce Mark ona Coop'a haber verip vermeyeceğini sordu. Saat sabahın beşiydi, Alex Coop'u aramak için biraz erken olduğuna karar verdi.

"Birkaç saat daha bekleyip saat sekize doğru onu ararım," dedi. Sonra onlara odasının ve çağrı cihazının numarasını vererek bir değişiklik olursa aramalarını söyledi. O sırada kollarını birbirlerinin beline dolamışlardı ve Taryn başını Mark'ın omzuna yaslamıştı.

Neyse ki o sabah Alex'in bölümü oldukça sakindi, saat sekizi biraz geçerken Coop'u aradı. Coop uyuyordu ve Alex'in bu kadar erken aramasına şaşımıştı. Gerçi saat dokuzda jimnastik hocası geleceği için o gün erken uyanmak ve Paloma gelir gelmez kahvaltı yapmak niyetindeydi zaten.

Alex onun uykunun etkisinden kurtulduğundan emin olunca ciddi bir sesle, "Dün gece Jimmy bir kaza geçirdi," dedi.

"Sen nereden biliyorsun?" Coop'un sesinde şüpheli bir tonlama vardı, Alex buna bir anlam veremedi.

"Mark arayıp haber verdi. Şu anda Taryn'le birlikte acil serviste-ler. Jimmy dün gece Malibu Canyon Yolu'nda arabayla yoldan çıkmış, vücudunda sürüyle kırık var ve komada."

Bu sözler üzerine Coop üzgün bir sesle yıllar boyunca bunun gibi pek çok üzücü olayla karşılaştığını, insan her ne kadar aksine inansa ve ümit etse de kötü şeylerin genellikle iyi insanların başına geldiğini söyledi. Ardından, "Sence yaşama şansı var mı?" diye sordu.

"Şu aşamada bir şey söylemek çok güç. Her şey olabilir. Beynindeki ödeme, bunun sonuçlarına ve komadan ne zaman çıkacağına bağlı. Kırık kemikler onu öldürecek değil." Jimmy'nin vücudundaki kırıklar dışında hayati tehlike taşıyan pek çok sorunu vardı.

"Zavallı adam. Şansı hiç de yaver gitmiyor, öyle değil mi? Önce karısının başına gelenler, şimdi de bu." Alex ona Jimmy'nin bu kazayı bilinçli olarak yapmış olabileceğinden şüphelendiğini söylemedi, iç güdülerini ve Jimmy'yi tanıdığı kısa süre boyunca edindiği izlenim dışında elinde hiçbir kanıt yoktu. "Bir değişiklik olursa bana haber ver," dedi Coop.

246

DANIELLE STKHL

"Buraya gelip Taryn ve Mark'la birlikte beklemek ister misin?" Alex, Coop'un kendiliğinden bu teklifi yapacağını ummuştu ama Coop'un böyle bir niyeti yoktu. Jimmy için yapabileceği bir şey olmadığını ve her şeyin zamana kaldığını düşünüyordu. Ayrıca Coop hastanelerden nefret ederdi. Alex'le alt katta buluşmak için gittiği zamanlar dışında herhangi bir nedenle hastanede bulunmak sinirlerini bozuyordu.

Mantıklı bir sesle, "Orada bulunmamın onlara bir faydası olacağını sanmıyorum," dedi. "Ayrıca bu saatten sonra jimnastik hocamla randevumu erteleyemem." Alex için bu çok saçma bir bahaneydi. Coop ise kendi söylediğine gerçekten de inanıyor gibiydi. Jimmy'yi tüplere ve makinelere bağlı bir halde görmek istemiyordu. Bu tür şeyleri pek içi kaldırıyordu.

Alex ısrar ederek, "ikisi de çok üzgünler," dedi ama Coop bu nedenle kalkıp hastaneye gidecek değildi.

Böyle bir durumun getirdiği acı gerçeklerle yüzleşmek gibi bir isteği yoktu.

Soğukkanlı bir tavırla, "Bu çok doğal," dedi. "Ben hastanede oturup beklemenin bir işe yaramadığını yıllar önce keşfettim. İnsan boş yere üzüyor ve doktorlara da ayak bağı oluyor. Eğer öğlene kadar orada kalırlarsa onları yemeğe götürebileceğimi söyle ama umarım o kadar uzun süre beklemezler." Alex onun durumun ciddiyetini görmezden geldiğini fark etti, Coop kendisi için en kolay olanı yapıyordu.

"Jimmy'yi yalnız bırakmak isteyeceklerini sanmam," dedi. Ayrıca onların öğle yemeğine çıkacak durumda olduklarını da sanmıyordu. Coop ise bu üzücü ortamdan uzak durmaya kararlıydı. Nedeni ne olursa olsun hastaneye gitmek istemiyordu. Göreceği manzara fazlasıyla sinir bozucu olacaktı.

"Eğer dediğin gibi komadaysa, ki doğru söylediğine eminim, ha bekleme odasında oturup endişe etmişler ha benimle Spago'da yemek yemişler Jimmy için hiç fark etmez," dedi. Alex bu sözler karşısında afalladı ama bir şey demedi. Coop'un durumu çok farklı bir açıdan gördüğü ortadaydı. Ayrıca Alex deneyimleri sayesinde insanların stres karşısında olmadık tepkiler verebileceklerini biliyordu. Coop'un tepkisi de olayı tamamen yadsıyordu.

Alex saat onda acil servisi bir kez daha aradı ve Jimmy'nin durumunda bir değişiklik olmadığını öğrendi. Mark'ın bildiği tek şey

KIR EVİ

247

Jimmy'nin annesinin yola çıkmış olduğuydu. Bir terslik olmazsa öğleden sonra hastaneye gelecekti. Alex mola saati geldiğinde Jimmy'ye bakmak için acil servise indi. Mark'la Taryn hâlâ bekleme odasında oturuyorlardı. Mark berbat görünüyordu, Taryn de az önce dışarı çıkıp bir sigara içmişti. Alex onların yanına uğradıktan sonra Jimmy'yi görmek için acil servisteki yoğun bakım ünitesine gitti. Jimmy'yi tek kişilik bir odaya almışlardı ve çok yakından takip ediyorlardı. Alex bir süre hemşirelerle konuştu ama tek değişiklik Jimmy'nin daha da derin bir komaya girmiş olmasıydı. Durum pek umut vaat etmiyordu.

Alex Jimmy'nin yatağının yanında bir süre sessizce durdu, sonra usulca onun çıplak omzuna dokundu. Omzunda da tüm vücudunda olduğu gibi bantlarla tutturulmuş, makinelere bağlı bir takım kablolar vardı. Her iki koluna da serum takılıydı ve iç kanamanın neden olduğu eksikliği gidermek için ona kan nakli yapmışlardı. Yaraları ise oldukça derin ve ciddi görünüyordu.

Odadaki hemşire dışarı çıktığında Alex hafifçe, "Merhaba ufaklık," dedi. Hemşireler Jimmy'ye göz kulak olmak ve durumunu gösteren monitörlerdeki verileri yorumlamak konusunda Alex'in de en az kendileri kadar güvenilir olduğunu bildikleri için gönül rahatlığıyla onu yalnız bırakıyorlardı. "Burada ne işin var?" diye fısıldadı Alex. "Bence artık uyansan iyi olur..." Onunla konuşurken gözyaşlarına güçlkle hâkim oluyordu. Kendi işinde her gün buna benzer üzücü olaylara tanık oluyordu ama bu kez çok farklıydı. Jimmy onun arkadaşıydı ve ölmesini istemiyordu. "Maggie'yi özlediğini biliyorum, Jimmy... ama biz de seni çok seviyoruz... burada seni bekleyen bir hayat var... sana bir şey olursa Jason kahrolur... Artık geri dönmelisin Jimmy... artık geri dönmelisin..." Yanaklarından yaşlar boşanırken onunla konuşmayı sürdürdü. Yaklaşık yarım saat onun yanında kalıp yumuşak bir sesle konuştuktan sonra eğilip yanağına bir öpücük kondurdu, koluna dokundu ve odadan ayrılarak bekleme odasına, Mark'la Taryn'in yanına gitti.

"Durumu nasıl?" Mark hâlâ panik içindeydi, Taryn ise bitkin görünüyordu. Arkasına yaslanmış, gözlerini kapamıştı. Alex'in sesini duyar duymaz gözlerini açarak doğruldu.

"Pek bir değişiklik yok. Belki annesinin sesini duymak ona iyi gelir."

DANIELLE STEEL

"Sence bunun bir etkisi olabilir mi?" Taryn şaşırmişti. Daha önce komadaki insanların bu tür şeyleri hissettiğini duymuş ama inanmamıştı.

Alex dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. "Komadayken kendileriyle konuşan insanları duyduklarını söyleyen hastalar tanıdım, oysa kimse buna ihtimal vermiyordu. İnsanlar hiç olmadık şeyler sayesinde ölümün eşiğinden dönüyorlar. Tıp sadece bir bilim değil aynı zamanda bir sanat. Hasta bebeklere bir yardımı olacağını bilsem yukarıda tavuk tüyleri yakar, keçiler kurban ederdim. Hem onunla konuşmamızın Jimmy'ye hiçbir zararı olmaz."

Mark gergin bir sesle, "Belki de hepimiz onunla konuşmalıyız," dedi. Jimmy'nin annesiyle karşı karşıya gelmekten çekiniyordu. Alex' in sözleri onun da içinde bir korku uyandırmıştı. Kadıncağzın kaç yaşında olduğunu, bu acıya dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu. "Onu görebilir miyiz?" Jimmy'yi sadece bir kez kapı aralığından birkaç saniyeliğine görmüşlerdi ama şu anda odasındaki hummalı çalışma sona ermiş gibiydi. Alex, Jimmy'nin odasına giderek oradaki hemşireye diğerlerinin de onu görmeye gelip gelemeyeceklerini sordu. Hemşireden olumlu yanıt alınca Mark'la Taryn'i odaya çağırdı. Alex mesleği nedeniyle bu tür manzaralara alışkındı ama Taryn, Jimmy'yi o halde görmeye ancak bir iki dakika dayanabildi. Kaçar-casına odadan çıkarken gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Mark ise cesurca arkadaşının başucunda durarak Alex'in önerdiği gibi onunla konuştu. Ne var ki o da birkaç dakika sonra daha fazla konuşamayacağını anlayarak sustu. Jimmy'nin yüzü donuk bir renge bürünmüştü ve henüz hayatından umut kesilmediyse de ölmek üzere gibi görünüyordu. Alex onun yaşama şansının düşük olduğunu biliyor; Mark bunu bilmesede tahmin edebiliyordu.

Bu kısa ziyaretten sonra hep birlikte bekleme odasına dönerek Jimmy için ağladılar. Üçü için de son derece yorucu bir sabah olmuştu, bitkin ve korku içindeydiler.

Alex kendi bölümüne dönmeden önce Mark ona Coop'un hastaneye gelip gelmeyeceğini sordu.

"Geleceğini sanmıyorum," dedi Alex alçak sesle. "Bu sabah için daha önceden verilmiş bir sözü varmış." Alex onlara söz konusu randevunun jimnastik hocasıyla olduğunu söyleyemedi. Coop'un bunu bir bahane olarak öne sürdüğünü biliyor, onun hastaneye gel-

mekten korktuğu için böyle sudan bir gerekçe uydurduğunu tahmin ediyordu. Coop böyle durumlarla başa çıkmakta pek de başarılı değildi anlaşılan.

Alex gün boyunca her saat başı acil servisi arayarak Jimmy'nin durumu hakkında bilgi aldı. Saat yarımında Mark onun çağrı cihazını arayarak Jimmy'nin annesinin geldiğini haber verdi. Kadıncağz hastaneye varır varmaz Jimmy'nin odasına koşmuştu.

Alex, hiç tanımadığı bu kadın için endişeleniyordu. Oğlunu bu halde görmenin bir anne için dayanılmaz bir durum olduğunun farkındaydı. "Annesi nasıl?" diye sordu.

"Berbat bir halde. Hangimiz değiliz ki?" Mark'ın sesinden ağlamakta olduğu anlaşıyordu. Aslında o sabahtan beri gözyaşları din-memişti ve Alex de tıpkı Taryn gibi Mark'ın bu duygusallığından etkilenmişti. Jimmy'yi çok az tanımasına karşın Taryn bile bu olanlara çok üzülmüştü. Jimmy'nin başına gelenler tam bir trajediydi ama en azından ölecek olursa ardında yetim bırakacağı çocuklar yoktu. Bu, çok küçük de olsa bir teselliydi.

Alex, "Birazdan orada olurum," diyerek telefonu kapadı ama acil servise indiğinde saat neredeyse iki olmuştu. Kendi bölümündeki hasta bebeklerden birinin kalbi durmuştu. Sonunda oraya vardığında geciktiği için özür dileyerek sordu: "Annesi nerede?"

"Jimmy'nin yanında. İçeri gireli bir saat oluyor." Annesinin bu kadar uzun süre içeride kalmasının iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu bilmiyorlardı. Öte yandan Alex bu durumu anlayışla karşılıyordu. Jimmy otuz üç yaşında da olsa annesi için hâlâ bir çocuktur. Bayan O'Connor'ın Alex'in bölümünde minicik bebeklerinin yanı başında oturup bekleyen annelerden tek farkı, çocuğuyla birlikte geçirdiği uzun yıllardır. Bunun sonucu olarak ona daha çok bağlanmıştı ve oğlu öldüğü takdirde kaybı çok daha büyük olacaktı. Alex, onun ne kadar büyük bir acı yaşadığını tahmin edebiliyordu.

Çekimser bir ifadeyle, "Onu rahatsız etmek istemem," dedi ama Mark'la Taryn'in ısrarları üzerine içeri girip bir bakmayı kabul etti. Kadıncağzın rahatsız olduğunu hissederse kendisini tanıtmayacak, orada çalışan herhangi bir doktor gibi davranıp hemen odadan çıkacaktı. Ne var ki Jimmy'nin odasına girdiğinde gördüğü manzara onu bir hayli şaşırttı. Yatağın baş ucunda duran kadın beklediği gibi yaşlı, yıkılmış bir kadın değildi. Aksine son derece çekici, genç görü-

nümlü, minyon yapılı bir kadındı ve ellili yaşlarının başında olmasına karşın yaşını hiç göstermiyordu. Koyu renk saçlarını at kuyruğu biçiminde toplamış, makyaj yapmamıştı. Üzerinde Boston'dan geldiği kıyafetler, yani kot pantolon ve balıkçı yaka siyah bir süveter vardı. Jimmy'ye çok benziyordu ama ondan çok daha ufak tefek ve inceydi. Gözleri de Jimmy'nin gözleri gibi iri ama masmaviydi. Bunun dışında yüz hatları oğluyla hemen hemen aynıydı.

Tıpkı Alex'in o sabah yaptığı gibi yumuşak bir sesle Jimmy'yle konuşuyordu. Alex'in odaya girdiğini duyunca başını kaldırıp ona baktı. Onu bölümdeki doktorlardan ya da hemşirelerden biri sanmıştı. Hastanenin tüm çalışanları aynı üniformayı giyiyordu.

Panik içinde önce monitörlere, ardından Alex'e bir göz atarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Rahatsız ettiğim için özür dilerim... Ben Jimmy'nin bir arkadaşıyım... Burada çalışıyorum. Yani sadece onu görmek istedim." Valerie O'Connor üzüntüyle ona baktı. Bir an hiç konuşmadan bakıştı, sonra Valerie yeniden oğluyla konuşmasına döndü.

Bir süre sonra başını kaldırıp Alex'in hâlâ orada olduğunu görünce ona, "Teşekkürler," dedi. Bunun üzerine Alex odadan ayrılarak diğerlerinin yanına döndü. Jimmy'nin annesinin böyle bir acıya dayanabilecek kadar genç olması biraz olsun içini rahatlatmıştı. Jimmy yaşında bir oğul sahibi olması şaşılacak şeydi, işin doğrusu Jimmy'yi henüz yirmi yaşındayken doğurmuştu ve şu anda da elli üç yaşındaydı ama on yaş daha genç görünüyordu.

Alex, Mark'la Taryn'in yanına otururken, "Hoş bir kadına benziyor," dedi. Kendini bitkin hissediyordu. Bir arkadaşını bu halde görmek, aynı durumdaki hastaları görmekten çok daha yıpratıcıydı.

Mark dalgın bir sesle, "Jimmy annesine âdeta tapar," dedi. Alex, "Siz ikiniz herhangi bir şey yediniz mi?" diye sorunca her ikisi de başlarını olumsuz anlamda salladılar. "Kafeteryaya inip bir şeyler yemelisiniz."

"Ben yiyemem," dedi Taryn, oldukça kötü görünüyordu. "Ben de," dedi Mark. O gün için işten izin almıştı ve hastaneye geldiklerinden beri aralıksız tam dokuz saattir bekleme odasındaydı.

Mark yeniden, "Coop geliyor mu?" diye sordu. Hâlâ gelmemesi-

ne şaşırmıştı, böyle bir durumda hiç olmazsa bir uğraması gerektiğini düşünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi Alex. "Onu bir daha aramam gerek." Üç buçuk saat sonra Alex'in hastanedeki nöbeti sona erecekti ve işten çıktıktan sonra da burada kalıp Jimmy'nin durumunu takip etmek niyetindeydi. Mark'ın akşama doğru eve dönüp çocuklarıyla ilgilenmesi gerekiyordu ve Taryn'in de artık dinlenmeye ihtiyacı olduğu açıkça görülüyordu. Bu kadar dayanması bile büyük başarıydı.

Alex kendi bölümüne döndükten sonra Kır Evi'ni aradı. Coop havuz başındaki öğle uykusundan yeni uyanmıştı ve sesi oldukça neşeliydi.

Coop'un telefonu, "Ne var ne yok melek kalpli doktor?" diye şakalaşarak açması Alex'in garibine gitti. Anlaşılan Jimmy'nin ne kadar ciddi bir kaza geçirdiğinin farkında değildi. Ona olanları bir kez daha, ayrıntılarıyla anlattı ama Coop sakın bir sesle, "Biliyorum, bebeğim," diye karşılık verdi. "Ne yazık ki bu konuda benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu yüzden boş yere dertlenmemeyi tercih ediyorum. Siz üçünüz zaten yeterince üzülüyorsunuz. Benim de üzülmemin kimseye bir faydası yok. Sizinle birlikte ağlayıp sızlansam da Jimmy için değişen bir şey olmayacak." Coop'un söylediklerinde doğruluk payı vardı ama Alex yine de onun bu tavrına sinirlenmeye başladığını hissetti. Coop olanları kupkuru bir mantıkla yorumlu-yordu. Alex'e göre Coop hastanelerden ne kadar nefret ederse etsin şu anda Jimmy'nin yanında olmalıydı. Hepsinin tanıdığı, arkadaşlık ettiği bir adam ölüm kalım mücadelesi veriyordu ve bir doktor olarak bu tür olaylara alışkın olan Alex bile duruma kayıtsız kalamıyor-du. Belki de Coop'un yaşındaki insanlar için ölüm daha alışıldık bir konuydu; ya da tam aksine fazlasıyla korkutucuydu. Belki de insanın tanıdıkları birer birer ölmeye başlayınca ölüm de gündelik bir olay haline geliyordu. Yine de Alex onun bu umursamaz tavrı karşısında hayrete düşmüştü. "Ayrıca ben hastanelerden nefret ederim," diye ekledi Coop. "Tabii seni görmeye geldiğim zamanlar hariç. Bütün o tıbbi cihazlar tüylerimi diken diken ediyor. Hiç hoş değil." Alex içinden, hayat her zaman hoş değildir, diye geçirdi. Maggie öldüğünde Jimmy'nin hayatı "hoş" olmaktan fersah fersah uzaktı kuşkusuz. Jimmy, karısı son nefesini verene dek ona bakmış; bir hemşire ya da bakıcı tutmayı reddetmişti. Maggie'ye hiç olmazsa bu kadarını

252

DANIELLE STEEL

borçlu olduğunu düşünüyordu, ayrıca bunu zorunluluk duygusundan değil isteyerek yapmıştı. Ne var ki insanlar birbirlerinden çok farklıydı. Söz konusu tatsız ya da üzücü durumlar olduğunda Coop ortadan kaybolmayı tercih ediyordu. Komaya girmiş bir insan, trafik kazaları ya da Jimmy'nin hasta yatağındaki hali hiç de hoş değildi elbette. Ama Coop durumu tamamıyla görmezden gelerek böyle acı günlerde kimseye destek olmayacağını ortaya koyuyordu.

Coop hiçbir şey olmamış gibi, "Ne zaman geliyorsun?" diye sordu. "Sinemaya gitmeyecek miydik?" Alex bu sözler karşısında içinde bir şeylerin kıldığını hissetti. Onun bu şartlar altında sinemaya gitmeyi düşündüğüne inanamıyordu.

"Bunu yapamam, Coop. Film seyredebilecek durumda değilim. Bir süre daha burada kalıp Jimmy'nin annesi için yapabileceğim bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Mark'la Taryn birazdan eve dönecekler ve zavallı kadını hiç tanımadığı bir şehirde, koma halinde yatan oğluyla baş başa bırakamam. Jimmy'den başka hiç kimsesi yok."

Coop sinirli bir sesle, "Aman ne dokunaklı," dedi. "Sence bu işi biraz abartmıyor musun, Alex? Tanrı aşkına, adam senin sevgilin falan değil ki. En azından olmadığını umuyorum." Alex bu çirkin yoruma

karşılık vermemeyi tercih etti. Coop'un bu kadar duyarsız ve kaba olabileceğini hiç düşünmemişti. Böyle bir durumda Jimmy konusunda kıskançlık etmesi son derece yersizdi, bu kez fazla ileri gitmişti.

Alex, "Daha sonra gelirim," demekle yetindi. Coop ise şikâyetçi bir sesle, "Belki Taryn benimle sinemaya gitmeyi kabul eder," dedi. Alex o an yüreğinin buz kestiğini hissetti. Coop şu anda olgun bir adama hiç yakışmayacak bir şekilde, şımarık ve huysuz bir çocuk gibi davranıyordu. Gerçi Coop'un karşı konulmaz cazibesinin bir nedeni de bu çocuksu yönü değil miydi?

Sert bir sesle, "Hiç sanmıyorum ama yine de ona sorabilirsin elbette. Görüşürüz," diyerek telefonu kapattı. Coop'un bu tavırları fazlasıyla canını sıkıyordu.

Saat altıda bölümden ayrılarak acil servise indiğinde Mark'la Taryn de çıkmak üzereydiler. Onlarla birlikte bekleme salonunda oturmakta olan Jimmy'nin annesinin hayli soğukkanlı bir hali vardı. Üzgün ama sakindi, hatta hepsinden daha iyi görünüyordu, ön-

KIR EVİ

253

ce aldığı acı haber, ardından uzun bir uçak yolculuğu ve Jimmy'yi o halde görmek onu çok yıpratmıştı elbette ama yine de kendine hâkimdi. Sessiz sakın, alçak gönüllü ve son derece güçlü bir kadına benziyordu. Birkaç dakika sonra Mark'la Taryn hastaneden ayrıldılar, Alex de Bayan O'Connor'ın yanına giderek kafeteryadan çorbayla bir sandviç ya da bir fincan kahve isteyip istemediğini sordu.

Valerie gülümseyerek, "Çok düşüncelisin," dedi, "ama yiyebileceğimi sanmıyorum." Ne var ki sonunda Alex'in ısrarlarına dayanamayarak bir şeyler yemeyi kabul etti ve Alex ona hemşire odasından bir kâse çorbayla birkaç kraker getirdi. Valerie çorbasını yudumlarırken minnettar bir tavırla, "Buranın yabancı olmanız ne büyük şans," dedi. "Bütün bu olaylara hâlâ inanmıyorum. Zavallı Jimmy çok zor günler geçirdi. Önce Maggie'nin hastalığı, ardından ölümü, şimdi de bu kaza. Onun için çok endişeleniyorum."

Alex hafifçe, "Ben de," dedi.

"Bu kadar iyi dostları olduğu için seviniyorum. Tanrıya şükür Mark'a benim telefonumu vermiş." İki kadın arasında böylece bir sohbet başladı. Valerie ona işi hakkında sorular sordu, Jimmy'nin anlattıkları sayesinde Coop'tan da haberi vardı. Mark, Jimmy'nin sevgilisi sanmaması için Alex'in durumundan Valerie'ye biraz söz etmişti ama aslında buna hiç gerek yoktu. Valerie oğluyla oldukça yakındı ve onun Maggie'nin ölümünden beri hiçbir kadınla ilişkisi olmadığını biliyordu. Hatta bu durumun hiç değişmeyeceğinden endişe ediyordu. Jimmy'yle Maggie âdeta birbirleri için yaratılmışlardı ve harika bir evlilikleri vardı. Tıpkı Valerie'yle kocası gibi. Valerie on yıl önce kocasını kaybettikten sonra erkeklere olan ilgisini de kaybetmişti. Onun gözünde dünyada Jimmy'nin babasıyla boy ölçüşebilecek bir erkek daha yoktu. Yirmi dört yıl süren mutlu evliliğinin ardından anılarıyla yetinmeyi seçmişti. Kimse kocasının yerini tutamazdı ve zaten böyle bir arayış içinde de değildi.

Uzunca bir süre bekleme odasında oturup sohbet ettiler. Valerie, yanında biri olunca kendini daha cesur hissettiğini itiraf ederek Jimmy'nin odasına girerken Alex'in de kendisiyle gelmesini istedi. Odadan çıktıklarında biraz daha konuştular ve Valerie ağladı. Jimmy'siz bir hayat düşünemiyordu, ondan başka kimsesi yoktu. Gerçi Alex onun anlattıklarından epey dolu bir hayatı olduğu sonucuna varmıştı. Boston'da görme engelliler ve evsizler için çalışan ha-

254

yır kurumlarında gönüllü olarak görev alıyordu. Yine de, aralarında kilometreler de olsa, tek çocuğu olan Jimmy'nin varlığı ona yaşama gücü veriyordu.

Saat ona gelirken Alex bölümdeki hemşirelerden birini Valerie için arka holde bir yatak ayarlamaya ikna etti. Alex onu bahçe evine götürmeyi teklif etmiş ama Valerie hastaneden ayrılmaya yanaşmamıştı. Ne olur ne olmaz Jimmy'ye yakın olmak istiyordu.

Saat on buçukta Alex, Coop'u aradı ve dışarıda olduğunu öğrendi. Taryn, onun sinemaya gittiğini söyleyince Alex şaşkınlığını gizleyemedi.

"Bana kalırsa bu hastane olayı onun sinirlerini bozuyor," dedi Taryn. Alex bunu zaten biliyordu ama yine de Coop'un böylesine umursamaz davranmasını kabullenemiyordu. Hastaneye gelip onlara destek olmasa da en azından bu kadar yakışsız bir tavır almamalıydı.

"Ona bu gece kendi evimde kalacağımı söyle," dedi Alex. "Sabah beşte görev başında olmam gerekiyor ve evim hastaneye daha yakın. Sabah erkenden çıkarken onu da uyandırmak istemem." Taryn durumu anlamıştı.

"Ona bir not yazıp bırakırım," dedi. "Ben de bitkin bir haldeyim." Alex'ten Jimmy'nin durumunda hiçbir değişiklik olmadığını öğrenmişti. Ne daha iyi ne daha kötü ne de umut vericiydi.

Alex, veda etmek için Valerie'nin yanına gittiğinde onun uyuklamakta olduğunu gördü. Parmak uçlarına basarak uzaklaştı ve hastaneden ayrıldı. O gece kendi yatağında yatarken hep Coop'u ve ona karşı tam olarak ne hissettiğini düşündü. Uzunca bir süre duygularını tanımlamaya uğraştıktan sonra uykuya dalmadan önce aslında ona kızgın olmadığını fark etti. Hissettiği şey öfke değil hayal kırıklığıydı. Bu üzücü olay, ilişkilerinin başlangıcından beri ilk defa Coop'un hiç de hoş olmayan bir yüzünü açığa çıkarmıştı. Artık onu ne kadar çok severse sevsin, ona olan saygısını yitirdiğini biliyordu. Önce Jimmy'nin geçirdiği kaza, ardından da bu gerçek Alex için üst üste gelen iki acı haberdirdi.

20

Ertesi gün Alex hastaneden Coop'u aradı ve Coop'un kendisine harika bir film kaçırdığını söylemesi karşısında bir an âdeta dili tutuldu. Coop, olanları bilmezden gelmeye kararlıydı. Jimmy'nin nasıl olduğunu bile sormamıştı. Alex yine de ona Jimmy'nin durumunda bir değişiklik olmadığını haber verdi. Coop buna üzüldüğünü söyleyerek hemen konuyu değiştirmeye çalıştı.

Alex biraz daha Jimmy'den söz edince bu kez küstah bir sesle, "Demek efsane sürüyor," dedi ve Alex o an onun karşısına dikilmek, omuzlarından tutup sarsmak istedi. Coop bir insanın yaşamla ölümle arasında gidip geldiğinin farkında değil miydi? Bunda anlaşılmayacak ne vardı? Görünüşe bakılırsa Coop bu olayın ne kadar ciddi olduğunu anlamamak için direniyordu. Jimmy'yle ilgili gerçekler onun için fazlasıyla tatsızdı.

Alex o gün daha sonra acil serviste gördüğü Taryn'e Coop'un bu tavrına ne kadar sinirlendiğini söylemeden edemedi. O sırada Mark'la Valerie, Jimmy'nin odasındaydılar.

Taryn dürüstçe, "Bence Coop böyle durumlarla yüzleşmeyi bilmiyor," dedi. O da Coop'un davranışları karşısında hayrete kapılmıştı. O sabah kahvaltıda Coop ona "negatif enerjiden" uzak durmanın önemiyle ilgili bir şeyler anlatmıştı. Dedikğine göre negatif enerjinin insanın hayatına herhangi bir şekilde girmesi son derece tehlikeli sonuçlar doğuruyordu. Yine de Taryn onun içten içe suçluluk duyduğunu düşünüyordu. Her ne kadar bunu itiraf etmekten kaçınsa da yaptığıının yanlış olduğunu o da farkındaydı, öte yandan

Alex'i asıl sinirlendiren, onun bu duruma karşı bu kadar kayıtsız kalmakta ayak diremesiydi. Bu yüzden hiç kimseye en ufak bir yardı-

256

DANIELLE STEEL

mı olmuyor, bunu teklif dahi etmiyordu. Sonuç olarak Alex kendini aldatılmış hissediyordu. Coop'un elinden başka türlüünün gelmeyeceğini kabullenmek zorundaydı. Yine de bir gün kendi başına "negatif bir şey gelecek olursa Coop'un ne yapacağını merak ediyordu. Acaba Alex'in yanında olup ona destek mi olacaktı, yoksa sinemaya mı gidecekti? Coop'un tatsız gerçeklerle yüzleşmemek için bu denli çaba sarf ettiğini görmek endişe vericiydi. Alex onun bu halini gördükçe içini bir sıkıntı basıyor, onun yaptığı hiçbir şeyi onaylamıyordu.

O gün işten sonra Kır Evi'ne gittiğinde diğerleri hâlâ Valerie'yle birlikte hastanedeydi. Alex, Coop'u daha fazla zorlamanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Coop onu neşeli ve rahat bir tavırla karşıladı, Spago'dan harika bir akşam yemeği sipariş etmişti. Yapması gerekenleri yapmadığı için bir özür dileme şekliydi bu. Coop "tatsız" şeyler yapmazdı. Her zaman hoş, zarif, kolay, eğlenceli ve seçkin şeyler yapardı o. Her nasılsa hayatı boyunca hoşlanmadığı ya da korktuğu şeylerden uzak durmayı başarmıştı. Bunların yerine eğlenceli ve keyifli bulduğu şeylerle hayatını doldurmuştu. Tek sorun gerçek hayatın bunlardan ibaret olmamasıydı. Genellikle dünyadaki "tatsız" şeyler, "hoş" şeylerden çok daha fazlaydı. Ama Coop'un dünyasında işler değişiyordu. O, acı gerçeklerin kendi dünyasına girmesine izin vermiyor, bunlar hiç yokmuş gibi davranmayı tercih ediyordu. Bu nedenle de olmayacak bakış açıları geliştiriyor, garip tepkiler veriyordu. Ayrıca para konusunda da tam bir yadsıma içindeydi. Borç içinde olmasına karşın bunun farkında değilmiş gibi yaşamaya, harcamaya ve eğlenmeye devam ediyordu. Her şeye karşın Alex onunla birlikte oldukça hoş ve huzurlu bir akşam geçirdi. Bu şartlar altında böyle tatlı bir akşam geçirdiğine kendisi de inanamıyordu.

Geç saatte Jimmy'nin durumunu öğrenmek için hastaneyi aradı ama Coop'a bundan söz etmedi. Zaten hiçbir değişiklik olmamıştı. Jimmy için umut ışığı yavaş yavaş sönüyordu. Yaklaşık kırk sekiz saattir komadaydı ve her geçen saat tamamen iyileşme olasılığı hızla azalıyordu. Bir ya da en fazla iki gün daha komadan çıkmadığı takdirde iyileşip sağlıklı bir insan olma şansı tamamen yok olacaktı. Belki yaşayacaktı ama eski Jimmy'den geriye pek az şey kalmış olacaktı. Alex artık dua etmekten başka hiçbir şey yapılamayacağını biliyordu. O gece Coop'la birlikte yatağa girdiğinde hem Jimmy için,

KİK HVI

257

hem de Coop'un yeni keşfettiği bu kötü yönü için üzgündü. Coop' un bu gibi durumlardaki kayıtsızlığı ve beceriksizliği içini burkuyordu. Alex'e göre bu, telafisi olanaksız bir eksiklikti.

Ertesi gün izin günü olmasına karşın Valerie'yle birlikte oturmak ve Jimmy'yi görmek için hastaneye gitti. Görevli değildi ama acil serviste istediği yere kolaylıkla girebilmek için hastane üniformasını giymişti.

Öğleden sonra Valerie minnet dolu bir sesle, "Yanımda olduğun için teşekkür ederim, Alex," dedi. Bütün günü birlikte geçirmişlerdi. Mark işe dönmüş, Coop bir ilaç şirketi için reklam çekimlerine gitmiş ve Taryn'i de yanında götürmekte ısrar etmişti. Alex olmasaydı Valerie tamamen yalnız kalacaktı.

Bekleme odasında saatlerce oturdular ve sırayla Jimmy'ye bakmaya gittiler. Her ikisi de Jimmy onları duyabiliyormuşçasına yumuşak bir sesle uzun uzun onunla konuştular. Bir keresinde Valerie oğlunun

başucunda durmuş konuşurken Alex de yatağın aya-kucundaydı ve Jimmy'nin ayak parmaklarından birinin hareket ettiğini sandı. Başlangıçta bunun bir refleksten ibaret olduğunu düşündü. Ama sonra bütün ayağı kıpırdadı. Alex önce monitöre, ardından hemşireye göz attı. Hemşire de olanı görmüştü. Derken Jimmy'nin yavaşça elini uzattığını ve annesinin elini tuttuğunu gördüler. Valerie'nin gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı, Alex de aynı durumdaydı. Valerie oğluyla aynı sakin sesle konuşmasını sürdürdü. Son derece yumuşak, güven veren bir sesle onu ne kadar çok sevdiğini, kendini daha iyi hissettiği için ne kadar çok sevindiğini söylüyordu. Gerçekte Jimmy'nin kendini daha iyi hissettiğini gösteren hiçbir kanıt yoktu ama Valerie oğluyla şimdiden iyileşmiş gibi konuşuyordu. Yaklaşık yarım saat sonra Jimmy gözlerini açtı ve annesine baktı.

"Merhaba anne," diye fısıldadı.

"Merhaba Jimmy." Valerie yaşlı gözlerine karşın ona gülümsedi ve Alex o an içinden kopup gelen hıçkırığı bastırmakta epey zorlandı.

"Ne oldu?" Jimmy'nin sesi hastaneye getirildiğinde boğazına takılan solunum borusu yüzünden boğuk çıkıyordu. O sabah bilinci yerinde olmamasına karşın kendi kendine nefes alabildiği için boruyu çıkarmışlardı.

KE17

L»AIN 1ELLE 3 1EEJL

Annesi bu soruya karşılık olarak, "Berbat bir sürücüsün," deyince odadaki hemşire bile gülmesine engel olamadı.

"Arabam ne durumda?"

"Senden de kötü durumda. Sana memnuniyetle yeni bir araba alırım."

"Peki," dedi Jimmy, ardından gözleri kapandı. Birkaç saniye sonra tekrar gözlerini açtığında Alex'i gördü. "Senin burada ne işin

var:

!?"

"Bugün izin günüm, seni görmeye geldim." Jimmy, "Teşekkürler Alex," dedi ve uykuya daldı. Birkaç dakika sonra görevli doktor odaya geldi.

Alex'e bakıp gülümseyerek, "Başardık!" dedi. Bu, Jimmy hastaneye geldiğinden beri onunla ilgilenen ekip için büyük bir zaferdi. Doktorlar Jimmy'yi muayene ederlerken Valerie ile Alex koridorda beklemek üzere odadan çıktılar. Valerie hüngür hüngür ağlıyordu, Alex onu kollan arasına aldı. Zavallı kadın birkaç dakika öncesine dek oğlunun öleceğini sanıyordu ve onca zaman baskı altında tuttuğu duygularına daha fazla hâkim olamamıştı.

Alex, Valerie'ye daha sıkı sarıldı ve, "Geçti artık... her şey yoluna girecek..." diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Valerie iki gün boyunca âdeta bir işkence çekmiş ve sonunda oğlunun komadan çıkmasıyla bütün sinirleri boşalmıştı.

Alex epey dil döktükten sonra Valerie'yi o gece hastaneden ayrılıp bahçe evine gelmeye ikna etti. Birlikte

Kır Evi'ne gittiler, Alex burada bahçe evine ait yedek anahtarları bularak Valerie'yi oğlunun evine götürdü. Coop hâlâ reklam filmi çekimlerinden dönmemişti. Alex bahçe evinde Valerie'nin ihtiyaç duyabileceği her şeyin bulunduğundan emin olmak için evi iyice bir kolaçan etti.

Valerie gözlerinde yaşlar olduğu halde ona bakarak, "Bana o kadar iyi davrandın ki," dedi. Öyle sarsılmıştı ki artık her şey onu ağlatıyordu. Son iki gün içinde çektiği acı onu fena halde yıpratmıştı. "Keşke senin gibi bir kızım olsaydı."

Alex içtenlikle, "Keşke benim de sizin gibi bir annem olsaydı," diyerek gülümsedi. Bahçe evinden ayrılıp malikâneye döndüğünde içinde olağanüstü bir ferahlık hissediyordu. Güzel bir banyo yaptı. Saat on birde Coop yorgun bir halde eve geldi. Onun için de çok uzun bir gün olmuştu.

KIR EVİ

259

Kendisi, Alex ve Taryn için birer kadeh şampanya doldururken, "Tanrım, kendimi öyle bitkin hissediyorum ki," dedi. "Bu berbat reklam filmi için harcadığım zaman, Broadway'de bir oyun sahnelemek için yeter de artardı." Hiç olmazsa iyi para ödemişlerdi, ayrıca bir reklam filminin setinde bulunmak Taryn için ilginç bir deneyim olmuştu. Bu sayede zihnini Jimmy'den biraz olsun uzaklaş-tırabilmiş, yine de gün boyunca belli aralıklarla hastaneyi arayarak onunla ilgili bilgi almıştı. Coop, Alex'e dönerek neşeli bir sesle, "Senin günün nasıl geçti sevgilim?" diye sordu.

"Muhteşemdi." Alex, Jimmy'nin komadan çıktığından haberdar olan Taryn'e bakarak gülümsedi. "Bugün Jimmy kendine geldi. İyileşecek. Uzunca bir süre hastanede kalması gerekecek ama eninde sonunda iyileşecek." Alex'in sesi mutluluktan titriyordu. Olan bitenler Coop dışında herkesi duygulandırmıştı.

Coop bilgiç bir tavırla ona bakıp gülümseyerek, "Ve bu film de mutlu sonla bitti," dedi. "Gördün mü bak, bu tür olaylara gereğinden fazla takılıp kalmazsan kendiliklerinden çözülüyorlar işte. En iyisi bu işleri Tanrıya bırakıp kendi işine bakmak." Coop'un bu sözleri, Alex'in yaşama bakış açısıyla taban tabana zıt bir görüşü simgeliyordu. Hiç şüphesiz her şey Tanrının elindeydi ama insanlar da üzerlerine düşeni yapmalıydılar.

"Bu da bir bakış açısı," dedi Alex soğuk bir sesle. Taryn ise mutlulukla gülümsüyordu.

Sonra Alex'e dönerek, "Annesi nasıl?" diye sordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Çok sarsıldı elbette ama iyi. Onu bahçe evine getirdim." Coop, "Onun yaşında bir kadının ihtiyaçlarının karşılanacağı bir otelde kalması daha uygun olurdu," diye fikrini belirtti. Yorucu bir gün geçirmiş olmasına karşın hâlâ sabah evden çıktığı andaki kadar şık ve bakımlı görünüyordu.

"Belki de otelde kalacak parası yoktur," dedi Alex, "ayrıca hiç de sandığımız kadar yaşlı değil."

Coop bu habere şaşırılmış göründüyse de aslında Jimmy'den bahsetmekten sıkılmıştı. Bu konu hiç ilgisini çekmiyordu. Laf olsun diye, "Kaç yaşında?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kırk iki ya da kırk üç en fazla kırk beş yaşında görünüyor. .. ama en az elli yaşında olmalı."

260

DANIELLE STEEL

"Elli üç yaşında," dedi Taryn. "Ben sordum. Ama çok genç görünüyor. Jimmy'nin yanında onun ablası gibi duruyor."

"Neyse, hiç olmazsa bahçe evinde düşüp kalça kemiğini kıracak diye endişe etmemize gerek yokmuş," diye şakalaştı Coop. Bu olayın mutlu sonla çözümlenmesine sevinmişti. Elbette Jimmy için de seviniyordu ama acıklı sahneler daha fazla tahammülü yoktu. Artık hepsi eski huzurlu hayatlarına dönebilirlerdi. Neşeli bir sesle, "Yarın ne yapıyoruz bayanlar?" diye sordu. Bugün para kazanmıştı ve kendini iyi hissediyordu. Jimmy de komadan çıkmıştı ve iyileşecekti. Coop'un bu habere sevindiğini görmek Alex'in içini rahatlatmıştı; demek ki sandığı kadar umursamaz değildi. "Ben çalışıyorum," dedi Alex gülerek.

"Yine mi?" Coop bu işe bozulmuş gibiydi. "Ne sıkıcı bir hayatın var. Bence yarın izin almalısın. Birlikte Rodeo'da alışverişe çıkarız." Alex ona gülümseyerek baktı ve, "Bu çok hoşuma giderdi," dedi. Coop böyle zamanlarda öyle çocuksu ve sevimli oluyordu ki ona duyduğu kızgınlık uçup gidiyordu. Jimmy olayında Coop'un tavrına bir hayli sinirlenmiş, onun hiç tanımadığı bir yönünü görmüştü ama yine de bazı olaylarla başa çıkamadığı için ona kızıyordu. "Ama alışverişe çıkacağım için işe gelmeyeceğimi söylemem hasta-nedekilerin pek hoşuna gitmeyecektir. Böyle bir nedenle izin almam olanaksız."

"Onlara başının ağrıdığını söyle. Ya da iş yerinde asbest bulunduğunu ve onları dava edeceğini söyle."

Alex gülerek, "Bence en iyisi işe gitmek," dedi. Saat gece yarısına geldiğinde yatak odalarına çıktılar. O gece seviştiler ve ertesi sabah Alex hâlâ uyumakta olan Coop'u usulca öperek işe gitmek üzere evden ayrıldı. Coop'un Jimmy konusundaki duyarsızlığını affetmişti. Bazı insanlar acil durumlarla ya da hastalıklarla başa çıkmak konusunda beceriksiz olabiliyordu. Alex mesleği nedeniyle bu tür olaylara alışkındı ve Coop'un tavrını anlamakta güçlük çekmişti. Öte yandan herkes kendisi gibi olmak zorunda değildi. Alex, Coop'un kötü yanlarını görmemek için kendi kendine bahaneler uydurma ihtiyacı hissediyordu. Bu seferlik onu hoş görmeye karar vermişti. İşin doğrusu zihnini kurcalayan sorulardan kurtulmanın tek yolu onu hoş görmektir. Alex için sevgi, aynı zamanda şefkat, özveri ve hoşgörü ve bağışlama anlamına geliyordu. Coop'un sevgi anlayışıysa biraz fark-

KIR EVİ

261

lıydı. Ona göre sevgi, güzellik, zarafet ve romantizmden ibaretti. Ayrıca Coop kolay, rahat bir ilişki istiyordu ve asıl sorun da buradan kaynaklanıyordu. Alex, sevginin her zaman kolay ve rahat yaşanan bir duygu olmadığını farkındaydı. Ne var ki Coop böyle olduğuna inanmak istiyordu ve bu ciddi bir yanılgıydı.

Alex o gün öğle molasında Jimmy'yi görmek için acil servise uğradı. Jimmy'nin odasına girdiğinde annesinin orada olmadığını gördü, Valerie kendine bir sandviç almak için kafeteryaya inmişti. İkisi bir süre Valerie hakkında konuştular, Alex onun harika bir kadın olduğunu ve ondan çok hoşlandığını söyledi. Jimmy de onunla aynı fikirdeydi. Yatağında sakın bir şekilde yatıyordu. Ertesi sabah Yoğun Bakım Ünitesinden çıkacaktı.

"Ben bilinçsiz bir halde yatarken sık sık ziyaretime geldiğin için teşekkür ederim. Annem dün bütün günü onun yanında geçirdiğini söyledi. Çok iyisin, Alex. Teşekkürler."

"Burada yalnız kalmasını istemedim. Böyle bir durumda tek başına olmak korkutucu bir şey." Alex bir süre ona baktıktan sonra dürüst olmaya karar verdi. Jimmy oldukça iyi görünüyordu ve kaza gecesinden beri zihnini kurcalayan soruları sormanın zamanı gelmişti. "Bu kaza nasıl oldu? Herhalde sarhoş değildin."

Alex ona çok yakın oturuyordu, Jimmy ne yaptığının farkında olmaksızın onun elini tuttu.

"Hayır, değildim... Bilemiyorum, galiba araba kontrolden çıktı. Lastikler eskiydi... frenler de eskiydi... yani eskiydi işte..."

Alex yumuşak bir sesle, "İstediğin bu muydu?" diye sordu. "Bunu sen mi yaptın yoksa olmasına göz mü yumdun?" Alex'in sesi bir fısıltı halini almıştı. Jimmy bu soruyu yanıtlamadan önce uzunca bir süre sustu ve ona baktı.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim Alex... Ben de kendime aynı soruyu sordum. Kafam karmakarışıklı.. Onu düşünüyordum. .. Pazar günü onun doğum günüydü... Sanırım bir an olanlara seyirci kaldım. Galiba araba kaymaya başladı ve o an hiçbir şey yapmadım, durdurmaya çalıştıgımdaysa artık çok geçti. Sonra her şey karardı ve gözümü burada açtım." Tam Alex'in tahmin ettiğiydi. Jimmy sözlerini bitirdikten sonra korku içinde kendisini dinlemekte olan Alex'e baktı. Jimmy'nin yüzünde de aynı korkmuş ifade vardı. "Bunu itiraf etmek hiç de kolay değil. Bir daha asla böyle

262

DANIELLE STEEL

bir şey yapmam ama o an sanki hayatımı kaderin ellerine teslim ettim. .. şansım yaver gitti ve kader beni geri gönderdi."

Alex hüznünlü bir sesle, "Çok şanslıymışsın," dedi. Jimmy'nin bu kadar büyük bir acı içinde olduğunu, üstelik de aylardır bu acıyla yaşadığını düşündükçe yüreği parçalanıyordu. Çok zorlu bir sınavdan geçmiş, acısıyla ve korkularıyla yüzleşmiş, büyük bir şans eseri hayatta kalmıştı. "Bana kalırsa esaslı bir terapiye ihtiyacın var."

"Haklısın," diye ona katıldı Jimmy. "Bir süredir bunu düşünüyordum zaten. Kendimi böyle hissetmeye daha fazla dayanmam. Sanki boğuluyordum ve bir türlü yüzeye çıkamıyordum. Şimdi söyleyeceğim şey kulağa çok garip gelebilir ama," diyerek vücuduna bağlı olan monitörlere bir göz attı, "şu anda kendimi çok daha iyi hissediyorum." Gerçekten de daha iyi görünüyordu.

Alex büyük bir rahatlama duyarak, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Bundan sonra gözüm üstünde olacak. Bahçe evinin araba yolu boyunca neşeyle hoplayıp zıpladığını görene dek içim rahat etmeyecek."

Jimmy bu sözlerle kahkahalarla güldü. "Pek öyle hoplayıp zıplaya-bileceğimi sanmıyorum," dedi. Bir süre tekerlekli sandalye kullanacak, ardından da koltuk değnekleriyle yürümeye başlayacaktı. Annesi, tamamen iyileşene dek onunla birlikte bahçe evinde kalmaya karar vermişti. Doktorlara göre tekrar yürüebilmesi için en az altı ya da sekiz hafta geçmesi gerekiyordu. Jimmy ise şimdiden bir an önce işe dönmek arzusundaydı ki bu oldukça iyiye işaretti. Çekingen bir sesle, "Beni düşündüğün için teşekkürler, Alex," dedi. "Neler olduğunu nasıl anladın?" Geçirdiği kazada kendi payının da olduğunu anlaması onu şaşırtmıştı. Alex son derece ilgili ve anlayışlı bir insandı. "Unuttun mu? Ben bir doktorum."

"Tabii ya, ne demezsin. Prematüre bebekler de sık sık arabayla yoldan çıkıyorlar herhalde."

"Sadece içimden bir ses bana öyle dedi. Nasıl oldu bilmiyorum ama Mark arayıp kazayı haber verdiği an aklıma ilk gelen bu oldu. Galiba iç güdüsels bir şey." "Sen çok zeki bir kadımsın."

Alex ciddi bir sesle, "Sen çok değer verdiğim bir insansın," dedi ve Jimmy başını önüne eğdi. Alex de onun için çok değerliydi ama bunu söylemeye çekiniyordu.

Nihayet Valerie kafeteryadan geldi ve Alex de işinin başına döndü. Valerie, Alex'i öve öve bitiremiyordu. Aynı zamanda Coop'la ilişkisini de merak ediyordu.

"Mark'ın dediğine göre Cooper Winslow'un sevgilisiymiş. Adam onun için biraz fazla yaşlı değil mi?" diye sordu. Henüz Coop'la karşılaşmamıştı ama kim olduğunu biliyordu ve hem Mark'la Jimmy' den, hem de Alex'ten onun hakkında pek çok şey duymuştu. "Anlaşılan Alex böyle düşünmüyor," dedi Jimmy. Annesi hindi etli sandviçini ısıtırken, "Nasıl bir adam?" diye sordu. Jimmy hâlâ sıvı gıdalarla besleniyordu ve annesine baktıkça karnının acıktığını hissediyordu. Çok uzun süredir ilk kez canı yemek yemek istiyordu. Belki de nihayet kaderle hesaplaşmış, hayatını zindan eden o acıdan kurtulmuştu. Uçurumun kıyısına kadar gidip aşağı atlamış ama her nasılsa dört ayak üstüne düşmüştü. Bu çılgınca bir düşünceydi ama belki de bu kaza sayesinde hayata dönmüştü.

"Coop yakışıklı, çekici, kibar, kendini beğenmiş ve son derece bencil bir adam," dedi. "Tek sorun Alex'in bunu bir türlü görmemesi." Jimmy bunları sinirli bir sesle söylemişti.

Valerie oğlunun Alex'e âşık olup olmadığını, öyleyse bile bunun farkında olup olmadığını merak etti. Sonra usulca, "Bundan o kadar da emin olma," dedi. "Kadınlar bazı şeyleri görseler de bir süreliğine görmezden gelmeyi tercih ederler. Aslında her şeyi görürler ve daha sonra ilgilenmek üzere zihinlerinde bir yere kaydederler. Ayrıca Alex son derece zeki bir kadına benziyor."

Jimmy, "Evet, çok zekidir," diye atılınca Valerie onun Alex'e karşı duyguları konusundaki şüphelerinde haklı olduğunu anladı. Jimmy bunun farkında olmayabilirdi ama Alex'e âşıktı.

"Bundan eminim. Bence hata yapacak bir kadın değil. Belki de şimdilik böyle bir ilişkiye ihtiyacı vardır. Gerçi Coop hakkında duyduklarına bakılırsa ikisi bir arada oldukça garip bir çift oluyorlar." Yine de ertesi gün Jimmy hastanedeki özel odasına taşındığında Coop'un gönderdiği devâsâ buketten etkilenmemek olanaksızdı. Valerie bu çiçekleri Coop adına Alex'in göndermiş olabileceğini düşün-düyse de öyle olmadığı açıktı. Bu buket, ancak bir erkeğin göndereceği türdendi. Üstelik sıradan bir erkek değildi bu, kadınların ayaklarını yerden kesmeye, başlarını döndürmeye alışkın biri. Dört düzineden daha az gül göndermek Coop'un aklından bile geçmemişti.

"Sence bu adam benimle evlenmek mi istiyor?" diye şakalaştı

Jimmy.

Valerie gülerek, "Umarım öyle değildir!" dedi. İçten içe Coop'un Alex'le de evlenmek istemediğini umut ediyordu. Saatler süren sohbetleri sayesinde Alex'i tanımış ve onun yaşlı bir film yıldızından çok daha iyisini hak ettiğine karar vermişti. Alex'in sevgi dolu, ilgili, yardımsever ve ona bebekler verebilecek genç bir erkeğe ihtiyacı vardı. Jimmy gibi birine örneğin. Valerie bu düşüncesini kendine saklaması gerektiğinin farkındaydı. Şu anda Jimmy ile Alex arasında arkadaşlıktan öte bir şey yoktu ve şimdilik bu kadarı onlar için yeterliydi.

Alex hastanede görevli olsun ya da olmasın her gün Jimmy'yi ziyarete geliyordu. Çalıştığı günler öğle molasında ona uğruyor, okuması için kitaplar getiriyor ve canının sıkılmaması için ona komik hikâyeler anlatıyordu. Hatta bir seferinde ona şaka oyuncakları mağazasından uzaktan kumandalı, osuruk sesi çıkaran bir alet bile aldı. Bu, çok kibar bir hediye sayılmazdı ama bu küçük oyuncak sayesinde Jimmy hemşirelerle epey eğlendi. Alex, hastanede nöbetçi olduğu geceler Jimmy'nin odasında uzun saatler geçiriyor, hayatlarında önemli olan şeyler hakkında konuşuyorlar, birbirlerine içlerini açıyorlardı. Meslekleri hakkında paylaşacak çok şeyleri vardı örneğin. Jimmy ona anne babasının evliliğinden, Maggie'yle geçirdiği güzel yıllardan ve onu ne kadar çok özlediğinden söz etti. Alex de ona Car-ter'la kız kardeşinden, anne babasıyla olan sorunlarından, çocukken özlemini çektiği ama asla sahip olamadığı aile hayatından söz etti. Bu sohbetler sayesinde birbirlerini çok daha yakından tanımaya ve en gizli sırlarını paylaşmaya başladılar. Öte yandan ikisi de ne kadar yakınlaştıklarının farkında değillerdi; birisi onlara aralarındaki ilişkinin niteliğini soracak olsa sadece arkadaş olduklarını söylerlerdi. Durumun farkında olan tek kişi Valerie'ydi. Oğluyla Alex arasındaki yakınlaşmanın sıradan bir arkadaşlıktan öte olduğunu görebiliyordu. Henüz kendileri bunu bilmeseler de girdikleri yolun sonunda arkadaşlıktan çok daha fazlası vardı. Valerie onlar için seviniyordu. Ona göre tek sorun, Coop engeliydi.

O hafta sonu Valerie, Alex'le Jimmy'nin birlikteliği karşısındaki tek engel olarak gördüğü Coop'la tanışma fırsatını buldu. Coop'un son derece etkileyici bir erkek olduğunu inkâr edecek değildi. Jimmy onunla ilgili söylediklerinde haklıydı; Coop gerçekten de bencil ve

zto

kendini beğenmiş bir adamdı ama aynı zamanda da eğlenceli ve çekiciydi. Valerie onda Jimmy'nin göremediği pek çok başka özellik de gördü. Jimmy bunların farkına varamayacak kadar gençti ama Valerie, Coop'un kusursuz dış görünüşünün altında son derece hassas, korkmuş bir insanın varlığını hissetti. Yaşını hiç göstermese de, çevresi genç ve güzel kadınlarla dolu olsa da içten içe aslında ihtiyar bir adam olduğunu biliyor ve hastalanmaktan, elden ayaktan düşmekten, çekiciliğini yitirmekten ve ölmekten deliler gibi korkuyordu. Jimmy'nin geçirdiği kazaya karşı inatla kayıtsız kalmasının asıl nedeni de buydu. Valerie onun gözlerine baktığında bu korkuyu görebiliyordu. Kahkahalar atarken bile gözlerinde endişe pırıltıları vardı. Ne kadar çekici bir adam olursa olsun Valerie onun için üzüldüğünü hissetti. Kendi korkularıyla yüzleşmekten kaçan bir adamdı Coop. Büyüleyici dış görünüşü, özenle hazırlanmış bir vitrinden ibaretti. Ne var ki Valerie, Jimmy'nin bunu anlayamayacağını da biliyordu. Coop'tan hamile kaldığını iddia eden şu kadın bile aslında Coop'u mutlu ediyordu. Bu konuda ne kadar çok şikâyet ederse etsin Valerie onun gizliden gizliye gururlandığını hissedebiliyordu. Bu olay sayesinde Coop hem kendisine hem de Alex'e, onu arzulayan hatta çocuklarını doğurmak isteyen başka kadınlar da olduğunu kanıtlamış oluyordu. Charlene olayı hâlâ genç olduğunun, cinsel gücünü yitirmediğinin bir göstergesiydi.

Valerie, Alex'in Coop'a karşı hissettiği şeyin gerçek aşk olmadığını düşünüyordu. Genç kadının Coop'un cazibesine kapıldığı doğrudu ama aslında onu hiçbir zaman sahip olamadığı sevgi dolu babanın yerine koymuştu. Aralarındaki ilişki ilginç bir temel üzerine kuruluydu. Markla Taryn ise birbirleri için biçilmiş kaftandılar.

Her şey bir yana Valerie, Coop'un yaşadığı bu çelişkili durumu ilgi çekici buluyordu. Coop ise ilk bakışta Valerie'ye pek bir ilgi duymamıştı. Valerie, onun flört edeceği türden kadınlara hiç benzemiyordu. Hatta onun birlikte olmayı tercih ettiği kadınların annesi olacak yaştıydı. Valerie'yle tanıştığı günün akşamı, Alex'le yan yana uzanmış günün olaylarından söz ederlerken Coop onun bazı özelliklerini beğendiğini söyledi. Valerie'nin tarzı, zarafeti ve sade şıklığı hoşuna gitmişti. O akşam Valerie'nin üzerinde gri bir pantolon, aynı renkte bir süveter vardı ve boynuna da tek sıra inci takmıştı. Bu haliyle son derece doğal ve hoş görünüyordu. Ayrıca olduğundan genç gö-

Ibb

rünmesinin başlıca nedeni, bunun için hiçbir çaba sarf etmemesiydi. İyi bir aileden gelen, asil bir kadın olduğu ilk bakışta anlaşıyordu.

"Zengin olmaması ne kötü," dedi Coop. "Zenginliği hak eden bir kadına benziyor halbuki." Bunu dedikten sonra kendi kendine güldü. "Gerçi hepimiz hak ediyoruz ya." Aralarında zengin olan tek kişi Alex'ti ve o da sahip olduğu dev servetin tadını çıkarmasını bilmiyordu. Onca para umurunda bile değildi. Coop gençliğin değerini bilmeyen gençlere, paranın da harcamasını bilmeyen hayırsever insanlara verilmesine oldum olası bozulurdu zaten. Ona göre para, güzel ve gösterişli bir hayat için harcanmalıydı. Alex ise servetini gizlemeyi ya da başka işler için kullanmayı tercih ediyordu. Coop'a göre Alex'in para harcama sanatını öğrenmeye ihtiyacı vardı. Kendisi ona bu sanatı seve seve öğretebilirdi ama şimdilik bunu yapmaya çekiniyordu. Hâlâ vicdanının sesini susturmayı başaramamıştı. Bu onun için çok yeni bir durumdu ve gittikçe daha fazla canını sıkıyordu.

Ertesi gün Coop, havuz başında yeniden Valerie'yle karşılaştı. Valerie, Coop'un en sevdiği ağacın gölgesindeki şezlongda oturuyordu. Bugünü dinlenerek geçirmeye ve hastaneye akşam gitmeye karar vermişti. Üzerinde ona çok yakışan siyah, sade bir bikini vardı. Yaşına göre son derece düzgün vücut hatlarına sahipti. Hem Alex hem de Taryn onun formuna imreniyorlar ve onun yaşına geldiklerinde onun yarısı kadar iyi görünseler kendilerini şanslı sayacaklarını söylüyorlardı. Valerie bu iltifatlara karşılık olarak sadece şanslı olduğunu, bunun ailesinden gelen bir özellik olduğunu söylemiş ama genç kadınların hayranlığını kazanmak onu elbette çok sevindirmişti.

Havuz başından ayrılırken Coop onu bir kadeh şampanya içmek için eve davet edince sırf malikânenin içini merak ettiğinden bu teklifi kabul etti. Evin ne kadar güzel ve zevkli döşendiğini gördüğünde de şaşkınlığına engel olamadı. Sandığının aksine hiçbir aşırılık yoktu bu evde. Son derece kaliteli kumaşlar ve değerli antikalar ev sahibinin ince zevkini yansıtıyordu. Daha sonra Jimmy'ye de söylediği gibi burası tam bir yetişkin eviydi. Valerie bu evin Alex'e göre fazlasıyla ağırbaşlı olduğu sonucuna vardı ama her nasılsa Alex halinden hoşnut görünüyordu.

Valerie, Coop'un Alex'le evlenmek niyetinde olduğuna inanıyordu. Ona karşı öyle sahiplenici, şefkatli ve sevgi dolu bir tavrı vardı ki bu davranışlarını gören biri onun Alex'e gerçekten de değer verdiğini

KIR EVİ

267

düşünürdü. Ne var ki Coop'un duygularının derinliğini tahmin etmek güçtü. Hayatındaki her şeyde, özellikle de duygularında belli bir yüzeysellik vardı. Yine de Valerie onun Alex'le evlenmesinin yüksek bir olasılık olduğunu düşünüyordu. Gerçi bu evliliğin nedeni sevgiden başka şeyler de olabilirdi; örneğin insanlara hâlâ genç ve saygıdeğer kadınlara sahip olabileceğini kanıtlamak ya da daha kötüsü, Ma-dison servetinden yararlanmak. Valerie, Alex'in iyiliği için Coop'un daha masum niyetleri olduğunu umut ediyordu ama bunu anlamak olanaksızdı. Alex'in bu ilişkinin temelinde ne olduğunu fazla sorgu-lamadığı açıktı. Coop'la birlikte olmaktan, Kır Evi'nde yaşamaktan ve özellikle de Taryn'le arkadaşlık etmekten mutluluk duyuyordu.

Valerie o gece hastanede Jimmy'ye, "Harika arkadaşların var," dedi, ardından hem Kır Evi'ni hem de bahçe evini ne kadar çok beğendiğinden söz etti. "Bahçe evini neden böylesine sevdiğini anlayabiliyorum." Valerie de bahçe evini sevmişti, insan kendini şehirden uzak, huzur dolu bir dağ evinde hissediyordu.

Jimmy ilgiyle, "Coop sana kur yaptı mı?" diye sordu.

Valerie bu soruya kahkahalarla gülererek karşılık verdi: "Elbette hayır. Ben onun zevkine göre otuz yaş fazla kalıyorum. Benim yaşımda kadınlara kur yapmayacak kadar akıllı bir adam; bir bakışta onun çekici dış görünüşünün altında yatanları göreceğimizi biliyor. Gerçi onun için böylesi daha iyi olurdu ama benim Coop gibi adamlarla uğraşacak enerjim yok." Valerie, Jimmy'ye bakarak gülümsedi. "Bu tip adamları yola getirmek hiç de kolay değildir." Valerie kocasından sonra bir daha erkeklerle uğraşmaya gönüllü değildi. Kendisi için o günlerin sona erdiğini düşünüyordu. Yalnız yaşamak ve fırsat buldukça Jimmy'yle vakit geçirmek ona yetiyordu. Jimmy tamamen iyileşinceye dek onun yanında kalmaya söz vermişti, Jimmy de bir süreliğine de olsa arnesiyle birlikte yaşayacağı için çok sevinçliydi. Yıllardır birbirleriyle çok az görüşebilmişlerdi ve Jimmy onunla birlikte olmaktan zevk alıyordu. Valerie onun hem annesi, hem de en iyi arkadaşıydı.

"Bence senden Alex'e iyi bir rakip olur," diye ona takıldı Jimmy.

"Hiç sanmam, hayatım," diyerek güldü Valerie. "Alex, Coop'u avucunun içine almış durumda, üstelik bunu hak ediyor." Bu durumun Alex için iyi olup olmadığını zaman gösterecekti.

21

Haziran ayı geldiğinde Mark'la Taryn'in arasındaki ilişki de bir hayli ilerlemişti. Gerçi birlikte olduklarını belli etmemeye dikkat ediyorlardı çünkü her ikisi de Mark'ın çocuklarının bu tür bir habere hazır olmadıklarını düşünüyorlardı. Öte yandan çocuklar Taryn' le gayet iyi anlaşıyorlardı. Babalarının yanında öyle mutluydular ki okul sona erdiğinde New York'a gidip annelerini görmek bile istemediler. Janet, California'ya gittiklerinden beri onları sadece bir kez görebilmişti. Çocukların ne yapacağını görüşmek için Mark'ı aradığında onların New York'a dönmeleri konusunda ısrar etti. Üstelik Adam'la evlenirken çocukların da orada olmalarını istiyordu. Dört Temmuz haftasında evleneceklerdi.

Mark annelerinin isteğini çocuklara ilettiğinde Jessica inatçı bir sesle, "Ben gitmiyorum," dedi. Jason da ablası ne yaparsa onu yapacağını söyledi. Jessica hâlâ annesine kızgındı. "Ben burada, senin ve arkadaşlarımdan olduğu yerde kalmak istiyorum. Düğün törenine falan da gidecek değilim."

"Düğün bambaşka bir konu, Jessica. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Ama annenle görüşmeyi reddedemezsin." "Ederim işte. O pislik herif için seni terk etti." "Bu annenle benim aramda bir konu, seni ilgilendirmez," dedi Mark sert bir sesle. Yine de Janet'ın kendi çocuklarıyla arasındaki ilişkiye ne kadar zarar verdiğini görmek üzücüydü. Adam'ın tavrı işleri daha da beter bir hale sokmuştu. Çocuklara karşı küstah ve bu-yurgan bir yaklaşımı vardı ve anneleriyle olan ilişkisinin New York'a taşınmalarından çok daha önce başladığını belli etmişti. Hiç olmazsa bunu saklamaları gerekirdi. Çocukların Janet'a karşı cephe almaları-

KIR EVİ

269

nın önemli bir nedeni buydu. Mark zamanla çocukların annelerini affedeceklerine inanıyordu. "Ne olursa olsun annenle görüşmen gerek, Jess," dedi. "Böyle yapma. O sizi çok seviyor."

"Ben de onu seviyorum," dedi Jessica dürüstçe, "ama ona çok kızgıyım." Jessica on altı yaşına yeni girmişti ve annesiyle aralarında şiddetli bir çatışma vardı. Ablası kadar sert tepki göstermese de Jason' in da annesine kırgın olduğu belli oluyordu. Her şey bir yana Jessica da Jason da babalarıyla birlikteyken daha mutluydular. "Tekrar New York'taki okula dönmeyeceğim," dedi Jessica. Mark henüz bu konuyu

açmamıştı bile ama Janet onların sonbaharda New York'a dönmelerini ve oradaki okula devam etmelerini istiyordu.

Sonunda çocukları ikna edemeyeceğini anlayarak Janet'ı aradı.

"Kabul etmiyorlar, Janet. Elimden geleni yaptım ama onları ikna edemedim. New York'a dönmek istemiyorlar ve düğüne katılmayı da kesinlikle reddediyorlar."

Janet, "Bunu yapamazlar," dedi ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Onları ikna etmek zorundasın!"

"Çocukları ilaçla uyutup, bir çuvala koyup uçağa bindiremem ya," dedi Mark. Hem çocukların hem de annelerinin inadı onu usandırmıştı. Bütün bunlara Janet neden olmuştu ve şimdi de halinden şikâyet edip duruyordu. Mark ona karşı öfke ya da kin duymuyordu artık. Taryn'le birlikte mutluydu. "Buraya gelip onlarla kendin konuşmaya ne dersin?" dedi. "Belki böylesi onlar için de daha iyi olur." Bu oldukça mantıklı bir öneriydi ama Janet'ın California'ya gelmeye niyeti yoktu.

"Yapamam. Düğün hazırlıkları bütün zamanımı alıyor." Con-necticut'ta bir ev kiralamışlardı ve Dört Temmuz hafta sonundaki düğüne iki yüz elli kişi davetliydi.

"Pekâlâ. Eğer çocukların gelmesini istiyorsan bu konuda bir şeyler yapmak zorundasın. Benim elimden daha fazlası gelmez."

Janet öfkeli bir sesle, "O zaman onları zorla gönder," dedi. "Gerekirse çocukların velayeti için mahkemeye başvururum."

"Mahkemede sözlerini dinletecek yaşa geldiler, Janet. Biri on altı, biri on dört yaşında. Bebek değiller artık."

"Evet ama terbiyesiz, arsız çocuklar gibi davranıyorlar."

"Hayır," dedi Mark ve çocukları sükûnetle savundu. Janet'ın çocukları suçlamaya hakkı yoktu. "Sadece çok incindiler. Onlara Adam

DANIELLE STEEL

hakkında yalan söylediğini düşünüyorlar ve söyledin de. Adam çocuklara beni onun için terk ettiğini belli edecek laflar etmiş. Herhalde egosunu tatmin etmek derdindeydi ama bir şeyi göz ardı etmiş. Bu çocuklar ne sağır ne de aptal."

"Adam çocuklara alışkın değil," diye itiraz etti Janet ama Mark'ın haklı olduğunu biliyordu.

"Yine de yalan söylememeliydin. Sorun ne olursa olsun onlara karşı dürüst olmalıydın." Mark o güne dek çocuklarına hiçbir konuda yalan söylememişti. Adam ortaya çıkana dek Janet da aynı prensibe bağlı kalmıştı. Şimdiyse öz çocuklarını kendisine düşman etmek pahasına da olsa Adam'ın isteklerine boyun eğiyordu. "Sen bu sorunu çözmek için bir şey yapmadıkça benim elimden bir şey gelmez," dedi. "Bir hafta sonu için bile gelemez misin?"

Sonunda Janet, California'ya gelmeye razı oldu. iki gün Bel Air'-de kaldı ve Mark bu iki gün boyunca çocukları anneleriyle birlikte kalmaya ikna etti. Gerçi sorunlar çözülmemişti ama hiç olmazsa Haziran ayının sonuna dek anneleriyle New York'ta kalmayı kabul etmişlerdi. Janet da istemedikleri takdirde onları düğün törenine katılmaya zorlamayacağına söz vermişti. New York'a geldikten sonra bir şekilde

onları ikna edeceğine inanıyordu. Jessica kesin bir dille okul başladığında Los Angeles'a döneceklerini söylemiş, Jason da ona katılmıştı. Janet onları daha fazla zorlayamayacağını farkındaydı ama eğer çocuklar California'da yaşayacaklarsa hiç olmazsa iki haftada ya da ayda bir New York'a gelmelerini istiyordu. Mark bu konuda çocukları ikna etmeye çalışacağına söz verdi. Çocuklar, nihayet babalarıyla yaşamalarına izin çıktığı için çok mutluydular. Bu hem onlar için hem de Mark için büyük bir zaferdi. Ertesi hafta sonu New York'a doğru yola çıktıklarında kendilerini çok daha iyi hissediyorlardı. New York'ta dört hafta kalacaklardı. Onlar gider gitmez Taryn konuk dairesine taşındı. Mark'la ilişkileri çok güzel gidiyordu. Taryn'le Jessica şimdiden arkadaş olmuşlardı ve hem Jessica hem de Jason ondan çok hoşlanıyorlardı. Adam'a gösterdikleri şiddetli tepkiyi Taryn konusunda göstermemelerinin bir nedeni de, Taryn'in onlara karşı dürüst davranması ve anne babalarının boşanmasında hiçbir rolünün olmamasıydı.

O güne dek çocuklarla yakın bir ilişkisi olmayan Taryn, Mark'ın çocuklarıyla bu kadar kolay kaynaşmasına kendi de şaşıyordu. Jes-

MRCVI

Z/ 1

sica ve Jason saygılı, eğlenceli, cana yakın ve sevimli çocuklardı. Taryn'in onlara karşı beslediği sevgiye onlar da aynı şekilde karşılık veriyorlardı.

Çocukların New York'a gidişlerinden birkaç gün geçtikten sonra Mark bu konuda Taryn'le konuşmaya karar verdi. "Eğer çocuklar benimle yaşamaya başarlarsa bir ev bulmam gerekecek," dedi. "Sonsuza dek burada kalamam. Kendimize ait bir evimiz olmalı." Henüz acele etmesine gerek yoktu ama yaz sona ermeden bir ev satın almayı düşünüyordu. Yeni evde restorasyon yapmak gerekirse ev hazır hale gelene dek konuk dairesinde kalmayı sürdürebilirlerdi. Kira sözleşmesi Şubat ayına kadar geçerliydi. Gerçi Mark bu muhteşem evden ayrılacağı için biraz üzülüyordu.

Bu konu açılmışken Taryn'le ilişkilerinin geleceğini düşünmek de kaçınılmazdı.

Ciddi bir sesle, "Bizimle yaşamak ister misin?" diye sordu. Her ikisinin hayatı da hiç beklenmedik bir şekilde değişmişti. Beş ay önce Mark, Janet'ı kaybetmenin acısıyla yıkılmış bir haldeyken şimdi hem kendisi hem de çocukları için kusursuz bir kadın olan Taryn'le birlikteydi.

Taryn eğilip onu öptü ve, "Bu teklif ilgimi çekti," dedi. "Kabul etmeye gönüllü olduğumu söyleyebilirim." Yeniden evlenmek konusunda hiçbir acelesi yoktu. Ayrıca Coop, Taryn'e Mark başka eve taşındığı takdirde isterse konuk dairesinde oturabileceğini ya da Jimmy taşınırsa bahçe evinde yaşayabileceğini söylemişti. Ama Taryn için nerede oturacağını fazla bir önemi yoktu, Mark ve çocuklarla birlikte olmak istiyordu. "Çocukların bu işe nasıl bir tepki vereceğinden emin olmalısın, Mark," dedi. "Araya giren kadın olmak istemem."

"Onların karşı oldukları kişi Adam," dedi Mark. "Kesinlikle sen değilsin, hayatım." Mark, çocukların annelerinin düğün törenine katılacaklarını hiç sanmıyordu ve bunun için onları suçlayamazdı. Annelerinin başka bir adamla evlenişine tanık olmak kolay yutulacak bir lokma değildi.

Çocukların yokluğunda Mark'la Taryn'in birlikte geçirdikleri süre, aralarındaki ilişkinin daha da güçlenmesini ve geleceğe dair ciddi planlar yapmalarını sağlamıştı.

İlişkileri o kadar hızlı ilerliyordu ki Taryn bu konuyu babasına

açmaya karar verdi. Coop duyduklarına şaşırmamış ama hafif bir hayal kırıklığına uğramıştı.

"Senin çok daha heyecan verici biriyle birlikte olmanı isterdim," dedi içtenlikle. Onu duyan biri, Târyn'i çocukluğundan beri tanıdığını sanırdı. Çok kısa bir süre önce tanışmış olmalarına karşın Coop, Taryn'i koruma ihtiyacı hissediyordu. Üç ay içinde Taryn hem hayatına hem de kalbine girmişti ve onun kendisiyle birlikte Kır Evi'nde yaşamasını istiyordu.

"Aslına bakarsan ben 'heyecan verici' birini aramıyorum," dedi Taryn. Ayakları yere basan, ne istediğini bilen bir kadındı. "Zaten son derece heyecan verici bir babaya sahibim. Heyecan verici bir kocaya ihtiyacım yok. Bana huzur veren, güvenilebileceğim dengeli birini istiyorum. Mark bu istediklerime fazlasıyla sahip ve çok iyi bir insan." Coop, vergi hukuku hakkında konuşmaktan ölesiye sıkılsa da Mark'in bu özelliklere sahip olduğunu inkâr edemezdi.

"Peki ya çocukları? Çocuk fobisi bizim soyumuzda var. O küçük serserilerle aynı evde yaşamaya dayanabilecek misin?" Coop bunu itiraf etmekten kaçınsa da Mark'in çocuklarından eskisi kadar rahatsız olmadığını, hatta neredeyse onlardan hoşlanmaya başladığını fark etmişti. Neredeyse.

"Onlardan hoşlanıyorum. Hayır, işin doğrusu onları seviyo-

rum.

"Ulu Tanrım, bugünleri de mi görecektim?" Coop dehşete kapılmış gibi gözlerini iri iri açarak ona baktı. "Bu çok tehlikeli bir gelişme. Üstelik daha da kötüsü o küçük canavarlar benim torunlarım olacak." Bu yeni aklına gelmişti. "Bunu herhangi bir yerde söylemeye kalkarlarsa onları öldürürüm. Ben kimsenin dedesi olmam. Çok gerekliyse bana Bay Winslow desinler." Taryn kahkahalarla gülüyordu. Ardından ona Mark'la yaptıkları planları anlattı. Mark'la Taryn, o kış evlenmeyi düşünüyorlardı ve çocukların bu duruma bir itirazı olmayacağından hemen hemen emindiler.

Kendi planlarından söz ettikten sonra Taryn, Coop'a, "Ya senle Alex?" diye sordu. Mark'la aralarında her şey yolunda görünüyordu ve ne kadar mutlu olduğu her halinden belliydi.

Coop kaşlarını çatarak, "Bilmiyorum," dedi. "Annesiyle babası onu Newport'a davet ettiler ve o da gitmeyi reddetti. Bana kalırsa gitmeli. Anladığım kadarıyla benim de onunla gitmem gibi bir du-

KIR EVİ

273

rum söz konusu değil. Babası bu ilişkiyi pek onaylamıyor. Alex buna bir anlam veremiyor ama ben nedenini anlayabiliyorum. Bilemiyorum, Taryn. Ona haksızlık ediyordum gibi geliyor. Daha önce hiçbir ilişkimde böyle dertlerim olmamıştı. Galiba bunamaya başladım. Belki de yaşlılık dedikleri böyle bir şeydir."

"Ya da büyümek," dedi Taryn yumuşak bir sesle. Artık Coop'un zaaflarının pek çoğunu biliyor ve onu bu haliyle seviyordu. Coop, Taryn'i yetiştiren ve baba olarak bildiği adamdan çok farklıydı ama aslında iyi niyetli bir insandı. Bambaşka bir dünyada, etrafında pervane olan ve onu fazlasıyla şımartan insanların arasında yaşamıştı. Kişiliğinin bazı yönlerinin yeterince gelişmemiş olması çok doğaldı. Hayatı boyunca bazı konularda hiç endişe etmesi gerekmemişti. Her nasılsa Alex onun bazı gerçekleri görmesini sağlamış, o güne dek inandığı değerleri sorgulamasına neden olmuştu. Taryn de bu anlamda çok etkili olmuştu. Coop istese de istemese de değişiyordu.

Coop o akşamüzeri havuza inerken hâlâ bu konuyu düşünüyordu. Mark'la Taryn dışarı çıkmışlardı, Alex de her zamanki gibi işteydi. Jimmy hastaneden birkaç gün önce taburcu olmuştu ama yatakta dinlenmek zorundaydı. Annesiyle birlikte bahçe evinde kalıyordu. Coop biraz yalnız kalıp düşüncelerini toparlama fırsatı bulduğu için memnundu. Ne var ki havuza vardığında Valerie'nin kendi başına yüzmekte olduğunu gördü. Saçlarını topuz yapmıştı, yüzünde hiç makyaj yoktu ve üzerinde biçimli vücut hatlarını gözler önüne seren siyah bir mayo vardı. Coop ona bakarken hoş, hatta güzel bir kadın olduğunu düşündü. Sadece Coop'un zevkine göre biraz yaşlıydı. Coop onunla daha önce yaptıkları kısa sohbetten zevk almıştı. Vale-rie anlayışlı bir kadındı ve hayatı sade bir bakış açısıyla görüyordu. Bu sayede pek çok insanın başa çıkmakta güçlük çektiği sorunları sağlıklı bir şekilde değerlendirip çözebiliyordu. Kimi zaman Coop bile kafasındaki karmaşadan dolayı doğru dürüst düşünemediğini hissediyordu.

Valerie gülümseyerek, "Merhaba Cooper," dedi. Coop havuz başındaki şezlonglardan birine oturdu. Yüzmekten vazgeçmişti, Vale-rie'yi seyretmeye koyuldu. Aslında onunla karşılaştığına pek sevin-memişti çünkü tek başına kalıp düşünmek istediği pek çok sorun vardı. Alex bu sorunlardan biriydi örneğin. Ayrıca birkaç hafta sonra Charlene'in DNA testi yapılacaktı. Sadece bu bile büyük sorundu.

KE18

274

UAJNltLLE S1 EeL

"iyi akşamlar Valerie," dedi kibar bir sesle. "Jimmy nasıl?" "İyi sayılır. Henüz yürüyemediği için biraz morali bozuk. Şu anda uyuyor. O alçılarla hareket etmesi epey zor." Valerie ufak tefek bir kadın olduğu için ona yardım ederken bir hayli güçlük çekiyordu.

"Bu iş için bir hemşire tutmalısın bence. Her şeyi tek başına yapamazsın ki." Valerie'nin, oğlunun her ihtiyacını kendi karşılamak istemesi mantıksızca ama hayran olunacak bir davranıştı.

"Ona bakmak hoşuma gidiyor. Ne zamandır annelik yapamıyor-dum. Büyük olasılıkla da bu son şansım." Coop o an çok yanlış bir öneride bulunduğunu fark etti. Herhalde Valerie'nin bir hemşire tutacak parası yoktu. Zarif ve bakımlı bir kadındı ama çok zengin olmadıkları da her hallerinden belliydi. Jimmy, bahçe evinin oldukça yüksek olan kirasını ödeyebiliyordu ama Coop bunun Maggie'-den kalan sigorta parası olduğunu ve çok yakında suyunu çekeceğini tahmin ediyordu. Bunun dışında gördüğü her şey Jimmy ve annesinin orta halli oldukları yönündeydi. Tek istisna, Valerie'nin tarz olarak orta halli bir kadından çok daha soylu bir havasının olmasıydı.

Valerie rahat bir tavırla, "Alex işte mi?" diye sordu. Bu sırada havuzdan çıkmış, Coop'un yanındaki şezlonga oturmuştu. Onu rahatsız etmek istemediği için biraz oturup gitmeyi düşünüyordu. Coop' un dalgın, düşünceli bir hali vardı.

"Her zamanki gibi. Zavallı kız deliler gibi çalışıyor ama halinden memnun." Coop onun bu azmine hayranlık duyuyordu. Alex hiç çalışmasa da ömrü boyunca yetecek paraya sahipti ve bu yüzden yaptığı iş daha da övgüye değerdi. Öte yandan bu bir aptallık olarak da yorumlanabilirdi.

Valerie, "Dün gece eski filmlerinden birini seyrettim," dedi ve filmin adını söyledi. Gece yarısını geçen bir saatte Jimmy'yle ilgilenirken televizyonda bu filmin oynadığını görmüştü. "Çok başarılı bir aktörsün, Coop." Valerie filmi seyredene dek onun bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordu. "Muhteşem bir film." Coop'un şimdilerde rol aldığı reklam filmlerinden ve şov programlarından öyle farklıydı ki. "Büyük bir aktördün ve hâlâ da olabilirsin."

Coop yüzünde yorgun bir gülümsemeyle, "Bunun için fazlasıyla tembelim," dedi. "Ve yaşlı. O tür filmler yapabilmek için gece gündüz çalışmak gerekiyor. Bense artık şımarık bir adamım."

"Belki de yanılıyorsun," dedi Valerie. Gözlerinde Coop'un bunu

KIR EVİ

275

yapabileceğine inandığını söyleyen bir bakış vardı. Coop bile kendine bu kadar inanmıyordu. Valerie dün gece gördüğü filminden çok etkilenmişti. Daha önce hiç görmediği, adını bile duymadığı son derece kaliteli bir yapımdı. Coop o filmi çekerken herhalde elli yaşındaydı ve olağanüstü yakışıklıydı. Hâlâ çok çekici bir adamdı ama o zamanlar tam anlamıyla nefes kesiciydi. "İşini seviyor musun, Coop?"

"Eskiden severdim. Bu aralar yaptığım işlerse pek sevicecek gibi değil, Valerie." Tam tersine, alabildiğine sıkıcı ve sinir bozucuydu. Bu teklifleri kabul etmesinin tek nedeni kolay ve hızlı yoldan paraya ihtiyaç duymasıydı. Sadece kaliteli yapımlarda rol alma prensibinden vazgeçeli o kadar uzun süre olmuştu ki. "Doğru rolü bekliyorum ama uzun süredir hiçbir gelişme yok." Coop'un sesinde hüznün ve hayal kırıklığı vardı.

"Belki de şartları biraz zorlaman gerekiyor. Bir denesen alacağın sonuçlar seni bile şaşırtabilir, insanlar seni yeniden iyi bir filmde görmeyi hak ediyorlar. Ben dün geceki filmi seyretmekten büyük zevk aldım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Coop ona gülümsedi, sonra bir süre hiç konuşmadan oturdular. Bu sırada Coop onun söylediklerini düşünüyordu. Sözlerinde doğruluk payı vardı ve üzerinde düşünmeye değer bir tavsiyede bulunmuştu. Sonra, "Oğlunun başına gelenlere çok üzüldüm," dedi. "Senin için korkunç bir deneyim olmalı." Coop, Valerie'ye bakarken bir an için onun bir anne olarak neler çektiğini anlar gibi oldu. Valerie hayatını oğluna adanmış bir kadındı.

Valerie dürüstçe, "Gerçekten de korkunçtu," dedi. "Jimmy benim her şeyim. Onsuz hayatın hiçbir anlamı kalmazdı." Coop, Taryn'le arasında gelişen sevgi sayesinde insanın çocuğunu kaybetmesinin ne kadar büyük bir acı olacağını tahmin edebiliyordu. Üstelik kendisi Taryn'i sadece üç ay önce tanımıştı; Valerie ise Jimmy'yi doğurmuş, büyütmüş, bugünlere getirmişti. Oğlunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında yaşadığı korku, Coop'un hayal bile edemeyeceği bir boyutta olmalıydı. Coop, Jimmy'nin kazasından beri ilk kez ne kadar ciddi bir tehlike yaşadığının farkına varıyordu. Valerie de ondaki bu değişikliği hissetmişti ve minnettardı.

Coop rahat bir tavırla, "Ne zamandır dulsun?" diye sordu. Valerie'yle ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordu.

276

DANIELLE STEEL

"On yıl oldu ama bana yüzyıllar kadar uzun geliyor." Valerie, Coop'a bakarak gülümsedi. Kendi kendisiyle barışık, hayatın karşısına çıkardığı güçlükleri cesaretle göğüslemiş bir kadındı, iç huzurunu sağlamış bir hali vardı ve son derece sağlıklı görünüyordu. Coop onu ilk gördüğünde çok güçlü bir kadın olduğunu düşünmüştü ve şimdi bu tahmininde yanılmadığını anlıyordu. "Bu duruma çoktan alıştım," dedi Valerie.

"Tekrar evlenmeyi düşünmüyor musun?" diye sordu Coop. Aralarındaki sohbet ilginç bir hal almıştı. Birbirlerini pek az tanıyan iki insan olarak ılık bir Haziran akşamında havuz başındaki ağaçların gölgesinde oturmuş hayatın anlamını düşünüyorlardı. Valerie, olayları Coop'un bakış açısıyla görebilecek kadar olgun bir kadındı. Yaşadığı acı olaylar nedeniyle hayata küsmemiş, tam aksine mutluluğun ve güzel vakit geçirmenin değerini daha da iyi anlamıştı. Coop onunla konuşmaktan zevk alıyordu ve bu kadar olgun bir kadının aynı zamanda nasıl bu kadar genç görüldüğünü merak ediyordu. Valerie'yle aralarında on yedi yaş vardı. Alex ise kendisinden kırk yaş daha gençti.

Valerie dürüstçe, "Bunu hiç düşünmedim," dedi. "Başka bir erkek aramıyorum. Eğer dünya üzerinde bana uygun bir erkek daha varsa nasıl olsa gelip beni bulur, diye bir inancım vardı ve henüz böyle bir şey olmadı. Aslına bakarsan bu o kadar da önemli değil. Çok mutlu bir evliliğim oldu ve bir ikincisine ihtiyacım yok." "Belki karşına birisi çıkar ve seni şaşırtır," dedi Coop. Valerie umursamaz bir tavırla, "Kim bilir," dedi. Gerçekten de bu konuyu fazla önemsemeyen bir tavrı vardı ve Coop onun bu rahatlığına hayran olmuştu. Hayatta en nefret ettiği şey umutsuzluğa gömülmüş insanlar görmektir. Valerie muzip bir tavırla ona gülümseyerek, "Gördüğüm kadarıyla senin bu tür işlere ayıracak çok daha fazla enerjin var," dedi. O sırada aklından geçen şey, birlikte olduğu insanları Coop'un ölçütlerine göre seçmiş olsaydı Jason yaşında bir çocukla beraber olacaktı ama bunu Coop'a söylemedi.

Coop ansızın, "Akşam yemeği için bir planın var mı?" diye sordu. Alex hastanede nöbetçiydi ve Coop o akşam yalnız kalmak istemiyordu. Böyle zamanlarda hayatının çoğunu işte geçiren bir kadına sadık kalmakta zorlandığını hissediyordu. Eskiden aynı anda birden fazla kadınla ilişkisi olduğu için gecelerini yalnız geçirmek gibi bir

KIR EVİ

277

sorun yaşamazdı. Taryn de olmasa yalnızlıktan bunalacaktı. Taryn ona Tanrının bir armağanı gibiydi.

Valerie gülümseyerek, "Jimmy'ye yemek pişireceğim," dedi. "Bize katılmak ister misin? Eminim Jimmy de buna sevinir." Jimmy bahçe evine döndükten sonra Coop kısa bir geçmiş olsun ziyaretinde bulunmuş, kaçarcasına oradan ayrılmıştı. Daha sonra Alex'e hasta odalarından ne kadar nefret ettiğini anlatmıştı.

Coop bu teklife minnettardı, "istersen Spago'dan yemek sipariş edebilirim," dedi. Valerie'den hoşlanmıştı ve onunla sohbet etmekten zevk alıyordu. Valerie'yi bir kız kardeş gibi görmeye başlamıştı.

Valerie gururlu bir sesle, "Ben Spago'dan çok daha iyi makarna yaparım," deyince Coop kahkahalarla güldü.

"Bu söylediklerini Wolfgang duymasın ama ben şu meşhur makarnanı bir denemek isterim."

O gece Coop'u bahçe evinin kapısında görmek Jimmy'yi çok şaşırttı. Valerie ona Coop'un akşam yemeğine geleceğini söylemeyi unutmıştı. Başlangıçta Jimmy bu işten biraz rahatsız oldu. Son zamanlarda Alex'le oldukça sık görüşüyorlardı ve birbirlerine en derin sırlarını açmışlardı. Coop'un bu durumdan haberi olup olmadığını, kıskançlığa kapılıp kapılmadığını bilmiyordu. Neyse ki sofraya oturduklarında Coop'un Jimmy'den çok Valerie'yle ilgilendiği ortaya çıktı. Coop makarnanın tadına bakar bakmaz Valerie'nin aşçılığına övgüler yağdırdı.

"Bence burada bir lokanta açmalısın," dedi Coop. "Kır Evi'ni de bir tatil köyüne ya da otele dönüştürebiliriz." Abe, bir an önce bir yerlerden yüklü miktarda para bulmazsa Kır Evi'ni satmak zorunda kalacağını söyleyip duruyordu ve Coop onun uyarılarını kulak ardı etmekte gitgide daha çok zorlanıyordu.

Ayrıca Abe'in tavsiyesinin aksine maddi sorunlarının çözümünün Alex'le evlenmek olmadığını düşünmeye başlamıştı. Arthur Madison'ın da buna göz yummayacağından emindi.

Jimmy yemekten hemen sonra yatmaya gitti. Valerie onu yatağına yatırdıktan sonra oturma odasına döndü ve Coop'la saatlerce sohbet ettiler. Boston'dan, Avrupa'dan, Coop'un çevirdiği filmlerden, tanıdığı insanlardan söz ettiler ve ne kadar çok ortak arkadaşları olduğunu görünce ikisi de şaşkırdılar. Valerie kendi haline bir yaşam sürdüğünü söylüyordu ama bir yandan da ülkenin ileri gelen

278

DANIELLE STEEL

ailelerini gayet yakından tanıyordu. Coop'un tek bildiği, Valerie'nin kocasının bir banker olduğuydu. Kocasının işiyle ilgili daha fazla bilgi vermemiş, Coop da sormamıştı. Onunla arkadaşlık etmekten büyük keyif alıyordu ve nihayet eve gitmek için ayağa kalktığında saatin sabahın ikisi olduğunu görünce gözlerine inanamadılar. Coop harika bir akşam geçirmişti ve eve dönerken kendini çok iyi hissediyordu.

Öte yandan gece boyunca defalarca Coop'u arayan Alex, onun evde olmamasına bir anlam verememişti. Coop ona akşam için bir planı olduğundan söz etmemişti. Alex son günlerde Coop'ta bir huzursuzluk olduğunu hissediyor, bu konuda ne yapacağını bilemiyordu. Gece geç saatlere kadar onu arayıp eve gelip gelmediğini kontrol edecek değildi. O'Connor'lara yemeğe gittiğini de kırk yıl düşünse tahmin edemezdi. Yine de birlikte oldukları beş ay boyunca ilk kez Coop'un geceyi nerede geçirdiğini bilmiyordu.

Coop o gece yatağına yattıktan sonra uzunca bir süre Valerie'yle konuştuklarını düşündü. Aklında cevaplaması gereken çok sayıda soru ve vermesi gereken önemli kararlar vardı. Sonunda rahatsız bir uykuya daldı ve gece boyunca Charlene'le bebek hakkında kâbuslar gördü.

22

Jimmy ve Valerie'yle geçirdiği akşamın ertesi günü Coop için oldukça kötü başladı. Abe'le yaptığı görüşmede en geç üç ay içinde borçlarını ödeyemezse Kır Evi'ni satmaktan başka çaresi olmadığını öğrendi; bıçak kemiğe dayanmıştı.

"Vergi borcun var, mağazalara borcun var, otellere borcun var, kuyumculara borcun var, yalnız Londra'daki terzine seksen bin dolar borcun var. Kısacası bu gezegende borçlu olmadığın insan kalmadı gibi bir şey. Kredi kartı borçlarından söz etmiyorum bile. Bu yıl sonuna kadar vergi borcunu ödemezsen Kır Evi'ni satmak gibi bir şansın da olmayacak, eve el koyup kendileri satacaklar." Coop, Abe'i dinlerken durumun sandığından çok daha kötü olduğunu anlıyordu. Her nasılsa bu kez Abe'in uyarılarını ciddiye alıyordu. Alex'le birlikte olmak ona tatsız gerçekleri de dinlemek gibi bir yetenek kazandırmıştı anlaşılan. "Bence Alex'le evlenmelisin," dedi Abe ama bu öneri Coop'un gururuna çok dokundu.

İçerlemiş bir sesle, "Aşk hayatımı maddi durumuma göre ayarlayacak değilim," dedi. Ne var ki Abe onun bu gururlu halini anlamsız buluyordu. Elinde harika bir fırsat varken neden bundan yararlanmıyordu ki? Alex'le evlenmek, onu içine düştüğü borç batağından bir çırpıda kurtarabilirdi.

Alex üç gün aralıksız hastanede kaldıktan sonra bitkin bir halde Kır Evi'ne geldiğinde saat gece yarısını geçiyordu. Kendi nöbeti dışında iki kişinin yerine de görev yapmıştı ve art arda gelen acil durumlar nedeniyle kâbusu andıran üç gün geçirmişti. Kalbi duran bebeklere koşmuş, isteri krizlerine tutulan annelerle ilgilenmiş, bebeği ansızın ölen bir baba doktorlardan birine silah çekerek onu öldür-

ZöU

mekle tehdit etmiş ve tutuklanmıştı. Alex kendini dünyadaki tüm kötülükleri görmüş kadar üzgün ve yorgun hissediyordu. Mark'la Taryn iki günlük bir tatile çıkmışlardı ve Alex'in tek istediği güzel bir banyo yapıp Coop'un kollarında uykuya dalmaktı. O kadar yorulmuştu ki hastanede olanlar hakkında konuşacak gücü bile kendinde bulamıyordu.

Coop, "Kötü bir gün müydü?" diye sorduğunda olumlu anlamda başını sallamakla yetindi. Dokunsalar ağlayacak gibiydi. Jimmy'-yi görmek istiyordu ama onu ziyarete gidecek hali yoktu. Sabah ilk iş bahçe evine uğrayacağına söz vermişti. Jimmy günlerini annesiyle birlikte eve tıklmış bir halde geçirmekten bunalmıştı. Alex her fırsatta onu arıyordu ama son iki gündür bunu yapacak zamanı bile bulamamıştı. Kendini yabancı bir gezegende rehin alınmış da yeni kurtulmuş gibi hissediyordu.

Kısaca, "Kötü üç gündü," diye açıkladı. Coop ona yiyecek bir şeyler hazırlamayı teklif ettiğinde, "Yiyemeyecek kadar yorgunum," dedi. "Tek istediğim küvete bir girip çıkıp kendimi yatağa atmak. Kusura bakma, Coop. Yarın daha iyi olacağım dan eminim."

Ne var ki ertesi sabah Coop alışılmadık bir şekilde durgundu. Kahvaltı masasında öylece oturmuş, boş gözlerle önüne bakıyordu. Alex onu neşelendirmek için omletle jambon pişirdi ve en sevdiği kristal bardaklara portakal suyu koydu ama Coop kahvaltısını yaptıktan sonra mutsuz bir ifadeyle Alex'e bakmaya başladı.

Alex endişeli bir sesle, "Sen iyi misin?" diye sordu. Kendisi güzel bir banyo ve uykunun ardından çabucak toparlanmıştı ama Coop ondan kırk yıl yaşlıydı ve bazı olayların etkisinden kolayca kurtula-mıyordu.

Sonunda Coop, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi. Yüzünde bir an için acı dolu bir ifade belirmişti.

"Kötü bir şey mi oldu?" Coop uzunca bir süre bu soruya cevap vermedi. Alex nedenini bilmiyor ama son zamanlarda aralarında bir şeylerin kötüye gittiğini hissediyordu.

"Hakkımda bilmediğin şeyler var, Alex... Sana söylemek istemediğim şeyler. Hatta kendime bile itiraf etmek istemediğim şeyler." Coop hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Borca batmış durumdayım. Korkarım parasını zevk için saçıp savuran zengin aile çocuklarına benziyorum. Ne yazık ki benim geri dönüp yardım isteyecek zengin

MKKVI

Zöl

bir babam da yok. Benim babam uzun yıllar önce öldü ve öldüğünde de beş parasızdı. Varmı yoğunu Büyük Bunalımda kaybetti. Bense boğazıma kadar borç batağına gömülmüş durumdayım. Vergiler, kredi kartları, kapatılmamış hesaplar çığ gibi büyüdü. Çok yakında savurganlığımın bedelini ödemek zorunda kalacağım. Kır Evi'ni satmak zorunda bile kalabilirim."

Alex bir an onun kendisinden para istediğini sandı. Böyle bir istek onu şaşırtmazdı. Bu gibi konuları açıkça konuşacak kadar uzun süredir birlikteydiler. Tatsız bir durum da olsa Alex bu sorunun aralarında bir sır olarak kalmasındansa konuşulmasından yanaydı. Babasıyla yaptığı görüşmeden beri durumdan haberdardı zaten. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Coop," dedi. "Ama dünyanın sonu değil ya. Çok daha kötüsü olabilirdi." Ölüm, hastalık, kanser gibi çaresi olmayan dertler vardı. Maggie'nin başına gelenler gibi örneğin.

"Olabilecek en kötü şey bu. Sürdürdüğüm yaşam tarzı benim için çok önemli. Öyle ki zaman zaman bunun için ruhumu sattım diyebilirim. Kötü filmler çevirdim, sırf arzuladığım, hak ettiğime inandığım lüks hayattan vazgeçmemek için borç para harcadım. Gurur duyulacak bir şey değil elbette ama bunu yaptım." Coop nihayet gerçeklerle yüzleşiyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Şu anda konuşan kendisi değil, vicdanının sesiydi. Coop için yepyeni bir durumdu bu.

Alex sevgi dolu gözlerle ona bakarak, "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu. Coop ondan çocuk sahibi olmayı istesin ya da istemesin gerçekten sevdiği tek erkekti. Eğer isterse onun için böyle bir fedakârlığı yapmaya karar vermişti. Coop'un buna değdiğini düşünüyordu.

Ne var ki Coop bu teklif karşısında irkilmmişti. "Hayır, istemiyorum. Bu konuyu açmamın nedeni de bu. Seninle evlenmek kısa vadede bütün bu sorunları hallederdi. Ama uzun vadede çok daha büyük bir soruna yol açardı. Seninle evlenseydim, bunu neden yaptığımdan asla emin olamazdım. Seni sevdiğim için mi, yoksa paran için mi evlendiğimi bilemezdim."

"Belki de bunu bilmene hiç gerek yok," dedi Alex. "Ben ve param; ikisini bir arada bir paket gibi düşün. Birinden birini seçmek zorunda değilsin ki."

"Dürüst olmak gerekirse seni sevdiğimden bile emin değilim. En

161

DANİTLtL SİtBL

azından evlenmek isteyecek kadar çok sevdiğimden emin değilim. Seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Seninleyken çok güzel vakit geçiriyorum. Hayatımda senin gibi bir kadın daha tanımadım. Ama sen şu anda benim için işlerin kolayına kaçan bir yolsun. Bütün bu dertlerimin çözümü sende yatıyor. Sanki dualarıma karşılık olarak gönderilen bir fırsatsın. Ama ya sonrası? Bütün dünya beni bir jigolo olarak görecektir ve haklı da. Hatta zamanla sen de beni o gözle görmeye başlayacaksın. Mali danışmanım bile seninle evlenmemi salık veriyor. Vergi borçlarımı ödemek için çalışmaktansa evlenip hepsinden birden kurtulmak en kolay çözüm gibi görünüyor. Ben böyle bir adam olmak istemiyorum, Alex. Belki de bu seni gerçekten sevdiğimin bir göstergesi çünkü senin böyle bir adamla evlenmeni istemiyorum ve bunu sana söylüyorum."

"Sen ciddi misin?" Alex dehşete kapılmıştı. "Bana ne demeye çalışıyorsun?" Aslında Coop'un ne demeye çalıştığının gayet iyi farkındaydı ama buna inanmak istemiyordu.

"Senin için fazlasıyla yaşlıyım. Büyükbaban olacak yaştaayım. Senden çocuk sahibi olmak istemiyorum. Ne senden, ne Charlene'den ne de bir başkasından. Tanrının bana bir lütfü olarak bu yaşında Taryn gibi bir kız sahibi oldum. Yetişkin ve harika bir kadın. Bense onun için hiçbir şey yapmadım. Çok yaşlıyım, borç içindeyim ve yorgunum. Sense fazlasıyla genç ve zenginsin. Bu duruma bir son vermek zorundayız." Alex onu dinlerken kendini az önce yediği kahvaltı boğazında kalmış ve boğulmak üzereymiş gibi hissediyordu.

"Neden? Senden benimle evlenmeni istemiyorum ki. Evlenmeye ihtiyacım yok, Coop. Ayrıca bana fazla zengin olduğumu söylemen büyük haksızlık; bu ayrımcılığa girer." Coop onun bu tepkisine gülümsedi ama her ikisinin de gözlerinde yaşlar vardı. Coop bu yaptığından nefret ediyor ama yapması gerektiğini biliyordu.

"Senin evlenmen ve çocuk sahibi olman gerek, Alex. Hem de sürüyle. Dünyanın en iyi annesi olacağından eminim. Üstelik her an şu Charlene denen kaltak hayatımı bir skandal batağına çevirebilir. Bu konuda

yapabileceğim bir şey yok ama hiç olmazsa seni bu utançtan uzak tutabilirim. Sana bu haksızlığı yapamam. Maddi sorunlarımı çözmene de izin veremem. Çok ciddiym, seninle evlenecek olursam bunun nedenini asla bilemeyeceğim. Doğrusunu istersen büyük ola-

KIR EVİ

283

sılıkla paran için evlenmiş olurum. Eğer bu kadar çok borcum olmasaydı seninle evlenmek aklımın ucundan bile geçmezdi. Sadece iyi vakit geçirmeyi düşünürdüm." Coop hayatında hiç kimseye karşı bu kadar dürüst davranmamıştı ama Alex hiç olmazsa bu kadarını hak ediyordu.

"Beni sevmiyor musun?" Alex'in sesi küçük bir kızınki gibi çıkmıştı. Kendini yetimhaneye bırakılmış bir çocuk gibi hissediyordu. Coop onu istemiyordu. Tıpkı annesiyle babası gibi. Ya da Carter gibi. Alex, Coop'a bakarken dünyanın yükünü omuzlarında hissediyordu. Coop ise kendi kendisine verdiği sözü yerine getiriyordu ve sonuna dek gitmeye kararlıydı.

"Dürüst olmak gerekirse bunu bilmiyorum. Sevgi denen şeyin ne olduğunu bildiğimden bile emin değilim ama her ne ise senin yaşında bir kızla benim yaşında bir adam arasında olmamalı. Bu hiç doğal değil, doğru da değil. Böyle olmaması gerekiyor. Kendi çıkarlarım için seninle evlenmek sadece durumu daha da kötü bir hale sokar. Hayatımda bir kez olsun rol yapmadan onurlu bir adama yakışır şekilde davranmak istiyorum. Her ikimiz için de doğru olanı yapmak istiyorum. Bu durumda da yapılacak en doğru şey seni özgür bırakmak ve bedeli ne olursa olsun kendi hatalarımın yol açtığı pislği kendi başıma temizlemek." Coop bu sözleri söyleyebilmek için insanüstü bir çaba sarf etmişti ve karşısında oturan Alex'e baktıkça yüreği parçalanıyordu. O an içinden Alex'i kolları arasına alıp onu sevdiğini söylemek geldi. Onu gerçekten seviyordu ve bu ilişkiyi sürdürerek onun hayatını mahvetmek istemiyordu. Üzgün bir sesle, "Bence artık evine gitsen iyi olur, Alex," dedi. "Bu her ikimiz için de zor bir durum ama inan bana en doğrusu bu." Alex masayı toplarken yanaklarından yaşlar boşanıyordu. Sonra üst kata çıkarak eşyalarını topladı. Tekrar aşağıya indiğinde Coop kütüphanede oturuyordu, yüzünde kederli bir ifade vardı. Bunu yapmaktan nefret ediyor ama yapması gerektiğini biliyordu. "Vicdan denen şey ne kadar da kötü bir şey, öyle değil mi?" dedi. Vicdanının sesini dinlemek, Alex'in ona kazandırdığı bir özellikti. Taryn de bunda epey etkili olmuştu. Coop bu değişimden memnun olup olmadığını bilmiyordu ama geriye dönmek olanaksızdı, artık vicdanının sesini susturamazdı.

Alex ona bakarak, "Seni seviyorum, Coop," dedi. Bu sözlerin

284

DANIELLE STEEL

onun fikrini değiştireceğini umuyor, tüm kalbiyle Coop'un onu yanına çağırmasını, kalmasını istemesini diliyordu. Ne var ki Coop böyle bir şey yapmadı. Yapamazdı.

"Ben de seni seviyorum, küçüğüm... kendine iyi bak." Coop yerinden kıpırdamamıştı. Alex başını önüne eğerek kapıya doğru yürüdü. Bir masal prensesi olarak geçirdiği büyülü zamanın sonuna gelmişti işte. Evine, karanlık ve yapayalnız yaşantısına geri dönüyordu. Coop'un neden böyle bir şey yaptığını anlaması olanaksızdı. İçten içe onun başka bir kadına âşık olduğundan şüpheleniyordu. Gerçekte Coop'un hayatında yeni biri vardı ama bu bir kadın değildi, vicdanını dinleyen yepyeni bir Coop'tu. Kayıp olan parçasını bulmuş; yıllardır görmezden geldiği, yüzleşmeye korktuğu kişiliğinin eksik olan parçasını tamamlamıştı.

Alex gözyaşları içinde arabasına bindi ve Kır Evi'nden ayrılan yolda ilerledi. Ana kapı açılırken kendini bir balkabağında bulacağından neredeyse emindi. Büyü bozulmuş, peri masalı sona ermişti. Aslında Alex hâlâ o eski Alex'ti. Değişen Coop'tu. Bu masalın sonunda Coop, gerçek bir prense dönüşmüştü.

Jimmy, Alex'ten hâlâ bir ses çıkmamasına anlam veremiyordu. Alex günlerdir onu aramamış, ziyaretine de gelmemişti. Valerie bütün hafta boyunca havuzda Alex'i görmediğini söylemişti. Coop'a da rastlamamıştı. Sonunda bir gün havuz başında Coop'la karşılaştığında onun hiç de iyi görünmediğini fark etti. Hatta öyle kötü görünüyordu ki bir an onunla konuşmaya bile tereddüt etti. Sesizce yüzmeye devam etti. Derken Coop ona Jimmy'nin nasıl olduğunu sordu.

"Daha iyi. Durmadan şikâyet ediyor. Benden bıkmaya başladı sanırım. Koltuk değnekleriyle yürümeye başladığında epey rahatlayacak." Coop bu sözlerle karşılık olarak başını sallamakla yetindi. Sonra Valerie, Alex'i sordu. Bunun üzerine uzun bir sessizlik oldu. Coop başını kaldırıp baktığında Valerie onun gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ifade gördü. Coop'un bakışlarında korkunç bir çaresizlik ve mutsuzluk vardı. Bu, o güne dek duygularını herkesten gizlemesini bilen Coop için alışılmadık bir durumdu. Eskiden üzüntülü olduğunu kendi kendisinden bile saklayabilirdi. Bu konuda müthiş başarılıydı. Ama artık bunu yapamıyordu. Coop o eski ilah değildi, herkes gibi bir ölümlüydü ve ölümlüler gibi acı çekiyordu. Hem de hiç çekmediği kadar çok.

Üzüntüyle, "Onunla artık görüşmüyorum," dedi. O sırada elindeki havluyla saçlarını kurulamakta olan Valerie durakladı. Coop' un bu gerçeği söylerken bile ne kadar acı çektiğini görebiliyordu.

"Çok üzıldüm." Valerie neler olduğunu sormaya cesaret edemedi. Coop olanları Taryn'e anlatmış, Taryn de Alex'le öğle yemeğine çıkmış ve geri döndüğünde Coop'a Alex'in çok mutsuz olduğunu söylemişti. Taryn her ikisi için de üzgündü ama Coop'un doğru bir

ZÖÖ

DANIULLfc SltfcL

karar verdiği inanıyordu. Özellikle de Alex için en iyisi buydu. Bu düşüncesini Coop'a da söylemişti. Taryn'in kendisine hak verdiğini öğrenmek Coop'un içini rahatlatmıştı. Şu anda onun desteğine ihtiyacı vardı.

İçtenlikle Valerie'ye bakarak, "Ben de üzgünüm," dedi. "Ondan vazgeçmek, son tatlı hayalimden de vazgeçmek gibiydi. Ama böylesi daha iyi." Coop, Valerie'ye borçlarından ya da Alex'le parası için evlenmek istemediğinden söz etmedi. Bunu kendisinin bilmesi yeterliydi. Vicdanının sesini dinlediği için başkalarının hayranlığını kazanmak derdinde değildi. Doğru olanı yapmıştı ve karşılığında ödül beklemiyordu. Yine de özellikle geceleri yatağına yattığında Alex'i çok özliyordu. Eskiden olduğu gibi kendini evden dışarı atıp yeni bir kadın bulmak gibi bir arzusu da yoktu, hele tekrar genç bir kadınla birlikte olmayı düşünmek bile istemiyordu ki bu oldukça alışılmadık bir durumdu.

Valerie anlayış dolu bir sesle, "Büyümek berbat bir şey, değil mi?" dedi. "Ben bazen nefret ediyorum."

"Ben de," dedi Coop ve gülümsedi. Valerie iyi niyetli bir kadındı. Alex de öyleydi ve Coop'un ondan faydalanmak istememesinin nedeni de buydu. Belki de hayatında ilk kez bir kadını gerçekten sevmişti.

Valerie, "Akşam yemeğini bizimle yemek ister misin?" diye sordu ama Coop olumsuz anlamda başını salladı. Hayatı boyunca ilk defa canı kimseyi görmek istemiyordu. Konuşmak, eğlenmek, gülmek istemiyordu. "Jimmy'yle birlikte oturup, kendi halinize acıyıp homurdanabilirsiniz," dedi Valerie.

Coop, "Bu çok çekici bir teklif," diyerek güldü. "Belki birkaç gün sonra." Ya da birkaç yıl sonra. Ya da birkaç yüzyıl. Alex'i bu kadar çok özlemesine kendi de şaşıyordu. Alex insanda alışkanlık yapan, çok lezzetli bir şeker gibiydi. Ama zamanla bu şekerin boğazında kalıp onu boğması olasılığı vardı. Daha da kötüsü, Alex'e zarar verebilirdi ki bunu da hiç istemiyordu.

Valerie birkaç gün boyunca bu durumdan Jimmy'ye söz etmedi ama Alex'in hâlâ aramamasına çok içeren Jimmy o kadar çok şikâyet ediyordu ki sonunda ona söylemek zorunda kaldı.

Yumuşak bir sesle, "Sanırım Alex'in de başa çıkması gereken bir derdi var," dedi.

Zö/

"Bu da ne demek oluyor?" diye homurdandı Jimmy. Tekerlekli sandalyeye bağlı olmaktan ve bacaklarındaki alçılardan çok sıkılmıştı. Ayrıca Alex'e kızgındı. Jimmy'yi tamamiyle unutmuş gibiydi.

"Galiba Alex'le Coop ayrılmışlar. Daha doğrusu bundan eminim. Birkaç gün önce havuzda Coop'a rastladım ve bana artık görüşmediklerini söyledi. Her ikisi de çok üzgün olsalar gerek. Bana kalırsa Alex'in seni aramamasının nedeni bu."

Jimmy bu haber karşısında ne diyeceğini bilemedi. Birkaç gün bu konuyu düşündükten sonra hastaneyi aramaya karar verdi. Ne var ki Alex izindeydi. Jimmy onun ev telefonunu bilmiyordu. Çağrı cihazını aradı ama Alex'ten bir cevap gelmedi. Ancak bir hafta sonra yeniden hastaneyi aradığında Alex'e ulaşmayı başardı.

Jimmy sinirli bir sesle, "Senin neyin var? Artık öldüğünü düşünmeye başlamıştım, nerelerdesin?" diye ona çıkıştı. Sabahtan beri annesine de söylenip duruyordu. Alex'le konuşmayı özlemişti. Kalbini açtığı tek kişi Alex'ti ve o da ortadan kaybolmuştu.

"Evet, öldüm sayılır... yani... çok meşguldüm." Alex'in sesi çok kötü geliyordu ve ağlamaklıydı. İşin doğrusu iki haftadır ağlıyordu.

"Biliyorum," dedi Jimmy yumuşak bir sesle. Alex'in ne kadar üzgün olduğunu fark edince kendi sinirini unutmuştu. "Annem olanları anlattı."

"O nereden biliyor?" Alex irkilmişti.

"Galiba Coop söylemiş. Havuzda karşılaşmışlar. Üzgünüm, Alex. Çok mutsuz olduğunu tahmin edebiliyorum." Jimmy bu ayrılığın Alex için iyi olduğunu düşünüyordu ama bunu ona söyleyip moralini daha fazla bozmak istemedi.

"Evet, mutsuzum. Her şey öyle karmaşık ki. Anladığım kadarıyla vicdanıyla bir hesaplaşmaya girdi."

"Coop'un bir vicdanı olduğunu bilmek bile güzel," dedi Jimmy. Alex'ten ayrılmış olmasına karşın hâlâ Coop'tan hoşlanmıyordu. Özellikle de Alex'i üzdüğü için. Ne var ki böyle durumlarda üzülmemek olanaksızdı, iki insan kısa süre için de olsa birbirlerinin hayatına girdiyse, sonunda ayrılık acısı çekmek kaçınılmazdı. "Gelecek hafta alçıları çıkarıp üzerine basabileceğim daha ince alçılar takacaklar," dedi. "O zaman seni görmeye gelebilir miyim?"

"Elbette. Bu çok iyi olur." Alex, onu ziyaret etmek için Kır Evi'ne gitmek istemiyordu çünkü Coop'la karşılaşma riski vardı. Buna

dayanabileceğini sanmıyordu ve Coop için de tatsız bir durum olurdu.

"Seni arada sırada arayabilir miyim? Sana nasıl ulaşacağımı bilmiyorum, isteyken hep meşgulsün ve ev telefonun da bende yok."

"Evimde telefon yok da ondan," dedi Alex. "Ev dediğim şey dev bir kirli çamaşır sepetinden ibaret zaten." Alex'in sesinden kendini ne kadar kötü hissettiği anlaşılıyordu.

"Bu çok çekici bir tanımlama," dedi Jimmy. "Hayır, değil. Kahretsin Jimmy, çok kötüyüm. Sanırım Coop haklı ama onu gerçekten de seviyordum. Benim için çok yaşlı olduğunu ve çocuk istemediğini söylüyor. Ayrıca... bir sürü sorunu var ve benim yardımımı istemiyor. Herhalde asilce bir davranışta bulunduğunu sanıyor. Ne saçma."

"Bence bu yaptığı saygı duyulacak bir şey," dedi Jimmy dürüstçe. "Doğru olanı yapmış. Söylediklerinde de haklı. Senin için çok yaşlı ve zamanı geldiğinde anne olmak senin de hakkın. Sen kırk yaşındayken o doksan yaşında olacak."

Alex karamsar bir sesle, "Bu o kadar da önemli olmayabilir," dedi. Hâlâ Coop'u çok özliyordu. Hayatında onun gibi bir erkek tanımamıştı.

"Belki de önemlidir," dedi Jimmy. "Çocuk sahibi olmaktan vazgeçmeye gerçekten de hazır mısın? Coop'u baba olmaya ikna etsen bile çocuklarını büyütürken ondan hiçbir destek görmeyeceksin." Alex, Jimmy'nin haklı olduğunu biliyordu. Jimmy kaza geçirdiğinde Coop sırf hastanelerden "hoşlanmadığı" için bütün olayı görmezden gelmişti. Alex uzun vadede kendisiyle hem acı hem tatlı zamanlarını paylaşacak bir erkeğe ihtiyaç duyacağını biliyordu. Coop zor zamanlarda ortadan kaybolacağını kanıtlamıştı. Alex onun bu yönünü gördüğünde ne kadar hayal kırıklığına uğradığını anımsadı.

"Bilmiyorum. Sadece kendimi çok kötü hissediyorum." Yeniden Jimmy'yle konuşmak, ona içini dökmek Alex'i rahatlatmıştı. Jimmy'nin dostluğunu özlemişti. Coop'la ayrılımlarından bu yana sadece Taryn'le konuşmuştu. Taryn son derece anlayışlı bir kadındı ama tıpkı Jimmy gibi o da Coop'un doğru olanı yaptığına inanıyordu. Alex içten içe onların haklı olduğunu biliyor ama bunu bilmek kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

Jimmy anlayış dolu bir sesle, "Büyük olasılıkla bir süre daha ken-

dini berbat hissedeceksin," dedi. Sevilen birini kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Maggie'nin ölümünün ardından bu acıyı fazlasıyla yaşamıştı. Ama kazadan sonra kendini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı. O kaza sayesinde yeniden doğmuş gibiydi. "Şu alçılardan kurtulunca seni hem yemeğe hem de sinemaya götüreceğim."

"Pek eğlenceli bir arkadaş olmayacağımı söylemeliyim," dedi Alex. Sesinde çok acıklı bir tonlama vardı. Jimmy gülümsedi.

"Ben de bu aralar pek eğlenceli sayılmam," dedi. "Annemin başının etini yiyorum. Bana nasıl katlandığını merak ediyorum doğrusu."

"Belki de seni seviyordur," dedi Alex. Aslında ikisi de Valerie'nin oğluna âdeta taptığını gayet iyi biliyorlardı.

Jimmy ertesi gün onu tekrar arayacağını söyleyerek telefonu kapadı. Bir sonraki arayışında Alex'in sesi biraz daha iyi geliyordu. Jimmy, bacaklarındaki alçılar çıkarılıncaya dek her gün onu aradı. Alçılardan kurtulur kurtulmaz da bunu kutlamak üzere onu akşam yemeğine çıkardı. Arabayı Valerie kullanıyordu, Alex'le buluştuklarında onun sandığından çok daha iyi olduğunu görmek Valerie'yi sevindirdi. Alex için çok zor bir durum olduğunu biliyordu ama uzun vadede en iyisi buydu. En azından öyle olduğunu umuyordu. Valerie bu konuda Coop'la da konuşmuştu. Coop şu sıralar arka arkaya reklam filmleri çeviriyordu ve bu sayede zihnini Alex'ten uzak tutmayı başarabiliyordu. Şu anda onu endişelendiren başka bir konu vardı. Çok yakında Charlene'in DNA testi yapılacaktı. Coop'un istediği en son şey, hâlâ çok kızgın olduğu Charlene'in bebeğine nafaka ödemek zorunda kalmaktı.

Önceki gün Valerie'ye, "Bir daha bir kadınla çıkarsam ne olayım," demişti. Bunu söylerken burnundan soluyordu ve Valerie de onun bu haline kahkahalarla gülmüştü.

"Neden sana inanmıyorum acaba? Şu anda doksan sekiz yaşında ve ölüm döşeğinde bile olsan bu sözüne inanmazdım, Coop. Senin hayatın kadınlar üzerine kurulu." Geçen haftalar içinde aralarında çok güzel bir arkadaşlık doğmuştu ve birbirlerine karşı son derece açık sözlüydüler.

Coop kaşlarını çatıp bir süre düşündükten sonra, "Haklısım," dedi. "Ama çoğunlukla yanlış kadınlar üzerine kurulu. Alex yanlış ka-

KE19

din değildi, belki onun bu kadar zengin olduğunu bilmeseydim her şey çok farklı olurdu. Ama onunla tanıştığım gün servetinden de haberdar oldum. Ona karşı duygularımda hep bu servetin de bir payı vardı, ikisini birbirinden ayrı düşünemiyordum bir türlü. Bir yanda Alex'e karşı hissettiklerim, bir yanda da paraya olan ihtiyacım vardı. Sonunda işler içinden çıkılmaz bir hal aldı." Coop olanları yüzlerce kez düşünmüş ve her seferinde aynı sonuca varmıştı. Durum çok karmaşıktı ve bu şartlar altında en doğru olanı yapmıştı. Hatta Valerie'ye Alex'in kendisi için çok genç olduğunu bile söylemişti. Bu, Coop'un genç kadınları kendisine uygun görmediğini ilk söyleyişiydi.

"Ben hâlâ yaptığın şeyin doğru olduğunu düşünüyorum," dedi Valerie. "Gerçi onunla evlenseydin de çok şaşırırmazdım. Alex çok özel bir insan ve seni seviyor. Sonunda işler çok daha kötü olabilirdi." Valerie, Coop'un Alex'le evlenmeyeceğini umut ediyordu. Bu Alex için hiç de iyi olmazdı.

"Ben de onu seviyorum ama işin doğrusu onunla evlenmek istemiyordum. İçimden gelmiyordu. Üstelik ondan çocuk sahibi olmak da istemiyordum. Paraya ihtiyacım olduğu için onunla evlenmek zorunda olduğumu hissediyordum. Mali danışmanım böyle yapmamı tavsiye ediyordu." Valerie bunları öğrendikten sonra Coop'un Alex' ten ayrılma kararının ne kadar yerinde olduğunu bir kez daha anladı.

"Peki maddi sorunlarını çözmek için ne yapacaksın?" diye sordu. Onun için endişeleniyordu.

Coop dalgın bir tavırla, "Ya harika bir filmde oynayacağım ya da sürüyle berbat reklam filmi çevireceğim," dedi. Menajerine o güne dek kabul etmediği teklifleri de değerlendirmeye hazır olduğunu söylemişti. Artık birinin babasını ya da yaşlı bir adam rolünü oynamaya da razıydı. Başrol inadından vazgeçmişti. Bunu söylemek çok ağırına gitmiş, menajeri de kulaklarına inanamamıştı ama bunun açısından son on yılın en umut verici haberi olduğunu düşünmüştü. Temmuz ayı geldiğinde Coop kendini bir hayli toparlamış, Alex de eski hüzünlü halinden sıyrılmaya başlamıştı. Valerie sık sık Jimmy'yi Alex'le görüşmesi için hastaneye götürüyordu. Coop'un şehir dışında olduğu bir hafta sonu Alex konuk dairesine gelerek Mark ve Taryn'le akşam yemeği yedi. Dört Temmuz haftasından sonra Mark'ın çocuk-

KIR EVİ

lan California'ya döneceklerdi. Bu arada annelerinin düğününe katılmayı kabul etmişlerdi. Hâlâ Adam'dan nefret ediyorlardı ama annelerinin hatırına orada bulunacaklardı. Mark onlarla gurur duyuyordu.

Mark, hayranlık ve sevinç dolu gözlerle Taryn'e bakarak mutlu haberi Alex'e verdi: "Nişanlanıyoruz!" Her ikisinin de utangaç bir hali vardı ama mutlulukları ve birbirlerine duydukları sevgi gözlerinden okunuyordu.

Alex, "Tebrikler!" derken içinde bir yerin sızladığını hissetti. Hâlâ Coop'u ve birlikte geçirdikleri günleri özliyordu. Böyle ansızın biteceğini hiç düşünmemişti ve ayrılık acısını hâlâ tam olarak yüreğinden atamamıştı.

Bu sırada Jimmy koltuk değneklerine yaslanarak odada ileri geri dolaşüyor, annesi de onu yaz sonuna doğru Cape Cod'daki evlerine gitmeye ikna etmeye çalışıyordu.

"İşten o kadar uzun süre uzak kalamam, anne," dedi Jimmy. "Eninde sonunda işe dönmem gerek." İşyerindekilerle görüşmüş ve ertesi hafta koltuk değnekleriyle işe başlayacağına söz vermişti. Ev ziyaretleri yapamayacaktı ama ofisinde çalışabilirdi. Rahatlıkla yürüyecek ve araba kullanacak hale gelene dek annesi onu işe götürüp getirecekti.

Jimmy acıklı bir sırıtışla Alex'e bakarak, "Her yere annemle gidip gelmek çok zoruma gidiyor," diye yakındı. "Tuvalet bile onunla gidiyorum."

"Şikâyet edeceğine böyle bir annen olduğu için şükret," diye onu azarladı Alex. Birlikte çok güzel bir akşam geçirmişlerdi. Alex daha sonra arabasına binip kendi evine doğru yola koyulduğunda elinde olmadan yine Coop'u düşündü. Acaba şu anda ne yapıyordu? Rol aldığı reklam filmi bir teknede çekileceği için iki günlüğüne Florida'ya gittiğini biliyordu. Ama Coop onu aramamıştı. Bir süre görüşmemelerinin her ikisi için de en iyisi olduğunu, bir gün arkadaş olabileceklerini umduğunu söylemişti. Alex için Coop'la sıradan bir arkadaşlık kurmak hiç de sevindirici bir fikir değildi. Ona hâlâ âşıktı.

Dört Temmuz haftasından sonra Mark'ın çocukları New York'tan döndüler. Üç gün sonra Alex takvimine baktığında Charlene'in DNA testinin yapılacağı günün gelip çatıldığını gördü. Sonuçlar on gün sonra belli olacaktı ve Alex neler olacağını, sonucu nasıl öğrene-

DANIELLE STEEL

ceğini merak ediyordu. Neyse ki iki hafta sonra Coop onu aradı. Sevinçten havalara uçuyordu ve bu haberi Alex'le paylaşmak istemişti. Sonucu duyar duymaz aklına Alex'i aramak gelmişti.

Önce ona nasıl olduğunu sordu, ardından heyecan dolu bir sesle, "Bebek benden değil!" dedi. "Bilmek isteyeceğini düşündüm, bu yüzden hemen seni aradım. Sence de harika bir haber değil mi? Bu beladan kurtuldum."

"Peki kimdenmiş? Bunu öğrenebildin mi?" Alex onun adına sevinmişti ama yeniden Coop'un sesini duymak yüreğini sızlatıyordu. "Bilmiyorum, öğrenmek de istemiyorum. Benden değil ya, önemli olan da bu. Hayatımda aldığım hiçbir haber beni bu kadar rahatlatmamıştı. Bu yaştan sonra çocuk sahibi olmaya katlanamazdım, ister meşru ister gayrimeşru olsun." Bu son sözleri Alex'e bir hatırlatma amacıyla

söylemişti. Charlene olayından kurtulmuş olabilirdi ama hâlâ Alex için doğru adam olmadığını düşünüyordu. Onun yanlış bir ümide kapılmasını önlemek için bunu söyleme ihtiyacı hissetmişti. Hâlâ Alex'i özlüyordu ama her geçen gün ondan ayrılmakla doğru bir iş yaptığından daha da emin oluyordu. Üstelik onun çocuk sahibi olmaya istekli bir adamla birlikte olması gerektiğine inanıyordu.

Alex dalgın bir sesle, "Herhalde Charlene bu işe çok bozulmuştur," dedi. Coop'un son sözleri onu çok etkilemişti. Onun Charlene yüzünden aylarca neler çektiğini biliyor, bu habere ne kadar sevindiğini tahmin edebiliyordu.

"Büyük olasılıkla kahrolmuştur," dedi Coop. "Bebeğin babası herhangi bir benzin istasyonunda çalışan bir adam bile olabilir. Charlene ne hayallerindeki nafakayı ne de Bel Air'deki daireyi alabilecek. Bunu fazlasıyla hak etti." Her ikisi de güldüler. Coop aylardır hiç olmadığı kadar rahattı. Ertesi hafta Alex alışveriş yapmak için girdiği marketteki magazin dergilerine bakarken AŞK ÇOCUĞUNUN BABASI COOP WINSLOW DEĞİLMİŞ! diyen bir manşet gördü. Bu haberin kaynağının Coop'un basın sözcüsü olduğundan emindi. Coop temize çıkmıştı. Artık özgürdü ve canının istediğini yapabiliyordu. Geriye ödenmesi gereken borçlar ve kalbi kırık bir Alex kalıyordu. Ne var ki Coop, telefonda söyledikleriyle ona dönmeyeceğini açıkça belirtmişti. Üstelik bunu sadece Alex'in iyiliği için değil, kendi iyiliği için yapıyordu. Artık kendinden kırk yaş genç bir

KİK fcVI

293

kadınla olmak ona yanlış geliyordu. Zaman değişmişti. Coop da değişmişti.

Jimmy, Alex'i her zamankinden de fazla çalıştığı için azarladığında Alex ona, "Pekâlâ, itiraf ediyorum," dedi. "Coop'u özlüyorum. Onun gibisine kolay kolay rastlanmıyor, ne yapayım." Jimmy onunla neredeyse hiç görüşemedikleri için yakınıyordu.

"iyi ki de rastlanmıyor," dedi Jimmy ona takılarak. Tekrar çalışmaya başlamıştı ve kendini aylardır hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Artık geceleri rahat uyuyor, hatta gayet formda görünmesine karşın annesinin yemekleri yüzünden şişmanlamaya başladığından yakınıyordu. Önünde bir aylık fizik tedavi çalışması vardı, ardından alçılardan tamamen kurtulacaktı, ilk iş olarak da Alex'i yemeğe ve sinemaya götürecekti; elbette bu kutlamanın şoförlüğünü de Valerie yapacaktı. Gün geçtikte hem Jimmy, hem de Alex kendilerini hızla toparlıyorlardı. Alex yine eski neşesine kavuşmuştu ve Jimmy'yle vakit geçirmekten büyük keyif alıyordu. Maggie'nin ölümünün üzerinden altı ay, Alex'le Coop'un ayrılımlarının üzerinden de bir ay geçmişti ve kalplerindeki yaralar kapanmaya başlamıştı.

Bir gece Jimmy, Alex'i bir Çin lokantasına yemeğe götürdü. Bu kez Valerie'nin bir randevusu olduğundan Jimmy bahçe evine taksi çağırması. Valerie'yi randevusundan alıkoymak istemedikleri için. Alex yemekten sonra arabasıyla Jimmy'yi eve bırakabileceğini söylemişti. Yemek sırasında bir ara Jimmy, Alex'e bakarak, "Bana kalırsa artık erkeklerle çıkmaya başlamalısın," deyiverdi.

Alex bu öneriyi gülünç bulmuştu. "Demek öyle?" dedi. "Benim aşk hayatımın bekçisi olmaya mı karar verdin?"

"Arkadaşlığın önemi böyle günlerde anlaşılır," dedi Jimmy. "Dört beş ay çıktığın bir adamın arkasından yas tutmak için fazlasıyla gençsin. Artık hayatında yeni bir sayfa açmanın zamanı geldi." Jimmy' nin sesinde babacan bir tonlama vardı. Birlikte çok iyi vakit geçiri-yorlardı ve birbirlerine karşı son derece açık sözlüydüler. Aralarında gizli saklı bir şey kalmamıştı. Bu arkadaşlık ikisi için de çok özel ve değerliydi.

"önerileriniz için teşekkür ederim, Bay Çöpçatan," dedi Alex. "Bilginiz olsun diye söylüyorum, henüz buna hazır değilim."

"Saçmalama," dedi Jimmy. "Bu zırvallıkları yutacağımı mı sanıyorsun? Bence senin tek derdin korkağın teki olman."

294

DANIELLE STEEL

"Hayır, hiç de değil," diye itiraz etti Alex. Ardından, "Pekâlâ, itiraf ediyorum, korkuyorum," dedi. "Ayrıca çok meşgulüm. Romantik ilişkilere ayıracak zamanım yok. Biliyorsunuz, ben bir doktorum."

"Bu bana hiç de inandırıcı gelmedi. Coop'la birlikteyken de aynı işi yapıyordun. Ne değişti ki?"

"Ben değiştim. Yaralandım." Alex'in cevabı oldukça acıklıydı ama gözlerinin içi gülüyordu. Henüz âşık olacağı bir erkekle karşılaşmamıştı ve Coop gibi bir adamı unutturacak birini bulmak hiç de kolay değildi. Coop tek kelimeyle mükemmel bir âşıktı ama aralarındaki ilişkinin bir geleceği olmadığı ortaya çıkmıştı. Alex bunu artık kabullenmiş olmasına karşın hâlâ onu özliyordu.

"Bence yaralı falan değilsin. Sadece tembellik ediyorsun ve korkuyorsun."

"Ya sana ne demeli?" Alex tabağında kalan yemeği iştahla yerken

topu Jimmy'ye attı.

"Ben çok korkuyorum. Üstelik benim durumum farklı. Yastayım." Jimmy bu sözleri ciddi bir sesle söylemişti ama altı ay öncesine oranla çok daha iyi görünüyordu. Yeniden sağlıklı bir adam olmuştu. "Yine de yakınlarda birileriyle çıkmaya başlayacağım. Annemle uzun uzun bu konuyu konuştuk. Babam öldüğünde tıpkı benim yaptığım gibi kendi kabuğuna çekildiğini, benim de aynı hatayı yapmamdan korktuğunu söyledi. Sanırım yalnız geçirdiği yıllardan pişmanlık duyuyor."

Alex hayranlık dolu bir sesle, "Annen harika bir kadın," dedi. Va-lerie'yi çok seviyordu ve böyle bir anneye sahip olduğu için Jimmy'ye imreniyordu. Bu düşüncesini de sık sık dile getiriyordu.

"Biliyorum. Ama yine de onun çok yalnız olduğunu düşünüyorum. Şimdilik benimle oturmaktan memnun. Ona benim yanıma taşınmasını istediğimi söyledim." Bunu gerçekten de istiyordu.

"Sence bunu yapacak mı?" diye sordu Alex.

"Doğrusunu istersen pek sanmıyorum. Boston'u, oradaki yaşantısını seviyor. Ayrıca Cape Cod'daki yazlık evi de çok seviyor. Zaten benim alçılarım çıkar çıkmaz oraya gidecek. Aslına bakarsan gitmek için sabırsızlanmaya başladı bile. O evin bakımıyla, tamiratıyla uğraşmaktan çok hoşlanıyor."

"Sen de oraya gidiyor musun?" Alex meraklanmıştı.

"Arada sırada." Cape Cod'daki evde Maggie'yle öyle çok anısı

KIR EVİ

295

vardı ki oraya yeniden gitmenin acı verici olacağını biliyordu. Bu yüzden gelecek yazı kadar Cape Cod'a gitmemeye karar vermişti. Belki o zaman Maggie'nin anısıyla yüzleşmek daha kolay olurdu. Annesine bu kararını söylediğinde o da anlayışla karşılamıştı. Valerie her zaman anlayışlı ve hoşgörülü bir anne olmuştu ama özellikle bu kazadan sonra Jimmy'nin üzerine titriyordu. Oğlunun hayatta olması bile bir mucizeydi.

"Bense ailemin Newport'taki yazlık evinden nefret ediyorum. Tıpkı Coop'un malikânesi gibi bir yer ama daha da büyük. O evden oldum olası hoşlanmadım. Bir yazlık ev için fazlasıyla büyük ve gösterişli. Küçük bir çocukken hep arkadaşlarımmıki gibi sıradan bir evimiz olsun isterdim. Her şeyin en pahalısına, en büyüğüne, en iyisine sahiptim ve bundan büyük utanç duyuyordum." Hele Madison'ların Palm Beach'teki evi tam anlamıyla bir saray yavrusuydu ve Alex o evden de nefret ediyordu.

Jimmy çayını yudumlarken, "Vah vah, ne kadar da zor bir çocukluğun olmuş," diyerek ona takıldı. Alex de o akşam çok fazla yediğini söyleyerek şikâyet etti. Tıpkı iki çocuk gibiydiler, birbirlerine takılmadan edemiyorlardı. "Demek istediğim, şu haline bir baksa--na," dedi Jimmy. "Üstün başın dökülüyor. Bahse girerim yırtık olmayan bir tek kot pantolonun bile yoktur. Hurdadan alınmışa benzeyen bir araba kullanıyorsun ve anlattıklarına bakılırsa çöplükten toplanmış eşyalarla döşediğin bir evde oturuyorsun. Şık ya da pahalı şeylere karşı şiddetli bir fobi geliştirdiğin ortada." Jimmy bunları söylerken farkında değildi ama geçmişte aynı sözleri defalarca Mag-gie'ye de söylemişti.

Alex gülerek, "Ne yani beni beğenmiyor musun?" diye sordu. Jimmy'nin sözlerinden zerre kadar alınmamıştı, aksine çok eğleniyordu.

"Hayır, hayatının yüzde doksanını hastane gömleği içinde geçirdiğini düşünecek olursak oldukça hoş görüldüğünü söyleyebilirim. Hastanede olmadığın zamanlarda harika giyiniyorsun. Benim şikâyetim arabanla ve evinle ilgili."

"Bir de olmayan aşk hayatımla," diye ekledi Alex. "Şikâyetçi olduğunuz başka yönlerim de var mı, Bay O'Connor?"

Jimmy onun gözlerinin içine bakarak, "Evet var," dedi. O an Alex'in gözlerinin kadife yumuşaklığında olduğunu düşündü. "Beni

296

DANIELLE STEEL

hiç ciddiye almıyorsun, Alex." Bunları söylerken sesi bir garip çıkmıştı.

"Ciddiye almam gereken bir durum mu var?" Alex afallamıştı. Jimmy yumuşacık bir sesle, "Galiba sana âşık oluyorum," dedi. Bu sözlerinin nasıl bir tepkiye yol açacağını bilmiyor, Alex'in kendisinden nefret etmesinden korkuyordu. Önceki gece annesi duygularını Alex'e açması için onu cesaretlendirmişti.

"Ne dedin? Sen delirdin mi?" Alex âdeta donakalmıştı. "Beklediğim yanıt bu değildi ama evet," dedi Jimmy. "Belki de delirdim. Seni Coop'la birlikte görmeye dayanamıyordum. Baştan beri onun seni hak etmediğini düşünüyordum. Ama ben de seni hak edecek durumda değildim." Jimmy olanca dürüstlüğüyle konuşurken Alex şaşkınlık içinde onu dinliyordu. "Hâlâ da senin için doğru adam olduğumdan emin değilim. Ama bir gün olmak isterim. En azından açık bir pozisyon varsa aday olmak istiyorum."

"Başlangıçta bu benim için de kolay olmayabilir. Maggie yüzünden. Ama belki de sandığım kadar zor olmaz. Bu tıpkı bacaklarım-daki alçıları çıkarıp tekrar yürümeye başlamak gibi bir şey. Ama Maggie'den

sonra aynı hisleri duyduğum tek kadın sensin. Maggie muhteşem bir kadındı, sen de öylesin... Ne demeye çalıştığımı ben de pek bilemiyorum, tek bildiğim burada olduğum ve sana değer verdiğim, ikimize bir şans vermek ve neler olacağını görmek istiyorum. Belki de şu anda benim çılgının biri olduğumu düşünüyorsun çünkü saçmıyorum ve tam bir budala gibi davranıyorum..." Jimmy ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. Alex masanın üzerinden uzanarak onun elini tuttu.

"Hey, her şey yolunda," dedi. "Ben de korkuyorum... ve ben de senden hoşlanıyorum... seni ilk gördüğüm andan beri senden hoşlanıyorum. .. kazadan sonra komaya girdiğinde korkudan öleceğimi sandım, tek istediğim gözlerini açıp tekrar aramıza dönmendi... ve döndün... şimdi artık Coop da yok. Neler olacağını ben de bilmiyorum. Sadece biraz ağırdan alalım, olur mu?... Bakalım zaman bize ne gösterecek..."

Jimmy öylece oturmuş gülümsüyordu. Az önce aralarında geçen konuşmanın ne anlama geldiğini, birbirlerine karşı tam olarak ne hissettiklerini bilmiyordu; tek bildiği Alex'in de kendisinden hoşlandığıydı. Belki de bu kadarı yeterliydi. Her ikisi de iyi insanlardı

KIR EVİ

LVI

ve doğru insanı bulmayı hak ediyorlardı. Birbirleri için doğru insan olup olmadıklarını ise zaman gösterecekti. Yine de ilk adımı atmışlardı. Bir gün birbirlerine âşık olup olmayacaklarını görmek için şanslarını denemeye karar vermişlerdi hepsi bu. Her ikisi de kapılarını açmış, yepyeni bir başlangıcın eşğinde duruyorlardı. Şu anda ikisi de bundan fazlasını istemiyordu zaten. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Daha fazlasına hazır değillerdi.

O gece Alex onu bahçe evine bırakırken ikisi de kendilerini rahat ama tedirgin, umutlu ama ürkek hissediyorlardı. Evin önüne geldiklerinde Alex onun merdivenleri çıkmasına yardım etti. Jimmy yukarı vardığında ona bakarak gülümsedi. Ardından parmaklığa tutunup eğilerek onu hafifçe öptü ama bunu yaparken dengesini yitirdi ve az kalsın merdivenlerden aşağı yuvarlanıyordu. Neyse ki son anda dengesini sağlamayı başardı. Alex onu yatağına yatırırken bir yandan da azarlıyordu.

"Oradayken beni öpmeye kalkmak da neyin nesiydi? Delirdin mi sen? Merdivenlerden aşağı düşseydin hem beni hem de kendini öldürecektin!" Jimmy onun bu haline kahkahalarla gülüyordu. Alex' in her halini seviyordu, hele şimdi ona olan sevgisi eskisinden de fazlaydı.

Muzip bir tavırla, "Bağırıp durmasana!" dedi.

"Sen de böyle aptalca şeyler yapma o zaman." Jimmy onu yeniden öptü. Birkaç dakika sonra Alex onun yanından ayrılmış, merdivenlerden aşağı iniyordu. Kapıya geldiğinde arkasına dönerek üst kattaki Jimmy'ye seslendi: "Annene teşekkürlerimi ilet!" Jimmy gibi bir insan yetiştirdiği için, kazadan sonra onu yeniden hayata döndürdüğü için, Maggie'nin yasını tutmaktan biraz olsun vazgeçmesini sağladığı için Valerie'ye minnettardı. Gelecekte neler olacağını bilmek olanaksızdı ama hiç olmazsa ilişkileri için bir umut ışığı doğmuştu. Her ikisi de gençtiler ve önlerinde uzun bir hayat vardı. Alex arabasına binip eve doğru yola koyulurken Jimmy'yi düşünerek gülümsedi. Jimmy de bahçe evindeki odasında yatağına uzanmış, yüzünde dalgın bir gülümsemeyle Alex'i düşünüyordu. Hayat bazen insanın karşısına korkunç canavarlar ve tuzaklar çıkarıyordu ama annesi haklıydı. Kendisine yeni bir şans vermenin zamanı gelmişti artık. Hayatında yepyeni bir sayfa açılıyordu.

Alex'le Jimmy Çin lokantasındayken Coop da Valerie'yle birlik' te akşam yemeği için dışarı çıkmıştı. Onu L'Orangerie'ye götürmeye söz vermişti. Valerie neredeyse iki aydır Jimmy'ye bakıyordu ve Coop onun artık şık bir lokantada güzel bir akşam yemeğini hak ettiğine karar vermişti. Ayrıca onunla birlikte olmak hoşuna gidiyordu. Alex gittiğinden beri yalnızdı. Eskiden böyle durumlarda "gönül yaralarını" tamir etmek

için hemen yeni bir aşk macerasına atılırdı ama bu kez biraz yalnız kalıp kafasını toparlamak istiyordu. Bu da onun için bir ilkti.

Aynı zamanda bir aydır ilk kez akşam yemeğe dışarı çıkıyordu ve Valerie böyle bir akşamı paylaşmak için mükemmel bir arkadaşı. Pek çok konuda o kadar çok ortak yönleri vardı ki.

ikisi de aynı operalardan, aynı müzik tarzından, Avrupa'da gezip gördükleri aynı şehirlerden hoşlanıyorlardı. Coop, Boston'u en az Valerie kadar iyi tanıyordu ve her ikisi de New York'a bayılıyorlardı. Valerie, Jimmy'nin doğumundan önce bir süre kocasıyla birlikte Londra'da yaşamıştı ve Coop da Londra'ya sık sık gitmekten büyük zevk alıyordu. En sevdikleri yemekler ve lokantalar bile aynıydı.

Birlikte son derece hoş ve eğlenceli bir akşam geçirdiler. Uzun uzun Mark'la Taryn hakkında konuştular. Coop ona Taryn'in ansızın hayatına girişini anlattı. Valerie de Jimmy'den ve onun babasına ne kadar çok benzediğinden söz etti. Kısacası hayatlarında değer verdikleri her şey hakkında sohbet ettiler. Sonra Coop, Alex konusunu açtı.

"Dürüst olmak gerekirse ona deliler gibi âşıktım, Valerie. Ama bunun sağlıklı bir duygu olduğunu sanmıyorum. Alex henüz bunu

anlayamayacak kadar genç ama bu işin sonunda ikimiz de çok üzülecektik. Son bir ay içinde bu konuyu uzun uzun düşündüm ve bencillik yapıp ona zarar vermediğim için kendimi daha iyi hissettim." Hayatında bir kez olsun bir başkasının iyiliğini kendi çıkarlarından üstün tutmak ona iyi gelmişti. Sonra Valerie'yle Charlene hakkında konuştular, Coop onunla yaşadıklarının utanç verici bir hata olduğunu düşünüyordu. Coop, Valerie'ye karşı son derece dürüsttü. Açık sözlülüğün önemini Alex'ten öğrenmişti. Bu yüzden Valerie'yle konuşurken içini açmaktan çekinmiyordu. Hatta ona içinde bulunduğu maddi sıkıntıdan bile söz etti. Kısa süre önce kendince büyük bir adım atarak Rolls Royce'lardan birini satmıştı. Hiç olmazsa artık gerçeklerle yüzleşmekten kaçmıyordu. Liz olsaydı onunla gurur duyardı. Abe bile Coop'taki bu değişimden memnun gibiydi. Menajeri de Coop'a uygun esaslı bir rol kovaladığını söylüyordu ama bu onun her zamanki laflarıydı.

Valerie'yle konuşurlarken bir ay önce Alex'ten ayrıldığında ona söylediklerinin tam aksini söyledi: "Galiba büyümek o kadar da kötü bir şey değil. Bu benim için çok yeni bir durum. Bu yaşıma geldim, yetişkin olmanın ne demek olduğunu daha yeni anlıyorum." Gerçi Coop'un sorumsuz tavırları onun çekiciliğinin vazgeçilmez bir parçasıydı. Ne var ki bir an gelmiş, bunun bedelini ödemek zorunda kalmıştı. Üstelik hâlâ borç içindeydi. "Bu yaz Avrupa'ya gitmek istiyordum," dedi Coop, ilişkileri sona ermeden önce Alex'le Hotel du Cap'ta bir tatil hakkında konuşmuşlar, Alex işten izin alamayacağını söylemişti. Zaten Coop'un böyle bir tatili karşılayacak parası da yoktu. "Ama onun yerine burada kalıp iş kovalayacağım."

Valerie bunun üzerine, "Benimle birlikte birkaç günlüğüne Cape Cod'a gelmek ister misin, Coop?" diye sordu. "Orada eski bir yazlık evim var, oldukça da rahat. Ev bana büyükannemden kaldı ama onun bıraktığı kadar iyi bir durumda değil. Bir evin bakımını üstlenmek epey zor bir iş. Şu anda neredeyse bir harabeyi andırıyor ama yine de eski güzelliğini tamamen yitirmedi. Çocukluğumdan beri yazları orada geçiriyorum." Cape Cod'daki ev Valerie için çok güzel anılarla doluydu ve Coop'un orayı görmesini istiyordu. Evin güzelliğini takdir edecek bir zevke sahipti Coop.

"Bunu çok isterim," dedi Coop içten bir gülümsemeyle. Valerie'yle birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Valerie, büyük acılar çekmiş

ama bunlardan ders alıp hayata sarılmasını bilmişti. Üzgün, karamsar ya da sinirli değildi. Tam tersine huzurlu, soğukkanlı ve olgun bir kadındı. Onunla vakit geçirmek Coop'a iyi geliyordu. Valerie'yle ilk sohbetlerinden beri onun arkadaşlığından zevk almıştı ve bu ilişkinin ileride arkadaşlıktan da öteye gidebileceğini hissediyordu. Yıllardır Valerie yaşındaki kadınlarla ilgilenmemişti bile. Şimdiyse olgun bir kadının değerini anlamaya başlamıştı. Artık Charlene gibi kadınlara karşı en ufak bir çekim duymuyordu ve bir daha Alex gibi kendinden yaşça çok küçük bir kadınla ilişkiye girip onun kalbini kırmak istemiyordu. Yaşına daha uygun kadınlarla birlikte olmanın zamanı gelmişti. Valerie Coop'tan neredeyse yirmi yaş küçüktü ama Coop'a göre bu bile büyük bir ilerleme sayılırdı. Yıllarca torunu olacak yaştaki kızlarla çıkmıştı.

Kibar ama meraklı bir tavırla, "Birlikte olduğun biri var mı, Valerie?" diye sordu. Onunla ilgili hayallere kapılmadan önce Boston' da ya da Cape Cod'da onu bekleyen birilerinin olmadığından emin olmak istiyordu. Valerie gülümseyerek başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Kocamın ölümünden beri kimseyle birlikte olmak istemedim. Aradan on yıl geçti." Coop kulaklarına inanamıyordu.

"Senin gibi bir kadının bunca yılı yalnız geçirmesi çok üzücü," dedi. Valerie oldukça güzel bir kadındı ve hayatında iyi bir erkeği hak ediyordu.

"Ben de böyle düşünmeye başladım," diye itiraf etti Valerie. "Jimmy'nin de aynı hatayı yapacağından korkuyordum, bu yüzden ona epey baskı yapıyorum. Henüz yeni bir ilişkiye başlamaya hazır değil ama sonsuza dek Maggie'nin yasını tutamaz. Maggie gerçekten de harika bir kızdı, mükemmel bir evlilikleri vardı. Ama artık bitti. Jimmy'nin de bunu er geç kabullenmesi gerek."

Coop kendinden emin bir tavırla, "Kabullenecektir," dedi. Ardından güler ekledi, "Her şey bir yana doğa onu zorlayacaktır. Ben doğanın çağrısına pek çok kereler kulak verdiğimden biliyorum. Korkarım benimkisi de aşırıydı." Birden ciddileşti. "Ama benim hayatımda hiç bu kadar acı verici bir olay olmadı." Hem Valerie'nin hem de Jimmy'nin yaşadığı acıya büyük saygı duyuyordu. Her insanın kolay kolay üstesinden gelemeyeceği bir deneyimdi onlarınki. Coop da kendince büyük bir değişimden geçmişti. Artık tek umudu

KIREVÎ

301

Alex'in de bir an önce kendini toparlaması ve yaşadıklarından dolayı Coop'tan nefret etmemesiydi. Onun Carter yüzünden ne kadar incindiğini biliyor, kalbindeki yaralara bir yenisini eklemek istemiyordu. Alex'in de kendine uygun bir hayat ortağı bulacağını ümit ediyordu.

Her ikisi için de hoş bir akşam olmuştu. Yemekten sonra Kır Evi' ne döndüklerinde kısa bir yürüyüşe çıktılar. Ilık bir yaz gecesi idi ve bahçede huzur dolu bir ortam vardı. Bir süre havuz başında oturup sohbet ettiler. Konuk dairesinden gelen kahkahalar havuzdan bile duyuluyordu; Taryn, Mark ve çocuklarla birlikte konuk daire-sindeydi. Çocuklar döndüğü için malikânedeki odasına taşınmıştı ama zamanının çoğunu onlarla birlikte geçiriyordu.

Coop, Mark'la Taryn'i kastederek, "Bence birbirlerine çok uygunlar," dedi ve Valerie başıyla onayladı. "İşlerin kendiliğinden bu hale gelmesi ne garip, değil mi?" diye sözlerini sürdürdü Coop. "Eminim karısı onu terk ettiğinde Mark yıkılmıştı. Şimdiyse Taryn' le birlikte ve çocukları da onun yanında kalmak istiyorlar. Sonunda böyle olacağını aklından bile geçirmediğinden eminim. Kader bazen mucizeler yaratıyor."

"Ben de bu akşam Jimmy'ye aynı şeyi söylüyordum," dedi Valerie. "Her şeyin yoluna gireceğine inanmak zorunda. Bir zamanlar planladığı gibi olmasa da hayat devam ediyor."

"Ya sen Valerie? Senin hayatında da her şey yolunda mı?" Coop bunu yumuşacık bir sesle sormuştu, bu sırada yan yana iki şezlongda oturuyorlardı ve el ele tutuşmuşlardı. Valerie'nin mavi gözleri pırıltılıydı, koyu renk saçları ay ışığında parlıyordu.

Halinden memnun bir tavrıyla, "istediğim her şeye sahibim," dedi. Hayattan büyük beklentileri yoktu. Jimmy'ye sahipti ve oğlunun yaşaması bile büyük bir mucizeydi. Bu kadarı Valerie için yeterliydi. Daha fazlasını istemeye cüret edemezdi.

"Gerçekten mi? Bu çok az rastlanılır bir durum. Çoğu insan elindekiyle yetinemez. Belki de sen hayattan çok az şey bekliyorsun."

"Sanırım haklısın. Belki de yaşamımı paylaşacak birini istiyorum. Ama bu olmasa da sorun değil."

Coop usulca, "Eğer teklifinde samimiysen seni Cape Cod'da ziyaret etmek isterim," dedi.

"Samimiydim. Bunu ben de çok isterim."

DANIELLE STEEL

"Ben eski evlere bayılırım. Oldum olası Cape Cod'u sevmişimdir. Benim çok hoşuma giden eski moda bir havası var. Newport'un ihtişamı orada yok, gerçi Newport'taki evler de bir harika ama bana biraz fazla gösterişli geliyorlar." Coop, Madison'ların Newport'taki malikânesini görebilmek isterdi ama bunun şimdilik uzak bir olasılık olduğunu biliyordu. Belki bir gün umut ettiği gibi Alex'le arkadaş olurlarsa oraya da giderdi. Ama Cape Cod'a gidip Valerie'yle birkaç gün geçirmek fikri çok hoşuna gitmişti. Rahat bir evde sade bir tatil yapacak, üstelik aklına gelebilecek her konuda konuşabileceği, hoşlandığı bir kadınla birlikte olacaktı. Bundan iyisi olamazdı. Valerie' den hiçbir beklentisi yoktu, Valerie de ondan hiçbir şey beklemiyordu. Bunu bilmek iç rahatlatıcıydı. Birbirlerine verecekleri her şey içten olacaktı. Bu ilişkide en ufak bir art niyet şüphesi ya da çıkar yoktu; olabildiğince temiz ve saftı.

Bir süre sessizce oturdular, sonra Coop onu bahçe evine bıraktı. Evin ön kapısına kadar gelip durdu ve gülümsedi. Bu kez her şeyi ağırdan almak istiyordu. Her ikisinin de acelesi yoktu; önlerinde bir hayat boyu zamanları vardı. Valerie de ona gülümsedi. O da Coop'la aynı duyguları paylaşıyordu.

"Çok güzel bir akşamdı, Valerie. Benimle birlikte yemeğe çıktığın için teşekkür ederim." Coop bunları içtenlikle söylemişti ve söylediklerinden çok daha fazlasını hissediyordu.

"Ben de çok güzel vakit geçirdim. İyi geceler, Coop."

Coop, "Yarın seni arayacağım," diyerek evden ayrılan yolda yürümeye koyuldu, Valerie de ona el sallayarak eve girdi. Bu, hiç beklenmedik bir gelişmeydi; buraya gelirken böyle bir arkadaşlığın başlayacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Yine de hoş bir durumdu. Şu anda bundan fazlasını istemiyordu ve ileride neler olacağını bilemiyordu. Şimdilik çok özel bir arkadaşlığın basındaydılar hepsi bu.

Coop gerçekten de ertesi gün Valerie'yi aramaya niyetliydi ama sabah saat dokuzda ajansından gelen bir telefon planlarının değişmesine neden oldu. Menajeri hiç vakit kaybetmeden ajansa gelmesini istiyor, telefonda konuşulmayacak bir konu olduğunu söylüyordu. Coop bu gizemli tavırlardan hoşlanmamış,

endişelenmeye başlamıştı. Yine de saat on birde ajansına gitti. Menajeri hiçbir şey söy-lemeksizin ona bir senaryo uzattı.

Coop bıkkın bir ifadeyle, "Bu ne?" diye sordu. Daha önce de milyonlarca senaryo görmüştü.

"Oku, sonra da bana ne düşündüğünü söyle. Bugüne kadar gördüğüm en iyi senaryo bu." Coop bunun da önemsiz bir rolde görüneceği ya da kendisi olarak şöyle birkaç cümle edeceği bir senaryo olduğunu düşündü. Bu tür senaryoların onlarcasını okumuştı ve son yıllarda bunlardan başka teklif almıyordu.

"Bana da bir rol uydurmaya yanaşırlar mı?" diye sordu.

"Buna gerek yok. Zaten senin için yazılmış bir rol var."

"Ne kadar ödeyecekler?"

"Bunları senaryoyu okuduktan sonra konuşuruz. Öğleden sonra beni ara."

"Benim rolüm ne peki?"

"Baba." Menajeri bundan başka bir şey söylemedi. Coop da sesini çıkarmadı; şikâyet edecek durumda değildi.

Ajanstan ayrılarak eve döndü ve senaryoyu bir solukta okudu. Oldukça etkileyici bir senaryoydu ve Coop için düşünülen rol de son derece ilginçti. Ne var ki her şey filmi kimin yöneteceğine ve bu işe

kaç para harcayacaklarına bağlıydı. Coop bu soruların yanıtını almak üzere tekrar ajansını aradı.

"Pekâlâ, senaryoyu okudum," dedi. Teklif ilgisini çekiyordu ama sevinçten havalara uçmayacak kadar deneyimliydi. Hâlâ açıklama bekleyen pek çok nokta vardı. "Şimdi anlat bakalım."

Menajeri film için düşünülen isimleri sıralamaya koyuldu. "Yapımcı Schaffer, yönetmen Oxenberg. Başrollerde Tom Stone'la ya Wanda Fox ya da Jane Frank var. Baba rolü için seni istiyorlar, Coop. Böyle bir kadroyla Oscar alacağına kesin gözüyle bakabilirsin."

Coop sesinin sakin çıkması için büyük bir çaba sarf ederek, "Peki teklif nedir?" diye sordu. Yıllardır bu kadar ünlü isimlerle aynı filmde rol almamıştı. Eğer baba rolünü kaparsa bu, o güne dek çevirdiği en iyi filmlerden biri olacaktı. Kendisine biçilen fiyatın düşük olduğundan emindi ama sırf filmin kazanacağı başarı için bile kabul etmeye değerdi. Çekimler New York'ta ve Los Angeles'ta yapılacaktı ve Coop'un tahminlerine göre kendi çekimlerinin tamamlanması üç ya da altı ay sürecekti. Zaten yapmak istemediği birkaç reklam filmi dışında başka bir işi yoktu. Kendini en kötüsüne hazırlayarak tekrar sordu, "Ne kadar ödemeyi düşünüyorlar?"

"Beş milyon dolar artı gişe hasılatının yüzde beşi. Ne diyorsun, Coop?" Coop, uzunca bir süre cevap vermedi. Konuşamayacak kadar şaşkın bir haldeydi.

Sonunda, "Ciddi misin?" diye sormayı başardı.

"Çok ciddiylim. Sen Tanrının sevgili kullarından birisin, Coop. Sana böyle bir teklifle geleceğimi rüyamda görsem inanmazdım. Eğer istiyorsan rol senin. Bugün bizden bir cevap bekliyorlar."

"Hemen onları ara. İsterlerse bu akşam anlaşmayı imzalarım. Bu fırsatı kaçıramayız." Coop o kadar

heyecanlanmıştı ki düzenli soluk almakta zorlanıyordu. Sonunda şans yüzüne gülmüştü. Hem de olağanüstü bir şekilde.

"Adamlar hiçbir yere kaçmıyor, Coop. Bu rol için senden başkasını istemiyorlar zaten. Tek şansları sensin ve bunun farkındalar."

Coop, "Aman Tanrım," dedi. Telefonu kapattığında hâlâ elleri titriyordu. Bu müjdeyi biriyle paylaşmak istiyor ama kime gideceğini bilemiyordu. Hemen Taryn'e haber vermeye koştu. Olanları kısaca anlattıktan sonra, "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu. "Kır Evi'ni satmama gerek kalmayacak, borçları-

KIR EVİ

305

mın hepsini ödedikten sonra bile elimde yaşlılığımı rahatça geçirmeme yetecek kadar para kalacak." Bu, tam anlamıyla bir mucizeydi. Rüyaları gerçekleşmiş, tam her şeyden vazgeçmek üzereyken kader yüzüne gülmüştü. Bir an durdu ve yüzünde garip bir ifadeyle Taryn'e baktı. Artık Alex'i arayıp maddi sorunlarının da çözüldüğünü haber verebilirdi. Ama nedense içinden onu aramak gelmiyordu. Ansızın arkasını dönerek ön kapıya doğru koşmaya başladı. Hayretler içinde kalan Taryn ardından seslendi:

"Tebrikler, Coop! Nereye gidiyorsun?" Ne var ki Coop bu soruya cevap vermedi. O sırada bahçe evine giden yolda koşmakla meşguldü, sonunda kapıya vardığında soluk soluğaydı. Yumruklarcası-na kapıyı çaldı.

Jimmy işe başlamıştı ama Valerie evdeydi. Kapıyı açtığında üzerinde siyah keten bir pantolon ve beyaz bir tişört vardı. Karşısında Coop'u görünce şaşkın gözlerle ona baktı. Coop çılgına dönmüş gibiydi; gözleri çakmak çakmak yanıyor, bir yandan da telaşla saçlarını düzeltiyordu. Valerie o güne dek Coop'u bu kadar heyecanlı görmemişti. Aslında hiç kimse Coop'u bu halde görmemişti. Ama o anda nasıl görüldüğü Coop'un umurunda değildi; haberi vermek için bir dakika bile bekleyemezdi.

"Valerie, az önce inanılmaz bir teklif aldım. Gelecek yılın bütün Oscarlarını kazanacak bir filmde oynayacağım. Oscar almasam bile bütün... eee... sorunlarımı halledebileceğim. Bu gerçek bir mucize. Hâlâ olanlara inanamıyorum. Şimdi anlaşmayı imzalamak için ajansıma gidiyorum." Coop o kadar heyecanlıydı ki konuşurken dili dolanıyordu. Valerie'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Senin adına çok sevindim, Coop! Kimse bunu senden fazla hak etmiyordu."

"Bunu benden daha çok hak eden birileri olduğuna eminim," dedi Coop gülerek. "Ama rolü kapan ben olduğum için memnunum. Bana söylediklerin gerçek oldu. Başrol yerine baba rolünü oynayacağım."

Valerie içtenlikle, "Olağanüstü bir iş çıkaracağından eminim," dedi. Bu sırada Coop mutluluk sarhoşu bir halde sırıyordu.

"Teşekkür ederim. Bu akşam benimle yemeğe çıkar mısın?" Bu mucizeyi Valerie'yle birlikte kutlamak istiyordu. Jimmy'yi, Taryn'i ve Mark'ı da davet edecekti. Bir an için aklından Alex'i de çağırmak

KE20

JUO

geçti ama bu pek akıllıca bir hareket olmazdı. Belki ileride bir gün onunla da bu olayı kutlardı ama şimdilik çok erkendi. Yine de onu arayıp haber verecekti.

"Benimle yeniden yemeğe çıkmak istediğine emin misin, Coop? Daha dün akşam birlikte yedik. Benden bıkmamı istemem."

Coop ciddi görünmeye çalışarak, "Benimle yemeğe çıkmak zorundasın," dedi ama yüzündeki gülümsemeye engel olamıyordu.

"Pekâlâ. Seve seve gelirim."

"Jimmy'yi de getir."

"Bunu yapamam. Bir randevusu var." Jimmy'nin randevusu Alex' leydi. Birlikte eski bir arkadaşlığın yeni yönlerini keşfediyorlardı. Valerie, onun bu davete Alex'le gelemeyeceğini biliyordu; bu kadarı Alex için çok fazla olurdu. "Yine de davet ettiğini söylerim," dedi Valerie. Jimmy'nin o akşamı Coop'la geçirmek istemeyeceğinden emindi. Doğal olarak Alex'le birlikte olmayı tercih edecekti. Coop'a karşı herhangi bir düşmanlığı yoktu ama bu aralar kendi aşk hayatıyla fazlasıyla meşguldü ve Valerie onun adına seviniyordu; bu onun tekrar eski sağlığına ve yaşama sevincine kavuştuğunun bir göstergesiydi.

"Ajanstan döner dönmez seni arayıp nereye gideceğimizi haber veririm," dedi Coop ve koşar adımlarla malikâneye giden yolda ilerlemeye başladı. Sonra arkasına dönerek seslendi, "Büyük olasılıkla Spago'ya gideriz."

Beş dakika sonra arabasına binmiş, ajansına doğru yola koyulmuştu. Bir saat sonraysa anlaşmayı imzalamış eve dönüyordu. Vale-rie'yle Taryn'e akşam saat sekizde Spago'da bir masa ayırttığını haber verdi. Ardından haberi Alex'e vermek için hastaneyi aradı. Alex hemen telefona geldi. Charlene'in DNA sonuçları belli olduğundan beri Coop'un onu ilk arayışydı. Aradan neredeyse bir ay geçmişti. Ahizeyi eline alırken Alex'in kalbi deliler gibi çarpıyor, elleri titriyordu. Sesinin sakın çıkması için kendini epey zorladı.

Coop ona aldığı tekliften söz etti, Alex de onun adına çok sevindiğini söyledi. Ardından Coop filmle ilgili ayrıntıları anlattı ve bu da bitince aralarında uzun bir sessizlik oldu. Coop onun aklından geçen soruyu tahmin ediyor, bu sorunun yanıtını da biliyordu. Yol boyunca bunu düşünmüş, hatta bir an aldığı karardan dönecek gibi olmuştu.

Alex soluğunu tutarak, "Bu aramızda herhangi bir şeyi değiştire-

KIR EVİ

307

cek mi, Coop?" diye sordu. Nasıl bir yanıt beklediğini kendisi de bilmiyor, ama bunu sormak zorunda olduğunu hissediyordu.

"Bunu ben de düşündüm, Alex. İnan bu soruya olumlu yanıt verebilmeyi çok isterdim ama hayır. Aramızdaki ilişki bir hataydı. Borçlarımı ödesem bile hâlâ senin için çok yaşlıyım, insanlar yine de seninle paran için evlendiğimi düşüneceklerdi. Ayrıca senin yaşında bir kızın benim gibi bir adamla beraber olması doğru değil. Senin genç bir kocaya, çocuklara ve gerçek bir hayata ihtiyacın var. Kendi dünyandan

biriyle, belki de seninle benzer bir işi olan biriyle birlikte olmalısın. Bana kalırsa bu ilişkiyi yürütmeye çalışsaydık büyük bir hata yapmış olurduk. Seni incittiysem özür dilerim, Alex. Senden çok şey öğrendim ama bunun bir teselli olmadığını farkındayım. Yine de yaptığımız şey doğru değildi. Belki de artık ikimiz de kendi yaşımıza daha uygun insanlarla beraber olmalıyız. Neden bilmiyorum ama bütün iç güdülerim bana ikimizin de kendi yolumuza gitmemiz gerektiğini söylüyor. Aksi takdirde kendimizi telafisi olanaksız bir yanlışın içinde bulacağız. İçini biraz rahatlatıcaksın şunu söyleyebilirim; kalbimin bir parçası hep senin olacak. Onu benden bir hatıra olarak sakla, tıpkı bir madalyon ya da bir tutam saç gibi. Ama geriye dönüp sonradan çok pişman olacağımız bir hata yapmayalım. Bence ikimizin de ileriye bakması gerekiyor artık, geçmişe değil."

Alex birlikte geçirdikleri mutlu günlerin hatırına kısa süre öncesine kadar deliler gibi âşık olduğu bu adamdan daha farklı bir yanıt almayı ummuştu. Ama içten içe ona hak veriyordu. Sadece kaybetmeyi kendine yediremiyordu. Geçen haftalar boyunca bu konuları o da düşünmüş ve Coop'la hemen hemen aynı sonuca varmıştı. Onu hâlâ çok özliyordu, birlikte harika vakit geçirmişlerdi ama içinden bir ses Coop'u kendisine geri döndürmeye çalışmasının yanlış olacağını söylüyordu. Ayrıca bunu istediğinden de eskisi kadar emin değildi. Yine de o soruyu sormak zorunda olduğunu hissetmişti.

Aslında Alex de Jimmy'yle aralarında başlayan ilişkiye bir şans tanımak istiyordu. Bu ona çok daha doğru bir ilişki gibi geliyordu. Hatta kendisini de şaşırtan bir şekilde Jimmy'nin Coop'tan daha uygun bir erkek olduğunu düşünmeye başlamıştı. Her ikisi de aynı amaçlar için çalışıyorlardı, çocukları çok seviyorlardı ve meslekleri de bu sevgi üzerine kuruluydu. Jimmy, Alex'in yaptığı işe büyük bir saygı ve hayranlık duyuyordu. Coop ise Alex'in çalışmasına bir an-

I

lam veremiyordu. Ayrıca Alex, Coop'un gösterişli dünyasına ait olmadığını hissediyordu. Onunla birlikteyken bu dünya çok eğlenceli ve ilginç görünüyordu ama kendini hep bir ziyaretçi, bir turist gibi hissediyordu. Böyle bir dünyaya uzun süre katlanabileceğini hiç sanmıyordu. Öte yandan Jimmy'yle aralarında öyle çok ortak yön vardı ki. Onunla aralarındaki ilişkinin geleceğine dair hiçbir fikir yürütemiyordu; her ikisi de bu işin sonunun nereye varacağını tahmin edemiyorlardı. Ama nedeni ne olursa olsun Coop'la ilişkisinin yürümeyeceği açıkça ortadaydı. En azından Coop kesin kararını vermişti. Belki de haklıydı. Dediği gibi ileriye bakmak, geçmişe dönmekten çok daha kolaydı.

Alex usulca, "Anlıyorum, Coop," dedi. "Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama sanırım seninle aynı fikirdeyim. Beynim sana hak veriyor, kalbim de zamanla ona uyum sağlar herhalde." Alex'in bir yanı Coop'a veda etmek düşüncesine dayanamıyordu çünkü Coop onun asla sahip olamadığı sevgi dolu, neşeli ve gamsız babayı simgeliyordu.

Coop içtenlikle, "Sen çok cesur bir kızsın," dedi.

"Teşekkürler," dedi Alex. "Filmin galasına davetli miyim?"

"Elbette. Hatta Oscar ödülleri alacağım törene de davetlisin."

"Anlaştık." Alex gülümsedi, Coop adına mutluydu.

Bu konuşmadan sonra Alex yüreğinden bir ağırlığın kalktığını hissetti. Sanki Coop'un aldığı bu olağanüstü teklif ikisini de özgür kılmişti. Coop sadece borçlarını ödemek için değil, kendine olan saygısını kazanmak ve endişelerinden kurtulmak için de böyle bir role muhtaçtı. Artık istediğini yapabiliirdi. Alex onun için gerçekten de seviniyordu. O gece Jimmy taksiyle hastanenin önüne geldiğinde Alex kendini çok daha iyi hissediyordu. Alex'in arabasıyla önce yemeğe, ardından sinemaya gidecekler; Jimmy'yi eve Alex

bırakacaktı. Arabaya biner binmez Jimmy ondaki değişikliği fark etti.

"Sevinçli görünüyorsun. Ne oldu?"

"Bugün Coop'la konuştum. Büyük bir filmde önemli bir rol kapmış. Böylece birçok sorunu da çözülmüş oluyor." Jimmy, annesinin o akşam Coop'la yemeğe çıktığını bilmesine karşın bir an paniğe kapıldı ama endişesini belli etmemeye çalıştı.

"Ne gibi sorunlar? İkinizle mi ilgili?"

"Evet, hem bizimle hem de başka şeylerle ilgili." Alex, Jimmy'ye

KIR EVİ

309

Coop'un borçlarından söz etmek istemiyordu. Coop'a hiç olmazsa bu kadarını borçluydu. "Sanırım ikimiz de aramızdaki ilişkinin bir hata olduğu sonucuna vardık. Güzeldi ama uzun vadede ihtiyacımız olan şey bu değildi, bambaşka bir şeydi." Alex, Coop'tan ayrıldığından beri ilk kez kendini bu kadar rahat ve özgür hissediyordu.

"Nasıl yani? Ne tür bir şeye ihtiyacın varmış peki?" Jimmy'nin endişesi artık yüzüne de yansımıştı.

"Senin gibi bir şeye, koca sersem," dedi Alex gülümseyerek.

"Bunu Coop mu söyledi?"

"Tam olarak böyle demedi ama ben bu sonuca vardım. Biliyorsun, ben bir doktorum." Jimmy rahat bir nefes aldı. Birkaç dakika için gerçekten de Alex'i kaybetmek üzere olduğunu sanmıştı. Coop her erkeğin gözünü korkutacak bir rakipti ve Jimmy Coop'la kıyaslanınca kendisinin pek şansı olmadığını düşünüyordu. Adam neredeyse iki metre boyundaydı ve kadınların başını döndürecek kadar yakışıklıydı. Ama Jimmy'nin sahip olduğu özellikler Alex için çok daha fazla şey ifade ediyordu. Jimmy'nin sevgi ve şefkat dolu kocaman bir yüreği vardı ve bu Alex için çok değerliydi. Ayrıca Coop haklıydı, Alex'in kendisiyle daha çok ortak yönü olan biriyle birlikte olması gerekiyordu. Bir bakıma Jimmy'yle Alex birbirleri için biçilmiş kaftandılar.

O gece Coop verdiği sözü tutarak Valerie, Mark ve Taryn'i Spa-go'ya yemeğe götürdü. Hepsi için mutlu bir akşamdı ama özellikle Coop sevinçten âdeta sarhoş olmuştu, insanlar onunla konuşmak için masasına geliyorlardı, çevireceği filmle ilgili haberler çoktan yayılmıştı. Ertesi gün filmin reklamı yapılmaya başlayacaktı. Coop şimdiden günün adamı olmuştu.

Mark ilgiyle, "Çekimler ne zaman başlayacak?" diye sordu. "Dış çekimler için Ekim'de New York'a gidiyoruz. Noel'de de Los Angeles'a dönmüş olacağız. Ondan sonrasını burada bir stüdyoda çekeceğiz." İki ay sonra yoğun bir çalışma temposuna girecekti. Valerie'ye bakarak, "Başlamadan önce Eylül'de Avrupa'ya gitmek istiyorum," dedi. Cape Cod ziyaretinden sonra onunla birlikte Avrupa'ya gitmek istiyordu. Artık bu tür bir seyahatin masraflarını rahatlıkla karşılayabilecek durumdaydı ve Valerie'nin bu teklife olumlu yanıt vereceğini umuyordu. Diğerleri aralarında konuşurlarken Va-

310

DANIELLE STEEL

lerie'ye eğilerek usulca sordu: "Birlikte bir Avrupa seyahati sence nasıl bir fikir?"

Valerie, Mona Lisa gibi gizemli bir gülümsemeyle, "İlgi çekici," dedi. "Bakalım Cape Cod'da neler olacak." Her ikisinin de birbirleri hakkında öğrenecek çok şeyleri vardı.

Coop azarlayan bir ses tonuyla, "Bu kadar mantıklı olmak zorunda mısın?" diye sordu ama Valerie'nin ne kadar zeki bir kadın olduğunu iyi biliyordu. İçinde hayatı boyunca aradığı kadını nihayet bulduğuna dair bir his vardı. "Hotel du Cap'ta kalırız diye düşünmüştüm," diye ekledi.

Valerie, bu teklifi çok çekici bulmuşçasına ilgiyle kaşlarını kaldırdı ve ikisi birden güldüler. Aralarında karşı konulmaz bir çekim vardı. Bunu inkâr edecek değillerdi ama eğer birbirleri için uygun insanlarsa bu nasıl olsa zamanla ortaya çıkacaktı. Acele etmelerine gerek yoktu. Daha sonra Kır Evi'nin bahçesinde bir yürüyüşe çıktıklarında Valerie her şeyi doğal akışına bırakmak istediğini söyledi. Coop ona hak veriyordu ama elinde değildi; her şey o kadar hızlı olmuştu ki kendini şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibi hissediyor, bütün bu güzellikleri Valerie'yle paylaşmaya can atıyordu.

Valerie'ye Alex'le yaptığı konuşmayı anlattı ve bu konuşmadan sonra kendini çok daha özgür hissettiğini söyledi. Acı verici de olsa her ikisi de Coop'un Alex'ten ayrılmakla doğru olanı yaptığını biliyorlardı.

Valerie dikkatli bir tavırla, "Galiba Alex'le Jimmy çıkmaya başladılar," dedi. Bunun hassas bir konu olduğunun farkındaydı ama Jimmy'nin Coop'a karşı herhangi bir suçluluk hissetmesini de istemiyordu. Coop bu haber karşısında bir süre kaşlarını çatarak düşündü, sonra derin bir nefes alarak Valerie'ye baktı. Bir an için erkeklere özgü sahiplenici bir kıskançlığın içinde kabardığını hissetmiş ama bu duygu çok kısa sürmüştü.

"Bana kalırsa bu ikisi için de iyi bir gelişme," dedi ve ekledi, "Bizim için de iyi bir gelişmenin varlığından söz edebilirim." Valerie'ye bakarak gülümsedi. Sonra onun elini tuttu ve bahçe evinin kapısına kadar geçirdi. Kapının önünde vedalaşırlarken ilk defa öpüştiler. Her ikisi için de yepyeni başlangıçlarla dolu bir andı bu. Olayların dönüp dolaşıp kaderin çizdiği yolu takip etmesi ne garipti. Hayat, sabırla bekleyen insanların karşısına hiç umulmadık ödüller çıkarı-

KIR EVİ

311

yordu. Valerie için uzun bir bekleyiş olmuştu; Coop içinse daha kısa ama zorlu bir dönemdi. Sonunda birbirlerini bulmuşlardı işte, hatta yıllardır beklenen o büyük rol bile nihayet Coop'u bulmuştu. Coop, Valerie'yi yeniden öperken hayatı boyunca beklediği anı yaşamakta olduğunu hissetti. Valerie sessizce evin kapısından içeri girdi, akıllı Coop'la ilgili düşüncelerle doluydu. Beklediği adam Cooper Wins-low değildi ama onunla karşılaştığı için çok mutluydu. Kendini onun yanında bir Külkedisi gibi hissetmiyordu, eskiden ne ise hâlâ oydu ama en yakın arkadaşına âşık olan bir kadındı artık. Malikâneye doğru ağır adımlarla yürümekte olan Coop da aynı hisleri taşıyordu. Cape Cod'da geçirecekleri zamanı iple çekiyor, içi içine sığmıyordu.

26

Ağustos ayında Jimmy'nin alçıları çıkarıldı, bu arada Coop'un yeni filmiyle ilgili haberler bütün gazetelerde boy göstermeye başlamıştı. Coop yeniden bir Hollywood kahramanı olmuştu. Her yerden tebrik telefonları yağıyor, yeni teklifler birbirini kovalıyordu. Ne var ki Coop çekimler başlamadan önce birkaç haftalığına Valerie'yle birlikte şehirden uzaklaşmaya kararlıydı. Ardından Avrupa'ya gidecekti, Valerie'nin

onunla birlikte gelip gelmeyeceğini ise henüz bilmiyordu. Valerie kararını Cape Cod'dan sonra verecekti.

Coop'la Valerie Cape Cod'a doğru yola çıktıklarında Jimmy artık eskisi gibi yürüyebilecek duruma gelmişti. Alex'le sık sık buluşuyorlardı ve aralarındaki ilişki her gün daha da iyiye gidiyordu. Mark'la Taryn de çocuklarla birlikte iki haftalığına Tahoe'ye gitmişlerdi. Tatile çıkmayan bir tek Alex'le Jimmy kalmıştı; ikisi de çalışmak zorundaydılar.

Cape Cod'a gitmelerinden önceki gece Valerie enfes bir makarna ziyafeti daha verdi. Ertesi sabah Coop'la birlikte uçakla Boston'a gidecekler, oradan da arabayla Cape Cod'a devam edeceklerdi. Alex o gece nöbetçi olduğu için yemeğe gelmemişti ama Valerie o gün hastaneye giderek onunla birlikte öğle yemeği yemiş, ardından vedalaşmalardı. Mark, Taryn ve çocuklar da akşam yemeğine davetliydi. Coop yemek boyunca çocuklara türlü aksilik yaptıysa da bunların hepsinin bir şakadan ibaret olduğu açıktı. Jason'a son zamanlarda hiç pencere camı kırıp kırmadığını sorduğunda zavallı çocuğun korkudan âdeta dili tutuldu. Sonra Coop onu Los Angeles'taki çekimler sırasında film setine davet etti ve Jason sevinçten havalara uçtu. Bunun üzerine Jessica da arkadaşlarıyla birlikte sete gelip gelemeyeceğini sordu.

KIR EVİ

313

Coop, yüzünde acıklı bir ifadeyle Mark ve Taryn'e bakarak, "Bu isteğini geri çevirmek gibi bir şansım yok anlaşılan," dedi. "İçimden bir ses çok yakında akraba olacağımızı söylüyor. Bana 'büyükbaba' ya da 'dede' gibi bir şey demeyeceğinize söz verirsiniz her istediğinizi yapmaya razıyım. Bugüne dek ünüme gölge düşürebilecek pek çok olay yaşadım ama birilerinin bana 'büyükbaba' demesine dayanabileceğimi sanmıyorum. Bundan sonraki filmlerimde doksan yaşındaki bunakları canlandırmak istemiyorum." Coop'un sesindeki aksi ifade herkesi güldürdü. Jessica'yla Jason bile ona alışmaya başlamışlardı. Taryn'e âdeta tapıyorlardı ve onunla birlikte olabilmek için Coop'a da katlanmaya hazırdılar. Şu veya bu şekilde, er veya geç bu masadaki herkes bir şekilde birbiriyle akraba olacağı benziyordu ve bu fikir çocukların çok hoşuna gidiyordu. Eğer Alex'le Jimmy'nin ilişkisi evlilikle sonuçlanırsa ve Coop'la Valerie de evlenirlerse bu işin sonunda Coop'la Alex bile akraba olacaklardı. Bu biraz garip bir durumdu ama bugüne dek yaşanıp biten ilişkiler herkese bir şeyler kazandırmıştı; Mark'ın çocukları da kazançlı çıkanlar arasındaydı.

Tatlılarını bitirdiklerinde Jimmy muzip bir ifadeyle annesine bakarak, "Umarım bu yıl Marisol'daki tuvaletlerin sifonları çalışır," dedi. Coop şaşkınlıkla Jimmy'ye baktı, Valerie de Coop'un gözünü korkuttuğu için Jimmy'yi azarladı.

"O kadar da kötü değil. Sadece çok eski bir ev."

"Durun bir dakika... Marisol da kim?" Coop'un yüzünde garip bir ifade vardı.

"Kim değil, ne diye soracaktın," dedi Jimmy. "Marisol annemin Cape'deki evinin adı. Evi büyük büyük babamlar yaptırmışlar ve kendi isimlerinin bir karşımı olan bu adı vermişler. Marianne ve Solomon." Coop oturduğu yerde âdeta donakalmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Aman Tanrım, demek o Marisol." Valerie'ye dönerek sanki onun hayatının son on yılını bir hapishanede geçirdiğini öğrenmiş gibi inanmaz gözlerle baktı. "Bana bunu söylememiştin." İşin doğrusu Valerie'nin bir hapishane kaçkını olduğunu öğrenmek bile onu daha fazla şaşırtamazdı.

Valerie masum bir sesle, "Neyi söylememişim?" derken onun kadehine biraz daha şarap doldurdu. Harika bir yemektir ama Coop şu anda bunu düşünecek durumda değildi.

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun, Valerie. Bana yalan söyledin." Coop'un yüzü ciddilemişti, diğerleri merakla ona baktılar. Ortada bir gariplik olduğu kesindi ama kimse neler olduğunu anlayamamıştı.

"Sana yalan söylemedim. Sadece her şeyi açıklamadım hepsi bu. Bunun bir önemi olmadığını düşünmüştüm," Valerie aslında çok önemli bir şeyden söz ettiklerini biliyor, içinden Coop'un buna umduğundan da fazla tepki vermemesi için dua ediyordu.

"Sanırım kızkık soyadın da Westerfield'di," dedi Coop. Valerie bir şeyler mırıldanarak başını olumlu anlamda salladı. "Seni üçkâğıtçı! Seni düzenbaz! Bu yaptığından utanmalısın! Bana yoksul taklidi yaptın!" Coop şok geçiriyordu. Westerfield ailesi dünyanın, özellikle de Birleşik Devletlerin en büyük servetlerinden birinin sahibiydi.

Valerie gergin bir sesle, "Rol falan yapmadım, sadece bu konuyu açmadım," dedi. Ne kadar endişeli olduğunu belli etmemek için büyük çaba sarf ediyordu. Uzun süredir Coop'un bu gerçeği öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini düşünüyordu. Bu, kolayca hazmedilecek bir lokma değildi.

"Marisol'a bir kez gitmiştim," dedi Coop. "Yakınlarda bir film çeviriyorduk ve annen beni davet etmişti. Orası Hotel du Cap'tan bile büyük bir malikânedir ve otele dönüştürecek olursan hiç şüphesiz daha da pahalı bir otel olur. Valerie, bu yaptığın hiç de dürüstçe değildi." Neyse ki Coop, Valerie'nin korktuğu kadar kızgın görünmüyordu. Gerçekte Westerfield ailesi Doğu eyaletlerinin en zengin banker ailesiydi. Amerika'nın Rothschilds'ı sayılacak bir aileydi ve Astor, Vanderbilt, Rockefeller gibi ülkenin en soylu ailelerinin en az yarısıyla akrabaydılar. Westerfield ailesinin serveti yanında Madi-son'lar dilenci gibi kalıyorlardı ama asıl fark Valerie'nin kimseye hesap vermeyecek yaşta, yetişkin bir kadın olmasıydı. Bu gerçeği daha önce öğrense Coop'un tepkisi çok daha farklı olabilirdi ama artık maddi sorunları çözülmüş olduğu için içi rahattı. Ayrıca Valerie deneyimsiz bir genç kız değildi. Yine de bunca zaman bu konuda hiçbir şey söylememesi Coop'u çok şaşırtmıştı. Dış görünüşüne bakarak da bunu tahmin etmek olanaksızdı. Valerie son derecede iddiasız ve alçakgönüllü bir kadındı. Coop onun kısıtlı bir gelirle geçinmeye çalışan kendi halinde bir dul olduğunu sanmıştı. Şimdi Jimmy'nin nasıl olup da bahçe evinin kirasını ödeyebildiğini anlıyordu. Vale-

KIR EVİ

315

rie'ye dair anlayamadığı pek çok şeyi, örneğin onca insanı nereden tanıdığını ve onca şehri nasıl gezdiğini de anlıyordu. Coop ömründe Valerie kadar gösteriştan uzak ve akıllı bir insan tanımamıştı. Uzunca bir süre hiç konuşmadan Valerie'ye baktı ve az önce öğrendiklerini sindirmeye çalıştı. Ardından arkasına yaslanarak kahkahalarla güldü. "Şu kadarını söyleyebilirim; artık sana hiç acımiyorum." Valerie'den parasal destek kabul edecek değildi. Kendi parasını kendi kazanmak istiyordu. Evlenecek olurlarsa her şeyi Coop ödeyecekti. Valerie kendi servetiyle canının istediğini yapabiliirdi ama bütün lüks harcamalarını, ki bunlar epey fazla olacaktı, Coop karşılayacaktı. "Ayrıca Marisol'daki tuvaletimin sifonu çalışmazsa doğru dürüst bir tesisatçı çağıracağım," diye ekledi. "Seni küçük cadı. Peki ya bu film teklifini almasaydım ne yapacaktın?" O zaman Alex konusunda içine düştüğü ikilemin aynısını yaşayacaktı. Gerçi Valerie, Alex'ten çok daha olgun bir kadındı. Üstelik Alex'le aralarındaki tek sorun para değildi. Yaşları arasındaki uçurum, çocuk sahibi olmaya yaklaşımları, bir jigolo olarak tanınmak tehlikesi ve ilişkilerine şiddetle karşı çıkan Arthur Madison vardı. Valerie'yle olan ilişkisinde bunlar yoktu ve hepsi bir yana Valerie onun hayatının kadınıydı. Ayrıca Coop'un maddi sorunları çok yakında sona erecekti. Hatta

hayatında hiç olmadığı kadar zengin olacaktı.

Jimmy haince sırtarak, "Marisol'a bir tesisatçı çağırma kalkarsan annem kalp krizi geçirir," diye onu uyardı. "Ona göre çalışmayan sifonlar, çatıdaki sızıntı ve dökülen panjurlar evi daha da çekici kılan özellikler. Geçen yıl güneydeki taraça göçtüğünde az kalsın bacağımı kırıyordum. Annem evi kendi kendine tamir etmeye bayılıyor."

"Bilseniz oraya gitmek için nasıl da sabırsızlanıyorum," dedi Coop homurdanarak. Ama Cape Cod'daki evi çok seveceğini şimdiden adı gibi biliyordu. Yıllar önce Valerie'nin annesinin daveti üzerine gittiği Marisol'a âdeta âşık olmuştu. Sonsuz gibi görünen dizi dizi evler, kayıkhaneler, konuk evleri bir harikaydı; hele antika arabalarla dolu ambarda koca bir hafta sonunu hiç sıkılmadan geçirebilirdi. Burası ülkenin en tanınmış malikânelerinden biriydi. Kennedy ailesi Hyannis Port'a geldiklerinde mutlaka Marisol'a da uğrarlardı ve Başkan burada defalarca kalmıştı. Yemek sona erip de diğerleri gittiğinde Coop hâlâ şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu.

316

DANIELLE STEEL

Sonunda, "Bir daha sakın bana yalan söyleme," diyerek Valerie'yi azarladı.

"Yalan söylemedim ki. Sadece biraz tedbirli davrandım." Valerie'nin gözlerindeki muzip pırıltılar, yüzündeki masum ifadeyi yalanlıyordu.

Coop gülümseyerek, "Biraz fazla tedbirli olduğumu söylesem?" dedi. Aslında bu gerçeği daha önceden bilmediğine sevinliyordu. Böylesi daha iyiydi.

Valerie kuralcı bir tavırla, "Tedbirli olmanın fazlası diye bir şey olmaz," dedi. Coop onun bu haline de bayılıyordu. Onun zarafetini, sadeliğini seviyordu. Onu ilk gördüğü anda soylu bir havası olduğunu düşünmüş ve yanılmamıştı. Beyaz tişört ve kot pantolon da giyse Valerie'nin bir aristokrat olduğunu anlamamak olanaksızdı. Coop o anda bu gerçeğin Alex için ne anlama geldiğini fark etti. Jimmy de tam Alex'e göre bir adamdı. Hem mesleki açıdan onun dünyasını paylaşıyordu, hem de tıpkı onun gibi servetiyle tanınmış bir ailenin serveti umursamayan çocuğuydu. Arthur Madison bile Jimmy'ye itiraz edemezdi. Bu düşünce Coop'u sevindirdi. Her şey olabilecek en iyi şekilde çözümlenmişti. Sadece kendisi için değil, Alex için de güzel günler başlıyordu. Alex şu anda farkında olmasa da kendisi için en doğru yoldaydı. Valerie sofrayı toplayıp bulaşıkları makineye doldururken Coop ona dönerek sordu:

"Alex'in bundan haberi var mı?"

"Jimmy'yi tanıdığım kadarıyla, Alex'e hiçbir şey söylemediğinden eminim." Valerie, Coop'a bakarak gülümsedi. "Jimmy bu duruma benden bile daha az önem veriyor." Sahip oldukları serveti önemsemiyorlardı çünkü bu köklerinde olan bir şeydi. Bu serveti kendileri kazanmamışlar, bir başkasından almamışlar, miras ya da evlilik yoluyla edinmemişlerdi. Doğdukları andan itibaren bu servetin içinde büyümüşlerdi ve istedikleri gibi yaşamakta özgürdüler. Gösterişli ya da sade, gürültülü ya da sessiz sakin bir yaşamı seçmek tamamen onlara kalmıştı. Alex de bu konuda onlara benziyordu. Sahip olduğu serveti zerre kadar umursamıyor, basit bir yaşam sürmekten zevk alıyordu.

Coop, Valerie'yi kendine doğru çekerek dürüstçe, "Peki ben ne olacağım?" diye sordu. Valerie henüz farkında olmayabilirdi ama hayatı boyunca beklediği kadındı. Coop onu buna inandırmaya ka-

rarlıydı. Valerie'yi parası için değil, böyle bir kadın olduğu için, çok değerli bir insan olduğu için

seviyordu.

"Bu duruma uyum sağlamakta hiç zorlanmayacağından eminim," dedi Valerie. "Sen zenginliğe alışkınsın. Hatta biz senin zevkine göre yeterince kibar olmayabiliriz." Coop hayatının büyük bir bölümünü para ve ihtişam içinde geçirmişti. Lüks bir hayat sürmeye fazlasıyla alışkındı. Şimdi çevireceği filmde kazanacağı para sayesinde hem kendini hem de Valerie'yi dilediğince şımartabilirdi. İşin doğrusu bundan sonra kazanacağı paranın keyfini Valerie'yle birlikte çıkarmak niyetindeydi.

"Uyum sağlamaya çalışırım," dedi gülerek. "Aslına bakarsan geleceğimi şimdiden görebiliyorum. Kazandığım her kuruş senin eski evinin tamirine gidecek anlaşılan."

Valerie gülümsedi. "Bırak olduğu gibi kalsın. Ben o evi bu haliyle seviyorum. Her yerinden bir şeyler sarkıyor, neye dokunsan elinde kalıyor. Evin çekiciliği de buradan geliyor zaten."

Coop ona sınıksık sarılarak, "Ben de seni olduğun gibi seviyorum," dedi. "Üstelik sen hâlâ dimdik ayaktasın." Yıllar geçip Valerie yaşlı bir kadın olduğunda da onu en az şimdiki kadar çok sevecekti. Üstelik kendisi ondan on yedi yaş büyüktü, yani büyük olasılıkla ondan daha önce yaşlanacaktı. Valerie ondan daha genç ve çok daha zengindi. Ama son derece olgun bir kadındı. Onun sahip olduğu servet de artık Coop için bir sorun değildi çünkü kendi parasını kazanacaktı. Coop gibi bir adamı yola getirmek için Wester-field ailesinin bir üyesi gerekiyordu demek ki. Bunca yıldan sonra nihayet hayatının kadını karşısına çıkmış ve onu tam anlamıyla fet-hetmişti.

Coop, Valerie'ye bakarak, "Benimle evlenir misin?" diye sorunca Jimmy parmak uçlarına basarak sessizce üst kata çıktı; kendi kendine gülümsüyordu. Son günlerde Coop'a karşı duyguları öyle değişmişti ki. Artık Coop'tan hoşlanmaya bile başlamıştı.

Valerie bu soruyu gülümseyerek yanıtladı, "Belki ileride bir gün." Coop onu öperek evden ayrıldı. Ertesi sabah gün ağarırken yola çıkacaklardı.

Sabah erkenden Bentley'e bindiler, kiralık bir şoför onları havaalanına bırakacaktı. Coop'un yanında dört koca bavul vardı ve eşyalarını bu kadarına bile sığmakta büyük güçlük çekmişti. Bunun bir ne-

318

DANIELLE STEEL

deni de Cape Cod'dan sonra Avrupa'ya gidecek olmasıydı. Boston' dan apar topar gelen Valerie'nin ise sadece bir bavulu vardı.

Coop'la Taryn Kır Evi'nde vedalaşmışlardı. Valerie de Jimmy'ye sınıksık sarılarak onu öpmüş ve en az on kez kendine iyi bakmasını tembihlemişti.

Valerie son bir kez, "Kendine iyi bak Jimmy," derken Jimmy'yle Coop onu neredeyse zorla arabaya bindirdiler. Biraz daha oyalanırlarsa uçağı kaçıracaklardı.

Havaalanına kadarki yolu neşe içinde aldılar, uçakta geçirdikleri zamanın çoğundaysa uyudular. Uyandıklarında uçak inmek üzereydi. Valerie, Coop'a Marisol'un tarihiyle ilgili ilginç ayrıntılardan söz etti. Coop yıllar önce bir kez gittiği bu muhteşem evi yeniden görmek ve bu güzelliği Valerie'yle paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Anımsadığı kadarıyla Marisol son derece zarif ve görkemli bir evdi; kendine has romantik bir havası ve olağanüstü bahçeleri vardı.

Boston havaalanında bir araba kiraladılar ve Cape'e giden yolu ağır ağır, manzaranın tadını çıkararak kat ettiler. Nihayet Marisol'a vardıklarında Coop malikânenin tıpkı anımsadığı gibi olduğunu gördü; ama bu kez gözüne daha da güzel görünüyordu çünkü yanında Valerie vardı.

Orada geçirdikleri üç hafta boyunca Coop evin tamiratında, pencere çerçevelerinin değiştirilmesinde ve eski mobilyaların onarılmasında Valerie'ye yardım etti. Hayatında hiç bu kadar çok çalışmamış, kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Valerie'yle birlikte en ağır iş bile eğlenceliydi; üstelik Valerie de en az Coop kadar çok çalışıyordu. Elinde bir çekiç, ceplerinde çivilerle oradan oraya koşuyor; yüzünde daima bir boya lekesi oluyordu. Coop, Valerie'nin bu haline bayılıyordu. Onun yanında hayatının en güzel üç haftasını geçirmişti.

tşçi Bayramı hafta sonu birlikte Londra'ya gittiler ve üç hafta burada kaldılar. Coop buradan doğruca New York'a giderek filmin çekimlerine başladı. Valerie ise önce birkaç günlüğüne Boston'a gitti, sonra New York'a geçip Coop'la buluştu. Çekimler boyunca Plaza Otel'de kaldılar. Şükran Gününden hemen önce birlikte California'ya döndüler. Bu arada Mark'la Taryn evlenmişlerdi. Coop'la Valerie'nin California'ya gelişinden bir hafta önce çocuklarla beraber Lake Tahoe'ye gitmişler ve orada sade bir törenle hayatlarını birleş-

tirmişlerdi. Tekrar bir araya geldiklerinde kutlayacak öyle çok şey vardı ki. Alex, Jimmy'yle birlikte bahçe evinde kalıyordu. Wilshire Boulevard'daki stüdyo dairesinden taşınmış, bu kez de Jimmy'nin yatak odasını bir çamaşırhaneye benzetmişti. UCLA'daki asistanlığı sona ermek üzereydi ama uzman doktor olduktan sonra da aynı bölümde neonatalog olarak çalışması kesinleşmişti. Jimmy'yle evlilik planları yapıyorlardı. Zavallı Jimmy henüz Arthur Madison'la tanışmamıştı.

Coop hepsini Şükran yemeği için malikâneye davet etti. Bu kez Alex de davetliydi ve Coop, onun Jimmy'yle ne kadar mutlu olduğunu görünce büyük bir rahatlama hissetti. Wolfgang'ın Spago'dan gönderdiği hindinin servisini yapan Paloma'nın ayaklarında her zamanki leopar desenli ayakkabılar, üzerinde de çingene pembesi yeni bir iş gömleği vardı. Kış mevsiminde oldukları için parlak taşlı güneş gözlüklerini takmamıştı. Her nasılsa Paloma, Valerie'den hoş-lanmıştı. Valerie de ondan hoşlanıyordu.

Büyük haber Noel'den önce bütün magazin gazetelerinin manşetlerine taşındı. People dergisinin yanı sıra Times, Newsweek gibi saygın gazeteler ve CNN gibi önemli televizyon kanalları haberi büyük başlıklarla duyurdular. Başlıklar hemen hemen aynıydı. Çoğu DOĞULU ZENGİN DUL, FILM YILDIZIYLA EVLENDİ türünden şeylerdi. Bazıları da Coop'u öne çıkararak COOPER WINSLOW, WESTERFIELD SERVETİNİN VÂRISIYLA EVLENDİ diyordu. Pek az kişinin davetli olduğu düğün töreninde çekilen fotoğrafların hepsinde Coop'la Valerie'nin mutlulukları gözlerinden okunuyordu. Coop'un basın sözcüsü bu fotoğrafları basına dağıtmıştı. Evlendikleri günün ertesi sabahı Valerie, Coop'un yatak odasından çıkıp merdivenleri inerken kollarında banyo dolabında bulduğu bir yığın havlu vardı.

"Bunlar çok işe yarayacak, Coop," dedi dalgın bir sesle. Bir hafta sonra Coop'un Los Angeles'taki çekimleri başlayacaktı ve Coop aradaki zamanı Saint Moritz'de geçirmeleri için Valerie'yi ikna etmeye çalışıyordu. Ne var ki bu teklif Valerie'nin pek ilgisini çekmemiş gibiydi. Evde kalıp Coop'la birlikte olmak ona yetiyordu. Coop da halinden memnundu aslında. Hem de hayatı boyunca hiç olmadığı kadar memnundu.

"Neymiş onlar?" Coop senaryodaki değişiklikleri gözden geçir-

mekteydi. Film çekimleri harika gidiyordu ve şimdiden gelecek baharda çekimine başlanacak filmler için teklifler almaya başlamıştı. Elbette bu işe en çok sevenlerden biri de Abe'di.

"Senin kullanmadığını sandığım bir sürü havlu buldum. Üzerlerine W harfi işlenmiş. Benim soyadım da

artık W harfiyle başladığına göre bunları Marisol'a gönderebiliriz diye düşündüm. Orada havluya çok ihtiyacımız var."

Coop sırtarak, "Ben de benimle bu yüzden mi evlendi acaba diye şüpheleniyordum," dedi. "Dünya yıkılsa Marisol için yeni havlular almazsın. Bari düğün hediyesi olarak ben sana yeni havlular alayım."

"Hiç gerek yok," dedi Valerie. "Elimizdekiler gayet güzel işe yararken neden yeni havlu alacaktınız?"

Coop ona gülümseyerek, "Seni seviyorum, Valerie," dedi. Sonra yerinden kalkarak Valerie'nin yanına gitti ve kollarını beline dolayarak onu elindeki havluları bırakmaya zorladı. "İstersen bütün havluları alabilirsin. Hatta üzerlerine W harfi işlenmiş eski çarşaf lar bile vardı sanıyorum."

Valerie, "Teşekkürler Coop," diyerek onu öptü. O yıl herkes için güzel bir şekilde noktalanmıştı.

Hollywood'da, Kır tv'i diye bilinen görkemli malikânede yaşayan çapkın film yıldızı Cooper Winslow artık beş parasızdır. Yakın gelecekte önemli bir rol kapma olasılığı da gözükmeyişi için, çok sevdiği evine kiracı almaktan başka çaresi kalmamıştır.

Yeni kiracıları Mark Friedman ve Jimmy O'Connor da sorunları olan insanlardır. Mark'ın karısı onu terk etmiş, Jimmy'nin karısı ise amansız bir hastalığa yakalanarak ölmüştür. Bir ' arada yaşamaya başlayan bu üç adamın hayatı, Mark'ın çocuklarının da eve taşınmasıyla değişecektir.

Hayatını paylaştığı insanlar, Cooper Winslow'a, daha önce hiç hayal edemediği bir mutluluğu yakalama ve bambaşka bir insan olma şansını vereceklerdir.

www.romzi.com.tr

ISBN 975-14-0879-2

789751

408792

Danielle Steel _ Kır Evi

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yüklelediğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yer alan "EK MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı Ankara

Bu kitaplar hazırlanırken verilen emeye harcanan zamana saydı duyarak

Lütfen Yukarıdaki ve Aşağıdaki Açıklamaları Silmeyin

Tarayan Yaşar Mutlu

web sitesi

www.yasarmutlu.com

www.kitapsevenler.com

e-posta

yasarmutlu@kitapsevenler.com yasarmutlu@yasarmutlu.com

mutlukitap@hotmail.com kitapsevenler@gmail.com